Szirtes I. János

A TERROR KÉMEI

XI-008

újabb kalandjai

MAGYAR KÖNYVKLUB

SZIRTES I. JÁNOS

A TERROR KÉME

A H-008 újabb kalandjai

Kémregény a magyar hírszerzés világából

MAGYAR KÖNYVKLUB

© Szirtes I. János, 2005

© Magyar Könyvklub Rt., Budapest, 2005

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A Kiadó minden jogot fenntart,
részletek közlésének jogát is
az írott és elektronikus sajtóban.

Kiadja a Magyar Könyvklub Rt.,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének a tagja.

Felelős kiadó a Magyar Könyvklub vezérigazgatója

Az illusztrációkat **Szász József** ny. vezérőrnagy,
az Információs Hivatal volt főigazgatója készítette

Vezető szerkesztő: Tenner Anna
Szerkesztette: Bölcs-ész Bt
A borítót az FX stúdió készítette
Műszaki vezető: Mihalecz Pál
Tördelte: Blazsek Réka

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 251049
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

ISBN 963 549 231 6

Egy őrült bedob egy követ a kútba,
és negyvenen sem tudják kiszedni
.
(Közel-keleti bölcsesség*)*

Az esetleges hasonlóságok valós személyekkel és megtörtént eseményekkel
nem feltétlenül a véletlen művei, azonban ezek –
érthető okokból – nem ott, nem azzal, nem akkor és nem úgy történtek

I.

008 VISSZATÉR

MERÉNYLET BUDAPESTEN

A magyar főváros tél végi estje sűrű, nyirkos ködöl fogadta a berlini gépet. A sötét szürkeségben a – ki tudja miért a melegebb folyosók, a csápok helyett a kifutópálya szélén landoló – Fokker-70 típusú MALÉV- gépből kiszálló utasok fázósan, felöltőikbe burkolózva siettek a buszhoz, amely a fűtött fogadóépülethez vitte őket.

A repülőtéri minibusz, utasát tíznapi távollét után, késő este tette ki a lakása előtt. Pál, mint Budapestre is akkreditált külföldi tudósító, az elmúlt napokat a német fővárosban kiadott lapja szerkesztőségében töltötte. Gépe több mint kétórás késése miatt nem volt a legrózsásabb hangulatban. Talán az időjárás, vagy a hideg otthon váltotta ki ezt a reakciót, az hogy senki sem várta hazatérését? Ki tudja. Mindenesetre, amikor benyitott lakásába – amelyben egyedül élt –, és az ajtót alig tudta betolni a bedobált levelek, de főleg a reklámkiadványok miatt, rögtön hangot is adott dühének. Ám az üres hajlékban erre senki sem figyelt.

Alig tette be a bőröndjét, amikor üzenetrögzítője sípolására lett figyelmes. De nem sietett a készülékhez. Csak miután kiszusszantotta magát és átlapozta az ajtó mögül kivett postáját, amelyben semmi érdemlegeset nem talált, indította el az automatát, amely kötelesség-tudóan játszani kezdte az üzeneteket. Több érdektelen hívás közül négy keltette fel a figyelmét: az elsőben volt felesége kérte a segítségét, hogy beszélje le Réka lányukat az amerikai egyetemről, mert annak költségeit nem bírják. Majd Réka is ebben a témában kereste, de a támogatását kérve. Végül a két utolsó üzenetre összpontosította a figyelmét. Ezeket még egyszer meghallgatta.

– Hi, it's Wally – szólalt meg egy hang angolul. –Ugyan évek óta nem hallottunk egymásról, de nem felejtettelek el. Szerdán reggel a New York-i járattal érkezem, és örülnék, ha ki tudnál jönni elém.

Pál a dátumkijelzőre nézett, amely szerint a hívás vasárnap este érkezett. Majd lejátszotta az utolsó, számára fontos üzenetet, amely kedden, vagyis, aznap délelőtt érkezett:

– Good morning Mr. Pal! – kezdte az ismeretlen hang angol nyelven. – Ön nem ismer. Smith vagyok, az amerikai követség első titkára. A CIA igazgatóhelyettese, Wally úr kérését tolmácsolom, miszerint, ha ideje engedi fáradjon ki a szerda reggeli New York-i járathoz. Találkozzunk a VIP-váróban.

A telefonáló visszahívást is kért, azonban miután Pál megszokásból az órájára pillantott, és az már éjjel negyed egyet mutatott, ezzel nem is próbálkozott. Inkább leheveredett a készülék melletti fotelbe, lábait az asztalra tette és azon gondolkodott, vajon mi késztette egykori amerikai kollégáját és barátját, hogy másfél évtized múltán felhívja? Ez a tény meglepte. Afelől nem volt kétsége, hogy Wally nemcsak viszontlátni akarja, hanem meghívása mögött valami titkosszolgálati szándék áll. A választ azonban nem tudta, így hát kicsomagolt és mindent a helyére tett. A lakás ismét makulátlanul rendessé, de egyben személytelenné vált, mintha lakatlan lenne. Közben eldöntötte, hogy kimegy a másnap reggeli géphez.

Pál ezen az éjszakán nem sokat aludt. Amikor időre kellett kelnie, mindig magától ébredt, már jóval az ébresztőn beállítottak előtt. Így volt ez most is. Az óra negyed négyet mutatott. Forgolódott, de tudat alatt attól tartva, hogy elkésik, ezért már nem tudott elaludni. Így, mint

ilyenkor mindig, korábban kelt a szükségesnél.

A reggeli órákban a repülőtérre vezető út gyér forgalma engedte haladni a BMW vezetőjét. Pál így a tervezetnél korábban érte el úti célját, így hát kényelmesen ballagva kereste meg a VIP-termet, amelynek ajtajában álló őr azonban nem akarta beengedni. Újságíró-igazolványa sem lágyította meg az ajtó derék védőjének a szívét, azonban a szóváltásra felfigyelve a teremből segítség érkezett. A kijövő középkorú, elegáns férfi az érkezőre nézett:

– Ön Pál úr? – kérdezte angolul, majd a jövevény bólintására tört magyarsággal utasította az őrt, hogy engedje be az érkezőt, akit személyesen kalauzolt be. –Én vagyok Smith – nyújtotta a kezét –, már azt hittem, nem tud kijönni. A gép már leszállt, úgyhogy az igazgató úr mindjárt kijön – tájékoztatta Pált, miközben egy ülőgarnitúrához vezette a vendégét, amelyen a bejáratnak háttal már három személy foglalt helyet. A várakozókat Pál csak most pillantotta meg. Arcára nem ült ki meglepetése, amikor kettőben korábbi kollégáit ismerte fel. Az egyik a hírszerzés vezetője, vagyis a főigazgató, a másik a helyettese volt. míg a harmadikat nem ismerte. A két ismerős arcán azonnal látszott a meglepődés, azonban a kérdezősködésre nem volt idő, mert a tranzitajtóban megjelent Wally, a CIA igazgatóhelyettese és kísérete.

Smith, az amerikai nagykövetség első titkári fedésében működő összekötője, főnöke elé sietett, és ezt tette a várakozó társaság többi tagja is. Csak Pál maradt le nem akarta a nyilván hivatalos küldöttség üdvözlési procedúráját megzavarni. A magyar főigazgató nyitotta meg a sort, azonban Wally csak biccentett feléje és budapesti összekötőjét kikerülve egyenesen a háttérben álldogáló Pálhoz sietett, elkapta a jobbját, majd másik kezével megölelte:

– Halló Hungárián 008. Nem sokat változtál – és arcáról leolvasható volt a viszontlátás feletti őszinte öröm, majd néhány másodperc után a többi várakozóhoz fordult: – Nézzék el nekem, uraim, ezt az udvariatlanságot, de Pault több mint másfél évtizede nem láttam, és boldog vagyok, hogy ismét találkozhatunk.

Pál az üdvözlés közben a főigazgató arcát nézte, aki – nem érezve magát megfigyelve – alig palástolta ismételt meglepetését. A most felé forduló Wally is észlelte ezt, és Pálhoz fordult:

– Nem tudja?

– Nem – válaszolta Pál. – Rajtam kívül ebben az országban csak hárman tudtak arról az akcióról, de mindhárman már jó ideje halottak. Titkukat magukkal vitték a sírba. Jómagam pedig az akció minden nyomát eltüntettem. Ez így is van jól.

– Mit nem tudok? – jutott most már szóhoz a főigazgató is. Palástolni próbálta sértődöttségét, de hangsúlya azért elárulta: nem érti, hogy Pál miért fontosabb a CIA igazgatóhelyettesének, és miért rúgja fel Wally a protokoll legelemibb szabályait, hiszen ő a vendéglátó, ráadásul tábornok, a magyar hírszerzés vezetője?

Wally érzékelte a főigazgató sértődöttségét, és barátja utolsó megjegyzését figyelmen kívül hagyva megválaszolta a kérdést: – Mi Paullal már régóta a világpolitikai helyzet javításán dolgozunk. Eredményesen. Azt azonban nem tudtam, hogy az Önök számára ez már ismeretlen.

A főigazgató hallhatóan nyelt egy nagyot és ezzel is megkísérelt úrrá lenni hangulatán. „Majd meg kell tudnom, hogy ezek ketten mit műveltek, és én miért nem tudok erről” gondolta, de hangosan minden meggyőződés nélküli hangsúllyal csak annyit jegyzett meg: – Értem.

A társaság a kijárathoz indult. Wally közben Pálhoz fordult: – Kocsival vagy? – Majd az igenlő válasz után a vendéglátójára nézett: – Megengedné, hogy Paul kocsijával menjünk, és megtisztelne, minket azzal, hogy velünk tart?

A főigazgatónak láthatóan nem volt kedvére a javaslat. Fejében megint megfordult, vajon milyen kapcsolat lehetett Pál és Wally között, ha az utóbbi egyik udvariatlanságot a másikra halmozza, de mégsem tagadhatta meg a kérést a nagy hatalmú CIA igazgatóhelyettesétől, így hát jó képet vágott a számára nem kellemes, mert önérzetét sértő játékhoz.

– Persze, persze – és utasította a gépkocsivezetőjét, hogy hajtson utánuk. Wally Pál mellé

ült, míg a főigazgató hátul foglalt helyet. Ők indultak elöl, vagyis Pál BMW-jét a főigazgatói fekete Mercedes, valamint az összekötő diplomata rendszámú Fordja követte. A nagy, fekete, a betekintés megakadályozására tükröző üveggel ellátott hivatali kocsiban csak a vezető tartózkodott, miután a társaság többi tagja az összekötő autójába szállt.

– Bocsássa meg nekem – fordult Wally hátra a főigazgatóhoz –, hogy Paul kocsiját javasoltam az utazáshoz, és remélem, hogy ennek okát nem kell megtapasztalnunk. Ha mégis, akkor amúgy is megért majd.

A vendég kínosan mosolygott, miközben ismételten felgyülemlő ellenszenve most már határozottan mindkét útitársa ellen irányult. Wally figyelmét ez sem kerülte el, de nem törődött vele és visszafordult Pálhoz: – Nézd az utat, hogy figyelnek-e, én is ezt fogom tenni.

Pál nem kérdezett semmit. Ismerte Wallyt. tudta, hogy nem mond ilyesmit ok nélkül. Figyelmesen, nem túl gyorsan vezetett, miközben szeme élénken pásztázta az előtte levő terepet. Egyelőre azonban semmi szokatlant nem tapasztalt. Már éppen elhagyta a repülőtéri bekötő utat, és rátért volna a főútra, amikor azonban szeme sarkából észlelte, hogy a túloldali benzinkút szélén teljesen szabálytalanul várakozó, két nagy teljesítményű Honda motorbicikli vezetője utasaikkal, akik a nyeregben, útra készen ültek, hirtelen beindította a motort, és lassan gurulni kezdett Budapest irányában.

Pálnak az volt az érzése, mintha rájuk vártak volna, ezért is furcsállta a látottakat, hiszen a motorbiciklik olyan helyen álltak, ahol egyébként nem szoktak járművek parkolni. Wallyra nézett, de nem szólt semmit, mert látta, hogy az is észlelte a túloldali mozgást. Figyelmét azonban most a zöld jelzés és a befordulás foglalta le, és a kocsi kanyarodása megakadályozta abban, hogy tovább szemlélje a két gyanús járművet. Csak amikor már bekanyarodott, pillantotta meg oldaltükrében a két motorost. Szeme most a középső visszapillantó felé vándorolt. Ebben látta, hogy a nagy, fekete főigazgatói kocsi is be akar sorolni.

A gyorsítósáv itt néhány méteren keresztül párhuzamosan haladt a műúttal, hogy a repülőtéri forgalom be tudjon sorolni. Ezt használta ki a két motoros. A főúton haladva a főigazgatói kocsi mellé kerültek, sőt, azt egy kissé meg is előzték. Pál egy másodpercre ismét az útra koncentrált, majd a visszapillantóba nézett, hogy a konvoj követi-e. Ekkor a motorbiciklik utasai kis géppisztolyt kaptak elő bőrdzsekijük alól. A fegyver alig volt hosszabb huszonöt centiméternél, és aprócska mérete miatt Pál sem figyelt volna fel rá, ha folyamatosan testét kitekerve hátranéző Wally nem ordít fel: – Támadás!

Pál a BMW-vel előbb fékezni akart, hogy figyelmeztesse a hátsó kocsit, de mire erre sor kerülhetett volna, a motorosok már akcióba léptek. Mindkét fegyver teljes tárát beleengedték a fekete kocsi hátsó ajtajába. A lövések hangja azonban nem jutott el a BMW utasaihoz. Talán a hangtompító, esetleg a külső zajok nyomták el a tüzelés lármáját. A megtámadott kocsi vezető mögötti, hátsó ajtajának üvege azonnal ezer darabra repedt, ajtajának lemezét pedig a tüzelés szitává lyuggatta. A golyók igen pontosan olyan szögben csapódtak be a főigazgatói kocsiba, hogy a vezető mögötti személyt érjék. Erre azért kerülhetett sor, mert a két motoros a fekete kocsi vezetőjének magasságában tartotta járművét, a lövészek pedig jobb oldalt hátrafordulva láthatóan gondosan ügyeltek arra, hogy sem az esetleges másik, hátul ülő személyben, de a gépkocsivezetőben se tegyenek kárt. Begyakorlott, profi akcióra vallott a módszerük. A merénylők tudhatták, hogy a főigazgató még útitárs esetén is a vezető mellett foglal helyet, és vendégét a sofőr mögé ülteti, hogy enyhén hátrafordulva beszélgetni tudjon vele.

A találatot ért Mercedes vezetője jobbra kapta a kormányát, de az is lehet, hogy a lövések hatására változtatta meg a kocsi irányát, mindenesetre eleje nekiment egy út menti kilométerkőnek, majd arról lepattanva befordult az árokba, ahol orrával a földbe fúródva meg is állt. Pál ekkor ösztönösen a fék helyett a gázra lépett, a kétliteres BMW meglódult, miközben a két motorbicikli a záróvonalakkal mitsem törődve az úttest másik oldalára kanyarodott, és szintén nagy sebességgel Vecsés felé vette útját.

A BMW hátsó utasát a hirtelen gyorsulás váratlanul érte, ezért belepréselődött az ülésébe,

miközben kérdően nézett Pálra. A hátuk mögötti esemény nem jutott el tudatáig. Wally ordítása sem tudta erre felkészíteni, annak váratlansága ugyanis csak ijedt kíváncsiságot eredményezett. Wally pedig csak a gyorsulás tényét nem értette.

– Éppen szitává lőtték a kocsidat. Ha Wally véletlenül nem akar velem menni, most talán mindketten odavesztek – világosította fel hátsó utasát Pál. A hírszerzés főnöke hátranézett, majd amikor meglátta az árokba fordult kocsiját, és a mellette megálló nagykövetségi Fordot, belesápadt a látottakba. Wally néhány másodpercig megmerevedett, majd valami érthetetlent morgott. Közben a főigazgató telefonja megcsörrent és az összekötői kocsiban maradt helyettes jelentette, hogy a kocsin kívül senkinek bántódása nem esett, menjenek tovább, ő intézkedik. A főigazgató pedig tájékoztatta a többieket az eseményekről.

– Menjünk hozzád, persze, csak ha lehet – nézett kérdően Wally előbb Pálra, aki bólintott, majd a vendéglátójára, és folytatta: – Ez nekem szólt. De egyben bebizonyosodott az a feltevésünk, hogy Önöknél az arab terroristáknak informátora van. Ezért is hívtam meg Pault, akivel kapcsolatosan kéréssel és javaslattal jöttem, azonban éppen a történtek miatt őt semmiképpen sem szeretném bevinni a hírszerzés épületébe. Rendben?

A főigazgató időközben magához tért. Az események hatására sértődöttsége és ellenszenve elszállt. Hálát adott a gondviselésnek, hogy hallgatott Wally érthetetlen kérésére: – Jó – nyugtázta a felvetést, majd kíváncsian nézett Wallyra: Most már igazán kíváncsi vagyok, mi az, amihez éppen Pál kell. – Hangjából már eltűnt a korábbi él, ami ismét nem kerülte el Wally figyelmét:

– Paullal minket Bernben hozott össze a sors, de a mostani kezdeményezésem oka néhány évvel későbbre datálódik. Ekkor Paul azzal a javaslattal keresett meg, hogy kezdjünk egy játszmát, amelynek a célja meggyőzni a Kremlt, hogy Washington nem szándékozik első csapást mérni Moszkvára, ezért az oroszoknak sem kell azt megelőzniük. Kételkedve fogadtuk az ajánlatot, amely egy közös akcióra, de nem ügynöki tevékenységre irányult, ám meggyőződtünk arról, hogy fenntartásaink alaptalanok voltak. Együttműködésünk néhány évig tartott. Eredményt hozott, talán sikerült valami kevéssel hozzájárulnunk ahhoz, hogy a világ elkerüljön egy atomháborút. A közös munka elismerésének köszönhetem mai beosztásomat. – Wally elhallgatott. Néhány másodpercig maga elé merengett A csöndet a főigazgató sem szakította meg, aki viszont a meglepetéstől nem tudott megszólalni, ezt azonban a vezetéssel elfoglalt Pál és az elmélkedő Wally sem vették észre.

– Nem tudtam – folytatta Wally –, hogy ezt itt teljes titoktartás övezte. Úgy látom, hazája nem volt olyan nagyvonalú hozzá, mint hozzám. Mindenesetre Paulért jómagam és az igazgatóm is tűzbe tesszük a kezünket, és most egy olyan együttműködést szeretnénk javasolni, amihez ilyen emberre van szükségünk.

Időközben megérkeztek Pál lakásához. A csöndes, zöldövezeti mellékutca társasházának garázsajtaja távirányítóval nyílt ki, észrevétlenül bebocsátva a BMW utasait, akikre azonban láthatóan senki sem volt kíváncsi. A társaság lifttel tette meg az utat az első emeletig, ahol a házigazda a majdhogy nem penetránsan tiszta nappaliba tessékelte be a társaságot.

– Készíts egy jó magyar kávét – fordult Pálhoz az amerikai, majd mintha meggondolta volna magát, a főigazgatóhoz fordult: – Magára hagyhatjuk, míg mi elkészítjük a kávét? – majd annak igenlő válaszát be sem várva tolta ki Pált a folyosóra.

Elég udvariatlan vagy – jegyezte meg az ajtó csukódása után Pál, miközben mutatta Wallynak az irányt a konyhába.

– Tudom – válaszolta az amerikai –, de mielőtt közösen megbeszéljük azt, amiért egyáltalán Budapestre jöttem, muszáj valamit megkérdeznem tőled.

Pál nem reagált Wally mosakodására, helyette a konyhába érkezve akkurátusan elővette a szekrény felső részében lapuló kotyogót, majd a mellette katonás rendben felsorakozó kávéscsészékből emelt le hármat.

Wally tétlenül állt a sarokban, nézte a kissé már őszülő barátját, majd folytatta.– – Az a

helyzet, hogy amit javaslok, az jó lenne, ha a legszűkebb körben maradna. Felvethetem a főigazgatónak, hogy ennek az együttműködésnek a valós tartalmát ne adja tovább? –

Pálnak nem gondolkodott a válaszon: – Felvetheted, de még ha igent mond is, nem fogja tartani magát az ígéretéhez. Hivatalnok, aki nem kockáztatja a karrierjét.

– Jó. Ez világos. Akkor úgy javaslom a dolgot, hogy az érzékeny vetületét csak veled beszélem meg. Rögzítsük rögtön, hogy holnap este hatkor bejössz a nagykövetségre, és ott négyszemközt megbeszéljük azt, amit így nem tudok a főigazgatónak elmondani.

Közben a kávé is lefőtt és a két férfi visszatért a nappaliba. Engesztelésül Wally szolgálta fel a kávét a főigazgatónak, majd belekezdett jövetele céljába-.

– A repülőtéri merénylet nekem szólt, mivel én felügyelem a CIA-nál a terrorizmus elleni akciókat. A fegyveres akció azonban bebizonyította, hogy az arab terroristáknak Önöknél – nézett a főigazgató szemébe – szimpatizánsa, vagy legalábbis informátora dolgozik, akinek értesüléseivel lehetett csak ezt az akciót megtervezni. –

A főigazgató a fejét rázta, de Wally nem engedte szóhoz jutni, és folytatta: – Igen, tudom, ez elképzelhetetlen, de higgye el nekem, ezt a gyanút több csatorna is megerősítette. Az illető ügynök kilétét nem ismerjük. Ez az oka annak is, hogy olyan együttműködést szeretnék Önnel megbeszélni, amit mindenképpen szűk körben kell tartani, nehogy ezen az árulón keresztül illetéktelen kezekbe jusson.

Wally egy kis szünetet tartott. Látta, hogy a főigazgató figyelmesen hallgatja és már lemondott arról, hogy tiltakozzon a gyanúsítás ellen. Így hát folytatta: – Az áruló felfedése a célunk, és esetleges visszafordítása a javaslatunk. Ön tudja, hogy a CIA hosszú ideig nem fektetett kellő súlyt a terroristaszervezetek ügynöki felderítésére, és helyette a technikai eszközök kerültek előtérbe. Ezen a téren többéves lemaradásban vagyunk, ezért minden lehetőséget meg kívánunk ragadni, hogy ebből a körből ügynöki információkat kapjunk. Ehhez kérjük az Ön együttműködését – nézett ismét mereven a főigazgató szemei közé –, azonban a feltáró személynek Paulnak kell lenni. Az igazgató és jómagam is feltétel nélkül bízunk benne, és ez ebben az esetben alapvető szempont. Ha igent mond, nálunk erről csak az igazgató és jómagam tudok majd, és az összeköttetést is a hivatalos csatornák kiiktatásával szervezzük. Erre egyébként nekünk – biccentett Pál felé – sokéves gyakorlatunk van.

A főigazgató cigarettáját forgatta. Rágyújtani is elfelejtett, olyan figyelmesen hallgatta Wally szavait. Néhány percre súlyos csend ereszkedett a szobára, amelyet csupán a tavaszt remélő kerti madarak csiripelése. és egy arra tévedt gépkocsi hangja zavart meg. A főigazgató nem értette, hogy a Wally által vázolt ügyben miért kell ekkora titoktartást indítványozni, és az sem ment a fejébe, hogy egy ilyen „egyszerű” üggyel miért a CIA igazgatóhelyettese foglalkozik. Kételyeire azonban nem talált választ. Kezében ezért egyszer csak megállt a cigaretta:

– Nyilvánvalóan több információra van szükségem az ügyről, illetve ügyekről, de elvben nem látom akadályát az együttműködésnek. Pál helyett – aki ha jól emlékszem rendelkezési állományba van, mivel szerintem elfelejtettük leszerelni, és évek óta nem dolgozott nekünk –, fel tudok ajánlani más személyt. De ha ragaszkodnak hozzá, és ő elvállalja, akkor aktivizáljuk és az Önök szempontjait figyelembe véve kizárólag hozzám tartozik majd.

A két vendég Pálra nézett, akinek a felvetés nem volt ínyére. Magyar vendégéhez hasonlóan nem értette, hogy ebben az akcióban miért kellene részt vállalnia, de tudta, Wally a lényeget még nem mondta el. Meg akarta várni a másnapi beszélgetést, ezért a konkrétumok ismerete után akart dönteni.

Wally ismét magához vette a szót: – Megértelek. Dióhéjban a következőről van szó. Újságírói tevékenységedet kihasználva megbízást kapsz egy svájci médiumtól riportokra és dokumentumfilm forgatására, és ezzel kerülsz látókörbe. A főigazgató úr javaslatát felkarolva magyar részről csak vele, a mi részünkről csak velem fogod tartani a kapcsolatot. Az akció nem veszélytelen. A pokolból kell információkat szerezni. Ezért gondolkodj rajta, és holnap adj

választ. Egyébként – fordult a főigazgatóhoz – engedje meg, hogy meghívjam holnap este kilenc órára, a nagyköveti rezidenciára. Majd széles mosollyal Pálra nézett, amikor folytatta Elnökünk még a múltkori akciónk befejeztével Szabadságérmet adományozott neked, de akkor nem találtuk megfelelőnek az időpontot, hogy átadjuk. Most azonban már ennek sincs akadálya, és a nagykövetünk, a főigazgató úr jelenlétében szeretné ezt neked átnyújtani.

Wally ugyan Pál reakcióját leste, ami egyébként legnagyobb sajnálatára elmaradt, de azért szeme csücskéből a másik vendéget is figyelte Itt nem maradt el a hatás. A főigazgató elkerekedett szemmel nézett Pálra, miközben halkan megjegyezte – De hiszen ez a legmagasabb amerikai kitüntetés, amit egy külföldi kaphat – magában pedig ismételten eldöntötte, hogy utánanéz annak, miért érte Pált első magyarként ekkora megtiszteltetés.

A TÁMADÓK

A lövéssorozatot követően a két motorbicikli éles kanyarral áttért a többsávú autóút ellenkező irányába, a két vezető pedig hátat fordított Budapestnek. Ekkor a második, hátsó jármű vezetője, Ibrahim, észlelte, hogy most már menetirányukban egy öreg csehszlovák Java állt meg, és vezetője mintha a rendszámaikat készült volna rögzíteni. Mindenesetre feléjük nézett, amikor noteszt vett elő bőrdzsekije külső zsebéből. Ezt látva a merénylő nem sokat tétlenkedett. Gázt adott, és motorjával egyenesen a Java vezetője felé tartott. Az észlelte is az irányváltást, levetette sisakját, így az arcára kiült rémület is látható volt, de ez volt az utolsó érzés, ami a szerencsétlen tudatáig jutott. A kétszemélyes motor lehengerelte, majd át is gázolt rajta, miközben annak utasa majdnem lerepült a gépről.

Az áldozat a hasán és mellkasán átguruló gép nyomán azonnal elveszítette az eszméletét, majd fél óra múlva belehalt sérüléseibe. A gázoló Ibrahim azonban ezt nem várta be. Követve az első motorost, igyekezett lemaradását bepótolni, így társa után iramodott. A második jármű is pillanatok alatt eltűnt a Vecsés irányába haladó úton. A szabálytalan manőver, de a gyilkos merénylet akkor sem tűnt fel senkinek, mert az arra haladók az árokba borult fekete kocsira figyeltek.

A motorosok nem mentek messzire. A település központjában, balra, egy mellékutcába kanyarodtak, majd ismét egy balkanyart vettek, miközben vezetőik a visszapillantóban szemlélték, hogy vajon követi-e őket valaki. De erre utaló jelet nem fedeztek fel, így hát rákanyarodtak a még házakkal szegélyezett, de aszfaltot sose látott dűlőútra. Szerencsére száraz idő volt, így nem kellett sártengeren átgázolniuk, amelynek kiszáradt nyomait kerülgették.

Öreg faluszéli, jellegtelen kis házak nyíltak jobbra és balra. Csak igen kevés látott égetett téglát, zömében vályogból építették, tán a mostani lakók szülei, de az is lehet, hogy nagyszülei. A házak elé sok helyen diófát, néha meggyet vagy szilvafát ültettek a porták egykori lakói. Rég lehetett, mert néhány gyümölcsfa már az elöregedés jeleit viselte, a diók pedig óriási, még lombtalan ágaikat a szélben himbálóztatva adták hírül ország-világnak, hogy már túlépték felnőtt koruk javát

A két jármű vagy két kilométert haladhatott, amikor megállt a négy diófa mögött elbújt ház előtt, majd a hátsó motorbicikli utasa leszállt, kinyitotta az elrozsdásodott, láthatóan alig használt kaput, miközben kezét a kerítés egyik kiálló fémdarabjába verte. Valami érthetetlen hang hagyta el az ajkát, de társai nem figyeltek rá, egyéb élőlény pedig nem volt a közelében.

A két vezető behajtott. Idegesek lehettek, mert az egyenes szakaszon is ide-oda rángatták a kormányt. A házacska oldalsó falát elhagyva a jármű orra rögvest a porta mögötti fészert célozta meg. Most már a második utas is leszállt a motorról, miközben a kaput nyitó gondosan bereteszelte a bejáratot, és társai után indult.

A fészer ajtaját a második utas nyitotta ki, és annak ajtaja rövidesen elnyelte a két járgányt, így azokat a szomszédos porták kertjeiből sem lehetett felfedezni.

Már amennyire az embermagasságú gaz, amely a meleg tél eredményeként elszáradva ugyan, de nem megtörve egyáltalán lehetővé tehette a kerítésen túli betekintést. De nem is volt kíváncsiskodó a közelben, csupán néhány kapirgáló tyúk, valamint a kerthatár egyik fáját békésen rágó kecske váltak néma tanúivá az eseményeknek.

A motorok a négy ember megfeszített munkája eredményeként, hevenyészett csörlő segítségével tűntek el a földfelszín alá vezető nyíláson. A bukósisakok a fegyverek társaságában szintén a fészer alatti verembe kerültek, és ezek sorsára jutottak a bőrruhák is, amely alól kissé már gyűrött utcai viseletek tűntek elő. A társaság még mindig szó nélkül hajtotta le a rejtekhely faajtaját, föléje pedig egy nehéz fatárolót vonszoltak. A négy ember közös erőfeszítéssel tudta csak az álcázásra szolgáló tárolót helyére rakni, és ez még így sem ment egyszerűen. Mindez aránylag gyorsan, hallgatagon zajlott, majd a fészerre lakat került. Csupán ekkor célozták meg a ház hátsó, konyhai bejáratát, majd a gazos udvaron áthaladva eltűntek a kis házban.

A társaság idősebb tagja, a harmincas évei közepén járó, és nyilvánvalóan a csoport vezetője törte meg a csendet – Öltözettek át, utána pedig imádkozzunk? –A társaság két női és egy férfi tagja, akik alig léphették át a huszadik évüket, szófogadóan tűnt el az egyébként leeresztett redőnyökkel sötétített két aprócska szobában, majd rövidesen átöltözve tértek vissza a ház egyetlen világos, sötétítő nélküli helyiségébe, a konyhába.

– Remélem sikerült az amerikai hitetlent eltenni láb alól. A Korán is azt mondja, hogy „öljétek meg a pogányokat, ahol csak föllelitek őket.” Ez jó lecke nekik, hogy sehol sem érezhetik magukat biztonságban mindaddig, amíg a muzulmán hitet és életmódot el akarják venni az igazhívőktől. Nem örülök a másik áldozatnak, de helyesen tetted – fordult Ibrahimhoz hogy kiiktattad. Remélem, nem fog tudni beszélni. A terv szerint ti most – szólt akcentusos, de jól érthető arab nyelven a két nőhöz és a férfihoz – elutaztok. Nem kell egymásról tudnotok, hogy ki merre megy, és milyen néven, de jövő hét kedden jelentkezzetek a számotokra megadott tripoli címen, ott majd további utasításokat kaptok. Ha a magyar kiutazásnál probléma lenne, akkor Allah dicsőségére vigyetek magatokkal a túlvilágra néhány hitetlent. A semtexet – amit mindhármuknak egy-egy kis, barna zsírpapírba burkolt és műanyagba forrasztott csomagban adott át, amelynek cseh feliratait előbb gondosan eltávolította – a repülőtéri átvilágítás nem mutatja ki, tehát ezért nem kell aggódnotok. Ezeket Tripoliban leadjátok. De kerüljétek a felesleges feltűnést, Allahnak még tervei vannak veletek!

A csoport vezetője hidegkék szemével behatóan figyelte az egység tagjainak arcát. Ibrahimon kevésbé, de Reemán, az arab lányon, erőteljesebben látszottak az idegesség jelei, amit mindenképpen csökkenteni akart, hiszen a határátlépésnél éppen ez késztethette a határőröket arra, hogy tüzetesebben ellenőrizzék a kilépőket. Gergely tudta, hogy Ibrahim és az alacsony, kissé molett lány, Reema, jordániai útlevéllel érkeztek, míg a csinos, tetszetős másik lány, Aisa, venezuelai, az igazi neve Carmen, és persze saját útlevéllel utazik. Nála alig van kockázat, de a két arabnál nem veszélytelen az utazás. Annak ellenére, hogy valódi papírokról volt szó, és a vízumokat is magyar konzulátusok, nem pedig a hamisító részlegük pecsételte be, az arab okmányok negatív helyi fogadtatásával számolni kellett.

– Minden rendben lesz. Az imánk után mindenki lelke felszabadul. Taxit ide nem rendelünk, mindannyian kimentek a főútra, és külön-külön busszal mentek a repülőtérre! Aztán Tripoliban a találkozóhelyen jelentkezzetek. Most menjetek mosakodni!

Gergely ugyan nem tudta pontosan megállapítani, hogy mikor van a harmadik ima időpontja, vagyis a napfelkelte és a napnyugta közötti idő fele, de úgy döntött, ennek pont most jött el az ideje.

A társaság sorban a konyha falikútjához járult, hogy elvégezze a kötelező ima előtti rituális mosakodást. Eltartott egy ideig, amíg mind a négyen végeztek. Gergely ekkor Mekka irányá-

ba fordult, és csöndben, hogy az ima hangja ne jusson egy eseteleges kívülálló füléhez, elkezdte mondani az imádság szövegét. Ibrahim kissé mögéje állt. a két lány pedig a férfiak háta mögé, majdhogynem a falhoz, nehogy a térdelések során felemelt ülepük másra terelje a két férfi figyelmét. Majd imádkozni kezdtek. A társaság követte Gergely előimáit, ügyelve arra, hogy a szűk helyen a hajlongások, térdelések, borulások közben ne üssék meg egymást.

Az ájtatosság vagy húsz percig tartott. Utána az utcai ruhába vedlett társaság csak egy-egy fedélzetre is vihető csomaggal a kezében, húszperces időközönként, egyenként hagyta el az elhanyagolt falusi portát. Előbb Ibrahim, majd Reema indultak. A csinos Aisa maradt a végére. Nem véletlenül, hiszen a sorrendet Gergely határozta meg.

Aisa vagyis Carmen nem volt arab. Amikor hazájában az Amerika-ellenes gerillamozgalomnak befellegzett, nem akart szakítani addigi életével. Élvezte az izgalmakat, a bujkálást, az összezártságot. Feszültségét akkor, de azóta is gátlástalan szeretkezéssel vezette le. Amikor csatlakozott az arab terroristacsoporthoz, ami számára gerillamozgalom volt, ezzel nem hagyott fel. Az arab fiúk örömére. Az arab lányok ugyanis a Korán előírásait inkább betartották, így velük kikezdeni csak ritkán lehetett. Nem úgy a külföldi lányokkal. És Carmen hiába vette fel a muzulmán hitet, életfelfogásán nem változtatott. Külföldiként kezelték, és csak az nem hágta meg, aki nem akarta. Gergely tudta ezt.

Amikor magukra maradtak, a férfi jóleső érzéssel legeltette szemét Aisa mellén, csípőjén és fenekén. Érezte, sőt, tudta, hogy ma sem marad dugás nélkül, ezért nem sokáig időzött a szemlélődésnél. Magához húzta a lányt, és két keze előbb a szoknyás fenekét finoman, körkörösen simogatta, majd felfelé kúszva mutatóujja a lány telt, puha keblének vonalát követte. Amikor a lány becsukta szemét és közben csókra kínálta fel ajkait, Gergely élt ezzel. Előbb finoman körbecsókolta azokat, majd miután enyhén szétnyíltak, rátapadt. Nyelve behatolt partnere szájába, és a két érzékszerv elkezdte szerelmi előjátékát. Közben a keze sem pihent. Felhúzta a lány szoknyáját, és elkezdte simogatta Aisa lába közét. Nem tartott sokáig, és a lány teljesen megnyílt. Lélegzete szaporábbá vált, keze pedig a férfi nadrágját húzta le.

– Levetkőzzek? – tette fel Aisa a prózai kérdést, de a választ meg sem várva kibontakozott a férfi karjaiból, majd gyorsan megszabadult minden ruhájától.

Gergely másra sem várt: követte példáját, miközben szemei falták a lány feltárulkozó, enyhén telt combjait, nagybimbós melleit és végül a bugyi alól előtűnő fekete szeréremszőrzetét.

„Ez sem csináltat fazont gondolta a borotválatlan szőrzet láttán –, pedig szebb és kívánatosabb lenne úgy.” De nem sokáig foglalkoztatta ez a megállapítás. Helyette a falhoz tolta a lányt, miközben szerelmi pálcája eltűnt a fazon nélküli szőrzetben. Eközben combjainál megemelte Aisát, aki lábait összekulcsolta a férfi hátán. A döngölt fal szerencsére elég erősnek bizonyult

Gergely szilaj löketeinek, és hallhatóan Aisa is élvezte a helyzetet. Csak néhány perc telt bele, és a pár kibontakozott az összefonódásból. Több idő nem is nagyon volt, a lánynak sietett, hogy le ne késsé a járatát.

Miután a lány mögött is becsukódott a helyiség ajtaja, Gergely, muzulmán hitével mit sem törődve egy poros, de félig teli pálinkásüveget vett elő a rozoga konyhai szekrényből és jól meghúzta. Elégedett, de egyben gondterhelt is volt. Tudta, hogy csapata tagjaival nem szabadna dugni, de vágyának most sem tudott megálljt parancsolni. Aisával ugyan korábban nem találkozott, és az sem valószínű, hogy a sors még egyszer összehozza őket, mert ez ellenkezett az alapelveikkel. Reális veszély volt azonban, hogy Aisa dicsekszik, hiszen a lány már tudta, mire számíthat Gergelynél, és ezt csak barátnői elbeszélései támasztották alá. Aisa ugyanis nem az első harcostárs volt, akit Gergely magáévá tett. Igaz, mindig ügyelt arra, hogy csak külföldiekkel kezdjen ki. Előbb vagy utóbb azonban ennek híre Alihoz is elérhet. Akkor pedig nehéz napjai lesznek, mert atyai jóakarója a szent munka és a kéjelgés összemosását szívből megvetette.

A középmagas, világosbarna hajú, kék szemű, különösen arab területen igazi szépségnek számító férfi az órájára pillantott. A magyar hírszerzésnél levő informátorával való találkozójáig még jó két órát kellett várnia. Addig még egyszer meghúzta a flaskát, és abban a hitben élhetett, hogy eltette láb alól a CIA ellenük irányuló akcióinak fő vezetőjét.

Gergely a keleti határvidék közelében, Szabolcs megye egy mindentől távoli tanyáján született. Nem volt kimagasló intelligenciája, de vasszorgalma és paraszti akaratossága jó iskolai eredményekhez segítették. Így tanítói további tanulmányokra ösztönözték, amit paraszt szülei sem akadályoztak meg. Öt gyermekük közül csak a legkisebbet, Gergelyt küldték előbb a megyeszékhely bentlakásos gimnáziumába, majd a vízmérnöki karra, gondolván, hogy ez jó szakma lesz a vidékükön. Gergely azonban már soha többé nem tért vissza sem a szülői házba, de még a környékére sem. Az egyetem után rögvest Szaúd-Arábiában kapott munkát. Egy gazdag építési vállalkozó cégénél dolgozott, aki valamilyen okból megkedvelte magyar alkalmazottját, és igaz hitre akarta téríteni.

Gergely először Szaúd-Arábiában érezte, hogy ő valaki. Annak ellenére, hogy az arabok általában lenézték a külföldieket, és még muszlimként sem fogadták be őket, nála valamilyen okból kivételt tettek. Addig mindig csak a család legkisebb gyermeke volt, akit nem kényeztettek, viszont vertek, mert apja szerint csak így tanulja meg az életet. Odahaza állandó rettegésben élt, mert úgy érezte, hogy mindent rosszul csinál.

A gimnáziumban a lenézett szegény tanyasi tanuló volt, aki jó jegyei ellenére még az osztályhierarchia középső helyeinek egyikére sem tudta magát felküzdeni. Gergely ezt a hangadó csoportnak tudta be, akik között több zsidó származásút vélt felfedezni. Otthonról ugyanis azt a zsidóellenes nézetet kapta útravalóul, amely szerint minden rosszról a zsidók tehetnek. Pedig tanyasi környezetében egy zsidót sem ismert, és a gimnáziumi hangadóknál is elvétette azok származását.

Az egyetem évei alatt sem sikerült elismertetnie magát azokkal a csoporttársaival, akik közé pedig szívesen bejutott volna. A hibát megint nem magában, hanem a bevált bűnbakban kereste. Görcsös igyekezete ugyanis, hogy mindennek megfeleljen, unszimpatikussá tette. Ezt nem vette észre, de lehet, hogy nem is akarta érzékelni. Kiváló egyetemi jegyei sem változtattak ezen az alaphelyzeten.

Sorsa alakulásának kulcsát a kisgyerek kora óta erősödő kisebbségi komplexusban lehetett keresni. Ezt túlzott határozottsággal álcázta. Amikor Rijadba került, életének ez a fejezete is lezárult. A sors most kegyébe fogadta. Talán ellensúlyozni akarta, vélte Gergely, az addig történteket. Fehér emberként különlegesség volt. Kívülálló de tiszteletreméltó külföldi. Társadalmi tényező. Ebben a környezetben – életében először – kezdte magát jól érezni.

Alig telt el két év, Gergely áttért a muzulmán hitre. Nem annyira belső meggyőződésből, hanem mert azonosulni akart azzal a közeggel, amelyben végre ismert és elismert személyiség lehetett. Közben jól megtanult arabul is. Ekkor apai jóakarója arról is meggyőzte, hogy nem elég Allahnak tetsző életet élni, de szembe kell szállni az igaz hit ellen harcoló amerikaiakkal, az arabok életterét elvevő zsidókkal. Ez nagyon izgalmas, kalandos életet sejtetett, no meg találkozott a már gyermekkorában belénevelt zsidóellenességgel. Előbb apró feladatokat kapott: utasításokat, üzeneteket, robbanószert vitt munkaadója Európában élő kapcsolataihoz. Miután magyar útlevele segítségével ezt feltűnésmentesen megoldotta, fontosabb megbízásokhoz jutott. Tapasztalatai birtokában már fontos és megbecsült személy lett a szervezetben, ahol közben Ázsiában az amerikaiak ellen harcoló jóakarója jobbkezévé vált. Ő szervezte meg Afrika egyik országában az USA nagykövetsége elleni, sok emberéletet követelő robbantást is, ami a szervezeten belüli tekintélyét megalapozta.

Gergelyt új élete teljesen lekötötte. Múltjának hátat fordított, az otthon maradtakkal nem tartotta a kapcsolatot. Véletlenül tudta meg, hogy egy távoli rokona Vecsésen egy házat hagyott rá. Apai jóakarója biztatására ekkor visszatért szülőhazájába, hogy átvegye az örökséget. Közben új, tíz évre szóló útlevelet kért és kapott, de nem jelentette be, hogy külföldön él.

Új szomszédainak azt mondta, hogy vidéken él, és dolgozik, ezért ritkán fogják látni. Örökölt házát bezárta, az tovább is lakatlanul és elhanyagoltan dacolt az idő vasfogával.

Öröksége csak akkor kelt életre, amikor a rijádi magyar nagykövetség gépkocsivezetőjének fia hazakerült Budapestre, és a magyar hírszerzésnél kapott állást. Itthon a fiú – aki apja beosztását szégyellte, így hasonló komplexusokkal küzdött, mint Gergely –, sorstársaként tekintett sikeres ismerősére, így összebarátkoztak. Gergely bevezette őt az arab hálószobák titkaiba, majd nőügyeit rögzítette, és dokumentálta. Ezért információkat kért, és kapott a nagykövetség belső dolgairól. Minthogy a fiú ezt félt bevallani új munkahelyén, inkább teljesítette Gergely kívánságait. Reményteljes információk átadójává vált. Gergely két-három havonta találkozott vele. Amikor megtudta, hogy a CIA helyettes főnöke, az ellenük folyó hadjárat vezéralakja Budapestre készül, sűrítette a találkozókat, és a konkrét program ismeretében merényletet tervelt ki-Gergely most azt akarta informátorától megtudni, hogy milyen visszhangja volt a merényletnek, amelynek sikerében nem kételkedett, illetve a másik motoros mit észlelt, ha egyáltalán életben maradt.

AZ ALKU". 008 VISSZATÉR

A követségi programja előtt Pál a lányával találkozott Réka barna hajú, középmagas, átlagos megjelenésű lány volt. Érettségijét jól, ha nem is kitűnően tette le, amiről kevésbé a képességei, mint inkább a magoláshoz szükséges szorgalom hiánya tehetett. Anyja évekig elvált férje ellen nevelte a kislányt, aki csak felcseperedve, már tini korában módosította apjáról a belénevelt kedvezőtlen képet. Attól kezdve törékeny, de jó viszony alakult ki közöttük, Pál részt vehetett Réka életében. Nem mindig önzetlenül, hiszen a gyerek igényeinek egy részét segített teljesíteni, és ezt Réka tudta, sőt, számított is rá. Apja is tudta ezt, de természetes jelenségnek fogta fel. Most is erről volt szó. Már a lakásba belépve a folyosón elkezdte mondani jövetele célját:

– Apa, tudod, hogy jelentkeztem amerikai ösztöndíjra. Az USA-ban szeretnék tanulni. Anya tart attól, hogy nem kapok támogatást, és e nélkül nem bírjuk a költségeket. Direkt egy olcsó egyetemet néztem ki. Tudnál segíteni?

Pál tudta, hogy volt feleségének igaza van. Kevés a remény egy ösztöndíjra, Réka többéves amerikai tartózkodásának a költségeit pedig a kiszámíthatatlan bevételei mellett, amelyek ráadásul akár máról holnapra megszűnhetnek, kockázatos vállalni. Őszintén elmondta aggályait:

– Én szívesen segítek. Megpróbálok közbenjárni az ösztöndíjad ügyében is, de ettől ne sokat várj. Ha ez így nem sikerül, támogatlak, ahogy tudlak. De nem biztos, hogy ez elegendő, és azt sem tudom, mit hoz a holnap. Ha belevágsz, arra is számítanod kell, hogy a kinti megélhetésed egy részét, rosszabbik esetben az egészét, ottani munkával kell biztosítanod. Ha így is akarod, akkor vágjunk bele.

Rékának ez a válasz elegendő is volt, mivel úgy vette, hogy apja beleegyezik, és támogatja. Hogy a holnap mit hoz, azzal most nem foglalkozott. És amilyen gyorsan jött, úgy el is viharzott.

Pál gondterhelten indult a megbeszélésére. Nem szívesen vállalt olyan terhet, amelynek, teljesítését nem tudta száz százalékig teljesíteni. Most pedig kompromisszumot kötött saját magával. Ez bántotta, de lányával szemben nem tudott mást tenni.

Pontosan érkezett az amerikai nagykövetség Szabadság téri épületéhez. Megszokásból a Televízió székháza előtt keresett és kapott helyet. Majd átvágott a zöld téren, miközben azon elmélkedett, hogy miért kellett az erre a célra egyáltalán nem alkalmas egykori Tőzsdepalotát a köztévé igényeire elcsúfítani. Miközben a busz megállójánál átkelt a túlsó oldalra, az amerikai nagykövetség sokemeletes, sárga épületét is szemügyre vehette. Az már sötét volt, kihaltnak tűnt.

Pál az épületre nézett, és szeme megkereste azt az ablakot, amely mögött Mindszenty Jó-

zsef hercegprímás másfél évtizedig élt itthon, de az amerikai követség területenkívüliségében; valójában emigrációban, majd pillantása a követség melletti kis utcába tévedt, ahol egykor az a Pobeda állt, amelybe az esztergomi érseket a börtönbe akarták szállítani. 1971-ben onnan vontatták be a kocsit. . Közben azonban az épület elé ért. Az esti órákra már kiürült, nappal vízumra várók sokaságával telített kordont, az őrbódé golyóálló mellénybe öltözött egyenruhás rendőrének szúrós tekintette közepette kerülgette, miközben már látta, hogy tegnapi ismerőse, Smith, eléje siet.

„Bizonyára a monitoron keresztül figyelte jövetelemet" villant át az agyán, miközben arra gondolt, hogy Wallynak nagyon fontos lehet az ügy, ha még az összekötőjét is előreküldte a portára, hogy fogadja őt.

Smith örömmel üdvözölte a vendéget. A tengerész gyalogos őrök tisztelegve engedtek szabad utat .t CIA budapesti rezidensének, aki vendégét átkalauzolta a beléptetési sávon, majd rögvest elkísérte a felvonóhoz, ahol a harmadik emeletet jelölte meg útjuk céljául. Amikor megérkeztek, és kiszálltak a liftből, egy szűk folyóson találták magukat, amelynek egyetlen felszerelése egy monitor volt. A falon függő képernyő a helyiség egyetlen zárt, kilincs nélküli ajtaja mellett volt felszerelve. Ezt célozta meg Smith, majd bal tenyerét ráhelyezve jobbjával megnyomta a zöld gombot. Néhány másodperc várakozás után a lámpa kialudt, és egyben az ajtó is megnyílt. A látogató egy nagy. a kora esti időszakban már erősen kivilágított helyiségbe jutott, ahol az egyébként meglévő ablakokat gondosan úgy elsötétítették, hogy fény azokon nem hatolt se be, se pedig ki.

Pál közel tíz számítógépet észlelt, amelyek mindegyike kékes színű képernyőjével adta tudtul, hogy működik, ellenben csupán a fele előtt ültek. Smith azonban nem hagyott időt a nézelődésre és enyhe erőszakkal tessékelte vendégét tovább, a helyiség másik végén levő ajtó felé. Ezen már nem volt elektronikus zár.

Még mielőtt Smith a kilincshez ért, az ajtó kinyílt, és Wally lépett ki rajta. Azonnal öröm ült ki az arcára, és miközben kezet nyújtott a vendégének, egyben a belső szoba felé terelte. Smith nem is próbált belépni a következő szobába, így az ajtó csukódása után a két régi ismerős magára maradt. Pálnak azonban nem volt sok ideje a nézelődésre, mert Wally a rideg, de célszerűen berendezett dolgozószoba tárgyalóasztalához invitálta vendégét.

– Nincs sok időnk, ezért gyorsan elmondom, ami csak mi kettőnkre tartozik. A segítségedet, közreműködésedet kérjük a terrorizmus elleni háborúnkhoz. Tudjuk, hogy az ellenfeleink vezető rétegéhez tartozik egy magyar származású egyén, akinek a hírszerzéseteknél valószínűleg meglehetősen magas szinten van informátora. Az előbbit nem akarjuk Budapest tudtára adni, mert lehet, hogy ez az értesülés éppen az informátorhoz kerül, ami beláthatatlan kárt okozhat. Azt is tudjuk, hogy a terrorista vezetés csatornát keres a nyugati sajtóhoz, mert az arabbal már nincs megelégedve. Ezt a feladatot éppen a magyar származású személy kapta. Az összes szempontot egybevetve te ideális alany lennél arra, hogy segíts. – Wally kérdően nézett Pálra, aki csöndben, minden látható reakció nélkül figyelte előadását.

Néma csend ereszkedett a szobára. A besötétített ablakok nem engedtek be semmi utcai lármát, és az ajtó mögötti terem munkazaja sem hatolt be hozzájuk. Pál néhány másodpercig hallgatott, és Wally tiszteletben tartotta a szünetet.

– Nézd, én már rég kikerültem ebből a körből. Nem is tudom, hogy rászolgáltam-e a bizalmatokra. Azt sem szeretném eltitkolni, hogy ennek nyilván megvan a kockázata. Nem lehetek túlzottan boldog a mostani életemmel, mert egy jelentéktelen tudósító vagyok, de elég jól megélek belőle, és lányomat is támogatni tudom. Miért kockáztassak? – Pál kérdően nézett barátjára, akit a felvetés nem érhetett váratlanul, mert gondolkodás nélkül és kissé elmosolyodva reagált, miközben végig Pál szemébe nézett:

– Készültem erre. Nem akarok a terrorizmus veszélyeiről szónokolni, azt te is ismered. Tudom, hogy nem vagyunk képesek az együttműködésedet, az azzal járó kockázatot honorálni. De egy kicsit mi is tudunk segíteni. A magyar szál miatt te vagy az egyetlen ember, akiben

feltétel nélkül megbízunk. Ezért osztottam meg veled az információinkat. Ezért feltétlenül azt szeretnénk, hogy bekapcsolódj. Nem akarlak mindenáron rábeszélni. Értem, hogy neked is mérlegelni kell. Két dolgot ajánlok fel. Segítünk, hogy lányod bármelyik amerikai egyetemre bekerüljön és költségeit „ösztöndíjjal" fedezzük. Ha az egyetem után nálunk akar maradni, garantálom számára a zöldkártyát- Mivel sejtettem, hogy mostani tudósítói tevékenységed nem az, amire vágytál, elősegítjük, hogy a terrorizmus kapcsán nemzetközileg ismert és elismert újságíró légy.

Wally levette tekintetét Pál arcáról és elfordult, ezzel is jelezve, hogy társa gondolatait nem akarja megzavarni. A hangszigetelt szoba, amelyet a CIA technikai részlege lehallgatás ellen biztossá tett, ismét csöndbe burkolózott, de a szótlanság most hosszabb ideig tartott. Pálnak ugyanis különböző gondolatok cikáztak át az agyán. Réka valóban amerikai egyetemre szeretett volna járni. Neki pedig több év kellett ahhoz, hogy normalizálja a kapcsolatát az elvált feleségénél elő lányával. Ha fel tudná ajánlani a Wally által vázolt lehetőséget, kapcsolatuk talán végleg helyreállna. Másodlagos, de nem elhanyagolható Wally második ajánlata. Pál tudta, hogy karrierje kudarcaként érzékelt mostani tevékenységéről önvédelemből nem elmélkedik, barátja ajánlata viszont ezt a magának nyíltan soha be nem vallott lelki sérülést is helyrehozná. Ennek ára a veszély, aminek akkor teszi ki magát, ha elfogadja az ajánlatot. Pálnak nem voltak illúziói: a kockázat nagy. Veszélyezteti saját egészségét és még talán az életét is. De mit ér ez a lét, amiben az eddigi élete egyetlen fontos személyének, lányának, de saját magának sem tudja biztosítani azt. ami elvárható lenne?

Wally nem szakította meg az egyre hosszabbodó csöndet. Majdnem mozdulatlanul ült, elfordulva, szinte szoborrá merevedve. Ezt az állapotot csak ujjai mozgása zavarta. Csupán ez a tevékenység utalt arra a feszültségre, amellyel barátja válaszát várta Kezében egy lolLit forgatott, amelyben Pál jóleső érzéssel ismerte fel a már erősen megkopott gravírozás alapján azt az ajándékot, amelyet több mint másfél évtizede adott neki Wally kezében hirtelen megállt a toll. Érezte, hogy barátja már elhatározásra jutott.

– Egy feltétellel rendben van. Ha velem bármi történne, lányom felé az ígéretet betartod.

Wally örömében felugrott, miközben felszabadultan sóhajtott és fel-alá kezdett szaladgálni a szobában: – Ezt a választ reméltem, de azért nem bíztam benne. Garantálom az ígéretem teljesítését függetlenül attól, hogy még én leszek-e ebben a beosztásban, de azt is, hogy a legnagyobb körültekintéssel fogunk vigyázni rád.

Wally befejezte a járkálást, elhallgatott és ismét vendégéhez fordult: – A következő napokban felkérést fogsz kapni egy nagy svájci médiumtól, hogy riportokat és filmeket készíts a terrorizmusról. Stábodat magad választhatod ki, de ha igénybe akarsz minket venni, ennek nincs semmi akadálya. A stáb pénzügyi és műszaki feltételeit a svájciak biztosítják. Gyakorlatilag mindenben szabad kezet kapsz és pénzügyi megszorításaid sem lesznek. A svájciak semmibe nem szólnak bele, azonban anyagaidat a világ vezető médiumaiba terítik. A tárgyilagos és kritikus anyagokhoz saját utánjárásodon kívül tőlem is megkapod mindazokat az információkat, amelyek elősegítik, hogy befuss és a terroristák is felfigyeljenek rád. Téged nézzenek ki közvetítőként, ugyanis magyar származásod éppen a magyar szál miatt rendkívüli előnyt fog jelenteni. Azokat az információkat is megkapod, hogy miként kerülhetsz a látókörükbe. Anyagaid nem lehetnek Amerika számára barátiak, de ellenségesek sem. Részünkről csak velem tartod a kapcsolatot, a magyar tábornoknak pedig csak a nála kémkedő informátor felderítésével fogjuk legendázni a kapcsolatot. Nem fogja elhinni, de ez mellékes. A részletekre pedig térjünk ki – pillantott az órájára – a nagyköveti fogadás után vagy holnap. Menjünk a nagykövethez, roppant kíváncsi, ki az a magyar, aki egy ilyen kitüntetést kap. A kitüntetésről egyébként csak ő tud, és arra az esetre pedig, hogy jelenlétedet valaki regisztrálná, interjút ad neked, amit Berlinben közölhetsz, így ez a kapcsolat is legendázva van.

Wally elhallgatott, és elégedetten kísérte vendégét a kijárat felé.

Másnap Pál útban belvárosi irodája felé, felvette Évát. Az asszonnyal évek óta együtt dol-

goztak, helyettesítették egymást. Éva, Pálhoz hasonlóan, újságíró volt, és eredetileg a televízióban, a külpolitikai szerkesztőségben dolgozott, jól beszélt németül és angolul, de amikor férjhez ment, már nem szívesen utazott külföldre. Ezért elfogadta Pál ajánlatát, akit tudósítói munkája gyakran külföldre szólított, így Éva a magyar eseményekkel foglalkozott. Nem keresett ugyan olyan jól, mind a tévénél, de családjával lehetett, és Pál nem játszotta meg a főnököt. Egyenrangú kollégák voltak.

Éva csinos, harmincas éveiben járó jó kedélyű, örökké nevetős ember volt. Nagyon ügyelt ápoltságára. Munkáját precízen, pontosan, önállóan végezte. Pál hamar megkedvelte. Talán jobban is, mint szerette volna. Ezen nem volt mit csodálkozni, hiszen rosszul sikerült házassága után csak alkalmi kapcsolatai voltak, amelyek csak ritkán tartottak néhány hétnél tovább. Partnert azóta sem talált. Éva az lehetett volna. Pál azonban egyrészt tiszteletben tartotta kolleginája házasságát, hiszen a sajátja is egy másik férfi miatt ment tönkre. Másrészt az első kudarca miatt félt minden komoly kapcsolattól. Harmadrészt pedig a tudósítói irodájukban nem akart esetleges problémákat, kötöttségeket felvállalni, így érzéseit lehetőleg nem nyilvánította ki. Ezen a nézetén akkor sem változtatott, amikor a nő házassága felbomlott.

Válása előtt Éva nem figyelt Pál azon – gyakran tudat alatti – megnyilvánulásaira, amelyek elárulták érzelmeit. Azóta azonban érzékenyebb volt, és nem kerülték el a figyelmét ezek az üzenetek. Kedvelte Pált, majd ez az érzés egyszerre terebélyesedni kezdett. De ő is titkolta, sőt, még magának sem akarta bevallani a változást. Miközben a mindkettőjüket jól ismerő emberek számára nyilvánvaló volt az egymás iránti vonzalmuk, ők semmit sem tettek kapcsolatuk megváltoztatásának érdekében.

Az irodába beérve Pál leültette Évát. Kezük véletlenül összeért, de Pál a sajátját ösztönszerűen visszarántotta, mielőtt belekezdett: – Valamit szeretnék veled megbeszélni. Kaptam egy ajánlatot Svájcból. TV-riportokat, – filmeket kellene készíteni elsősorban a Közel-Keleten, de más olyan országokban is, ahol a terrorizmus valamilyen formában jelen van. Szeretném, ha együtt mennénk át erre a munkára. Felépítenénk egy kis stúdiót, amelyben elkészítenénk, szerkesztenénk, leadnánk az adásokat. Ha akarod, együtt is mehetünk a riportutakra. De ha inkább Budapesten maradsz, akkor az itteni munka hárul rád. Most jól jönne a tévés tapasztalatod.

Éva nem sokat gondolkodott. Nem akarta elveszíteni Pált: – Csináljuk együtt. Én inkább Magyarországon dolgoznék, itthon tartanám a frontot, te meg külföldre járhatnál. Akkor a gyerek elhelyezéséről sem kell gondoskodnom. Az pedig külön kellemes lenne, ha megint élő adásokkal foglalkozhatnék.

Pál boldogan fogadta az asszony döntését. Tartott attól, hogy Éva inkább átveszi a német lap tudósítói szerepkörét. Érzelmeit azonban most sem mutatta ki. Látszólag napirendre tért a dolog fölött és mindennapi reggeli munkájába, a sajtószemlézésbe kezdett.

II.

A TERRORISTÁK

AZ OMÁNI BÚVÓHELY

Maszkati otthonát Gergely a tengertől nem messze, egy elegáns, diplomaták által kedvelt negyedben bérelte. Választása azért esett erre a környékre és házra, mert – három nagyméretű lakásával, két utcára nyíló bejáratával, távirányítású ajtós mélygarázsával – feltűnésmentes, gyakran észlelhetetlen ki- és bemenetelt, és nem utolsósorban menekülési lehetőséget biztosított elvbarátainak, valamint szerelmi kalandjai számára is. Mindkettő egyforma fontosságú szerepet töltött be az életében.

Gergely már több éve lakott Maszkáiban. Hivatalosan szaúdi-arábiai pártfogója ománi érdekeltségénél dolgozott vízmérnökként, igen szép keresettel. Papíron a nemzetközi üzletek tartoztak hozzá, így gyakori utazásai, távolléte senkinek sem tűnt fel. A cég intézte el, hogy magyar útlevelébe rendszeresen ománi vízumot kapjon. Valójában azonban innen tervezte a főleg amerikaiak ellen irányuló merényleteket, gondosan ügyelve arra, hogy Omán területén semmilyen törvénybe ütköző cselekedete ne legyen. Mármint az akciók vonatkozásában.

Az abszolút monarchia, a világtól nagyrészt elzárt ország garancia volt arra, hogy „vízmérnökként" semmilyen vonatkozásban ne tűnjön fel. Helyi kockázatot csupán szerelmi kalandjai jelentették, amikről azonban nem tudott lemondani. Fehér, vagyis egzotikus férfiként sztár volt a gazdag omániak elhanyagolt feleségei körében. Már akik kalandra vágytak, és no persze nem estek át a rituális női metélésen, csonkításon. Az unatkozó arab szépségek a nyelvüket beszélő embert hamar megkedvelték, hiszen fehérsége, diszkréciója és szálló-igeszerűen terjedő férfiassága igen kívánatossá tették.

Gergely most már néhány hete újból Ománban volt. A legutóbbi pakisztáni tartózkodása során megbízatást kapott egyrészt a Bahrein közelében tartózkodó amerikai hadihajók elleni merényletre, valamint – az eddigi sikertelensége ellenére – ismételten arra is, hogy az arab televíziók mellett találjon egy nyugatit, amelyhez híreiket, akcióikat, saját értékrendszerüket el tudják juttatni. Gergelyt most éppen az első megbízás foglalkoztatta.

A három hálószoba egyikében, a vendégektől elzárt dolgozót rendezett be. Egy láthatóan igen komoly számítógép és annak tartozékai uralták az átlátszó függöny melletti íróasztalt, míg a másik nagyméretű asztalon a Perzsa-öböl és az Ádeni-öböl, valamint Bahrein partszakaszainak tengerészeti térképei hevertek. A térképek egy részét műholdas felvételek sokasága takarta el, amelyek hadihajókat ábrázoltak. Ezeket, pontosabban azok mozgását, és esetleges ismétlődő szokásait tanulmányozta a házigazda, majd a számítógéphez ült, és egy speciális program segítségével rákapcsolódott a Pentagon védett hírközlőrendszerére, ahol megkereste a térségben készített legújabb felvételeket. Ezek közül is csak a Bahrein közeli amerikai hadihajók, valamint a tengerészeti támaszpont helyzete érdekelték. Ezeket ki is nyomtatta.

Gergely munkáját a csengő hangja szakította meg. Nem várt senkit, ezért gondosan bezárta a dolgozószoba ajtaját, kulcsát zsebre vágta és csak miután meggyőződött arról is, hogy a nappaliban sincs semmilyen árulkodó dokumentum, lépett a kaputelefonhoz. A képernyőre pillantva meglepődött. A kapuban atyai barátja állt hosszú, köpenyszerű, lenge fehér öltözékbe, a disdasában, fején apró sapkával, a ghutrával:

– Remélem sikerült meglepetést okoznom. Be tudsz engedni? – hallatta a vendég a hangját.

– Rögvest nyitom. A liftben az első emelet gombját nyomd meg – válaszolta Gergely, majd

újra végigtekintette a szobán, miközben azt latolgatta – eredménytelenül , hogy vajon minek köszönheti Ali első látogatását a lakásán?

Miközben várta a vendégét, gondolatban feleleventette, amit Aliról tudott. Pártfogója török családból származott, azonban már dédnagyapja bevándorolt Szaúd-Arábiába, ahol az elődök kereskedelemmel foglalkoztak, hírnévre és vagyonra tettek szert, és ami ennél sokkal fontosabb volt, a szaúdi társadalom befogadta őket. Apja az ükapa emlékére nevezte sokadik születésű fiát Alinak, aki számos féltestvérével ellentétben nem érdeklődött a gazdagság és a vagyon iránt.

Alit már iskolai évei során megragadta a hittan. Magániskolába járt, ahol a Korán-órák egyharmadában, a szent dzsihád taglalása során antiszemitizmus és Amerika-ellenesség útján próbálták a gyerekeket szent feladataikra felkészíteni. Itt sem zajlott ez másként, mint az ország bármely Korán-oktatásán. Viszont sok társával ellentétben, Ali életét ez a korszak és a Korán oktatói végleg meghatározták.

A család gazdagságával szemben és helyette, a szélsőséges nézeteket valló Korán-magyarázók tanai iránt volt fogékony. Magáévá tette fejtegetéseik azon részét, mely szerint a hitetlenek jelenléte a muzulmán világban a Korán tanításának elvetését, a vallás végét jelentik, ezért van helye a dzsihádnak.

Alit megfogták a hit radikális értelmezői, és tenni akart az egységes muzulmán világ újrateremtéséért. Ezért ment külföldre, ahol előbb az amerikaiak kiűzésére szervezett akciókat. Saját felfogása szerint sikerrel, mert azok kivonultak a térségből. Az eredmény erősítette benne azt a hitet, hogy az amerikaiak, és velük együtt az összes hitetlen gyenge, puhány, és csak némi erőszak kell ahhoz, hogy fejveszetten meneküljenek.

Az oroszok afganisztáni jelenléte további lehetőséget biztosított számára. Kiűzésükkel lehetőséget látott az igazhitű rendszer visszaállítására, és ennek az érdekében még a megvetett amerikaiak segítségét is igénybe vette. Amikor a célt elérte, ismét az amerikaiak ellen fordult.

Ali saját felfogása szerinti eredményei, sikerei, azt a meggyőződést erősítették benne, hogy ő hivatott a muzulmán társadalmak egységesítésére, a hitetlenek kiűzésére. Kezdte magát Allah kegyeltjének, második Mohamednek érezni.

Pártfogoltjában is isteni küldetését látta megtestesülni. Gergely volt a példa számára, hogy csak némi meggyőzés szükséges ahhoz, hogy a hitetlenek is áttérjenek az igazi vallásra, ezzel jövőt biztosítson számukra, és kiutat mutasson a muzulmán világon kívül élőknek.

Gergely ismerte Ali ezen felfogását, de az ideológiába nem merült bele. Nem világosította fel saját indítékairól, de az is lehet, hogy maga sem volt ezekkel tisztában. Élvezte a helyzetét. Azonban további morfondírozásra nem volt ideje. Az ajtóhoz érve kitárta azt. Mintegy két percet várt, amíg a sovány, hosszú, fehér szakállú, kissé nőies vonású ötvenéves arab kilépett a felvonóból.

– Szép házban laksz – jegyezte meg a vendég, miközben az ajtón belépve szemügyre vette a nappalit.

Gergely tudta, hogy ez a puritán, magától is sok mindent megtagadó Ali szájából nem dicséret, azonban szerette a luxust, és mivel most volt pénze, nem tagadta meg magától az élet ezen örömét.

A tágas, mintegy ötven négyzetméteres szoba egyik felében egy nagyméretű, vajszínű európai ülőgarnitúra, míg szemben egy szőnyegekkel, bőrpárnákkal és egy alacsony, intarziás asztalkával berendezett arab sarok tárult a vendég elé. Rögvest megcélozta az utóbbit, és összekulcsolt lábbal leült, miközben gondosan ügyelt arra, hogy ne gabalyodjon bele ruhája alsó felébe. Gergely is követte:

– Nagyon örülök, atyám, hogy meglátogatott. Éppen a bahreini akciót készítem elő.

– Allah segíteni fog neked. Biztos vagyok a sikerben. Folyamatosan, állandóan akciókra van szükségünk, mert csak ezzel tudjuk a hitetleneket sakkban tartani. Meg kell mutatni az amerikaiaknak és talpnyalóiknak, hogy a hitünk, hagyományos értékeink semmibevételét, sőt,

az ő értékeik erőszakos elterjesztését nem űzhetik büntetetlenül.

Ali elhallgatott. Nem osztotta meg Gergellyel a merényletekkel kapcsolatos hátsó gondolatait. Az amerikaiak elleni támadásaival ki akarta kényszeríteni, hogy ellenségként kezeljék, és ha ez bekövetkezik, akkor az arab térségben, de azon túl is ismert, és elismert személy, vagyis egyenrangú féllé válik. Ez a pozíció pedig kiemeli a többi arab közül, eszménnyé lesz, akinek számos híve, követője lesz. Ali arca szarkasztikus mosolyt vett fel, amikor folytatta: – Az arab országok azon vezetőinek, akik lepaktáltak velük, ezt a tudomásukra kell hozni, és megbüntetni őket.

A vendég halk, de erősen artikulált, szuggesztív szavai még akkor is a szobában lebegtek, amikor elhallgatott.

Láthatóan elsápadt, miközben rosszullétével küzdött. Gergely tudta, hogy ez a veseelégtelenség jele. Valószínűleg Ali dialízise már néhány nappal odébb volt, így amíg vérét – a helyzet fonáksága miatt éppen amerikai dialíziskészülékével – nem méregtelenítik, a rosszullét csak fokozódni fog." Nem szólt azonban, mert tudta, hogy Ali szívből utálja, ha fogyatékosságával foglalkoznak, és amúgy sem tudott segíteni. Így hát a szünetet kihasználta arra, hogy teát készítsen, és azt tisztelettudóan Alinak tálalja.

A vendég egy ideig szürcsölte a forró italt, majd némi erőre kapva folytatta: – A világot arról kell meggyőznünk, hogy a mohamedán térségben Nyugatnak semmi keresnivalója nincs, innen ki kell vonulnia. Nem kell nekünk napokban, vagy hónapokban gondolkoznunk. A keresztes vitézeket kétszáz év után űztük ki Jeruzsálemből, az angolokat hetven év után Egyiptomból. Az oroszokra, akik pedig komolyabb ellenfél, mint az amerikaiak, már csak tíz év kellett, és elhagyták Afganisztánt. A hitetlenek egyelőre csak az erő szavát, a félelmet értik meg. Arab testvéreinket itt, és főleg a hitetleneknél élőket meg kell győznünk az ügyünkhöz való csatlakozásuk szükségességéről. Ezt is csak ilyen akciókkal érjük el, hiszen az amerikai nacionalizmusra ők kénytelenek arab nacionalizmussal válaszolni, ez pedig rövid idő alatt elvezet a mi támogatásunkhoz. De te ezt tudod, és jól is csinálod. Nem is ezért vagyok itt.

Ali ismét elhallgatott, és ismét rosszullétével küzdött. Gergely pedig lopva a faliórára pillantott. Még egy órája volt a legújabb szeretőjével, Alhaánnal megbeszélt találkozóig, amit igen körültekintően, és konspiráltan kellett szerveznie. Nem szívesen mondana le az előtte álló pásztorórákról, de Alit sem siettetni, sem pedig ebbe beavatni nem szabad. Így hát várt.

– Szóval – folytatta az arab – az újságíró ügyében nem jutottál előre. Az Al Dzsazira fontos szerepet tölt be, még akkor is, ha nem feltétlenül a mi politikánkat követi. De arab adó, és az arab nacionalizmus híve. De Katarból csak negyvenmillió arabot ér el. Őket is főleg az arab világban. Ez fontos, de nem elegendő. Arab testvéreinket is meg kell nyerni, de hozzájuk másképpen kell szólni. Az arab csatornákon kívül feltétlenül szükségünk van olyan hitetlen újságírókra, akik nem az amerikaiak zsoldjában állnak. Amerika minket kriminalizál, démonizál, rólunk valós információk nem jutnak el a hitetlenekhez. Pedig háború van, és a háborúhoz propaganda is tartozik. Nem fognak minket soha megérteni, de szükség van arra, hogy az az ördögi kép, amit festenek rólunk, ellensúlyozást kapjon, vagyis meg tudjuk mutatni, hogy mit akarunk, és mit miért teszünk. Hála az amerikaiak sajtószabadságról vallott felfogásának erre mód van, habár pont ők nem tartják ezt be, korlátozva saját újságíróikat. De a nem amerikai tollnokokra, firkászokra ez nem vonatkozik.

Alit a hosszú beszéd alaposan kifárasztotta. Kénytelen volt egy nagyobb szünetet beiktatni, miközben lassan kortyolgatta a Gergely által szorgalmasan utántöltött, túlédesített teát. Néhány perc telt bele, amíg ismét annyi erőt gyűjtött, hogy folytassa:

– Szeretném, alaposan megértetni veled. Azt az amerikaiak által sugallt képet kell ellensúlyoznunk, hogy mi terroristák vagyunk, és ezért minket fizikailag meg kell semmisíteni. A mi célunk az, hogy elkotródjanak innen. Vagyis a lakosságuk azt is lássa, hogy alternatíva is van: hagyjanak minket békén. Ne erőltessék ránk saját elképzeléseiket. Ez csak úgy megy, ha a mi érveink is hangot kapnak. A amerikai álobjektivitási felfogás erre lehetőséget biztosít. Aki

erre hajlandó, annak bepillantást kellene engednünk dolgainkba még akkor is, ha ez némi kockázattal jár.

Ali egy kis szünetet tartott. Bő ruházata alól aktatáskát halaszott elő, majd abból újságkivágásokat vett elő.

– Az utóbbi időben feltűnt nekem egy erre alkalmasnak látszó személy. Kiegyensúlyozott, minden résztvevő fél érveit bemutató anyagokat készít. Éppen ezért rövid idő alatt felkapták, és anyagait az amerikaiak is közlik, pedig ők ilyeneket nem készíthetnek. Ennek az újságírónak magyar származása megkönnyítené a te feladatodat. Meghívatom az itteni alapítvány nevében, és olyan keretet biztosítok, hogy nem fogja tudni nem elfogadni. Te pedig addig dolgozd ki nyújtott át Gergelynek egy halom, angol nyelvű lapokból kivágott cikket – a részleteket. Most pedig vigyél vissza az Intercontinentalba, mert le kell pihennem. Kiteszel a mélygarázsban, hogy ne lássanak együtt.

Gergely boldogan vette át a cikkeket, Ali pedig megnyugodva látta, hogy protezsáltja milyen örömmel fogadja az új megbízást. Nem tudhatta, hogy Gergely öröme nem ennek, hanem annak a körülménynek szólt, hogy randevúját nem kell lemondania. Elégedetten szállt be hát Gergely kocsijának hátsó ajtaján, ahol rögtön le is feküdt, és az ott heverő plédet magárahúzta. A takarásnak köszönhetően nem is volt látható. Csak a szálloda garázsában vált meg álcázásától, és gyorsan elhagyta a járművet. Ebben a kora délelőtti órában azonban a gyéren kivilágított, meglehetősen teli mélygarázsban nem volt egy lélek sem, így jövetelét láthatóan senki sem regisztrálta.

Ali helye az autóban nem sokáig maradt üres. A garázs egy távolabbi, de a liftet innen is jól látható helyén megállva Gergely úgy öt percet várhatott az elsötétített kocsiban, amikor a liftből egy hagyományosan fekete lepelbe, az abajába burkolt nő szállt ki, feje búbjáig takarva. Csupán a szeme látszódott ki az öltözékből. Nem nézett sem jobbra, sem pedig balra, és elindult Gergely kocsija irányába, ahonnan két rövid reflektorvillanás mutatta az utat. Amikor a kocsi közelébe került, lehajolt, és az autók között meggörnyedve közelítette meg a várakozó járművet úgy, hogy egy esetleges nézelődő számára alakját eltakarták a kocsik. Hangtalanul szállt be a nyitott hátsó ajtón, amely alig hallhatóan csukódott, majd azonnal a pokróc alá búj t.

– Mehetünk – hallatszott a takaró alól, és Gergely nyugodtan, lassan kigördült a garázsból. Az akció láthatóan senkinek sem tűnt fel, minthogy az sem, amikor Gergely kocsija háza mélygarázsába hajtott, majd a házigazda vendégével együtt eltűnt a lakásában.

Alig zárult be mögöttük az ajtó, az addig csöndes pár egymásnak esett. Gergely először is a fekete fejfedőtől fosztotta meg látogatóját. Alatta egy mesterien sminkelt arab szépség arca tűnt elő, villogó fekete szemekkel, hosszú fekete hajjal. Miközben vadul csókolóztak, az asszony Gergely nadrágját nyitogatta, az pedig a nő fenekét markolászta.

– Várj egy percet, mindjárt leveszem, nehogy összegyűrődjön. Délig vagyok az edzőteremben, akkor jön értem a sofőr. Addig sok időnk van – lihegte Alhaan, majd miután a férfi elengedte, egy mozdulattal megszabadult a fekete leplétől. Alóla tűzpiros – a legutolsó milánói divatbemutatón szerepelt – csipkés tanga és melltartó tűnt elő, amely önmagában is egy vagyonba kerülhetett. Gergelyt a fekete, szolid, hagyományos külső, és az alatta levő drága, kihívó, legmodernebb fehérnemű közötti ellentét nem lepte meg. Ismerte már a gazdag arab nőknél ezt a szokást. Az elvárásoknak, a hagyománynak láthatóan megfeleltek, ami pedig nem látszott, az lehetett drága, modem, egyéni. Nem is nagyon foglalkozott ezzel, helyette felkapta a félig meztelen nőt, és a hálószobába vitte, miközben az kezével már az alsónadrágja sliccébe is behatolt.

Gergely nem sokat teketóriázott. Tudta, hogy Alhaan csípi a kis erőszakot, így hát megfordította, és hasával az ágyra vetette, majd miután megszabadult fehérneműjétől, egy mozdulattal lehúzta a tangáját, azután rávetette magát. Kezeit szeretője arányos combjainak felső része alá tolta, és egy erős mozdulattal magasba húzta úgy, hogy partnere súlya térdeire helyeződött át, majd minden előjáték nélkül behatolt Alhaanba. Ez nem ment egészen könnyen, és eltelt

egy kis idő, amíg a nő teljesen kinyílt. Gergely azonban ezzel nem törődött, csak a saját kéje érdekelte. Keze átvándorolt Alhaán közepesen nagy, de meglepően kemény mellére, és erőteljesen markolászta őket. Lélegzete felgyorsult Nem volt ez másképpen Alhaánnál sem.

– Még, még – lihegte – fehér csődöröm. Ne hagyd abba.

Miközben Gergely bal kezével a nő alhasát fogta és kemény lökéseit kezével is segítette, a másik keze már a fájdalom határáig menően egyre erőteljesebben szorongatta Alhaan jobb mellét. – Dolgozz alattam, te arab szuka – hörögte magyarul, azonban a nő ezzel nem törődött és farával maga is Gergely ütemét segítette.

Nem telt bele tíz perc, mióta beléptek a lakásba, és a hálószoba zajai fokozódtak, majd hirtelen megszűntek. De nem sokáig. Gergely az első, gyors kéj után megfordította Alhaant, aki lábait a férfi mellére tette, ráhajolt, és a szerelmi játék már nyugodtabban kezdődött újra. A csukott ablakok és a hangszigetelt falak nem engedték ki a hálószoba zajait, így se ez, sem pedig az, hogy egy órával később a pár ismét a mélygarázs felé vette útját, senkinek sem tűnt fel. Gergely két házszomszédja – mindkettő arab diplomata, akik családjuk nélkül lakták az elegáns lakásokat, és ilyentájt soha nem voltak otthon, sohasem észlelték Gergely kalandjait.

Alhaan ismét a pokróc védelmében hagyta el a házat. Csupán amikor a kocsi az Intercontinental sötét garázsában megállt, hussant ki fekete, szinte láthatatlan fantomként a kocsiból. Előbb persze megbeszélték, hogy két nappal később ismét hasonló módon hódolnak szenvedélyüknek.

Gergely Alhaánal is az Intercontinental konditermében ismerkedett össze. Ez volt ugyanis a város egyetlen olyan helye, ahol férfiak és nők egy helyiségben használták az edzőgépeket. Igaz, ide elsősorban európaiak látogattak, de a gazdagabb arabok feleségei is szívesen megfordultak a város legjobb gépeivel felszerelt termében. Sokan közülük ugyan fekete lepelben edzettek, azonban Gergely éles tekintete még így is megtalálta a számára kívánatosat. Az ismerkedés aztán általában sikerrel végződött.

Voltak persze olyan kapcsolatai is, akik vagy tartottak a lakása eléréséből, az utazásból eredő kockázatoktól, félve, hogy meglátják és felismerik, vagy eleve kevesebb időt szántak e szórakozásukra. Erre a célra Gergely szobát tartott fent az Intercontinentalban. Ennek bérlését Ali számára is megideologizálta: ha Maszkatban jár, észrevétlenül tudja ezt a szállást igénybe venni.

Ali először megnézte, Gergely állítása valóban megfelel-e a valóságnak. De minden stimmelt. Gergely a tengerre néző sarokszobát nézte ki erre a célra. Azt ugyanis a négyszögletes, átriumos, hatalmas, felül üveggel fedett belső térből már nem lehetett látni. Ellentétben az összes többi szobával, amelynek bejáratai az átriumra néző függőfolyosókból nyíltak, ez ugyanis egy szűk beugróból nyíló apró folyosó végén volt. Ez is csak azért, hogy a fürdőzni induló, esetleg hiányos öltözetű vendégek ne a függőfolyosó közepén található panorámaliftet használják. A fürdőliftet rejtve, az épület sarkában helyezték el, mellette pedig még éppen annyi hely maradt, hogy egy lakosztályt berendezzenek. A fürdőliften keresztül ezt a szobát a porta és a többi vendég látókörén kívül lehetett elérni. A felvonóval pedig a garázs is elérhető volt.

Gergely nem tudta, hogy a szálloda biztonsági embere ezt a szobát éppen különleges fekvése miatt bekamerázta, és a Gergely hancúrozásáról készült videókat a partnerei nevének rögzítésével elraktározta rosszabb napokra…

AZ OROSZLÁN BARLANGJÁBAN

Kéthetes távolléte után Pál postája áttekintésével volt elfoglalva, amikor szeme hirtelen megakadt egy maszkati levélen. Az Ománban feladott küldemény egy olyan alapítványtól származott, amelyre Wally nyomatékosan felhívta a figyelmét. A CIA információi szerint ugyanis ezt az intézményt az ismeretlen magyar terroristafőnök köre néha már használta.

A hosszúkás, szélén kék boríték egy ideig felbontatlanul pihent a házigazda kezében, akinek az volt az érzése, hogy most veszi kezdetét igazi küldetése. A pokolba vezető út. Miközben felbontatlanul forgatta a levelet, elmerengve tekintette át az elmúlt hónapok eseményeit.

A Wallyval kötött alku óta élete gyökeresen megváltozott. Valóban megkapta a svájci médium megbízását. Nem vette igénybe Wally ajánlatát, és stábja munkatársait maga válogatta össze, ügyelve arra, hogy a szakértelem minden esetben lojalitással társuljon. Kezdetben nem sok embert vett maga mellé. Éván kívül csak operatőrre volt szüksége.

Wally tényleg ellátta őt olyan háttérinformációkkal, amelyek segítségével riportjai és filmjei „ültek". A főigazgató is betartotta ígéretét, a szükséges segítséget anélkül biztosította, hogy személyét akár saját hatósága munkatársai előtt felfedte volna. Igaz, egyelőre segítségére nem volt valójában szükség.

Pál gyors ütemben megjárta Afganisztánt, Szíriát és Irakot. Tárgyilagos riportjai és filmjei nemzetközi feltűnést, sőt, elismerést keltettek, mert alapvetően eltértek a Pentagon által befolyásolt amerikai tudósítások zömétől. Első arab sikereként Irán is beengedte, és a helyi viszonyokhoz képest tág teret biztosított munkájához.

Az iráni anyagok végképpen megalapozták hírnevét. Svájci központja nem győzte a nemzetközi igényeket kielégíteni. Ismertsége és elismertsége, nyelvi ismeretei alapján már rendszeresen hívták televíziós kerekasztal-beszélgetésekre az angol, német, sőt, az orosz fővárosba is. Nem győzte addig meglehetősen hiányos közel-keleti történelmi, kulturális, vallási és filozófiai ismereteit feltornászni a szükséges szintre. Ritka budapesti tartózkodásai során alig tudta lemondani a nyilvános és bizalmas meghívások sokaságát. Végül, de nem utolsósorban, e tevékenysége anyagi vonzatában Wally ösztöndíjígérete nélkül is biztosítani tudta lánya, Réka amerikai tanulmányait akár a legdrágább amerikai egyetemen, és kapcsolata egyetlen gyermekéhez végérvényesen helyrebillent

Végül személyi körülményei is rendeződtek. Miután Réka rávezette, hogy nem közömbös Évának, megtette az első félénk közeledést, amely örömteli fogadtatásra talált. Gyorsan túlestek az első lépéseken, és Pál reménykedni kezdett, hogy végre megtalálta élete párját. Egyelőre azonban nem költöztek össze. Éva gyermekével úgyis meg kellett barátkoznia, hogy az elfogadja anyja társaként.

Pál elégedetten figyelte, ahogy Éva kivirágzott. Nem csak az új kapcsolat tette ezt. A svájci munka visszaadta számára a titokban mindig visszasírt tévés tevékenység örömét. Most mindent maga intézhetett. Rendezők, vágók, mindenfajta szerkesztők beleszólása nélkül dolgozhatott. Amit addig nem végzett, abba gyorsan beletanult. A legigényesebb, legmodernebb technikai berendezéseket is megkapta. A svájciak nem korlátozták a felszerelésre szánt összegeket sem, így Budapest talán legmodernebb kis stúdióját mondhatták a magukénak. Közben kiderült, hogy Éva tévés multitalentum. Mindent jól, sőt, nagyon jól csinál, és így jelentősen hozzájárul a Pál nevével fémjelzett budapesti iroda eredményeihez. Ő pedig hálás volt Éva munkájáért.

Merengését a szatellittelefon éles hangja szakította meg. Ránézett a kijelzőre, és a szám alapján már tudta, hogy Wally keresi. Megvárta, amíg a készülék hármat csöng, majd bontotta a vonalat. Ebből Wally tudta, hogy vette az üzenetet, és az előre megbeszélt találkozót visszaigazolta. Annak ellenére ugyanis, hogy a CIA szakemberei letették a nagyesküt arra, hogy a Pál számára kiadott telefonvonal lehallgatás ellen védett, a két barát nem bízott a vonalban. A kockázat kiiktatásában állapodtak meg. A kijelző telefonszáma alapján tudtak a másik hívásá-

ról, és három csengés után a megszakító gomb használatával jelezték a hívó félnek, hogy a találkozó rendben. Az esetleges véletlenek kiszűrésére a hívást megismételték, és csak ezt követően lehettek biztosak abban, hogy találkozni tudnak. A találkozóra pedig három nappal a második hívás után, a korábbi találkozón megbeszélt helyen és időben kerül sor. Most Bécsben, a Sacher éttermében, déli tizenkettőkor.

Pál kinyitotta az addig zárt borítékot. Az angol nyelvű, roppant udvariasan fogalmazott levél meghívást tartalmazott egy Maszkatba tartandó tévés kerekasztal-beszélgetésre, majd ezt követően a meghívó fél nemcsak Pál, hanem stábja költségeit is vállalta, és egyebek között az ománi szultánnal készítendő riportot is kilátásba helyezte.

– Az előkészítő munka beérett – gondolta Pál, és néhány percre némi izgalom lett rajta úrrá, hiszen veszélyes élete most vette ismét kezdetét.

Elutazása előtti napon Pál vacsorára hívta Évát. Nem mondhatta meg neki, hogy megint kettős életet kezd. de ennek alkalmából szeretett volna mindkettőjüknek egy szép, emlékezetes estét teremteni. Az óbudai Zöld kapu étterembe szóló meghívást Éva boldogan elfogadta. Ez a családias, jóformán csak a helybéliek által látogatott, jó konyhájú hely tűnt Pál számára a legalkalmasabbnak.

A kora esti órákban a Zöld kapu még igencsak gyéren látogatott étterem volt. Éva még sohasem volt itt, de rögvest megtetszett neki a hely. Pál az emeleten kért és kapott helyet.

– Rendelj bélszínt, azt itt nagyon jól készítik, és pont úgy, ahogy kéred. – Éva megfogadta a tanácsot, és miközben az ételre vártak, a férfi megfogta az asszony két kezét, amely eltűnt az övében, és miközben simogatta, folytatta. – Úgy örülök, hogy egymásra találtunk. Ezt az elutazásom előtt mindenképpen meg akartam neked mondani. És nyúlt a zsebébe, ahonnan egy apró, téglalap alakú dobozt vett elő – ezt szerettem volna neked ajándékozni.

Éva kíváncsian figyelte Pált. Tulajdonképpen arra gondolt, hogy most megkéri a kezét, amire örömmel mondott volna igent. „Talán jegygyűrű van benne” villant át az agyán, de amikor kibontotta, rájött, hogy feltevésével nem talált célba. A dobozka egy vékony aranyláncot rejtett, amelyen a nagy, szürke gyöngy és a körülötte levő gyöngyház is arany keretbe volt fogva. Ritka szép volt a kagyló, a gyöngy, de a kézműves munka is.

– Ez gyönyörű – majd az asztalon áthajolva megcsókolta Pált. Fel is próbálta az ékszert, amelyet más híján a feneketlen táskájából elővarázsolt sminktükörben szemlélt meg. – És jól is áll. Mit szólsz hozzá?

Pál boldogan figyelte a próbát: – Nagyon jól mutat. Remélem, szeretni fogod.

Éva nem vette le a láncot. Azért némi csalódást érzett, hogy reményei nem váltak be, de ezt saját magának tulajdonította, és igyekezett elrejteni. Nem tudta viszont titkolni, hogy nem igazán érti az ajándék alkalmát: – De mond, minek köszönhetem ezt a gyönyörű ajándékot?

Pál megint megfogta az asszony mindkét kezét, és megszorította: – Hogy vagy. Hogy megint értelmet adsz az életemnek. Hogy ha valahonnan visszatérek, várnak. Hogy boldoggá teszel.

Éva meghatódott. Ez majdnem szebb volt, mind a várt házassági ajánlat. És szívből jött. Boldog volt. Ez a boldogsága akkor is tartott, amikor a jól sikerült vacsorát követően becsukódott mögöttük Éva Kárpát utcai háromszobás lakásának az ajtaja, amelyet válása óta fiával lakott. A gyereket azonban bölcs előrelátással aznap este szüleinél helyezte el, és ez a döntése helyesnek bizonyult

Pál, aki a nyilvánosság előtt nem szívesen mutatta ki érzéseit, a lakás meghitt környezetében kitárulkozott. Óvatosan csókolgatta Évát, aki azt viszonozta, majd simogatni kezdte előbb az arcát, majd kezei lassan, óvatosan, az asszony bőrét jóformán alig érintve lefelé haladtak. Éva a férfi fejét simogatta, aki azt boldogan hagyta. – Gyere a hálószobába – suttogta, majd a párt elnyelte Éva éjjeli fészke. A falak az új lakónál még soha nem látott, boldog szeretkezés tanúivá váltak, aminek csak jóval éjfél után lett vége. A kielégült pár álomba szenderedett, a falak pedig megtartották titkukat.

Két nap sem telt bele és Pál stábjával, vagyis ebben az esetben csak Lászlóval, az operatőrével már a Lufthansa gépén Ománba tartott. Éppen pirkadni kezdett, amikor a nagy Boeing elérte tranzitállomását. Dubait. A férfi felülről csodálta a palotaszerű, innen a magasból is láthatóan működő szökőkutakkal ellátott parkokat, amelyek nem ritkán egyszerűen homokmezők közepén bukkantak elő, majd feltűnt a Burdzs al Arab, a világ legdrágább szállodájának óriási, vitorlára emlékeztető, a tengerből kimagasló épülete, mellette pedig a turisták szórakozására létrehozott vízi park innen is kivehető hatalmas csúszdáival. „A sivatag kellős közepén, hajnalban, amikor egy lélek sem jár kint, micsoda vízpocsékolás," gondolta, de sok elmélkedésre nem volt ideje. A gép landolt, de a maszkati utasok nem szállhattak ki. Igaz, alig két tucat ember maradt csak a gépen: üzletemberek, hivatalnokok, katonák, de egyetlen nő sem. Fél óra elteltével a gép már ismét a magasban volt, hogy egyórányi sivatagok és kőhegyek feletti repülés után végcélját elérje.

A kis, láthatóan nemrég épített repülőteret nem látták el csápokkal, az érkezőket buszok sem várták, hanem gyalog kellett megtenni a távolságot a fogadócsarnokig. A reggeli órák ellenére az utasokat meleg idő és napsütés fogadta. Mivel Pálnak nem volt vízuma, kíváncsian nézelődött, hogy most mi történik? Persze nem volt nehéz felismerni őt, hiszen operatőre a drága kamerát nem hagyta feladni. Alighogy észlelte az egyik hivatalnok a nézelődését, rögvest hozzá irányított egy egyenruhást.

– Mr. Pal? – Majd a választ be sem várva kalauzolta őket a csarnok egyik üvegkalitkájába ahol tíz percig tartott, amíg az egyébként elkészített vízumot kiadták, így már engedéllyel felvértezve, zökkenőmentesen léphettek be a szultanátus területére. Alig hagyták el a tranzit bejáratát, máris egy fehér, bokáig érő bő lepelbe, a disdasába burkolt fiatal arab szólította meg:

– Mr. Pal, alapítványunk tisztelettel köszönti Önt, és nagyon örülünk, hogy meghívásunkat elfogadta. Én a főtitkár, Omar vagyok. A szállásukra kísérem. – Ezzel a kijárathoz kalauzolta a vendégeket, ahol egy hosszú Mercedes limuzin fogadta az utasokat. „Kitesznek magukért a fiúk" – gondolta Pál, és hagyta, hogy kísérőjéből dőljön az országát ismertető szó, miközben az autópályán a mintegy húsz kilométeres utat megtették a szállásig.

Pál nem igen járult hozzá a beszélgetéshez, de kísérőjét ez nyilván nem zavarta. Helyette a tájat nézte. Az utat szegélyező szűk sáv, nyilván a locsolás eredményeként, szépen zöldült, de azon túl, főleg jobboldalt, sivatagos, homokos terep húzódott az innen sziklásnak látszó hegyekig. Baloldalt, a tenger partja szinte végig be volt építve zömében alacsony, de modern házakkal, irodaépületekkel és lakónegyedekkel. Amikor egy hatalmas elágazáshoz értek, amelyet minaretszerű, mozaikkal kirakott stilizált kapu tett messziről felismerhetővé, Omár közölte, hogy már nincsenek messze a szállástól.

– Kérem, fogadja el az alapítvány szerény házának a vendégszeretetét – kezdett bele Omar, miközben egy pálmákkal övezett, magas kerítéssel ellátott parkba fordultak. A magas, kovácsoltvas kapu automatikusan zárult mögöttük, és Pál egy buján zöldülő, sűrűn beültetett trópusi kertben találta magát, amely még az emeletes, a park közepén meghúzódó házat is eltakarta. Odagördültek.

– Ez a szultán unokatestvérének a háza volt, de amikor máshová költözött, az uralkodó az alapítványnak adományozta – magyarázta a kísérő. – A reggeli órákra való tekintettel csomagoljanak ki, és ha megfelel, egy óra múlva várom Önöket reggelire. Akkor a programot is megbeszéljük.

Pált és operatőrét két arab alkalmazott felkísérte az emeletre, ahol a számukra kijelölt lakosztályba kalauzolták őket. Amikor az ajtó megnyílt előttük és beléptek, Pál az ezeregyéjszaka palotájában érezte magát. A közel ötven négyzetméteres nagy nappali falait gazdag fafaragással látták el, a vastag, süppedő szőnyegek csak néhány alacsony, intarziás bútorocskát hordoztak, és a tenger felől áramló szél a kert virágillatát és a reggeli órák friss, alig huszonöt fokos melegét hozta a szobába, meglengetve a hajszálvékony függönyt.

Amikor magára maradt. Pál kilépett az óriási teraszra. Először a látvány ragadta meg, hi-

szen a vendégház a tenger homokos partjának első sorában állt. Amíg a szem ellátott, a végtelen kékségen a nap ragyogása verődött vissza. Pál hunyorgott az erős fényben. A parton tucatnyi ember egy, vagy ötven méter széles hálót húzott össze lassan, amely telis-tele volt apró halakkal. A homokos parton egyre nagyobb számban vergődő uszonyosok pikkelyén megmegcsillant a nap, amint a halászok kis hűtőkocsikba dobálták őket.

„Ez még teljesen ép, élő part" gondolta Pál, miközben az elegánsan berendezett, sötétzöld márványból készült fürdőszobában piperetárgyait rakta ki. Ezután lemosta a tízórás út izzadságát. Mire végzett, már mennie is kellett a reggelire. Azonban nem számolt a helybéliek pontosságával. Vendéglátója sehol sem volt. Még vagy egy jó fél órát várt, mire Omar visszatért. Késését olyan csekélynek tekintette, hogy még szóba sem hozta, helyette a program ismertetésébe kezdett:

– Holnap este lesz a tévés vita. Élő adásról van szó, ami nálunk ritka. Addig nem szerveztünk programot, de természetesen minden kívánságát teljesítjük, a lehetőségeinkhez mérten. Holnapután, tíz órakor, a szultán ad Önnek interjút. A kérdéseket azonban holnap estig át kell adnia az udvarnak. Utána kétnapos körutat terveztünk Ekkor megismertetem Önnel az országot. A kocsink addig is a rendelkezésére áll, bármikor, bárhová igénybe veheti.

– Ez nagyon szép program. Köszönöm. Ha lehet, most reggeli után elmennénk a szukba, utána körülnéznénk a belvárosban. Délre visszatérünk.

– Nagyon jó. Akkor délben várom Önöket. Kellemes sétát! – ezután Omar sietősen távozott. Pál nem értette a sietség okát, hiszen az emberek ezen a tájon nem éppen erről voltak híresek, de különösebben nem foglalkoztatta ez a körülmény. Helyette az interjú kérdésein kezdett gondolkodni. Ekkor még nem tudhatta, hogy a közeljövő sem televíziós szereplést, sem interjút nem hoz a számára.

008 ELRABLÁSA

Pál és operatőre a város szukjához vitették magukat. László helyeselte a kirándulást. Őt Éva javaslatára vették be az iroda munkájába. László harmincéves, izgága, kolerikus alkat volt, ezért a csatornánál – ahol Éva munkája kapcsán megismerte nem szerették. Annak ellenére, hogy kiváló munkát végzett, állandó zsörtölődése nem emelte hírnevét. Mindenbe belekötött, semmi sem tetszett neki.

Éva mégis őt javasolta, ugyanis ismerte a külső máz okait. László szülők nélkül, állami gondozásban nevelkedett. Kemény munkával teremtette elő a létfenntartásához valót, miközben az operatőri szakot végezte. Sehonnan, semmi segítséget nem kapott, de nem is várt. Már a főiskolán kiderült, hogy operatőri tehetség, de csiszolatlan viselkedése, a szeretet hiánya, az addigi élete mostohasága feletti soha ki nem nyilvánított, talán saját maga számára sem bevallott elkeseredése negatív életszemlélethez vezettek. A szerelemben sem volt szerencséje. Házassága alig fél évig tartott, majd – talán éppen azért, mert családi háttér, és példakép nélkül vágott bele ebbe a kalandba – kudarcba fulladt. Szerencsére gyereke nem született, de még így is nőtt benne a szarkazmusba, néha közönségességbe menekülés.

A külvilág előtti megjelenés azonban szeretetre és elismerésre sóvárgó lelket takart, amely hálás és hű volt minden olyan megnyilvánulásért, amely elfogadta őt. Éva és a számára ismeretlen Pál első hívására otthagyta a csatornát, pedig tudta, hogy új, kockázatos tevékenységre vállalkozik. Évában viszont, akit valamilyen okból lelki szemétládának tekintett, megbízott. László operatőri tehetsége nagymértékben hozzájárult az iroda sikeréhez, ugyanakkor mert elfogadták úgy, ahogy van, számos, nem a szoros tevékenységéhez tartozó munkát is örömmel elvégzett. Sem világosítóra, sem pedig hangmérnökre nem volt szüksége, László egymaga elvégezte ezeket a feladatokat. Ugyanakkor a munkájáról senkinek sem beszélt, s ez Pálnak fontos volt.

László a szokatlan meleggel nem volt kibékülve és ennek természetesen hangot is adott.

Eközben Pálnak feltűnt, hogy itt nincsenek sem magas épületek, sem pedig modern építészeti költemények. A jól kiépített autósztráda bal oldalán, a tengerpart mentén lakónegyedek húzódtak, zömében egy vagy kétszintes szép, új, de nem hivalkodó vagy modern stílusú építmények. A jobb oldal kiépítettsége lényegesen szerényebbre sikerült, hiszen ez már távolabb volt az előkelő tengerparttól. A szűz sivatag barna földjét itt kereskedelmi és irodai épületek bontották meg, lehetőséget adva a későbbi terjeszkedésnek. Ezt az egyhangúságot csak két vagy három helyen törte meg egy-egy kis városközpont, amelyekről messziről is látni lehetett, hogy a valaha önálló, a régi magját őrző településből nőttek ki. Ide már magasabb házakat is építettek, és hirtelen megugrott a terület beépítettsége is.

Ruvi negyedét elhagyva már a régi Maszkát körvonalai bontakoztak ki. Itt a kocsi letért az autóútról, és a tengerparthoz közel haladt tovább. A belváros mintha az évszázadok szellemét idézte volna. Réginek tűnő házak szegélyezték a félkörben a földbe ékelődő kikötőt, amelynek sétálórészét több helyen pálmával ültették be. Egy nagy, az aprónak tűnő kikötőhöz képest túlméretezett klubhajót ringattak az enyhe szélben fodrozódó hullámok. A jachtkikötő valahol másutt lehetett, mert itt egy kisebb hajó sem horgonyzott. Néhány öreg, fából készült dhau vesztegelt az öböl bal szélén, ott, ahol a kis halpiac épülete csalogatta a vásárlókat.

Az alapítvány kocsija a tengerparton, a piac, a szuk tengerre néző főbejáratánál tette ki őket. A piacra betérve itt még mindkét oldalon kétszintes épületek, és a kettő között az utcácskát befedő tető adott tág teret a nézelődőknek. Az eleinte széles, majd szűkülő, és jobbra szerteágazó utcácskákban kevés volt a külföldi nézelődő Zömében helybéliek siettek a színes kasmírsálakkal, csillogó indiai és pakisztáni ruhaanyagokkal telezsúfolt apró üzletek sokasága között. Imitt-amott mogyorót, zöld és fekete olívabogyót, de ebből készült salátákat is mértek, vagy éppen erős, édeskés parfümillat terjedt a számos, különböző színű üvegekkel telistele rakott kozmetikai boltból. A füstölőket nemcsak eladási szándékkal tették ki, de mindenfelé égették is azokat. A tömjén átható, kiűzhetetlen illata keleties hangulatot teremtett, bizonyítva, hogy Omán a tömjén egyik hazája. Az utcácskák egyre szűkültek, majd az egyszintes épületek közötti fedett rész akár két kar-hossznyira is leszűkült. A szuk itt még az eredeti, hamisítatlan szerepét töltötte be: vásárlási és eladási lehetőséget teremtett a helybélieknek, nem pedig a turisták álromantikáját, pénzköltését szolgálta.

Pál boldogan vetette bele magát ebbe a világba. Más, általa ismert arab, görög vagy török szűktől eltérően itt az eladók nem voltak túlzottan erőszakosak, de azért persze ők is igyekeztek portékáikat eladni. Hiányoztak a Közel-Kelet elhagyhatatlan kulisszáinak számító kéregetők és baksisvadászok is. A bennszülöttek igényeire épülő szuk, amelyet a gyér ománi turizmus még nem alacsonyított le egy letűnt világ kulisszájává, valóban kitapinthatóan őrizte eredeti szerepét.

Pál néhány percre elfelejtette beutazása valós célját is, azonban majd egyórás sétájának már első negyedórájában furcsa érzés lett rajta úrrá. Szakmája kiolthatatlan ártalmaként néhány hagyományosan fehér és halvány színű disdasát viselő férfialakra figyelt fel, s az volt az érzése, hogy követik őt. Persze ebben nem lehetett biztos, hiszen a tetőtől talpig bebugyolált alakok még a fejükön is kasmírból turbánnak font kendőt viseltek, és így számára mind egyformának tűntek.

Pál éppen a szuk egyik szűk helyén, a főutcától távol egy aranyműves aprócska boltjába akart betérni, hogy

Réka közelgő születésnapjára valamilyen ritkább formájú ékszert találjon. Így nem is vette észre, hogy kissé hátramaradt operatőréhez odalép a gyanúsnak vélt két fehér leples arab – akiknek a szeme kivételével még az arca is be volt fedve –, és se szó, se beszéd, lefogják, majd kámforos zsebkendővel betakarják orrát, befogják a száját.

A hatásra nem kellett sokáig várni; az operatőr összecsuklott, magatehetetlen testét pedig a két alak nyugodtan az egyik zárt üzlet bejáratához fektette. Rövidesen Pállal is hasonlók történtek, azonban őt támadói előbb fejbe verték, majd elkábították. Viszont nem hagyták ott,

hanem karja alá nyúltak és kivitték.

Pál ezt már öntudatlanul élte át. Arra sem emlékezett, hogy alig száz méterre a nyüzsgő főbejárattól, a szuk mellékkijáratánál, az ortodox negyed tőszomszédságában – ahová az ott lakókon kívül más nem léphetett be –, gépkocsiba tették. A fekete, tükröző üvegekkel ellátott Mercedes limuzinban egy nem túl sikerült vénás injekciót kapott, amivel közel egy napra kikapcsolták a tudatát.

A kocsi a város egyik helikopter-leszállóhelyére hajtott, ahol a két „kísérő" betette őt a kabinba. A helikopter a magasba emelkedett. Kezdetben a Ruvit Nazvával összekötő autóút fölött haladt, majd vagy kétszáz kilométeren át követte a Salalába vezető déli autóutat, mielőtt Ramlat al Gata irányába élesen nyugat felé fordult, és valahol a szaúd-arábiai határ közelében leszállt.

A gép egy kietlen, minden emberi településtől távoli sófejtőnél landolt. A felszínen ekkor csupán egy öreg tartózkodott, akihez Pál egyik elrablója odalépett:

– Szalem alajkum – üdvözölte az öreget, majd néhány, a szultán fejével díszített papírpénz ellenében megkérték az angolul is beszélő bányászt, hogy barátjukat – aki azért jött, mert szeretné megismerni a helybéliek életét, ám a gépben elájult –, néhány napig lássa el. Ők pedig néhány nap múlva visszajönnek érte. Az öreg egy szót sem szólt, csak a pénzt nézte meg, majd bólintott. Pált kitették, és bevitték a férfi barlangjába, ahol a csupasz földre fektették.

Pál utolsó emléke egy éles fájdalom volt a feje búbján. Nem tudta, hogy mennyi ideig volt eszméletlen, de amikor magához tért, csak lassan tudta kinyitni a szemét. Azután megmerevedett kezét és lábát próbálta mozgatni. Kis idő múlva mindkettőt bejáratta, miközben körülnézett, hogy hol is van valójában.

Tisztuló látása valamilyen barlangot érzékelt. Szeme a barnásszürke kőzetben sok fehér csíkot vett ki, a barlang bejáratának ugyanis nem volt ajtaja, így a fény akadálytalanul hatolt be. A nyilvánvalóan természetes képződmény elég nagy volt, a napfény csak helyenként tudta bevilágítani, így félhomályt teremtve.

Pál lassan felkelt. Ebben nem gátolta őt semmi. Ekkor azonban éles fájdalom nyilallt beléje. Érzékelte, hogy feje búbjával és karja hajlatával valami nincs rendben. Megnézte. Nagy véraláfutást látott a kezén, ami már nem lehetett egészen friss, mert zöldeskék színezete legalábbis néhány óra elmúltát valószínűsítette. Egy rosszul vezetett tűszúrásra utalt. „Valamivel elkábítottak" gondolta, de legalább nem vagyok megkötözve. Utána a fejét tapogatta meg. Nagy púp nőt az ütés helyén, és ez okozott fájdalmat. Lassan a barlang kijáratához indult. Fülei ekkor már tudatosan fogták fel azt az ismétlődő, kalapácsütésekre emlékeztető zajt. Ahogy közelebb került a kijárathoz, az ütések hangja is erősödött. Egyre melegebb lett, végül megcsapta a kinti hőség.

Az erős napfényben először nem látott semmit. A félhomály után szeme lassan szokta meg a szikrázó világosságot. Amikor ez megtörtént, kietlen sivatag képe tárult eléje. Amíg a terepet belátta, homok- és kősivatagot észlelt. Ekkor a zajok irányába fordult. Több barlang-bejáratot látott, előttük óriási homokbuckákat és kőhalmokat, no meg sok fehér, olyan fél négyzetméter nagyságú lapokat. Onnan, a barlangokból jöttek az ütemes zajok is.

– Felébredt? – Kérdezte rossz angolsággal egy hang. Tulajdonosát eddig nem vette észre, mert az arab a barlang szája által némileg eltakart beugrón ült. Most egy poharat nyújtott felé. – Ez jót fog tenni magának.

Pál gyanakodva méregette előbb az öreget – aki nyilvánvalóan nem e sivatag lakóinak leszármazottja volt – majd a pohár piszkos folyadéknak látszó tartalmát. Ez a szikár, naptól teljesen sötétté cserzett és sok helyen gyulladt bőrű helybéli figyelmét sem kerülte el, aki a tuaregek hagyományos, sötétkék leplét viselte. Nem mosolyodott el, csak szárazon megjegyezte: – Ez víz, de jobb folyadékunk nincs. Sajnos piszkos, és még ráadásul sós is, úgyhogy készüljön arra, hogy hasmenése lesz. Nekünk is az van. De hát ez egy sóbánya, a forrást sem kíméli a fehér arany. Ha viszont nem iszik, nem éli túl a következő napot.

– Fogoly vagyok?

Az öreg arcára csodálkozás ült ki: – Dehogy. Oda megy, ahová akar. De ne induljon neki a sivatagnak. Nem tanácsolom. Többnapi távolságra vagyunk a legközelebbi vízlelőhelytől, egyedül, vezető nélkül csak a halálába menne. Meg kell várnia, amíg eljönnek magáért. Nekem azt mondták, néhány napig ismerkedni akar az életünkkel. Ha nem jönnek önért, úgy várhat a következő karaványra, ami két hónap múlva érkezik, hogy elvigye a sót. Vagyis hát fogoly, ahogyan mindannyian azok vagyunk

Pál nem reagált az öreg filozofikus bölcsességére. –Hogy kerültem ide?

Olyan repülőféleséggel hozták. Nem ismerem azokat, akik kitették. Pénzt adtak nekem, hogy gondját viseljem. Csak azon csodálkoztam, hogy aludt. Jó sokáig. Vagy egy egész napot.

Hol vagyok tulajdonképpen – kérdezte Pál, miközben óvatosan, gyanakodva kortyolt bele a löttybe. Az öregnek igaza volt. A folyadéknak nemcsak a színe, de az íze is förtelmes, ráadásul sós volt.

– Ez a Rub al-Khali, a maga nyelvén az üres negyed. Vagyis az isten háta mögötti. Jöjjön, nemsokára lemegy a nap. Vacsorát készítünk – invitálta az öreg Pált, majd elvezette a barlang bejáratától kissé távolabb eső főző-helyhez. Pál csak most látta, hogy a barlangok bejáratiból poros, elcsigázottnak látszó emberek jönnek ki, kezükben csákányokkal, amelyeket letesznek a kijáratoknál. Vagy tucatnyian jöttek így össze, és állták körül a főzőhelyet, amely mellett az öreg szorgoskodott. Pál kíváncsian nézte a tüzet, amit nem fával, hanem valamilyen szárított trágyával tartottak életben.

Teveszar – bökött az öreg a tűzre. – Több napi járásnyira semmi más éghető sincs. Az étkezéstől se várjon sokat. Főtt csicseriborsó és tea. Kenyeret csak ritkán sütünk. Lisztünk ugyan van, de időnk nincs rá. A tea egy kilójáért fél tábla sót kell adnunk. Egy bárány pedig tizenkét táblába kerül, egy ember pedig öt, esetleg hét táblát tud naponta kitermelni. A húst nem tudjuk megfizetni. Itt mindent sóban mérünk.

Pál érdeklődve nézte a fáradt, hallgatag embereket, miközben azon gondolkodott, hogy elrablása része-e a terroristák tervének, vagy független attól. – Maguk hogy kerültek ide – fordult az egyik fiatalabbhoz, aki azonban csak a fejét rázta, hogy nem érti az idegent.

– Csak én tudok angolul, a többieket hiába kérdezi – válaszolt helyette az öreg. – Mindannyian tartoznak a tevekaraván tulajdonosának, és munkával váltják ki azt. Fejenként napi négy tábla kell, hogy törleszteni tudják a kölcsönüket.

Közben a vacsora is megfőtt. Az emberek csöndben, jobb kezükkel ették a csak sóval ízesített masszát és hozzá teát ittak. Volt, aki közben is elszaladt, hogy könnyítsen magán. – A víz. Az állandó szarás elveszi az erőnket, pedig tizenkét órát kell dolgoznunk.

– Nincs itt valami jármű, állat vagy rádió? – kérdezte Pál.

Az öreg a fejét rázta. – A csákányainkon, és némi élelmen kívül nincs itt semmi. Nem tud elmenni, amíg nem jönnek önért.

Pál szomorúan figyelte az eltávozó bányászokat, akik naplementekor, lassan bandukoltak a barlangjaikba. „Micsoda középkori viszonyok, a rabszolgák sem élhettek másként” gondolta, miközben az öreg visszavezette a barlangba és a saját pihenőhelye melletti vacokra bökött-. – lobbal nem tudok szolgálni, de takarózzon jól be, mert hideg lesz!

Pál három napig élvezte az öreg vendégszeretetét. A sóbányászok mindent megosztottak vele, igaz, ez nem volt sok. A hasmenést is, amitől már az első éjjeltől kezdve nem tudott szabadulni.

Az emberek tizenkét órát robotoltak megállás nélkül, csak reggel és este étkeztek, és naponta öt táblánál több sót nem tudtak a kőzetből kicsákányozni. Pálnak volt elég ideje megfigyelni, ahogy fanyelű csákányaik féméle naponta elkopott, emiatt este újraélesítették azokat. Ez az öregre hárult, akiről kiderült, hogy kovács. Jussa egy fél tábla só volt.

Pál már az első naptól elvállalta a szakács szerepét. A társaság hálás volt ezért, mert neki

akadt ideje arra is, hogy minden nap kenyérlepényt süssön. Az esti tűznél vacsora közben az öreg tolmácsolásában elmesélték történeteiket, ami akár rabszolgasorsnak is beillett. A történetek nagyon egyformák voltak. A nomád életet folytató családok nem tudták létfenntartásukat biztosítani. Kölcsönöket vettek fel a sókaraván tulajdonosától, és előbb vagy utóbb a sóbányái munkával kellett azt törleszteniük. Fél év is beletelt, amíg az éppen aktuális tartozásukat ledolgozták, de megint hamar eladósodtak, és minden kezdődött elölről. Volt, aki már huszadszor robotolt itt.

Pál a harmadik nap késő délutánján a társaság nem éppen igényes menüjét készítette-, tüzet rakott, tésztát gyúrt, majd lepényeket formált, és mialatt a dara főtt, azokat egy tepsin egyenként megsütötte. Épp az utolsó lepényt tette a tűzre, és az olívaolajat készítette elő, amibe az emberek a lepényt mártogatták, amikor helikopterzajra lett figyelmes. Hamarosan meg is látta a gépet, amely a közelükben szállt le. A fülkéből a már ismert alapítványi titkár és egy halványzöld lepelbe burkolt másik személy szállt ki és sietett hozzá, akiről Pál azonnal megállapította, hogy nem arab.

– Borzasztóan sajnálom, hogy ilyen helyzetbe került – kezdte a titkár – és örülök, hogy láthatóan jól van. Gondolom nem tudja, hogy mi történt. Hadd mutassam be a barátomat, ő George, aki gondoskodott arról, hogy ki tudjuk szabadítani. Ő majd mindent elmond.

Pálnak nem kerülte el a figyelmét, hogy a zöld leples családi nevét nem tudta meg. – Az alapítvány nevében elnézését kérem, de egy embervadász társaság rabolta el önt. Váltságdíjat követeitek. Mivel nem akartuk kockáztatni a testi épségét, fizettünk, és így most itt vagyunk-kezdte George angolul. Pál már az első mondat után érezte, hogy rátalált a keresett emberre, ugyanis „kiszabadítója” enyhe magyar kiejtéssel beszélte az angolt. Most már azt is tudta, hogy az egész emberrablás csak George színrelépését segítette. Vagyis azt, hogy hálás legyen kiszabadítójának, és ezért teljesítse esetleges kéréseit. Gyorsan eldöntötte, hogy eljátssza a hálás menekült szerepét.

– Nagyon hálás vagyok Önnek, vagyis hát Önöknek a kiszabadításomért. Remélem, hogy a veszteségüket jóvá tudom tenni. – Kezdte el a mondókáját, ám azért a kisördög nem aludt, ezért így folytatta – De hát hogyan tudtak ilyen gyorsan nyomomra jutni? És mi van az operatőrömmel?

George elmosolyodott: – Bizonyára megegyezünk – mondta kétértelműén –, de most inkább menjünk haza, hogy kimoshassa magát ebből a piszokból. Ami pedig az operatőrét illeti, alig egy órát feküdt a szukban magán kívül, aztán saját lábán hazajött és értesített a történtekről.

Pál elbúcsúzott alkalmi vendéglátóitól, és beszállt George után a gépbe: – Hol vagyunk tulajdonképpen? – kérdezte, miközben a gép lassan emelkedni kezdett. Ekkor megpillantotta az elsősegélydobozt, s arra szegezve tekintetét, folytatta: Lehetséges – intett annak irányába – hogy van abban valami hasmenés ellen is?

George kinyújtotta a kezét, és kioldotta a ládát szíjaiból, amivel a gép testéhez erősítették. Gyorsan végignézte a benne lapuló, zömében arab feliratú dobozokat és zacskókat, majd tagadóan rázta a fejét: Sajnos nincs. Bírja még ki három órát, addigra visszaérünk. Ami pedig az első kérdését illeti, az ott – bökött hátra a világ vége. Több száz kilométerre csak kő. és sivatag Egyébként nem mesze vagyunk a szaúd-arábiai határtól. Persze ez a határ csak térképen létezik, úgyhogy volt könnyű meglelni ezt az isten háta mögötti sóbányát sem. Reggeltől kerestük. No de azért megtaláltuk

A beszélgetés félbeszakadt a gép zúgása miatt. A kényelmetlen ülés ellenére Pál elaludt. Csak akkor ébredt fel, amikor leszálltak a vendégház előtt George kisegítette a gépből:

– Ha megengedi, teázzunk együtt, mondjuk egy óra múlva lent az étteremben.

– Nagyon jó. Remélem addig rendbe tudom hozni magam – ezzel Pál máris felrohant az emeletre, mivel ismét jelentkezett a piszkos víz hatása. Dolga végeztével azonnal bevett a csomagjában mindig található szénből egy marékkal, majd lemosta a négy nap bűzét, porát, iz-

zadságát, hiszen a sivatagban nem volt víz a tisztálkodáshoz. Átöltözve magához vette a Wally által rendelkezésére bocsátott, hangtalanul dolgozó, egy normál méretű öngyújtóban elhelyezett miniatűr kamerát, így felfegyverkezve ment le a megbeszélt időben. Ott a teára sem kellett várni. Az már kis ezüstkancsóban gőzölgött a faragott lábú asztalkán, amelynek lapját művészien díszített réztányér fedte. George rögtön kitöltötte a nedűt. Pál kíváncsian várta, vendéglátója hogyan vezeti elő azt, amiért egyáltalán ide hívták, és megrendezték az emberrablási komédiát. Nem sokáig várt. Néhány semmitmondó társalgási formula után George a tárgyra tért: – Tudja, maga egy roppant érdekes ember. Nem sok olyan újságíró van, aki minden fél szemszögéből igyekszik megvilágítani az eseményeket. Én már régóta ebben a térségben élek és azt tapasztalom, hogy az arabok igénylik, hogy a Nyugat megértse a világukat. Ezzel szemben azt látom, hogy kollégái vagy előítéletekkel kezelik a térséget, vagy az amerikaiak által kívánt módon tálalják az eseményeket. Ez pedig további ellentétekhez, sőt, a szélsőségesek radikalizálódásához vezet. Közben azt sem veszik észre, hogy az Európában és Amerikában élő egyre nagyobb moszlim társadalom nem kis részét terelik ezzel a szélsőségesek karjaiba. Az Ön műsorai eltérnek a megszokottól, mert a másik oldal érveit, véleményét is igyekeznek bemutatni. A sikere azt mutatja, hogy a világ közvéleménye ilyen jellegű tájékoztatást igényel. Ha akarja, össze tudom hozni olyanokkal, akik egyébként egyáltalán nem hajlandóak nyugati kamerák elé állni.

Pál feszült figyelemmel hallgatta vendéglátóját, közben pedig cigarettára gyújtott. Az öngyújtót azonban nem tette zsebre, hanem az asztalon hagyta, majd néha felvette és forgatta. Beszélgetőpartnerének ez nem tűnt fel, ahogy az sem, hogy Pál „játékát" időnként mutató- és középső ujja közé fogja, miközben hüvelykujja az eszköz talpát érinti. Ilyenkor a „játék" keskeny fele nézett rá, ahol három apró üvegdísz volt. Az egyik üveg a fényképezőgép objektívet álcázta, míg az exponálót az öngyújtó talpán helyezték el, ott, ahol egyébként a gáztöltő helye volt.

Pál nyugodtan, sietség nélkül nyomogatta az exponálót, miközben látta, hogy George nagyon igyekszik meggyőzni őt, és erőfeszítése során bele is izzadt a szokatlan feladatba. Figyelme nem terjedt ki arra, hogy ő mit művel a kezével. Amikor vendéglátója elhallgatott, néhány másodpercig csönd ereszkedett a társalgóra. Pál előbb eltette az öngyújtóját, majd nyugodtan kezdett bele a válaszadásba:

– Nézze, ön megmentette az életemet, kiszabadított, sőt még pénzt is fizetett értem. Lekötelezettje vagyok. Most meg nem hogy hálát várna, de még segítséget is felajánl a munkámhoz. Természetesen szívesen veszem az ajánlatát, azonban van három kikötésem. Elvből nem hagyom, hogy beleszóljanak a munkámba. Vagyis szívesen beszélek bárkivel, hiszen ezért vagyok. Nem vagyok sem erkölcscsősz, sem pedig bíró. Előítéleteimet, ha éppen vannak, igyekszem visszaszorítani, ez az én újságírói hitvallásom. Az anyagot azonban a magam elképzelései szerint írom és vágom, azt saját kommentárommal látom el. Ezenkívül nem vagyok hajlandó közreműködni olyan ügyekben, amelyekkel nem értek egyet, sem a nevemet adni olyasmihez, amelynél úgy érzem, hogy csak eszköz vagyok. – Pál ezzel benyúlt a zsebébe és egy névjegyet adott George-nak. Az láthatóan felszabadult. Öröm ült ki az arcára: – Örülök, ha hozzájárulhatok ahhoz, hogy a munkája még eredményesebbé váljon. Álláspontjáról tájékoztatom azokat, akik erre a beszélgetésre kértek. Úgy gondolom, hogy feltételei érthetőek és elfogadhatóak. Mivel én ennél többet nem tudok tenni, maradjunk abban, hogy az érintettek meg fogják Önt keresni, és ha rám hivatkoznak, akkor tudni fogja, miről van szó. – Ezzel George elbúcsúzott, és persze „elfelejtette" névjegyét hátrahagyni.

Pál eldöntötte, hogy még maszkati tartózkodása során megpróbál fényt deríteni George kilétére. A szándékot tettek követték, és Pál megkereste a szultanátusban élő azon magyar fogorvost, akiről tudta, hogy tiszteletbeli konzuli kinevezése napirenden van. „Ha George magyar iratokkal él itt, akkor a kolónia nem lehet olyan nagy, hogy a konzul ne ismerje" – gondolta. A megkeresést interjúnak álcázta, pedig tudta, hogy akármit is mond a fogorvos, azt nem fog-

ja felhasználni. Az Intercontinentalba beszélték meg a találkozót, ahol dr. Szigeti János klubtag volt.

A találkozó napja verőfényes délelőttre esett. Dr. Szigeti az étterem külső részében, a kertben lévő egyik asztalnál várta vendégét, és láthatóan izgatott volt. Nem minden nap kértek tőle interjút, és az se fordult sűrűn elő, hogy hazai emberrel találkozhatott.

– Gyönyörűen ápolt ez a park – próbálta Pál levezetni partnere izgalmát – Az óriási pálmafák, virággal beültetett kertrészletek, és a közte hideg italokat felszolgáló pincérek, akik villanyautóval közlekednek, maga a földi paradicsom. Mögötte meg a tenger, úgyhogy messze sem kell menni. – Pál eközben látta, hogy Szigeti kezd megnyugodni, és ez jóleső érzéssel töltötte el. –Meséljen, milyen a magyar kolónia, van közöttük érdekes ember? Talán velük is érdemes lenne beszélgetni.

Pál elhallgatott és türelmesen, láthatóan nagy figyelemmel, időnként még jegyzeteive is követte partnere bő lére eresztett elbeszélését. Közel egyórás beszámolója alatt azonban a fogorvos nem tett említést olyan személyről, akinek leírása George-ra illett volna. Pál nem mutatta ki csalódottságát, és még egy kísérletet tett: – Láttam egy olyan középmagas, kék szemű, tisztán magyarnak látszó férfit, azt hiszem, George-nak hívták – érdeklődött feltűnés nélkül.

Szigeti néhány másodpercig gondolkodott: la igen. Róla valóban nem tettem említést, ugyanis nem nagyon jár össze a honfitársainkkal, pedig elég régen él itt. Nagy Gergely a neve, vízmérnök és igen gyakran tartózkodik külföldön. Úgy tudom, egy szaúd-arábiai érdekeltségű vállalatnál van, de személyét nem tartom különösebben érdekesnek.

Pálon nem mutatta örömét. Pedig elégedettség töltötte el. „Most már kis szerencsével az itteni címét is megállapítom.” És szerencséje volt. A nemzetközi, vagyis hát a latin betűs telefonkönyvben, amely lakosztálya készüléke mellett hevert, Gergely valóban szerepelt.

A TERRORISTA AZONOSÍTÁSA

Pál ománi tartózkodása során George-dzsal nem találkozott többet. Azon óvatos kísérletei, hogy több információt szerezzen „megmentőjéről”, nem jártak sikerrel. Hazatérte után ezért először az öngyújtóba rejtett digitális kamera képét nagyította fel, majd ezzel bejelentkezett a hírszerzés főnökéhez Ezeket a találkozókat is nagy körültekintéssel szervezték. A főigazgató külön erre a célra egy konspirált találkahelyet alakított ki, nem messze Pál lakásától.

A k-lakás, vagyis a konspirált lakás egyszobás hajlék volt. Valaha, a hatlakásos ház jobb időket látott korában, a magasföldszinti lak talán a házmester birodalma lehetett. A lakók úgy tudták a mostani állítólagos tulajdonosról, a hírszerzés egyik munkatársáról, hogy kereskedőként külföldön tartózkodik- Mivel a rezsit, a közös költségeket pontosan fizette, nem is nagyon foglalkoztak az üres lakással, ahová csak a tulajdonos „barátja” járt szellőztetni.

A lakás aprócska, olcsó típusbútorral felszerelt konyhája ma csak kávéfőzés céljaira szolgált, és a kincstári elfekvő készletek raktárából berendezett szoba sem volt éppen fényűző bútorokkal ellátva. A kékeszöld, kis-kockás mintájú, nyitható kanapé, az ülőgarnitúra szerepét töltötte be, a két alacsony szekrény zárt ajtaja mögött pedig nem lapultak ruhák, de személyes tárgyakat is hiába keresett volna bárki. A dohányzóasztal sose látott terítőt. Néhány olcsó agyagváza, egy hasonló hamutál képezték a szoba összes díszét. Állott szag ülte meg a ritkán szellőztetett helyiséget.

Pál, aki kulcsot kapott a lakáshoz, elsőként érkezett. Azonnal kinyitotta az ablakokat, és a hűvös lakásba beengedte a nyár melegét, majd várt.

Vagy húsz perc telhetett el, amikor léptek zaja szűrődött be. Motorzajt nem hallott, mert a főigazgató néhány utcával odébb szállt ki a saját maga vezette járműből, majd gyalog tette meg a lakáshoz vezető tízpercnyi utat, áthaladva a zöldövezet megszokott, hétköznap délelőtt kihalt utcáin. A házba belépve még egyszer körülnézett, de egy fia lélek sem volt a közelben. Így felment a félemeleti lakásajtóhoz, amely úgy nyílt, hogy a bejárati üvegtáblán keresztül

sem volt rálátás arra, ki megy be vagy hagyja el a garzont. Kinyitotta a zárat. Friss levegő csapta meg az arcát, ebből tudta, hogy Pál már itt van:

– Szervusz Pál. Beosztott korom óta nem jártam k-lakásban – majd körülnézve megjegyezte – nem éppen a luxus mintaképe, de arra, hogy ne tudja senki, kivel találkozom, tökéletesen megfelel. – Majd elmosolyodva folytatta – Vagyis te kivel találkozol, hiszen most már nem én, hanem te vagy az ismertebb személyiség.

– Köszönöm, hogy időt szakítasz arra, hogy ezeket az apró, kényelmetlen és az idődet rabló biztonsági intézkedéseket betartsd. De mostani ománi utam éppen abban erősített meg, hogy szükség van erre. Ugyanis „elraboltak". No azért nem történt semmi bajom. Feltételezem, hogy ez egy olyan színjáték volt, amire „lekötelezésem" érdekében került sor. Persze belementem. Az az érzésem, hogy egy lépéssel közelebb kerültünk az áruló leleplezéséhez. Azonban volna egy kérésem. – Pál kivett néhány képet az aktatáskájából. – Nagyon fontos lenne megtudnom, hogy ki a képen látható személy. Annyit tudok róla, hogy magyar, Nagy Gergely a neve, vízmérnök, és minden valószínűség szerint külföldön él.

A főigazgató átvette a képeket, majd szemlélni kezdte azokat. A minőség alapján nem volt kétsége afelől, hogy azok titkos eszközökkel készülhettek: – Ugye fölösleges lenne megkérdeznem, hogy erre milyen összefüggésben van szükséged? Ezt nem is teszem. Megelégszem azzal, hogy az áruló leleplezéséhez egy lépéssel közelebb vagy. No de pusztán a képek, és egy gyakori név alapján nem lesz könnyű beazonosítani ezt a személyt – mutatott a fotókra – különösen úgy, hogy erről a Hegyen senki se szerezzen tudomást – A főigazgató egy kis ideig gondolkodott. Szeme az ablakon túl, a kertre néző ablakok felé tekintett, és az ablak alatti cseresznyefa koronáját fogta be, majd visszafordult Pálhoz: – A következőket teszem. Meglátogatom a nemzetbiztonsági főigazgatót, és a segítségét kérem azzal, hogy a kilétemet a saját emberei előtt se fedje fel. Így biztosítani tudjuk a lehető legnagyobb konspirációt. Egy hét múlva találkozzunk ugyanitt, addigra remélhetőleg választ kapunk a kérdésedre. Rendben van? –Majd feleletet sem várva szedelőzködni kezdett és visszaindult kocsijához.

Pál hálás volt a főigazgatónak, amiért nem tett fel olyan kérdéseket, amire nem mondhatta meg az igazat. Türelmesen várta a következő találkozót, bízva abban, hogy szerencséje lesz.

Reményei teljesültek. A főigazgató tálcán hozta Gergely vecsési címét valamint az összes beutazásait.

– Nézd – mutatott Pál a listára –, akkor is Budapesten töltött néhány napot, amikor a Wally elleni merénylet történt. Azt megelőzően pedig két-három hetente járt itt, utána viszont egyetlen beutazását sem rögzítették. Szerintem megvan az emberünk. Most csak ellenőrizni kellene, nem tévedek-e. Kidolgozom ennek a módját, és utána egyeztessünk. Rendben?

A főigazgató néhány percet gondolkodott. Ujjai idegesen sodorgatták cigarettáját, mielőtt válaszolt: – Úgy látom, te remek kapcsolatot ápolsz Wallyval. Ennek történetét nem tudtam nyomon követni, mert csak annyi derült ki, hogy nagyon jó forrásod volt a CIA-nál, de az információkon kívül minden egyéb anyag megsemmisítésre került. Gondolom, nem véletlenül. Tőlem szabad kezet kapsz mindenben, és amint látod, nem is kérdezősködöm. Cserébe viszont azt kérem, hogy ezek a mostani ügyek a mi, magyar eredményeinkként kerülhessenek be a nemzetközi információáramlásba.

A főigazgató elhallgatott. Látta, hogy Pál feszülten figyel, de azt is érzékelte, hogy nem érti a felvetése okát: – Nézd, nem csak arról van szó, hogy én eredményeket akarok felmutatni. Persze ez is igaz, hiszen nyomon követheted, hogy a hírszerzés vezetését minden politikai változás után lecserélik. A kimagasló eredmények ezt a tendenciát fékezhetik, habár azért nincsenek nagy illúzióim, nem a siker vagy ennek elmaradása a leváltások oka. Azonban volt már példa arra is, hogy az amerikaiak kérésére a leváltás elhúzódott. Ha lehet, inkább később megyek egy isten háta mögötti követségre, hogy nagyköveti pózban tetszelegjek. A személyes dolgaimnál viszont fontosabb, hogy nem tudunk a terrorizmus terén jóformán semmilyen információs cserealapot biztosítani. Nincs ezen a területen ügynökségünk, és nem tudom a kol-

légákat motiválni sem, hogy vállalják a munkájukkal járó kockázatot. Ez a mi lakkcipős hírszerzésünk valós jelene. Ahol a munkatársak tevékenységüket csak diplomáciai fedéssel tudják elképzelni. Minimális kockázatot vállalnak, és ez nem kedvez a terroristaellenes munkának. Arról nem is beszélve, hogy a jogi szabályozás is ingatag talajra kényszerít, és így én sem merném engedélyezni, hogy egy ügynök részt vállaljon terrorista cselekményekben. Pedig ha nem engedem, akkor nem szerez információt. Ha nem cselekvő részese a merényleteknek, nem emelkedik a hierarchiába, vagyis soha nem jut el arra a szintre, hogy időben és minőségben megfelelő információkat adjon a megelőzéshez. De sajnos vagy épp hála istennek, ilyen alternatíva elé még soha nem kerültem. Vagyis csak abból élünk, amit másoktól kapunk. Ezt a tendenciát most te meg tudnád fordítani. Fogalmam sincs, Wally mivel tudott rávenni arra, hogy ilyen veszélyt vállalj. Azzal is tisztában vagyok, hogy te sokkal többet tudsz, mint amit a CIA nekem elmondott. Jobb a kapcsolatod vele, nagyobb a befolyásod, mint amit én hivatalos úton el tudok érni. Ezért arra kérlek, beszéld ezt meg vele. Nem tudok cserébe semmi konkrétumot ígérni, hiszen ma többet keresel, mint amit én kínálni tudnék, fél év alatt olyan nemzetközi hírnévre tettél szert, amire mi sose tudnánk felhozni. Csak annyit ígérhetek, hogy lekötelezel, és tartozásomat nem fogom elfelejteni.

A főigazgató elhallgatott. Meggyújtatlan cigarettáját beszéde közben miszlikre tépte, de annyira koncentrált a mondandójára, hogy észre sem vette; a papír és dohány a földre hullott. Amikor befejezte, felállt, az ablakhoz ment és hátrafordulásával is jelezte, hogy időt akar hagyni a férfinak a mérlegelésre.

A monológ során Pálnak az egykori külügyminisztere híressé vált mondása jutott eszébe, miszerint nemcsak a lét, de a hollét is meghatározza a tudatot. „Lám, amikor ezredesként felkínáltak neki egy követi beosztást, azonnal menni akart. Amikor nem akarták elengedni, fűhöz-fához szaladgált és panaszkodott. Most pedig azokra fúj, akik ugyanezt teszik”. Ám eszmefuttatását megtartotta magának. Viszont nem sokat gondolkodott. A főigazgató felvetése most már érthető volt a számára, de ami ennél is fontosabb, egybecsengett saját véleményével. Ha a kérésnek eleget tesz, bizonyos biztonsági kockázatot vállal. Azonban beígérheti a közbenjárást, annak mértékét pedig majd később döntheti el:

– Értem a felvetésedet. – A főigazgató Pál első szavára visszafordult, és figyelte beszélgető partnere mimikáját. Hiába, a rezdületien arcról nem tudott leolvasni semmit. – Szóval megpróbálom valamilyen formában érvényre juttatni felvetésedet. Az őszinteségedért cserébe, én is őszinteséggel tartozom. Bizonyos biztonsági kockázattal jár a nagyobb mértékű magyar bekapcsolódás, ezért csak úgy tudom ezt elvállalni, ha megállapodunk, hogy az ezen a területen tett minden lépés csak egyeztetés útján realizálható, és ebben vétójogom van.

A főigazgató nyelt egy nagyot. Feltételekre nem számított. Nem szokta meg, hogy ilyen elhangzik, hiszen azt tapasztalta, hogy boldogan teljesítik minden kérését. Azonban azonnal átlátta, most nincs abban a helyzetben, hogy megszabja Pál hajlandóságának a mértékét. „Inkább egy jó ügyben leszek másodhegedűs, mint egy rosszban első – gondolta – és különben is, ezt rajtam kívül senki sem tudja, szóval tekintélyem nem csorbul.”- Rendben van. Megegyeztünk – válaszolta megkönnyebbülten.

A beszélgetést követő hatodik napon a Vecsés külterületén lévő poros utca megélénkült. A verőfényes nyári délelőtt csendjét szokatlan, erre soha nem hallott lárma zavarta meg. Hangosbemondó járta a Gergely háza körüli utcákat, és rendőrök kopogtattak be a portákra:

– Figyelem, figyelem. Itt a rendőrség beszél. A közelükben második világháborús bombát találtak, amely nem robbant fel. Kérjük a lakókat, hogy azonnal hagyják el a házaikat, és fáradjanak a városházára, amíg a tűzszerészek el nem szállítják a bombát. A buszok az utca végén álnak.

A portáról portára járó rendőrök közben meggyőződtek arról, hogy a felszólításnak mindenki eleget tett. Buszokra rakták és elszállították a lakókat, majd ők is látótávolságon kívülre húzódtak.

Amikor a környék lakóit elszállító utolsó jármű is befordult a főút irányába, és a rendőrök is eltűntek, egy terepjáró gördült az utcába, és megállt Gergely háza előtt. Öt terepszínű ruhás ember szállt ki a kocsiból, köztük Pál is.

– Most rajtad a sor – fordult Pál az egyikhez, aki a meglehetősen nagyméretű táskájából kulcsra hasonlító eszközt vett ki, és néhány másodperc alatt kinyitotta Gergely kapujának a zárját. Az öt terepruhást aztán elnyelte a porta körüli gaz. A jótékony takarás leple alatt a behatolók előbb körbejárták a házat, majd a kulcsos gyakorlott mozdulatokkal azonnal kinyitotta a pajta és a konyha zárját.

A társaság eltűnt a házban, amit a kulcsos és Pál kivételével a többiek módszeresen átvizsgálták. A kétszobás hajlék minden szekrényét és ágyát elhúzták, az összes fiókot kiforgatták, hogy nincs-e sehol odaerősített feljegyzés, majd minden iratról fényképet készítettek. Igaz, sok dolguk nem akadt, hiszen a szekrényekben csak néhány ruhadarab volt, a fiókokban pedig alig néhány papír. Előkerültek Gergely magyar iratai, de egyéb személyes tárgyak, levelek, címek, telefonszámok vagy feljegyzések nem.

Közben a lehallgatókészülék beszerelésével megbízott szakember sem tétlenkedett. Felszedte a fal mentén a hajópadló szegélylécét, éppen azon a helyen, ahol a fenyődeszkák amúgy is lazának látszottak. Óvatosan, hogy ne sértse meg a padlóburkolat anyagát, kissé felemelte azt és szerencséje volt. Nemcsak nem repedt be a fa, de alatta párnafák húzódtak, amelyekre ráfeküdt a burkolat. Így viszont a párnafák között elég sok üres hely maradt. Kipróbálta, vajon a lehallgatást szolgáló készülék befér-e a hézagba. Éppen hogy be tudta illeszteni, sőt, a tartalék tápegységet is rá tudta kötni a készülékre. Maradt az akkusztomát elhelyezése, hiszen az üres házban csak akkor kapcsolódhatott be a készülék, ha hangot észlelt. Fél óra sem telt bele, és dolga végezetten felállt, majd ellenőrizte az addigi munkáját. Meg volt elégedve. A porral, piszokkal kevert, matt lakkal átfestett feltárás helye semmivel sem különbözött a szoba többi padló részletétől.

Most a telefont vette szemügyre. A hagyományos, régi, tárcsás fekete készülék nem volt kikapcsolva. Lecsavarta a beszélőrész bakelitjét és kivette a mikrofont, ami helyett egy másikat tett be. Ezzel a telefon preparálása is befejeződött. Így elégedetten, a jó munka tudatában szemlélte a művét.

Nem úgy a csoport irányítója. Pál ugyanis egy óra elteltével csalódottan indult a konyhai kijárat felé. – Maradt a sufni – jegyezte meg, de lélekben már lemondott arról, hogy valamilyen értékelhető bizonyítékot találnak, ami Gergely részvételére utalna a Wally elleni merényletben A félig üres kamra sem kecsegtette eredménnyel. Ekkor az egyik társa megjegyezte:

– Az ilyen sufnik alatt sok esetben vermek vannak. Az egyetlen lehetőség a fatároló alatt lehet. Nézzük meg. – Az öt ember közös erővel tolni kezdte a tákolmányt. Nehezen ment. Miután sikerült megmozdítani, csapóajtó tűnt elő. – Van egy fogadásom, hogy itt valamit találunk – jegyezte meg egyikük. Még további öt-percnyi erőlködésre volt szükség, amíg a nyílást eltakaró keret teljesen szabaddá vált. Először Pál mászott le a sötét, hűvös verembe, amely zseblámpája fényében meglehetősen tágasnak bizonyult. A fénycsóva a gödör falának támasztott nagy, letakart tárgyat világított be, amelynek fedetlen alsó része kerekekben végződött. Pál felemelte a takarót, ami alól két motorbicikli, négy rend motoros bőrruha, és két zsírpapírba csomagolt tárgy került elő. Kibontva kiderült, hogy kisméretű, hangtompítós géppisztolyokat rejt a csomagolás.

Pálnak azonnal jó kedve támadt. „Megvan az ember. Most már csak az itteni kapcsolatát kellene megtalálni” gondolta, miközben az egyik társához fordult:

– Működésképtelenné tudod tenni ezeket úgy, hogy az ne tűnjön fel? – kérdezte, majd miután a másik bólintott, folytatta – Jó. Akkor tedd meg, utána pedig tüntessünk el minden nyo-

mott, ami az itt jártunkra utal.

Így is történt. Amikor két és fél óra után a szomszédok visszajöhettek, semmi sem árulkodott arról, hogy nem egy veszélyes bombát szállítottak el, hanem Gergely házát kutatták át minden esetleges szemtanú kiiktatásával.

WALLY KÍNJA: LANGLEY, A CIA KÖZPONTJA

Wally elégedetten dőlt hátra főnöki bőrfoteljében. „Paul nekem mindig szerencsét hozott" gondolta, miközben asztalán a bécsi találkozójának anyagai hevertek. Azonban nem nézett a papírokra, hiszen tartalmukat jól ismerte. Szeme elkalandozott az ablakon túli tájra, de nem látta a nyári erdő eső utáni üde zöldjét, a nyitott ablakon behatoló virágillat nem csapta meg az orrát, és a madár-csicsergés sem jutott el a füléhez. Most a világos, barátságos fabútorokkal berendezett nagyméretű szobája, óriási íróasztalának rendetlensége, az előtte húzódó nyolcszemélyes tárgyaló pedáns üressége sem jutott el a tudatáig. Saját magával, kitűnő közérzetével volt elfoglalva. Ebben a lágy, poétikus, merengős csöndbe hasított bele főnöke közvetlen telefonvonala csengőjének éles hangja. Wally megrázta magát, s ezzel visszatért a valóságba.

– Gyere hozzám, ha ráérsz – hangzott a belső vonal kihangosítójából, és Wally örömmel tett eleget a CIA igazgatója hívó szavának.

Nem kellett messze mennie, csak néhány lépés választotta el felettese titkárságától. Tudta, hogy főnöke a bécsi eredményekre kíváncsi, de nem vitt magával semmit, hiszen mindent fejben memorizált. A titkárság három hölgyének hangos jó napot kívánva Wally egyenesen a hangszigetelt ajtót célozta meg, amelyet gondosan becsukott maga után.

Az igazgató az ajtó nyitására egy pillanatra felemelte a szemét keret nélküli, apró olvasószemüvege mögül, majd intett Wallynak, hogy üljön le. Eközben még két percre belemerült az előtte fekvő iratokba. Wally alig foglalta el megszokott helyét az ülőgarnitúrán, az igazgató máris felállt és vendégéhez sietett, miközben már beszélni is kezdett:

– Szóval eredményes voltál. Mesélj!

– A legfontosabb: Paul sikeresen azonosította a terroristacsoport magyar származású vezetőjét. Neve, magyar és ománi címe, minden adata megvan. Úgy tűnik, gyakran saját, magyar úti okmányát használja. A budapesti merénylet alatt is Magyarországon volt, ráadásul Paul megtalálta a fegyvereket és a motorbicikliket is. Legközelebbi magyarországi beutazása során a kapcsolatát is lebuktathatjuk. Azonban van egy olyan gondom, hogy a magyarok is be akarnak kapcsolódni. Pault a magyar kollégád kimondottan ilyen közvetítésre kérte meg. Eredményre van szüksége. Abban maradtunk Paullal, hogy ezt a lebuktatandó kapcsolattól tesszük függővé. A magyar terroristával nagy nehezen megszerzett kontaktust nem kockáztatjuk ennek a piti ügynöknek a le-buktatásával. Erre majd Paul valamit kitalál.

Az igazgató felállt, és járkálni kezdett a tágas szobában. A parkettát borító nagy szőnyeg csak kis részén álltak bútorok, úgyhogy hely volt bőven. Nem kellett kerülgetnie az ülőgarnitúrát, a nagy tárgyalóasztalt és a saját íróasztalát sem, amely mögött a fal teljes egészében szekrényekkel volt beépítve. Wally irodájától eltérően ebben a dolgozóban a mahagóniszín uralkodott.

A vendég csöndben figyelte a járkálást. Tudta, hogy ilyenkor főnöke erősen gondolkodik, és nem célszerű megzavarni. Vagy öt perc telhetett így el, mire az igazgató ismét leült és beszélni kezdett:

– Ezek nagyon jó hírek. Végre egy olyan szál, amelynek segítségével reményünk van az előrelépésre. Ráadásul nem is kockáztatunk semmit. Fogadjuk el Paul felvetéseit és javaslatait, eddig mindig jól jártunk vele. Ami pedig a magyarokat illeti, tegyük meg nekik ezt a szívességet, hogy legyenek eredményeik. De ehhez a budapesti kémet ki kell kikapcsolni úgy, hogy az ománi pasast se riasszuk el. Ennek tükrében javasoljunk a magyaroknak közös akciót úgy, hogy azt ti Paullal irányítjátok. Ha a budapesti árulót kivontuk a forgalomból, az ománi

lakásba épüljünk be, és erre vegyük igénybe a magyarokat is. Ezzel eleget teszünk a igényeiknek, és Paul leköteleziel a kollégámat. Lehet, hogy hálájára még vissza kell térnünk, és akkor törleszthet. Szerintem ez így megoldható. Rendben?

Wallynak tetszett az igazgató döntése. Nemcsak megkönnyítette a dolgát, de minden szempontból ésszerű, és körültekintő volt. Wally mindig irigyelte főnöke ezen tulajdonságát, hogy aránylag szerény ismeretek birtokában rövid időn belül nemcsak átlátja a helyzetet, de zömében helyes, az események által igazolt döntéseket hoz. Elismerését azonban nem mutatta, csupán csöndben megjegyezte: – Rendben.

Wally nem sokat tétlenkedett. Miután visszatért az igazgatótól, felhívta Pál számát, majd miután a harmadik csöngés után a vonalat bontották, megismételte a hívást. Az ismételt bontás után megrendeltette bécsi repülőjegyét, és már előre örült Paul kíváncsiságának, hogy miért kellett tíz napon belül kétszer is találkozniuk. Nem akart azonban üres kézzel utazni, ezért utasításba adta, hogy állítsák össze az ománi alapítványra vonatkozó ismereteket, azon kívül szedjenek össze Nagy Gergelyről minden olyan adatot, amit a CIA számítógépei tárolnak.

Miután a titkárnő kiment, Wallynak eszébe jutott még valami. Telefonon tudakolta a technikai részleg igazgatójától, melyik az a legkisebb eszköz, aminek segítségével a CIA műholdjai képesek megállapítani valakinek a tartózkodási helyét. Örömmel tudta meg, hogy ez belefér egy vastag golyóstollba, ráadásul az adó tizennégy órán keresztül képes a jeleket továbbítani. Három ilyet rendelt, egyedi azonosítókkal. Ez is a Paulnak szánt csomagját növelte.

Három óra sem telt bele, amikor Wally titkárnője listát tett főnöke elé. A számítógépes adatok újabb felismerésre vezettek. „Ez a pofa nemcsak akkor volt Budapesten, amikor ellenem elkövették a merényletet, de az afrikai követségünk robbantását megelőzően is számtalanszor beutazott oda. Majd azóta egyetlen egyszer sem. Fontosabb ember, mind eddig gondoltam”.

Wally elmélkedését titkárnője telefonhívása zavarta meg: Az izraeli vendége megérkezett, néhány perc, mire felkísérik.

Wally gyorsan eltette a Paullal kapcsolatos iratokat, ezután szemrevételezte az íróasztalát, hogy nem maradt azon valami, ami nem Ami szemeinek való. Az asztalszemle eredménye kielégítette, így nyugodtan várta a vendégét.

Arni régi ismerőse volt Wallynak. Valamikor, még a Paullal kialakult kapcsolata hajnalán ismerkedtek össze. Arni akkor az izraeli titkosszolgálat, a Moszad osztályvezetője volt. Amerikában született, és kisgyerekként került Izraelbe. Új állampolgársága mellett a régit is megtartotta. Óhazája iránt táplált lojalitása vezette ahhoz, hogy segítette a CIA-t. Nem volt ügynöke az amerikaiaknak, de a CIA dossziét vitt róla. Ezeket az ügynökszerű kapcsolatokat a baráti titkosszolgálatnál Langley mindenkori igazgatója kiemelt óvatossággal, és rendkívül bizalmasan kezelte vagy kezeltette, és akik velük foglalkozhattak, azok a vezetés korlátlan bizalmát élvezték.

Az izraeli segített az amerikaiaknak, akik hosszú ideig elhanyagolták az arab térségben az ügynökség építését. Cserében pedig megkapta a térségből származó CIA-információk számára fontos részeit. Arnit eredetileg azért rendelték Wally mellé, hogy segíteni tudjon Paulnak. Ám a kapcsolat megmaradt azután is, hogy közös akciójuk befejeződött. Közben Arni is igazgatóhelyettes lett, így összejöveteleik nemcsak eredményesek, de a protokoll szerint is kézenfekvővé váltak. A CIA gyakran meghívta Arnit Washingtonba, és ilyenkor kölcsönösen anyagokat cseréltek. Az évek során a hivatalos kapcsolat barátsággá fejlődött, és Arni pedig régi, kedvelt vendége lett a Wally családnak.

A vendéglátónak azonban alig maradt ideje áttekinteni a múltat, amikor kopogtak, és Arni lépett be. Napbarnított bőre mindig azt a benyomást keltette, mintha éppen egy trópusi üdülésből jött volna meg. Ám Wally tudta, hogy barátja évek óta nem vett ki szabadságot, de hétvégi tartózkodásai Észak-Izrael egyik kibucában élő családjánál, elegendőek voltak ehhez az egészséges, lesült színhez.

Arni láthatólag örült a találkozónak, és nem volt ez másképpen vendéglátójával sem. Ő ilyenkor mindig megszervezte, hogy vendége kísérete más programot kapjon, így egyedül maradhassanak.

– Isten hozott szerény hajlékomban. Remélem, hoztál nekem kóser szilvát is – tréfálkozott Wally, miközben megölelte a jövevényt.

– Hát azt most éppen nem, de kárpótlásul azért kapsz házi fokhagymás olívasalátát. Úgy emlékszem, a nejednek legutóbb az nagyon ízlett – bontakozott ki Arni az ölelésből. A barátság e jele az izraelit mindig feszélyezte. Ezzel a vendég leült, és babrálni kezdte aktatáskája biztonsági zárát, amely csak némi unszolásra volt hajlandó megadni magát, és megnyitni az utat a benne rejlő titkos anyagokhoz. A feneketlennek tűnő táskából először egy légmentesen lezárt doboz került elő, melynek tartalma majd a családi vacsora meglepetése lesz, azután Arni egy nagy irathalmazt emelt ki:

– Mindent elhoztam neked, amit a közel-keleti terroristákról a legutóbbi találkozónk óta, szóval másfél hónapja, megszereztünk. Héber és arab nyelvűek, úgyhogy le kell fordíttatnod őket. Szeretném viszont már most felhívni a figyelmedet arra az új jelenségre, ami arra utal, hogy a legfelsőbb irányító csoport egyik befolyásos alakja Ománt használja búvóhelyként. Úgy tűnik, ott készül fel a következő akciókra, miközben a szultanátus területén semmilyen kompromittáló tevékenységet nem végez. Van remény van arra, hogy hamarosan megszerezzük a pontos adatait és a címét is. Ez komoly előrelépés lenne. Ha sikerül, meg kell fontolni, hogy mit kezdjünk az új ismeretekkel.

Arni elhallgatott, mert látta, hogy Wally fészkelődik a székén. De az intett, így hát folytatta az anyagok ismertetését. Wally azonban már nem figyelt rá. Le merte volna fogadni, hogy ugyanarról van szó, akire Paul is dolgozik. Fejében az motoszkált, vajon felfedje ezt a kapcsolatot és az összefüggéseket Arni előtt, vagy hagyja azt későbbre. Az utóbbi mellett döntött – hátha téved és szükségtelenül dekonspirálja Pault.

Közben Arni is végzett, így hát Wallyn volt a sor. Barátja elé tolt egy jó nagy aktacsomót: – Te boldogulsz vele, hiszen nem kell lefordíttatnod az iratokat – majd látva, hogy vendége szó nélkül besüllyeszti azokat táskájába, fel akart állni. Közben észrevette, hogy Arninak még van valami megbeszélnivalója: – Mondd, látom, hogy a szívedet még nyomja valami.

Arni körülményesen letette táskáját, és láthatóan azt kereste, milyen módon folytassa a beszélgetést: – Hm – dörmögte – nekem az utóbbi néhány hónapban feltűnt egy magyar származású újságíró, aki megdöbbentően jól informált, pontos, realitásra törekvő anyagokat készít a térségről. Láttam néhány filmjét is. Valamikor réges-régen összehozott vele a sors. Még a házamban is járt, egy akkori kibicnyikunk rokonának a barátjaként. Meg kell jegyeznem, hogy abban az időben bizonyíthatóan magyar hírszerzőként működött, de osztrák állampolgárként mutatkozott be, és igen jó minőségű hamis útlevéllel utazott. Megpróbáltam beszervezni, de a pasas igen ügyesen meglógott előlem. Hasznos lenne talán a közelébe férkőzni.

Wally visszafogott lélegzettel hallgatta vendégét. Fogalma sem volt arról, hogy Arninak valaha is kapcsolata lehetett Paullal, így hirtelenjében nem is tudta, mitévő legyen. „Milyen kicsi a világ” gondolta, „és mennyi meglepetést rejteget”: – És kiről van szó? – kérdezte, hogy időt nyerjen.

Arni észrevette Wally hangulatváltását, de a háttér ismerete nélkül nem tulajdonított neki jelentőséget: – Egy svájci médiaügynökség teríti az anyagait. Pálnak hívják, és talán egy fél évvel ezelőtt tűnt fel nekem. Legalább is azóta találkozom az anyagaival-

Wally időt akart nyerni, hiszen Arni most tudtán és akaratán kívül egy rendkívül érzékeny, ezért alaposan átgondolandó döntés elé állította: – Utánanézek, és majd térjünk rá vissza. Rendben van?

Arni helyeselt, hiszen nem várta, hogy Wally tud erről az újságíróról: – Jó, akkor csatlakozhatunk a többiekhez.

– Én is így gondolom. Remélem este a vendégem leszel! Marry már számít a jöveteledre.

És bizonyára az olivát is értékelni fogja. – Ezután a két férfi csatlakozott az időközben a titkárságra visszatérő delegáció többi tagjához.

Wallyt egész nap az foglalkoztatta, mitévő legyen. Borítsa fel a konspiráció szabályait, és engedjen Arninak bepillantást a Paullal való kapcsolatba? Kockáztassa meg, hogy ők vagy munkatársaik összefutnak, esetleg kölcsönösen leleplezik egymást, vagy az egész ügyet veszélyeztesse a párhuzamos titkos tevékenység? Wally tudta, hogy akármilyen eredményre is jut, az problematikus lesz. Sőt, mi több. személye ezáltal támadhatóbbá válik. Márpedig az ő beosztásánál mindig vannak, akik keresik erre az alkalmat.

Wally magába fordultsága már annyira szembetűnő volt. hogy az egyébként roppant tapintatos és visszafogott Arni sem hagyta szó nélkül. Amikor Wally Washington külvárosában lévő házában túl voltak a vacsorán, és felesége az asztal leszedésével volt elfoglalva, a két férfi a nappali ülőgarnitúráján foglalt helyet. Négyszemközt voltak. Arni nyíltan nekiszegezte a kérdést:

– Mi van veled? Így még soha sem láttalak! Tudsz, és akarsz erről beszélni? Tudok neked valamiben segíteni?

Wallynak most döntenie kellett. De egyelőre hallgatagon szemlélte a kertre néző ablakot, amely mögött a leszálló alkonyat kezdte félhomályba burkolni a zöld növényzettel benőtt teret. A közeli szomszédokat sem lehetett látni, pedig azok háza alig harminc méterre épült. Az örökzöldek négyméteres magassága, tömör, átláthatatlan sűrűsége még a fényeket sem engedte át. Csak az ikrei – hajdanán előszeretettel használt, de már tizenöt éve szerepét vesztett, és a régi szép idők emlékét őrző – hintája bontotta meg sárga színével az egyöntetű, sötétlő zöldet. Wally szinte újból hallani vélte a gyerekek önfeledt kacagását, mint amikor hintájuk megállt a magasban egy másodpercre, hogy utána rögvest alászálljon.

A csöndet csak a konyha halk zajai törték meg. Ekkor azonban Arni kezét érezte, amely vállára nehezedett. Megrázta magát. Az évtizedes emlék tovaszállt, Wally visszatért a jelenbe. Eldöntötte, hogy egyelőre nem avatja be Arnit az ügybe: – Ne haragudj, ma nagyon rossz házigazda vagyok. Azt akartad tudni, miért vagyok ilyen csöndes. Egész nap azon gondolkodom, hogy ti milyen előrelátóan építettétek az ügynökséget, még a terrorista körök felé is. Mi ezt elhanyagoltuk. Vagyis nem is ez pontos kifejezés. Kényelmesebb volt bízni a technikánkban, a műholdak megfigyelési adataiban, a világméretű lehallgatásban. Nem kockáztattunk. Sem embert, sem pedig a saját pozíciónkat. Ugyanis erről is szó van. Nem kellett attól tartanunk, hogy valaki kitálalja, benne vagyunk a terroristahálózatban, vagyis közvetve hozzájárulunk a merényletekhez.

Wally elhallgatott és a kertbe nézett, de nem látta a már sötétlő fák árnyait. Arni követte a tekintetét, ám igazából nem értette, mi készteti barátját ezekre a gondolatokra: – Nem egészen látod pontosan a dolgokat Mi nem előrelátásból, hanem kényszerből épültünk be az arab terrorizmus struktúráiba. Ha nektek százmilliós, titeket eltaposni készülő ellenséggel kellene szembenéznetek, és csak kétmillióan lennétek, nem nagyon válogathatnátok a módszerekben. Nem lennének erkölcsi fenntartásaitok. Nem okozna gondot, ha néhány terroristát el kellene tenni láb alól. Ezzel sok polgárunkat mentjük meg a haláltól.

– Persze, a helyzetetek más volt – Wally levette a semmibe néző tekintetét a kertről, és Arni szemébe nézett: – Viszont most az az elvárás velünk szemben, hogy akadályozzuk meg a terrorizmust. Ugyanakkor, ha ezt tesszük, azonnal a sajtó kereszttüzébe kerülünk, mert az amerikai demokrácia és életfelfogás alapjait kérdőjelezzük meg. Az erkölcsről nem is beszélve. Szóval jobban rá vagyunk utalva a segítségedre, mint valaha.

Arni továbbra sem értette Wally eszmefuttatását, hiszen a probléma nem volt új, ezért igazán nem kellett volna egész nap maga alatt lennie. Valami másról lehet szó, csak nem akarja elé tárni: – Nézd, én mindig segítek, ha tudok, de talán ez nem újdonság – reagált kitérően.

– Igen, ezt tudom. Éppen ezért azt szeretném kérni tőled, hogy lehetőleg minél részletesebben tájékoztass erről az ománi pasasról. Talán ez lesz az a szál, amin elindulhatunk

Arni csöndben figyelte barátját. Látta, hogy szokásától eltérően ez a téma most megizzasztotta, és nagyon ügyelt arra. mit és hogyan mond. „Van valami ennek az ügynek a hátterében” gondolta, de eszmefuttatását megtartotta magának: – Persze, hogy tájékoztatlak, ha akarod, akár gyakrabban is – nyilatkozott nagyvonalúan, és észlelte, hogy Wally igen elégedett ezzel

A házigazda az utolsó mondat hallatán felugrott helyéről, és bárjához sietett. Megkönnyebbülten kereste meg a többi üveg mögött, hátul tartott régi konyakját, amelyből két pohárkába töltött: – Igyunk arra, hogy ez így legyen, és sikerüljön. – Arni tudta, hogy a konyak csak rendkívüli alkalmakra szól. Ilyen viszont most nem volt. Miközben kortyolgatta a nedűt, elmélkedett: „Nem tévedtem, az ügy fontosabb, mint aminek látszik. Jó lesz odafigyelnem.”

III.

A JÁTSZMA KEZDETE

AZ ÁRULÓ LEBUKÁSA

A főigazgató titkársági telefonja már harmadszor csöngött. A tábornok azonban az ülőgarnitúránál tartózkodott, ahol a vendége, a kijelölt bécsi nagykövet tette bemutatkozó látogatását. A telefon éles hangja idegesítette, hiszen vendége jövetele előtt meghagyta, hogy senkit se kapcsoljanak be. Látogatója egykor, amikor diplomáciai fedéssel nagykövetségi harmadtitkárként teljesített szolgálatot, főnöke volt. Így különösen kellemetlennek találta, hogy nem tartják be a kiadott utasításait. Lejáratva érezte magát. Ezért mérgesen elnézést kért vendégétől, és négy lépést tett a mahagóniszínű íróasztalához, amely mellett a telefonkészülék számára készült asztalka állt:

– Mondtam, hogy senkit se kapcsoljon be – szólt ingerülten a kagylóba, majd hallgatta titkárnője bocsánatkérését:

– Főigazgató úr, a határőrség parancsnoka van a vonalban, és azt mondja, hogy nagyon sürgős az ügy.

– Na jó, akkor kapcsolja – enyhült meg, majd bocsánatkérően a vendégére nézett, aki közben a mintegy harminc négyzetméteres szoba tanulmányozásába merült. Igaz, sokat nem látott. A hosszabb fal mentén, a városra néző ablaksorral szemben beépített szekrények, előtte egy hosszú tárgyalóasztal, no meg az íróasztal. A szoba háromszor akkora volt, mint a hetvenes években épült stílustalan, kilencszintes beton irodaház egyéb helyiségei. A vendég háttal ült az egész városi frontot elfoglaló ablakoknak. Az ezen lévő, meglehetősen megviselt, de tiszta, fehér függönyökön keresztül hatolt be a nyári nap melege és fénye a főnöki szobába. Ültében nem észlelhette sem a budai hegyekre nyíló csodálatos kilátást sem az alatta húzódó, a forróság hatására élettelen városi látképet. Helyettük a vendéglátója magas, valaha szikár, ma inkább köpcösödésre hajlamos alakját látta és telefonbeszélgetését hallgatta.

– Kérésednek megfelelően – hallatszott a kagylóból – csak személyesen téged tájékoztatlak arról, hogy Ferihegyen éppen belépésre jelentkezett a „Greg” fedőnevű személy. A vám feltartóztatta, de nincs sok időtök. Ha valamit csinálni akartok, akkor haladéktalanul intézkedned kell.

– Köszönöm a tájékoztatásodat. Megtennéd, hogy szólsz a kinti embereidnek, hogy mutassák meg a figyelőbrigádnak a célszemélyt? Rögtön intézkedem az ügyben. – Bontotta a vonalat, de a kagylót nem tette vissza, hanem a Nemzetbiztonsági Szakszolgálat főigazgatójának a közvetlen számát nyomta be. Nem sokáig várt, és a hívott fél bejelentkezett. A kölcsönös üdvözlést követően rátért megkeresése okára:

– Ne haragudj, hogy rövid leszek, de éppen vendégem van, és Ferihegyen egy igen fontos célszemélyünk kért beléptetést. Tedd rá a kinti figyelőbrigádot, a határőrök már utasítást kaptak arra, hogy mutassák meg, kiről van szó. Konspirált figyelést kérek, menet közben megadok minden adatot, és a papírokat is küldöm. –A vendégéhez fordult, mert idegesítette, hogy ezt az operatív ügyet idegen előtt részletezi: – Nem haragszol nagykövet úr, ha a beszélgetést egy másik időpontban folytatjuk, de ez egy halaszthatatlan ügy – ezzel ismét megnyomta a telefonkészülék gombjai közül az egyiket:

Jöjjön be – majd letetette, és elbúcsúztatta vendégét. Közben a titkárnő is bejött, és kikísérte a vendéget. Alig csukódott be mögöttük az ajtó, ismét az előbbi számot hívta, hogy folytas-

sa a beszélgetést:

– Elnézésedet kérem, éppen kikísértettem a vendéget. Szóval a megfigyelendő személy Nagy Gergely, minden bizonnyal a vecsési házához fog menni. Jó lenne, ha egy második brigádot előreküldenél, mert huszonnégy órás megfigyelésre kellene felkészülni két-három napon keresztül, vagyis addig, amíg itt lesz. Szigorúan konspiráltan kellene a figyelését szervezni, ugyanakkor nem szabadna őt elveszíteni. Annyit tudni kell róla, hogy feltehetően az arab terroristák egyik vezető személyisége. Magyar, figyelésre itt nem számít. A cél annak a felderítése, hogy hová megy, de főleg, hogy kikkel találkozik.

Nem lesz könnyű, mert a vecsési ház körül ilyen rövid idő alatt szinte lehetetlen konspirált figyelést szervezni, de a ház be van technikázva, és a brigádnak ezért csak a házon kívüli mozgásra kellene ügyelnie. Tudom, hogy nem kis dolgot kérek, de erre feltétlenül szükségünk van.

Miközben a főigazgató a ferihegyi beutazó figyeltetését intézte, az a határőrség vendégszeretetében mérgelődött. Amint ugyanis túlesett az útlevélellenőrzésen, a hangosbemondó az információs pulthoz hívta. Amikor ott jelentkezett, egy egyenruhás határőr megkérte, hogy kövesse, mert a csomagjával valami nincs rendben. Gergely nem szívesen követte az alhadnagyot, aki egy ablaktalan, zárt, csupán egy asztallal és két székkel berendezett helyiségbe kalauzolta, majd megkérte, hogy várjon, és magára hagyta.

Gergely azonnal látta, hogy egy kihallgatásra szolgáló szobában van, viszont elképzelni nem tudta, hogy csomagjával mi probléma lehet. Abban ugyanis most semmi kivetnivaló nem volt, problémás tárgyról nem is beszélve. Latolgatta, hogy vajon lehet-e más az intézkedés hátterében, mint amit mondtak neki, ám eredményre nem jutott.

Gergelyt jól megvárakoztatták. Vagy fél órát töltött egyedül a helyiségben, mielőtt az előbbi kísérője, az alhadnagy, ismét megjelent:

– Elnézését kell kérnem, ugyanis a kollégák összetévesztették a csomagokat, és sajnos mostanáig tartott, amíg ez kiderült. Nincs semmi gond az útipoggyászával, ismételt elnézését kérem, és természetesen átfáradhat a csomagkiadóhoz, ahol a koffere már várja.

Gergely mérgesen válaszolt, így próbálta a fél óra alatt felgyülemlett feszültségét levezetni: – Milyen rend van önöknél? Az utasokat miért kell így megvárakoztatni? És ha sürgős ügyem volt, amiről így lekéstem?

Az alhadnagy türelmesen hallgatta a szemrehányásokat. Az utas arcán látta, hogy e néhány mondat megnyugtatta, és levezette a fél órás feszültséget, amelynek ki volt téve: – Önnek természetesen igaza van. De emberek vagyunk, és hibázunk. Ha kívánja, panaszt tehet. Én csak ismételten elnézését tudom kérni. Kárpótlásul felajánlhatom, hogy ha óhajtja, elvisszük saját gépkocsinkon, hogy a programjáról ne késsen le.

Gergely kieresztette a gőzt és megnyugodott, hogy semmi komolyabb intézkedésről nincs szó. Legalább is látszólag: – Köszönöm, megoldom magam – ezzel sarkon fordult és otthagyta az alhadnagyot.

A repülőtéri csarnokból kiérve Gergely nem az első várakozó taxiba ült, hanem a sorban a harmadikba, nehogy esetleg olyat válasszon, amit neki szántak. Óvatossága azonban alaptalannak bizonyult, láthatólag senki sem követte őt az épület elhagyásakor. Most kifizetődött, hogy megvárakoztatták. Az utasok ugyanis már szétszéledtek, így alig néhányan lézengtek a fogadócsarnokban. Nem volt nehéz megállapítania, hogy senki sem érdeklődik iránta. A taxi mögött is üres maradt az autóút, a bejövő járatok minden utasa elhagyta már a repteret.

A főutat elérve nem jobbra, a város irányába mentek. Mielőtt a taxi bekanyarodott a központhoz, az utas szólt a vezetőnek, hogy balra, Vecsés felé forduljon. A manőver során a kocsi ablakán hátranézve sem látott járművet, amely követte volna, pedig ez az irány igazán ritka volt. Egy fia jármű sem volt mögötte. Megnyugodott. Elkönyvelte, hogy valóban a csomagját tévesztették össze. Nem tudhatta, hogy amint kilépett a határőrség ajtaján, az utasra váró hordárok közül hárman jól megnézték, majd miközben kofferja kiváltásával volt elfog-

lalva, eltűntek. A figyelőbrigád egyik tagja a kijárathoz ment, várva, hogy a célszemély mit tesz. Mozgásáról rádión számolt be. A másik két fő a bejárat előtti Wartburgba, illetve Opelba szállt, és a főút felé indult. Ott az egyik autó Vecsés felé kanyarodott, míg a másik Budapest irányába hajtott, majd mindkettő megállt az út szélén.

A várakozás nem tartott sokáig. Amikor ugyanis Gergely kiment, és taxiba ült, az ajtóban álló figyelő társainak azonnal továbbította a taxi típusát, és rendszámát. Ezért nem kellett őt közvetlenül követnie, elegendő volt a bekötőútnál szemrevételezni, hová fordul a célszemély taxija. Mivel a brigád vezetője időközben megkapta a Központtól Gergely címét, oda irányította egyik kocsiját, hiszen a megrendelő csak a kapcsolatokra volt kíváncsi. Egyben megkapta a tájékoztatást arról is, hogy a célszemély házában lehallgató eszköz van, aminek a vételét átkapcsolják az ő rádióadójára.

A figyelőbrigádnak kezdetben nem sok dolga akadt. A célszemély házából csak egyetlen telefonhívás ment ki este kilenc óra tíz perckor. Ez is semmitmondónak tűnt: – Jó estét kívánok! György otthon van? – kérdezte Gergely a telefont felvevő idősebb női hangtól.

– Igen. Egy pillanat türelmet kérek – Majd néhány másodperc után egy mély férfihang szólt a kagylóba:

– Tessék.

– Jó estét kívánok! Nemrég érkeztem, és Anna meghagyta nekem, hogy mindenképpen adjam át üdvözletét és mondjam el, hogy meggyógyult.

A kagyló túlsó végen néhány másodpercig néma csend honolt. Csak utána szólalt meg a hívott fél: – Köszönöm az üzenetet – hallatszott nem túl nagy örömmel.

– Akkor a megbízásomat teljesítettem. Jó estét kívánok! – fejezte be Gergely a telefonbeszélgetést, tudván, hogy György felismerte a hangját, és másnap tíz órakor az Európa presszóban találkoznak. Biztonsági okokból ugyanis telefonon nem egyeztette sem a találkozó helyét, sem az idejét. Ebben a semmitmondó párbeszédben senki semmilyen kivetnivalót, gyanúsat nem találhatott. Ezért nem is csinált gondot abból, hogy ezt a lakásából folytassa.

A brigád vezetőjének, aki a telefonbeszélgetést élőben hallgatta, szintén nem tűnt gyanúsnak a szöveg, azonban óvatosságból ellenőriztette a hívott fél adatait, és ezzel együtt azonnal továbbította a főügyeletre. Ott már tudták, hogy ebben az ügyben bármilyen időpontban és haladéktalanul a hírszerzés főigazgatóját kell tájékoztatni:

– Jó estét kívánok vezérőrnagy úr. A szakszolgálat főügyeletéről Molnár őrnagy jelentkezem, és azt az utasítást kaptam, hogy tájékoztassam, hogy Greg ügyükben a célszemély kilenc óra tíz perckor felhívta Dálnoky László vonalát, ott egy György nevű személyt kért, akinek Anna üzenetét hozta azzal, hogy már nem beteg. Kívánja a teljes szöveg bemondását?

A név hallatán a főigazgató elsápadt, de ezt szerencsére a főügyelet nem láthatta: – Nem köszönöm. Rendben van és jó estét! – A tábornokot a rosszullét környékezte. Leült, és maga elé nézett, miközben az éppen meggyújtásra váró cigarettája és az öngyújtója is zajtalanul a szőnyegre esett. Nem vette észre. Fejében már az járt, mit tegyen. Ugyanis Dálnoky György a helyettese titkára volt, akinek a kezén gyakorlatilag minden keresztülment, amit a dandártábornoknak átadott. Ezt az dolgot, és hogy miképpen másszon ki ebből a slamasztikából, senkivel sem tudta megbeszélni. Kivéve Pált. A főigazgató most hálát adott a sorsnak, amiért Pállal való kapcsolatát, és az amerikaiak kérését nem verte nagydobra, így egyelőre az egész ügyről csak neki és Pálnak lesz tudomása. Az utóbbival pedig meg kell beszélni a következő lépéseket. Ezen felismerése után a főigazgató azonnal a késői időpont ellenére is felhívta Pált.

A telefon többször kicsöngött, mielőtt azt felvették:

– Igen – hangzott elnyújtottan, álmosan a hallgatóból. – Szervusz Pál. Elnézést a késői zavarásért, de azt hiszem, megvan az emberünk. Sürgősen találkoznunk kéne. Összejöhetnénk a megszokott helyen, mondjuk egy óra múlva?

Az üzenet hallatán Pál álmossága egyből tovaillant:

– Persze. Máris megyek. Vagy várj. Megoldható, hogy az illető személyi anyagát is oda vi-

gyék, és megnézzük, hátha támad valami ötletünk?

A javaslat hallatán a főigazgató érezte, hogy Pál bevonása helyes lépés: – Rendben. De akkor találkozzunk, mondjuk hajnali kettőkor, addigra a személyi anyagát is el tudom hozni.

Pál hajnali fél kettőkor lépett ki háza ajtaján. Ilyen késői órában az utcákon csak a garázs nélküli autók árválkodtak. Ember nem járt a húszas, harmincas években épült régi villákkal, és a közéjük a hatvanas évektől beékelődő négy- vagy hatlakásos társasházakkal szegélyezett zöldövezeti utcákon. A hetvenes, nyolcvanas években épült kockaházak semmitmondó, jellegtelen külseje most nem látszott, mert a gyér világítás nem tudott áthatolni a sűrű lombok által leárnyékolt nyári éjszaka sötétségén. Csak az egyik főút sarkán várakozott egy rendőrautó, mellette két egyenruhással, akik alkalmi vétkesekre vártak, tán némi csúszópénz reményében, de egyelőre hiába. A járókelő nem érdekelte őket. Az viszont gondolataiba merült.

Pál érezte, hogy nemsokára fontos döntéseket kell meghoznia, és sejtette, hogy a főigazgatónak ebben az ügyben rajta kívül nincs beszélgetőpartnere. Ha megvan az áruló, akkor azt feltételezhetően a főigazgató nevezte ki, így bukása magával ránthatja főnökét is. Éppen ezért hajlani fog minden olyan megoldásra, amelynél nem kell az árulót leleplezni. Ez pedig segíti azt a játszmát, amit Gergellyel beindított. Kíváncsian várta hát a fejleményeket.

A késő nyári meleg éjszaka még nem harangozta be a hajnalt, annak hűsítő fuvallataira is várni kellett még két-három órát. A negyedórányi séta a konspirált lakásig mégis jót tett. Álmossága tovaszállt. Feje kitisztult. Kész volt megfontoltan végiggondolni az esetleges alternatívákat.

Pál szokásához híven negyedórával korábban érkezett. Most azonban elkésett. Ez volt az első alkalom, hogy partnere előbb ért a helyszínre. Már az utcáról látta, hogy a lakásban világosság van, de a főigazgatói autót nem észlelte. Jóleső érzéssel konstatálta, hogy még ilyen lehetetlen időben is tartja magát a konspirációhoz. Még mielőtt feléit volna a lakás bejáratához, az megnyílt. „Nagyon várhatott” villant át az agyán, de nem volt ideje több gondolatra, mert belépését követően azonnal becsukta mögötte az ajtót, és még útban a nappali ülőgarnitúrája felé beszélni kezdett:

– Gergely ma délután Dubaiból megérkezett. Holnapután reggelre szól a retúrjegye, illetve hát – pillantott az órájára – holnapra. Este felhívta a helyettesem titkárát. Nyilván előre megbeszélt találkozó rögzítéséről van szó, amire csak ma kerülhet sor. Az ügy rendkívül kellemetlen, mert a pali gyakorlatilag mindent tudhat, ami a házban történik. Megnéztem a személyi anyagát. Nem állok messze a valóságtól, ha feltételezem, hogy amikor apjával Rijadban volt, akkor kerülhetett Gergely hálójába.

A főigazgató elhallgatott, és szó nélkül Pál elé tolta Dálnoky személyi anyagát. Pál nyugodtan átnézte, majd csak akkor pillantott fel, amikor végzett: – Nézd, egyelőre csak feltételezéseink vannak. Igaz, nagyon valószínű, hogy nem járunk messze az igazságtól. Javaslatom a következő: konspiráltan dokumentálni kellene a találkozójukat- Dálnokynak nincs figyelési tapasztalata, sőt, erre még ki sem lett képezve. Nem veheti észre a követést. Ha bebizonyosodik, hogy ő az informátor, nem szabad letartóztatni, vagy felelőségre vonni, mert veszélyezteti a Gergely felé megnyitott lehetőségeket. Az anyagából látom, hogy a fiúnak nincs felsőfokú végzettsége. Ez lehetőséget ad arra, hogy elegánsan kivond a forgalomból úgy, hogy Gergelynek se legyen gyanús az ügy, és Dálnoky is „hálás” legyen. Ráadásul ez neked is megspórol számos kellemetlenséget. Küldd őt mondjuk egyszerűen Bécsbe, az egyetemre, ezzel elvágod az információktól.

A főigazgató feszülten figyelte Pált. Arca lassan megnyugodott. Azonnal átlátta, hogy Pál javaslata nemcsak ésszerű, de minden szempontból védhető. Ráadásul számára teljes egészében kockázatmentes. Ha kell, még a CIA idevonatkozó igényét is prezentálni tudja, ha erre bármikor szükség lenne. De nem lesz. – Egyetértek. A javaslatod valóban minden szempontból kézenfekvő. Találkozzunk holnap este, addigra már tudni fogom az igazságot.

Másnap délelőtt a figyelőbrigádnak dolga támadt. Gergely ugyanis taxit hívott. Hála a tele-

fonlehallgatásnak, a háza elé érkező taxi nem éppen kereskedelmi célzattal került oda. A figyelők egyik autója várta a „megrendelőt", míg a brigád másik kocsija a valós taxit távolította el a látókörből. Gergely ezért mit sem sejtve ült be a „taxiba" és adta meg a Szent István körúti Európa presszót úti célként. Amit persze a brigádvezető a jármű kihangosított és bekapcsolt adóján keresztül hallott. Gergely ezért hiába is kereste az esetleges figyelést, azt nem láthatta, hiszen nem is volt. Vagyis nem úgy, ahogy ő feltételezte. Megnyugodva tért be a presszóba Elsőként érkezett, így szabad választása volt, hová akar ülni. Alaposan körülnézett. Elszórtan, vagy öt asztalnál üldögéltek vendégek, zömében párok, akik vagy beszélgettek, vagy éppen csókolóztak. Gergelynek a presszó területét szinte egyenletesen lefedő vendégek elhelyezkedése sem tűnt fel, igaz, nem tudott mindenkitől távol asztalt foglalni. Így hát az utcafronttól kissé messzebb eső helyet választotta, ahonnan a következő foglalt helyek kétasztalnyira estek. Mire leült, már látta, hogy György is megérkezett, és egyenesen felé tart.

– Szervusz Gyuri. Nagyon jó színben vagy. Csak nem jársz ilyen melegben is lovagolni? kedélyeskedett a vendéglátó, miközben hideg szeme a jövevény ideges mozdulatait követte. – Nem késtél el, nem kell idegeskedni – tette hozzá nyugtatásul, miközben György helyet foglalt. Az érkezőt a szavak nem nyugtatták meg. Kapkodva nézett ide-oda

– Mindjárt kicsavarod a nyakad, úgyhogy ülj csöndben a seggeden – váltott át Gergely a kedélyeskedésről határozott hangnemre, majd halkan hozzátette-, senki sem figyel rád, úgyhogy ne akarj feltűnni.

A pincér közeledtére a beszélgetés félbeszakadt, és csak akkor indult újra, miután az a rendeléssel távozott. – Szóval mit hoztál nekem? – kérdezte Gergely, és a vendége aktatáskájára bökött. O kelletlenül elővette a lábai közé szorított táskát, kinyitotta és áttolta az írógéppapír nagyságú, olyan két-három centiméter vastag, barna csomagolással gondosan burkolt, és leragasztott paksamétát az asztal márványlapja alatt:

– A terrorizmus témájában ez érkezett a legutóbbi találkozónk óta. Zömében amerikai információk, de találsz benne jó néhány izraelit is. Többet nem tudtam szerezni.

Gergely szó nélkül vette át a barna csomagot, amely azonnal eltűnt a szintén az asztal alatti táskájában: – Nagyon jó. Remélem érdekes dolgok vannak benne.

György nyugtalanul mocorgott a székén: – Legutóbb azt ígérted, hogy nem kell többé ilyet tennem. Félek. Mikor adod oda azokat a fényképeket, amiket Rijadban készítettél rólam?

– Ne nyugtalankodj, nincs semmi baj. Senki sem tudja, tudhatja, hogy segítesz nekem. Még egy kicsit szükségem lesz a segítségedre, utána majd visszatérhetünk a fotókra. De ha ideges vagy, akkor inkább menj vissza a munkahelyedre, én majd néhány hét múlva megint jelentkezem – bocsátotta kegyesen útjára informátorát, aki azonnal távozott, megkönnyebbülten, ha nem is nyugodtan. Még a megrendelt kávéját sem várta meg. Gergely pedig elégedetten, mosolyogva követte sietős lépteit. Nem is sejtette, hogy rövid beszélgetése Györggyel nem maradt titokban. A hozzájuk legközelebb helyet foglaló pár előtt – akik látszólag ügyet sem vetettek a szomszédos eseményekre – . nem csak két kávé állt. A egyetemistának tűnő vendégek asztalán könyvek és füzetek is hevertek. Az egyik kiadvány éle éppen a szomszéd asztal felé nézett. Nem véletlenül. A könyv ugyanis egy iránymikrofont rejtett belsejében, amely segítségével Gergely és György minden szavát hallani lehetett a brigádvezető kocsijában. A „könyv" egyben rögzítette is a hallottakat. Egy másik kiadvány éle parányi fotólencsét takart. Az asztalnál ülő férfi keze a könyv fedelén nyugodott, és tenyere enyhe, észrevétlen nyomásával készítette az egyik felvételt a másik után.

Gergely a jól végzett munka tudatában elégedetten elkortyolta kávéját, majd rendelt még egy barackot, amit egy hörpintésre kiivott. Fizetett és távozott. Nem tudhatta, hogy estére György sorsa eldőlt, ő pedig egy jó informátort veszített el: másnaptól ügynökét – jó munkája elismeréseként, és felsőfokú végzettsége hiányában –, felmentették titkári munkája alól, és külföldi egyetemre küldték, ahol ösztöndíjasként folytathatta tanulmányait. György boldogan és elégedetten vállalta a kitüntetésszámba menő gesztust. Remélte, hogy ezzel egyszer és min-

denkorra megszabadul kettős életétől, és Gergelytől. A főigazgató pedig elegánsan ejthette ezt az ügyet, amely akár az állásába is kerülhetett volna. Gondos körültekintéssel elkérte az összes, ezzel kapcsolatos anyagot, amelyhez feljegyzésként csatolta a CIA – úgymond szóbeli – kérését, miszerint operatív érdekből ne derüljön ki Dálnoky szereplése. Az anyagokat harminc évre titkosította, majd irattároztatta.

A MASZKÁTI BEÉPÜLÉS

Az Egyesült Arab Emirátusok területén e délelőtti órákban Hattá irányában utazó bécsi rendszámú Opel Commondor utasa, kevés figyelmet szentelt a Hadjar-hegységnek. Kissé ideges volt, de az üres utakon ez senkinek sem tűnt fel. A kietlen, sziklás dombok nem kötötték le a figyelmét. Csak a Vadi Hadárba beérve, erőltetett magára nyugalmat. Még mintegy harmincnegyven kilométert tett meg, amíg elérte Hattát. Amikor begördült a .kis helységbe, sem az oázis üde pálmái, de még a régi épületek sem vonzották a figyelmét. A település nevezetességei, a két régi őrtorony és a piac sem kötötték le az érdeklődését. Az Ománba vezető utat kereste, majd közvetlenül a körforgalom után nem a Hattá Fort Hotelt célozta meg, hanem az emirátusi határátlépőt. Azonban nem jelentkezett rögtön a határátkelőnél, hanem előbb ománi vízumkérő lapot igényelt, és azt kezdte kitölteni. Az angol nyelvű nyomtatvány névrovatába Paul Schmitt került, lakóhelyeként pedig a bécsi Renngasse 8. számot adta meg. Úti célja turizmus volt, és egyedül utazott.

Schmitt úr, vagyis a hamis osztrák útlevéllel utazó Pál sietett, mert még mintegy háromszáz kilométerre becsülte az aznap megteendő utat. Márpedig a világ e táján a szürkület leereszkedése után nem volt tanácsos utazni. No nem az útonállók miatt, ilyen Ománban gyakorlatilag nem létezett. Az inkább a szomszédos Jemen sajátossága, de az innen több száz kilométerre húzódott. Az arab feliratokkal viszont a fehér ember gyakran nem boldogul, és váratlan úttorlaszok, hegyomlások, a hirtelen felhőszakadások sem ritkák. Ezért gyorsan végzett a vízumlappal, majd a kiléptetőhöz hajtott.

Az emirátusi határőr unottan vitte el a zöld okmányt, majd vagy öt percig várakoztatta az utast, mielőtt ismét megjelent: – Vízuma van? – bökött a túloldalra, majd látva Pál kitöltött nyomtatványát, intett, és a sorompó megnyílt. Nem látta, de talán nem is érdekelte a turista izgatottsága.

Pál nem ok nélkül aggódott. Igaz, ezen érzése a hosszú évek gyakorlata alatt a kívülálló számára észrevehetetlenné vált. Csak akkor sóhajtott fel, amikor becsukódott mögötte a sorompó. Ám még nem volt túl az izgalmakon. A tíz kilométerre fekvő ománi határellenőrzés még előtte állt. Pál hiába tudta, hogy a budapesti műszakiak mindent elkövettek, hogy az Opel titkos helyét ne lehessen megtalálni, azért tökéletes álcázás – és ebből adódóan biztonság – nem létezett. Pedig a kocsi rejtekén ott lapultak a lehallgatáshoz szükséges eszközök, azoknak legalább egy évre elegendő tápforrásai, adók, vevők, biztonsági rendszerek kiiktatásához szükséges szerszámok és zárak kinyitásának eszközei. Mivel Magyarországnak Ománban nem volt semmilyen diplomáciai mentességet élvező intézménye, ezeket az eszközöket nem lehetett a külügyi védettségét biztosító ötpecsétes futárpostában szállítani. Pál elvetette annak a gondolatát is, hogy az amerikaiak ománi nagykövetségén működő CIA-rezidentúrától vegye át a szükséges tárgyakat. Tartott a szultanátus abszolút diktatúrájában működő helyi titkosszolgálattól, amely bizonyára figyeli az amerikaiak minden lépését.

Néhány perc telt bele, amíg az Opel megtette a tíz kilométeres távot. Az üres határátlépő éppen szolgálatban lévő hivatalnoka nem vitte be sem Pál útlevelét, sem a kitöltött vízumot, csupán a beutazási szelvényt szakította le. Ezután lepecsételte az útlevelet, a kiutazó szelvényt, és Pál már mehetett is. Azaz mégsem.

Az unatkozó határőr a csomagtartó felé bökött, majd keze felfelé ívelt. A gesztus egyértelmű volt. Látni akarja a csomagtartót. Pál szíve gyorsabban kezdett verni, de nyugalmat erőlte-

tett magára, és lassan, komótosan, leállította a motort, kihúzta a slusszkulcsot, és kiszállt. Nyugodt, inkább lassú lépésekkel ment hátra, eleget téve az arab kérésének. Az belenézett a félig üres térbe. Csupán egy nagy kék táskát és egy kis koffert látott. A táska nyitva volt. Beletúrt. Azonban ruhákon kívül semmit sem talált. Intett, hogy az osztrák mehet. Utána se nézett a lassan induló kocsinak.

A hegyek kacskaringós útjai hamarosan elnyelték az Opelt, akinek vezetője csak ekkor lélegzett fel, és állt meg az út szélén. Kiszállt. Tíz percig légzésgyakorlatokkal, és keze, dereka és lába mozgatásával vezette le a felgyülemlett feszültséget, majd megnyugodva szállt be a kocsiba, és indított. Kietlen kőhegyek között kanyargó úton, majd azokat elhagyva homok és kősivatagban autózott – amelyeket csak imitt-amott bontott meg egy-egy kis település, vagy hála a csatornázásnak néhány zöldellő föld –, egészen Suharig. Erre másfél órája ment el, majd a tengert elérve délre fordult, és a már forgalmas úton haladt a még kétszáz kilométerre fekvő főváros felé.

Útja során ekkor váratlan akadályba ütközött. Előbb csak arra figyelt fel, hogy a főváros előtt úgy húsz kilométerrel torlódni kezd a forgalom. A csúcsidőnek tudta be a helyzetet, de hamarosan rájött, hogy tévedett. A sztráda egyik mélyebben fekvő szakaszánál ugyanis víz öntötte el az utat. Nem is kevés. Pál húsz-harminc centiméterre becsülte annak mélységét, amit jól meg tudott határozni, ugyanis több lefulladt kocsi állt a vízben. Nyilvánvalóan átnedvesedtek a kábelek.

Meglepetten szemlélte a helyzetet, hiszen e sivatagi országban ilyenre nem számított. Csak később tudta meg, hogy a hegyekben néha zivatar is van, ennek vizét pedig a csonttá száradt talaj és kőzet nem tudja elnyelni. A víz végighömpölyög a vádikon, a mélyebb helyeken pedig, ahogy itt is, megreked. A sztráda építői ugyanis elfelejtettek gondolni erre a jelenségre, így sehol sem voltak vízelvezető csatornák. Azokat most rendőri felügyelet mellett próbálta megteremteni néhány markológépes munkás, megbontva, és tönkretéve az út szélét.

A lefulladt kocsikat a továbbhaladásra elszánt autóvezetők kerülgették. A szerencsésebbeket a rendőrök irányították, de tanácsaik nem bizonyultak mindig sikeresnek. Csak egy-egy járművet engedtek a kétszáz méteres, egybefüggő vízfelületre, és legtöbben eredményesen vették az akadályt. Pál is, igaz, egy kevés víz azért behatolt az utastérbe, az Opel nem tökéletesen záródó, nem ilyen viszontagságokra tervezett ajtaján.

A váratlan kényelmetlenség után Pál kora délután ért Maszkatba, ahol a Ruvi negyedben az ugyanilyen névre hallgató közepes színvonalú szállodát célozta meg. A hotel elég nagy volt ahhoz, hogy észrevétlenül mozogjon, de nem a belvárosban volt. E bank- és bevásárló negyed este is élt, szemben a napnyugta után inkább kihalt város szívével. Ezen kívül Gergely lakása, ahová a rejtekhely eszközeit szánták, közelebb volt…

Miközben Pál még útra sem kelt Omán felé, a maszkati ingatlaniroda pakisztáni származású munkatársa soha nem hallott nevet próbált memorizálni. Főnöke, aki természetesen ománi volt, és a törvényi előírásnak megfelelően a cég résztulajdonosa, külön kiemelte, hogy egy teljesen új ügyfélkörről, magyarokról van szó. Ezért mindenben igyekezzen a kedvükben járni, hátha egy új nemzet lakásközvetítői lehetnek.

A magyar egyelőre egy lakást akart kibérelni, kikötése pedig az volt, hogy a diplomata negyedben álló többlakásos házban, mélygarázzsal rendelkező, bútorozott ingatlant keres, ami nem fekszik messze a tengertől. A pakisztáni nem tudhatta, hogy a középmagas, fekete hajú, sötét bőrű Kisbenedek Péter nevű fiatal férfi – aki a budapesti Kereskedelemfejlesztő Intézet munkatársaként mutatkozott be, és egy képviselet szervezésének legendájával keresett lakást-, valójában a magyar hírszerzés munkatársaként igyekszik Gergely ingatlana közelében egy megfelelő helyet bérelni.

Megfelelőt – vagyis lehetőleg nyíljon rálátása a célobjektumra. Ez előnyös volt A Gergelyhez beépítendő lehallgató és képtovábbító eszközök szempontjából, azon kívül kisebb hatósugarú, és ezáltal kevesebb energiát fogyasztó eszközöket lehetett telepíteni. Nem utolsósorban

a kis hatótáv csökkentette annak a veszélyét is, hogy az ománi elhárítás felfigyel az adásokra. Fontos szempont volt az előzetes megfigyelés lehetősége is, amit ebben a környezetben nem lehetett utcáról vagy kocsiból megoldani.

Az ingatlaniroda kínálata tizenhárom lakásból állt. Kisbenedek azonnal látta, hogy az egyik valószínűleg pontosan Gergely lakásával szemben, vagy mellette lehet, de ezen ajánlat iránt sem mutatott túlzott érdeklődést. Végigjárta az összes címet, majd három ingatlant, ezen belül a kiszemeltet is, még egyszer meg kívánta nézni. Ez utóbbi bérlemény valóban pontosan Gergely lakásával szemben volt. Különleges előnye nemcsak abban rejlett, hogy beláthatóvá tette a célobjektumot, de abban is, hogy a két ingatlan közös mélygarázzsal rendelkezett. Sem a beépüléskor, sem az azt megelőző felderítéskor nem volt szükség arra, hogy az utcáról jussanak be a házba, hanem kényelmesen, a garázsból vehették igénybe a Gergelyhez vezető liftet vagy lépcsőházat. Annak ellenére, hogy Kisbenedek már eleve eldöntötte, hogy ezt a lakást veszi ki, mind a három ingatlant végigjárta, és csak akkor közölte az irodával, melyikre esett a választása. Amint kifizette a kauciót és a háromhavi bérletet, máris költözhetett.

Az új bérlő nem kezdett mozgalmas életet. A lakás csöndes maradt, lakója csak ritkán hagyta el. A négy falon belül sem volt sok mozgás. Kisbenedek ideje zömét a függönnyel eltakart ablaknál töltötte, amelyből rálátás nyílt Gergely nappalijára, dolgozójára, sőt, hálószobájára is. Amikor mégis elment, videokamera vette fel a szemben zajló eseményeket. Az átelleni lakás lakójának minden mozdulata rögzítésre került, így néhány nap múlva szokásai is kezdtek kikristályosodni, hiszen ez előfeltétele volt annak, hogy lakásába észrevétlenül be lehessen hatolni.

Három héttel a beköltözése után Kisbenedek egy késő esti órában telefonhívást kapott. A csöngés a rádiótelefonján jött. Nem kellett felvennie a készüléket. A kijelző mutatta, hogy Pál keresi. Ez jelezte, hogy kollégája megérkezett, és másnap tizenkét órakor a megbeszélt helyen találkoznak.

Reggel hét óta mindkét hírszerző talpon volt. Biztosítaniuk kellett, hogy a tízórai találkozó titokban jöjjön létre. Ez pedig a helyi körülmények figyelembevételével nem volt könnyű, mert nemcsak nem ismerték megfelelően a várost, de ráadásul az arabok előszeretettel használt egyenruhája sem könnyítette meg a dolgukat, hiszen abban számukra mindannyian egyformán néztek ki. Pontban tízkor a férfiak az Al Harthyban levő Lulua kávézóban találkoztak. A város egyetlen nyugati típusú bevásárlóközpontja a belváros felé vezető autósztrádától jobbra, a Qurm előkelő negyedével szemben épült. Az üzleteket itt nem egy nagy épületben helyezték el, hanem számos kisebben. Sok bolt az utcáról nyílt, és a presszók egy része is itt kapott helyet. Az épületek között növényzettel próbálták kellemessé tenni a vásárlók közérzetét, ezért a presszók zöme – köztük a leghíresebb a Lulua is – ide került. Itt találkoztak. Pontosabban, amikor Pál odaért, és meglátta, hogy a félig teli asztalok egyikénél Kisbenedek ül, a mellette levő asztalnál foglalt helyet úgy, hogy székeik jóformán érintkeztek, de testük félig elfordult egymástól. Kisbenedek láthatóan egy kis diktafont tartott a kezében, mintha gondolatait rögzítené. De úgy beszélt bele, hogy azt Pál hallhassa:

– Minden elő van készítve. Kedd vagy csütörtök délután, tizennégy és tizenhat óra között a legvalószínűbb, hogy nincs otthon A csütörtököt javaslom, mert akkor még plusz két napom van. A három kollégát a megbeszélt helyen veszem fel fél kettőkor. Harminc perccel korábban, egykor, ugyanott tőled kellenének a cuccok. Három ember kell a figyelésre, nehogy meglepjen bennünket- Velük rádiótelefonon tartanánk a kapcsolatot a begyakoroltak szerint. Veled ugyanígy. Rendben?

Pál szívesen várt volna tovább, de nem akarta a kollégák biztonságát szükségtelenül kockáztatni. Tudta, hogy Budapesten minden mozzanatot végigjátszottak és begyakoroltak – már amennyire ezt a konkrét helyszín és körülmény ismerete nélkül lehetett. A fő hangsúly most a figyelőkön volt, nehogy Gergely váratlanul beállítson, és leleplezze a beépülést. Némi bizonytalansági tényezőt jelentett az is, hogy van-e riasztó a lakásban. Kisbenedek erről nem tett em-

lítést, így vagy már tudta a megoldást, vagy nem volt olyan. Pál válasz közben úgy emelte a szája elé kávéscsészéjét, hogy az eltakarja ajka mozgását: – Rendben. A felhasználatlan eszközöket pedig semmisítsd meg. Ha valami rendkívüli van, tájékoztass.

Lassan ugyan, de eljött a csütörtök is. Pál már kora reggel kivitte az Opelt a garázsból, és jó harminc kilométert tett meg vele. Egy kis forgalmú mellékúton egy vádiba fordult, majd a köves csapáson még egy kilométert megtett, mielőtt a sziklás terep adta fedésben megállt. A környék kihalt, jól belátható volt. Sehol egy lélek. Az utat pedig a szikla takarta. Ekkor nekiállt szerelni. Egy jó fél óráig tartott, míg a tartalékabroncs mellett kialakított rejtekhelyet hozzáférhetővé tette. Onnan egy kék elsősegélydoboz került elő, szabályosan nejlonba hegesztve, valamint egy lámpakészlet doboza fekete, átláthatatlan műanyagba zárva. A többi szükséges, de legálisan üzletekben is nyíltan hozzáférhető tartozékokat: akkumulátort, szerszámokat, vezetékeket meg egyéb, szükséges holmikat a turistaként napok óta a helyszínen levő kollégák már megvásárolták. Csak értesíteni kellett őket a találkozó időpontjáról, de az Kisbenedek dolga.

A kiszerelés kicsit tovább tartott, mint Pál gondolta, de így is elég ideje maradt. A rejtekhelyből kiemelt tárgyakat, amelyeknek külső borítása még most sem árulta el valós tartalmukat, egy sötét, minden reklámtól mentes bevásárlószatyorba tette, majd azt maga mellé, az anyósülés lábrészéhez fektette. Amikor mindezzel végzett, visszaindult a városba. Útközben óvatosságból egy alkalmi árustól vett egy nagy bőrtáskát, így kirándulása már legendázva volt.

A visszaút azonban göröngyösnek bizonyult. Amikor Pál a mellékútról át akart térni a főútra, baleset érte. Mögötte – az egyébként néptelen mellékúton – hirtelen egy kisteherautó tűnt fel. Pál, aki – hogy megbizonyosodjon arról, nem követik-e – időnként a visszapillantóba tekintett, érzékelte felbukkanását, de utána a kanyarodásra összpontosította a figyelmét. Egészen addig, míg teherautó belehajtott az Opel hátsó lemezébe. A műanyag lökhárító behorpadt. Pálnak azonban nem sok ideje volt a reccsenésre figyelni, feje ugyanis előbb előrebillent, majd visszahanyatlott és a fejtámasznak ütődött. Szerencsére a lökés nem volt túl nagy, de azért nyakát így is megrándította.

„Csak le ne késsem a találkozót” villant át az agyán, miközben kiszállt, hogy megnézze a kárt. A teherkocsi vezetője is azt tette. Pál azonnal felmérte, hogy nem szándékos, az elhárítás által előkészített balesetről volt szó, ugyanis a sofőr nyúzott arcán látszott, hogy elaludt, és csak az ütközés vetett véget a szendergésének.

– Bocsánat uram – kezdte az indiai származású vétkes tört angolsággal – elismerem a hibámat – majd megtekintette a kárt. Az Opel műanyag lökhárítóját már nem lehetett megmenteni, de a lemezkár nem volt jelentős. – Ne hívjon rendőrt – kérlelte az indiai –, mert hazaküldenek, és odahaza egy nagy családom, hét gyermekem van. El kell tartanom őket. A kárát kifizetem. Itt van a címem, és ráírom, hogy a javítást vállalom.

Pált ez a megoldás nem nyugtatta meg, de időzavarban volt, így inkább vállalta, hogy az indiai eltűnik, és a javítás költségeit nem fizeti, mintsem hogy lekésse a találkozóját: –)ól van. Csak hogy lássa, hogy az osztrákok megértik a gondját. Akkor majd jelentkezem a javíttatás után.

Az indiai sűrű hálálkodása közepette Pál visszaült az Opelbe, és a figyelés kizárásának megnyugtató tudatában haladt tovább. Szerencsére további incidens nem történt. Így időben ért az Intercontinental mélygarázsába, ahol egy távolabbi, kevésbé megvilágított sarkot keresett, ahol az Opel mellett volt még egy üres hely. Leparkolt, majd kiszállás nélkül átült az anyósülésre. Félig kinyitotta az üres parkolóhely felé az ajtót, majd kezdte kipakolni az átadandó csomagokat. Ezeket gondosan a kocsi mellé helyezte úgy, hogy Kisbenedek kiszállás nélkül, az ajtaja nyitása után be tudja emelni saját járművébe. Majd visszaült a vezetőszékbe és várt.

Nem sokáig. Miután társa, aki SMS-ben már leadta a kocsi márkáját és rendszámát, bekanyarodott, és Pál azonosította az új jövevényt, reflektorával kettőt villantott. Kollégája egy villanással szintén jelezte, hogy észlelte a másik pozícióját. Pál ezután olyan mélyen, ahogy csak lehetett, lecsúsztatta a testét. Most már alig látszott, hogy a kocsiban ül valaki. Előtte azonban leengedte azt az ablakot, ahová Kisbenedek beállását várta. Két perc sem telt el, és a Honda beállt az Opel mellé. Annak vezetője megnyitotta az ajtaját, majd anélkül, hogy testét láthatóan megmozdította volna, bal kezével a kocsi mellé nyúlt és egyenként berakosgatta az odakészített csomagokat. Közben jelentett:

– Minden rendben van. Sikerült leolvasnom a célszemély lakása biztonsági kódját, úgyhogy ezzel sem lesz probléma. Ha a lakásban váratlan nehézségek támadnak, akkor azt feltérképezzük, és még egyszer bemegyünk. Ha nem, mindent beteszünk. Úgy látom, hogy két óra alatt végezni tudunk. Ez elég idő, mert a célszemély eddig rendszeresen legalább négy órát volt távol, de leginkább este tért haza. A figyelőkkel minden lehetőséget fogunk. A szomszédokkal sem lesz baj, azok is csak este mennek haza. Ha minden rendben megy, a fiúk holnap elutaznak. Ha bármi van, a telefonod útján jelentek.

– Jó. Látom, mindent megtettél, amit lehetett. Ha a lelepleződés bármilyen konkrét veszélye fennáll, szakítsátok meg az akciót. Egyébként ne hagyjatok semmi nyomot magatok után. És köszönöm az eddigi jó munkát. Sok szerencsét. – Ezzel Pál beindította az Opel motorját, és elhajtott. Ott tartózkodása, a csomagok átadása, de a rövid párbeszéd sem tűnt fel senkinek

Másfél órával a garázsban lejátszottakat követően Kisbenedek Hondája begördült lakása garázsába. A lakás bérlője látszólag egyedül hajtott be. A látszat azonban csalóka volt. A vékonydongájú, kistermetű zár- és műszaki szakember a kocsi hátulsó ülésének lábrészénél feküdt, míg megtermettebb kollégája az ülésen. Mindketten vékony takarót húztak magukra, így egy avatatlan szemlélődő, aki benézett volna a járműbe, a bevásárlás letakart csomagjait vélhette látni. Ilyen azonban nem volt, anélkül, hogy benéztek volna pedig még ez sem látszott. A garázs ilyenkor, az ebéd utáni időszakban üres volt. Mindenki szieszt ázott. Gergely munkahelyén tartózkodott, hazatérte este előtt nem volt várható. A két arab diplomata egyedül lakott, járműveik késő esti vendégei voltak a garázsnak.

Amint a Honda megállt a mélygarázsban, az utastér megelevenedett. Igaz, ehhez a három férfi előbb megvárta, hogy az automata kapu becsukódjon, és a világítás is kialudjon. Ekkor a csapat hangtalanul végezte az előre begyakorolt mozdulatokat. Mindenki megfogta a rá kiszabott csomagot és táskát, majd egy imbolygó táskalámpa fénye utalt csak arra, hogy a Hondában vannak. A gyér fény éppen csak azt a célt szolgálta, hogy a társaság megtalálja a feljárat ajtaját, amely mögött mindhárman eltűntek. Előbb azonban Kisbenedek leellenőrizte, hogy a három figyelőt aki az egyedüli garanciát jelentette arra, hogy a csapatot ne érjék tetten, a helyén van. Ehhez egy távhívóhoz hasonló szerkezetet használt, amely azonban hangtalanul csak számokat közölt. Mindhárom figyelőnek megvolt a maga száma. Kisbenedek az apró, világító kijelzőre pillantva éppen a 1 1 – est látta. Ebből tudta, hogy a másik utcára nyíló bejáratot ellenőrző kolléga, az egyes, mindent rendben talál, mert a maga száma után az egyest közölte. A figyelő száma után a kettes Gergely érkezését, a hármas a rendőrséget, a négyes egyéb gyanús helyzetet, az ötös pedig az akció azonnali abbahagyását jelezte.

A három figyelő azonban egyöntetűen az egyessel jelzett vissza. A csapat másra sem várt: elindult Gergely lakásához. Gyorsan vették a lépcsőfokokat, majdhogynem futottak, de az üres ház még üresebb feljárójában ez senkinek sem tűnhetett fel. Miközben felfelé haladtak, mindhárman gumikesztyűt vettek ki zsebükből és azt mindkét kezükre felhúzták. A vékony, áttetsző, orvosi célokra használatos eszközök ekkorra már láthatatlanná váltak, azonban megakadályozták, hogy a férfiak ujjlenyomatai hátramaradjanak.

Az ajtóhoz Kisbenedek érkezett elsőként, de rögtön helyt adott a vékonydongájú kollégájának. Most ugyanis a záras következett. Kisbenedek előkészítő, felderítő munkájából már tudta, milyen két biztonsági zárral van dolga. Olyan gyorsan nyitotta ki azokat, mintha az eredeti

gyári kulcsok forogtak volna a drága zárban. Közben a hátul maradt két férfi filcpapucsot húzott a cipőjére annak a megakadályozására, hogy esetleg lábnyomokat hagyjanak maguk után. Az ajtó feltárult, és a riasztó késleltetőjének halk, búgó hangja beindult. A filcpapucsos férfiak beléptek, a záras pedig papucsa rögzítése után ugyanezt tette, majd becsukta az ajtót.

Most Kisbenedeken volt a sor. Ideges volt. Nem csoda, hiszen most minden azon múlott, hogy a riasztó kikapcsolásának a kódját helyesen állapította-e meg A szemben lévő ablakból ugyan rálátás nyílt a riasztó kezelőpaneljára, de Gergely annak használatakor többször előtte állt, úgyhogy a videofelvételekből kellett a hat számjegyet összehozni. Idegessége azonban alaptalannak bizonyult. A hat szám beütését követően a riasztó búgó figyelmeztető hangja elnémult, a kezelőpanel folyadékkristály kijelzője a deaktivált helyzetet mutatta. A riasztás semlegesítését végző hallhatóan, felszabadultan fellélegzett.

A három behatoló csöndben kezdte végezni kijelölt feladatát. A záras elsőként a dolgozószobába ment. Előbb az ablak üvegére helyezett egy fóliát, amely felragasztása után már nem volt látható és olyan vékony volt, hogy tapintani sem lehetett. A fólia segítségével és a Kisbenedek lakásában felszerelt készülékkel a benti beszélgetést lehetett lehallgatni. Ezt követően a videokamera és a mikrofon elhelyezése következett.

Nem volt sok idő a gondolkodásra, pedig az elhelyezés alapvetően meghatározta a felvételek hasznosíthatóságát. A célszemély a kamerákat ne vegye észre, változást ne észleljen, ugyanakkor ne lehessen a kamerákat elmozdítani, más helyre rakni. A számítógép, és az asztal lefedése is megoldásra várt, azonban ez egy kamerával nem volt lehetséges. A szobát megvilágító lámpa tűnt a legmegfelelőbb eszköznek.

A sovány ember a tőle elvárható fürgeséggel öt perc alatt leszerelte a csillárt. További tíz perc elteltével szétszedte a lámpát. A többágú lámpatestek vezetékeit hateresre cserélte, majd a körtéket a barna és a kék szállal ismét áram alá helyezte. Két további szál, a sárga meg a zöld a kamera jeleinek továbbítását szolgálta, míg a fekete és a fehér az apró készülék energiaigényét biztosította. Mindezt persze kétszer kellett installálni, hiszen a két objektív különböző szögben működött. Most következett a kamerák rögzítése. Ehhez megfúrta a különálló körtetartók fémházát, és az alig látható nyílás mögé helyezte a készülékeket. Végül a tápegységet a szerencsére nagyméretű rózsa alsó szárába helyezte, majd összekötötte az áramellátással úgy, hogy a felkapcsolta felkapcsolt csillár nemcsak a lámpáknak szolgált energiával, hanem az akkumulátort is töltötte.

Negyven perc koncentrált munkájának eredményeként a rendszer elkészült. Még mielőtt a csillár visszakerült a helyére, a mester egy apró műszer segítségével ellenőrizte, hogy a működése biztosítva van, és csak azután szerelte vissza azt.

Miközben a dolgozószobában a kamerák beépítése folyt, a másik szakember a mikrofonok elhelyezésével foglalkozott. A kőpadló egy kockáját óvatosan kiemelték, az alatta lévő habarcsban helyet véstek a mikrofonnak és a tápegységnek, majd mindent helyreállítottak.

Kisbenedek sem tétlenkedett. Végignézte a nappalit, de abban semmi érdemlegeset nem talált. A dolgozószobában apró kamerájával felvételeket készített Gergely összes személyes iratairól, és hasonló sors várt a térképekre, dokumentumokra is. Kisbenedek persze az arab iratok tartalmát nem tudta elbírálni, így mindent, amit talált, rögzített. Ez pedig sok volt.

A két szakember előtt még egy fontos feladat állt. Megpróbáltak a célszemély számítógépébe egy olyan modult elhelyezni, amely lehetővé tette, hogy kívülről, a jelszavak ismerete nélkül, le lehessen tölteni a gép adatállományát. A gép bekapcsolásával, és a programok tartalmának rögzítésével a brigád nem próbálkozott, attól tartva, hogy a védett rendszerben nyomokat hagynak. Egy, a számítógép bekapcsolása nélküli olyan megoldással próbálkoztak, amely önmaga installálódik, mihelyt tulajdonosa elindítja a készülékét, de erről őt nem tájékoztatja.

Három óra elteltével minden előirányzott feladatot elvégeztek Mindhárman külön-külön végignézték a lakást, vajon hagytak-e nyomot maguk után, majd miután egymástól függetle-

nül ilyen nem találtak, a társaság ugyanolyan hangtalanul, ahogy jött és dolgozott, távozott. Kisbenedek beélesítette a rendszert, a záras becsukta az ajtót, majd a garázson keresztül a Honda takarókkal álcázott ülésén elhagyták az épületet.

Kisbenedek csak akkor jelzett Pálnak, amikor letette a két kollégát. „Minden rendben." A feszültség levezetésére a figyelőcsoport egy kiadós vacsorával, a két szakember két korsó sörrel, Kisbenedek, hajlékában egy üveg vörösborral, Pál pedig egy konyakkal próbált pontot tenni az aznapi eseményekre.

ARNI ZSAROL

A hétvége utáni kora reggel Amit már a munkahelye felé vezető úton találta. Mint mindig, ma is jóval pirkadat előtt indult az otthonát jelentő kibucból a Tel Aviv-i munkahelyére. Munkakezdés előtt be akart érni, hogy a washingtoni útja miatti restanciát mihamarább ledolgozza. Alig múlt el két óra, amikor megérkezett. Még nem virradt meg. A bejáratnál a hadsereg egyenruhájában álló kapuőr nem csodálkozott korai érkezésén. Készségesen nyitotta ki az első bejövő előtt a kaput és engedte be az ezredes szolgálati Toyotáját. Ismerte az igazgatóhelyettes szokását. Katonásan tisztelgett, és szólt az ügyeletesnek, hogy készítsék el az érkező kulcsait, illetve kapcsolják ki a behatolás elleni érzékelőket.

Arni alig hagyta maga mögött a sötét előcsarnok udvar felőli oldal ajtaját, amikor már hozták a kulcsait, amivel a harmadik emeleti szobáját nyitni tudta. Mire felért, már az érzékelőket is kikapcsolták. Nyugodtan léphetett be szobájába és kapcsolhatta be a világítást.

A neonfény tágas dolgozószobát világított be. A szürke, nagyméretű faasztal üveglapja még üresen verte vissza a fényt. Mögötte szürke, kárpitozott szék állt, és hasonló jellegtelen ülőalkalmatosságok sorakoztak a nagyméretű tárgyalóasztalnál is. A helyiségben a falakat észre sem lehetett venni. Helyettük szürke szekrényajtók látszottak. Az ablakokon nem voltak függönyök. Az egész helyiség kihalt, használaton kívüli, rideg benyomást keltett. Semmilyen személyes tárgy, fénykép, de még egy toll sem bontotta meg a szoba sterilitását mindaddig, amíg Arni a szekrényajtókhoz nem lépett.

Arni három szekrényajtót tárt ki. Az egyik mögül egy guruló telefonközpontot tolt az asztalához, míg a másik páncélszekrényt rejtegetett. Annak kódja is hamar megadta magát, és Arni elkezdte az asztalára pakolni az aktákat, amelyeket titkárnője összekészített számára. Amint a nagy halom papír az asztalokra került, a lakatlanság egyből megszűnt, és helyében a zsúfolt rendetlenség benyomása alakult ki.

Amint Arni leült, szeme megakadt egy aktán, amelyre piros betűs cédulát tűztek: „Sürgős". Leemelte a halom tetejéről. „Abdullah, az éhes" állt a fedőlapon. Az egész akta csupán néhány lapból állt, de tartalma nyilvánvalóan érdeklődését váltotta ki, mert belemélyedt. Az ománi terroristavezérről volt ugyanis benne szó, aki roppant érdekelte, különös magatartása miatt.

Miután elolvasta az egész irományt. Arni hátradőlt. Az anyag a Moszad egyik, mély illegalitásban a terroristák között működő ügynökétől származott, aki azt jelentette, hogy az Ománban élő Abdullah, az éhes, Ali jobbkeze. Európai származású, Abdullah a felvett neve, a névtoldalék pedig onnan származik, hogy kezdetben keverte az angol „éhes" kifejezést és nemzetisége nevét, de az ügynök származását és eredeti nevét nem ismerte. Jelentette viszont, hogy rendszeresen testikapcsolatot létesít gazdag és befolyásos személyek csinos feleségeivel. Az ügynök megszerezte és mellékelte a kompromittáló fényképeket. Arni megnézte ezeket; a hátlapon a nők nevei is arabul szerepeltek.

Gondolatait a titkársági zajok szakították félbe. Órájára pillantott, és látta, hogy elkezdődött a munkaidő. Telefonjához nyúlt, és behívta Dant, az ügy előadóját, aki hamarosan meg is jelent:

– Salom. Ülj le! – mutatott az íróasztala előtti székre, majd az olvasmányára, miközben

folytatta: – Szerintem a pofa magyar származású, mindenesetre toldaléknevének a magyarázatát, az éhest, így tudom értelmezni. Meg tudjuk állapítani az adatait?

A főnökével közel egykorú, sovány, fekete, középtermetű, állandóan mozgó Dan a székén is fészkelődött, miközben már beszélt is: – Bizonyára, csak idő kell hozzá. De ha csak ki akarjuk kapcsolni, akkor ez nem is szükséges…

A beszélő nem tudta mondandóját folytatni, mert az asztal túloldalán ülő félbeszakította: – Nem. Most nem ez a célunk – bökött a fényképekre –, hanem próbáljuk beszervezni őt. Ezt persze az ügynöknek nem kell tudni, de szerezzen több információt. Te pedig próbáld meg addig a következőt, hátha szerencsénk lesz. Nézesd meg a maszkati repülőforgalmi listát, hátha rendszeresen feltűnik egy magyar név. Reméljük, ezzel az útlevelével utazik, és jellegzetes neve van. Onnan olyan sok magyar nem utazhat. Ha találunk valakit, nézzük meg, hogy kártyával fizetett-e? Ha ez is bejön, akkor annak is utána tudunk nézni, ahol fizetett, és annak a helyeit is megállapítjuk. Ez talán valami eredményt hoz. Rendben?

Dan tudta, hogy Arni ezzel be akarja fejezni a beszélgetést, így hát sietett a szobájába, hiszen a feladat néhány napos munkát jelentett. De megérte. Arni mindkét reménye teljesült. Egy Mr. Nagy valóban igen gyakran utazott és tért vissza Maszkatba és Visa kártyája további információval szolgált. Dan egy hét múlva elégedetten jelentkezett Arninál:

– Mindenben jó volt a feltevésed. Azonban tovább mentem, és nemcsak az érkezését és indulásait, de a további útjait is megnéztem. Valószínűleg ő a mi emberünk. Három merénylet helyszínén volt az azt megelőző néhány hétben, majd utána megszűntek az odautazásai. Ezen kívül többször járt Pakisztánban is, valószínűleg onnan járt át Alihoz Afganisztánba. Most pedig bécsi repülőjegye van.

Arni elégedetten hallgatta beosztottját – Ez kitűnő. Küldj rögtön rejtjeltáviratot a bécsi rezidensnek, hogy figyeltesse az emberünket. Nincs ugyan sok a kezünkben, de próbáljuk meg a kompromittáló fotók alapján beszervezni. Nem hiszem, hogy a felszarvazott férfiak bosszújától való félelem, no meg Ali haragja nem készteti jobb belátásra. Tegyünk erre kísérletet, miután Bécs megállapítja a szállodáját. Semmit sem kockáztatunk vagy veszítünk, viszont nyerhetünk egy nem túl boldog informátort.

Így is történt. Tíz nap múlva Bécsben, a Hotel Löwa üres reggelizőtermében Dan Gergely asztalához lépett, és engedélyt kért a helyfoglalásra. A megkérdezett ezt elutasította, de amaz ezzel mit sem törődve leült.

– Jó reggelt, Nagy Úr – köszöntötte a reggelizőt, aki nem akarván társalogni, felállni készült. Ekkor a hívatlan tolakodó folytatta: – Vagy mondhatnám azt is, hogy Abdullah?

Gergelyt váratlanul érte ez a fordulat. Félig felállófélben levő teste hirtelen megmerevedett, majd elsápadva huppant vissza székébe: – Mit akar? – hagyta el a nem túl katonás, erőtlen kérdés a száját.

– Beszélgessünk egy kicsit. Barátaim – intett az időközben a bejáratnál megjelent két megtermett férfira – majd gondoskodnak arról, hogy ne zavarjanak bennünket,John vagyok, az izraeli titkosszolgálat munkatársa.

Gergely elfehéredett. Eddig soha nem volt közvetlen veszélyben. Nem volt hős, sőt, bátor alkat sem. Akcióit megtervezte, messziről irányította, de azokban lehetőleg nem vett részt. Most viszont számára új helyzet adódott: érezte, hogy sarokba szorítják. Remegett.

– Szóval nem akarunk magának kellemetlenséget okozni, de a segítségét szeretnénk kérni. Tudunk a tevékenységéről. No meg szórakozásairól is – vette elő John" az egyértelmű fotókat.

Gergely a képeket forgatta. Minden kép hátulján arabul az illető neve volt, amit el is tudott olvasni. Azonnal látta azt is, hogy az Intercontinentalban levő szobájában rögzített képekről van szó, és három nővel, ráadásul a legtekintélyesebb családok tagjaival van rajtuk, félreérthetetlen helyzetekben. Tudta mit jelenthet, ha ez kitudódik. Minden addig elért eredménye összeomlik, és még élete is reális veszélybe kerül. Ennek elkerülésére mindenre hajlandó len-

ne. Még az ősi ellenségnek tekintett zsidókkal való együttműködésre is.

Dan látta a vele szemben ülőben végbemenő érzelmi- és félelemhullámokat. Azt is észrevette, hogy az felmérte a veszélyeket és már mindenre hajlandó, csak hogy azokat elkerülje. Megtört. Beletörődött sorsába. Nem is kell már többet mondania, már csak a beszervezés formális oldalát kell lebonyolítani: – Nem kérünk magától sokat. Csupán azt, hogy tájékoztasson az Izraellel vagy a zsidósággal kapcsolatos tervekről – tolta Gergely elé az angol nyelvű beszervezési nyilatkozatot, amelyben az kötelezi magát az együttműködésre. –És írja alá a nevét és az ománi címét is.

Gergely elolvasta a Moszad nyomtatványát. Tudta, hogy a halálos ítéletét írja alá, ha ez az ügy a későbbiekben kitudódik. Ha viszont nem írja alá, és a zsidók beváltják kimondatlan fenyegetésüket, akkor aláíratlanul is vége. Akármit is tesz, ebből a helyzetből már nem szabadul. Akkor inkább kerüljön sor arra később. Vagy talán soha.

Dan tudta, mi megy végbe Gergelyben. Nem ez volt az első pressziós beszervezése. Nem sajnálta a szemben ülőt látható vívódása miatt. Elvégre az egy tollvonással embereket küldött a másvilágra. Akkor nem volt lelkiismeret-furdalása. Csak most fél. Mert saját magáról van szó. Csöndben szemlélte a Gergely arcára is kiülő belső vihart. Tudta, hogy most szótlanul várni kell, hamarosan aláírja a beszervezést. Utána pedig rögvest kompromittáló információkat kell szereznie, ezzel is megerősítve az aktust Nem sokáig várt. Gergely lassan, fájdalmasan, arabul írta alá a papírt.

A HÍRSZERZŐ FŐNÖKI SORS

Néhány nappal a sikeres beépülés után az ománi csapat tagjai egymás után kaptak bebocsájtást a hírszerzés főnökének városra nyíló fogadószobájába. Annak ablakai tárva-nyitva voltak, a légkondicionáló nem működött, úgyhogy a nyárvégi melegben a sötét öltönyöket viselő vendégek biztosan nem fáztak. Igaz, az ománi hőség után ez nem tűnt olyan soknak, de az ottani száraz meleg nem volt összehasonlítható a hazai párás hőséggel, így hát izzadtak, és vártak, mert a főigazgató még nem jelent meg.

Az öt fő várakozva, beszélgetve verte el az időt a fogadóban, amelyet isten tudja kinek az ötletére kastélyba illő, igen díszes tapétával láttak el. A középnagy úgy huszonöt négyzetméteres, amúgy jellegtelen, tégla alakú helyiségben ez a borítás éles ellentétben állt a hetvenes évek stílustalan irodatervezésével. Az eredeti alumíniumablakok és a tiszta, de snassz függönyök éppen olyan stílustalanságra vallottak, mint a hatalmas, angol kastélyok nagytermébe való bőr ülőgarnitúra, aminek a berendezők alig találtak megfelelő helyet. A benyomást enyhítették a falakon elhelyezett képek, amelyek kifinomult ízlésre vallottak, csak éppen nem illetek ebbe az irodában. A társaság azonban ügyet sem vetett a környezetére. A három, figyeléssel megbízott tiszt és a két beépülést végző hírszerző vártak. Hiányzott viszont Kisbenedek, aki az ománi lakásban a lehallgatás anyagait rögzítette, és Pál, akit a jelen levő öt fő személyesen nem is ismert, sőt, nem is tudták, hogy a behatolást irányító parancsnok ki is volt valójában.

Néhány perc telt el, amikor a titkárság felőli ajtó megnyílt, és a főigazgató belépett. Az öt ember kihúzta magát, vigyázban állt, a rangidős pedig jelentett:

– Vezérőrnagy úr, jelentem, parancsára öt fő megjelent.

Pihenj! – vezényelte barátságos mosollyal a belépő. Üljetek le majd intett a mögötte álló titkárnőnek, aki tálcával, azon hat teli pezsgőspohárral mindenkinek egy-egy poharat kínált, majd elhagyta a helyiséget, amelynek ajtaját gondosan becsukta.

– Ritkán fordul elő – kezdett a beszédébe a főigazgató –, hogy ilyen összejövetelre hívom a kollégákat. Külföldi lehallgatás megszervezése és végrehajtása a munkánkhoz tartozik, de mégsem mindennapos ügy. Nagy a kockázata az ilyen akcióknak. Ezt ti vállaltátok, és eredményesen végrehajtottátok. Annyit kívánok mondani, hogy hazánk tekintélye és biztonsága

szempontjából is egy rendkívül jelentős személynél dolgoztatok. Annyit elárulhatok, hogy a beépített rendszer működik. Gratulálok minden résztvevőnek, és emelem poharam rátok. Öröm együtt dolgozni az ilyen kollégákkal

A vendégek belekortyoltak az italba, a főigazgató nem ivott, csak a száját nedvesítette meg. – A csoportvezető nincs itt ? – érdeklődött az egyik figyelő Őt nem is ismertük meg.

A főigazgató hosszú, átható pillantással illette a kérdezőt: – Hát igen. Ennek oka van. Maradjunk ennyiben – válaszolta, majd levette a tekintetét az elvörösödő kérdezőről és folytatta: – Mint mondtam, ez számunkra egy rendkívül komoly, de egyben kockázatos ügy. Ezért megkérnék minden résztvevőt, hogy a szokásoson túlmenően is tartsa titokban az ügyet, vagyis kategorikusan tilos bárkivel is beszélni arról, mit csináltatok Ománban, és ki vett részt az akcióban. Gondolom, hogy nem tudjátok titokban tartani, hol voltatok, de egyezzünk meg abban, hogy az eredetileg kialakított legendát használjátok. Vagyis mindenki azt mondja, hogy az eredményes munkája elismeréseként kapta ezt a jutalomüdülést. Ha a kérdező nem hiszi el, az nem baj, de ez legyen a válasz.

– Igenis – válaszolta egybehangzóan az öt vendég.

–Jó. Ti maradjatok, nekem sajnos mennem kell – hagyta a főigazgató hátra a társaságot, majd már a titkárságon megkérdezte: – A kocsi kiállt? Igen? Jó, egyedül megyek, a gépkocsivezető itt marad.

A fekete, főnöki Mercedes vezetője tisztelettudóan nyitotta meg az egyébként csak általa használt ajtót főnöke előtt, aki beszállt. Mivel az iroda bejárata a várostól ellentétes irányban volt, megkerülte a kilencszintes barna, már kissé megviselt, jellegtelen épületet, amely teteje telis-tele volt óriási parabolaantennákkal. Az irodaház vége és az orvosi rendelő különálló, öreg, vadászlakra emlékeztető épülete között elhajtva, a fehér-piros sorompót célozta meg. Annak derék őre tisztelgett. Ez meglehetősen furcsán hatott a civil ruha viselőjétől. A főigazgató igazolványa felmutatásával foglalkozott, és pillantást sem vetett erre a katonai tiszteletadásra. Figyelmét lekötötte a megnyíló sorompó által szabaddá tett út irányba vétele.

A betonút itt százméteres szakaszon, enyhe kanyarral haladt. Annak végén a vezető elérte a főutat. „Célforgalom” hirdette a közlekedési tábla az erdővel és drótháló kerítéssel körülvett bekötőutat, amely íve miatt nem engedett rálátást a mögötte húzódó irodakomplexumra, de még a sorompóra sem. A tervezők még a télre is gondoltak, úgyhogy a lombtalan hónapokban sem változott itt semmi.

A bekötőút végén a nagy forgalom miatt várni kellett. Amikor egy rövid időre lehetősége nyílt a besorolásra, a vezető balra kanyarodott, és a város felé vette az irányt.

Nem sokáig ment. A kocsi húsz perc után, egy kihalt, zöldövezeti utcában megállt. Addig még öt telefonhívást fogadott. A fekete autó hátrahagyásával még úgy tíz percet sétált, miközben gondosan ügyelt arra, hogy követik-e. Erre azonban semmi jel nem mutatott, így hát megcélozta a k-lakást.

„Pál már biztosan vár” villant át a fején, hiszen egy kivétellel nem tudta megelőzni őt. A szellőztetés miatt nyitott ablak is megerősítette, hogy nem téved. „Miért tették ki annak idején ezt az embert” gondolta, miközben kinyitotta a kapuzárat „hiszen ez egy tehetség. Igaz, tehetségként egyéniség, ezt pedig minden apparátus kiveti magából,” és haladt felfelé a félemeletre, miközben tovább elmélkedett „többet el tud intézni mint a fél hivatalom, és ráadásul az eredményeinek izzadságszaga sincs. Való igaz azonban, hogy én se örülnék, ha egy ilyen kapacitású beosztottam lenne, mert pozícióm veszélyeztetését érezném”. Tovább azonban nem jutott a gondolataiban, mert Pál, nyilván jövetelét látva, már nyitott ajtóval fogadta.

– Szervusz. Gyere be. Most én sietek, mert közbejött egy hirtelen utam, úgyhogy innen legkésőbb egy óra múlva indulnom kell a repülőtérre.

– Most hová mész? – érdeklődött a formális udvariasság kedvéért a főigazgató.

– Szanaába. Elraboltak két amerikai és egy német újságírót. Közvetett úton ígéretet kaptam az elrablóktól, hogy beszélhetek a foglyokkal, és az egész ügy hátteréről is hajlandók felvilá-

gosítást adni, de holnap este, helyi idő szerint hétkor a Taj Sheba szállodában kell lennem az úszómedencénél. Szóval nagyon rövid az idő ahhoz, hogy odaérjek.

A főigazgató agya kattogni kezdett. Négy hónapja eredménytelenül próbálnak segíteni a jemeni Maribban elrabolt két magyar férfin. Magyar segélyszervezetek megbízásából a két orvos az új víztározó okozta környezeti károkat, azaz a térségben addig alig ismert malária megbetegedéseket próbálta kezelni, amíg ismeretlen okokból el nem hurcolták őket. „Talán Pál tudna segíteni ebben az ügyben is" gondolta, de előbb beszéljük meg az ománi helyzetet:

– Gratulálok a maszkati akciódhoz. Teljes a siker. Megoldottuk azt is, hogy interneten keresztül a képeket, és a hanganyagot is megkapjuk, egyaránt titkosított formában. A rendszert már kipróbáltuk, működik. Gyakorlatilag ez azt jelenti, hogy Kisbenedek a szükséges, aktuális anyagokat naponta továbbítja, illetve ha úgy ítéli meg, még az adási periódusokat sem tartja be.

Megállapodásunk szerint a kapott anyagokat teljes egészében, változtatás nélkül továbbítjuk az általad és a CIA által megadott internetes címre. Az amerikaiak a dekódoláshoz szükséges programot már megkapták, a tiédet pedig elhoztam – nyújtott át egy CD-t ■- ezt csak telepítened kell, és a számítógéped automatikusan fejti az anyagot. Nézd majd meg ezt az elsőt. Nagyon érdekes. Úgy tűnik, hogy a barátunk a bahreini partoknál egy amerikai hadihajó elleni merényletet tervezi.

A főigazgató az órájára pillantott, hogy mondanivalója számára beossza a Pál rendelkezésére álló időt, majd folytatta: Nem volt még alkalmam megköszönni, hogy megegyeztél a CIA-val arról, hogy az ománi ügyet közös akcióként realizáljuk. Ezzel nemzetközileg jelentősen felértékelődtünk, és ez ráfért, de jót is tesz a tekintélyünknek. A hazainak és a nemzetközinek is.

A pillanatnyi, lélegzetvételnyi szünetet kihasználva, Pál magához vette a szót: Örülök, hogy sikerült mindkét fél érdekeit egy kalap alá hozni. Gergellyel kapcsolatosan most igyekezzünk a megnyitott csatorna által biztosított információt maximálisan kihasználni, vagyis amit megtudunk, a szükséges mértékig feldolgozni. Az esetleges tervek, merényletek előkészítését csak úgy szabad megakadályozni, hogy a gyanú semmiképpen se terelődjön Gergelyre. Úgy gondolom, hogy ezt alapvetően a CIA-ra bízhatjuk, hiszen ők a kiszemelt áldozatok. Wally semmiképpen sem akarja kockáztatni a forrást, vagyis Gergely egyelőre csak nyugodtan dolgozzon tovább.

– Én is így gondoltam. De van itt valami, amit szeretnék veled megbeszélni. Bizonyára értesültél a két orvos jemeni elrablásáról. Hónapok óta nem jutunk semmire ebben az ügyben. Ha tudnál valamit tenni – akár a mostani jemeni utad során, vagy esetleg Gergelyen keresztül – az komoly segítség lenne.

– Rendben van. Végiggondolom, illetve ha alkalom nyílik, lépéseket teszek erre Jemenbe. Ha ez nem menne, megpróbálhatok Gergelytől „szívességet" kérni. Persze ennek ára lenne. Lehet, hogy közölnöm kellene egy olyan riportot, amelyre egyébként nem lennék hajlandó. Szóval térjünk rá vissza, ha megérkeztem.

– Köszönöm a segítő szándékodat. – Ezzel a két férfi elvált. Pál rohant a repülőtérre, hogy Frankfurton keresztül időben Szanaába érjen, a főigazgató pedig visszament a Hegyre.

IV.

TÚSZDRÁMÁK

A JEMENI TÚSZALKU

Nyolc óra repülés után Pál fáradtan, elcsigázva és idegesen érkezett Szanaába. Hajnali három óra volt. Nem aludt, ugyanis idegesítette, hogy nincs vízuma és azt sem tudta, miként fog nélküle bejutni az országba.

Aggodalma nem volt alaptalan. Már az útlevélvizsgálatnál közölték vele, hogy újságíróként nem utazhat be Operatőre felszerelése meg különösen nem tetszett az álmos hivatalnoknak. Nem maradt más hátra, mint az ilyenkor egyedül üdvös megoldás. No nem a baksis – mert az érdekes módon, a legtöbb arab országtól eltérően Jemenben még nem terjedt el –, hanem a Külügyminisztérium Sajtóosztályának a közbeiktatása. Ehhez viszont valamilyen vezető kellett. Pál ezért ragaszkodott ahhoz, hogy a mudirral beszélhessen.

Némi rábeszélést követően végül a hivatalnok kihívta az addig üvegfülkéjében nyugodtan teázó ügyeletes parancsnokot, aki meglepően készségesnek bizonyult. Közel fél órán keresztül lapozgatta vaskos iratcsomóját, azonban a szolgálati utasításban nem talált hasonló esetet, így arra vonatkozó eligazítást sem. További rábeszélésre végül is nagy nehezen hajlandó volt értesíteni a külügyminisztériumukat a jövevény érkezéséről, igaz, amíg Pál eddig eljutott, vagy két óra telt el. De hát Arábiában volt, itt az időt más mértékegységben mérték.

A reggeli időpont azonban még korainak bizonyult, a Külügyminisztériumban még egy fia intézkedő lelket sem lehetett találni.

A válasz megérkezéséig a parancsnok meghívta a fáradt és csalódott férfiakat egy teára. Amikor a tisztának éppen nem mondható irodában leültek a hasadt, műbőr borítású székekre, László halk káromkodással könnyített lelkivilágán. Pál udvariasan fordította kollégája megnyilvánulását a parancsnoknak : – Nagyon örül, hogy megkóstolhatja az itteni teát, amelyről már sokat halott.

A parancsnokot az elismerő szavak további gesztusra késztették. Az asztalon egy koszos tányérban heverő babérlevélre emlékeztető növényre bökött: – Kóstolják meg ezt is. – Azonban ennyi udvariasságot a magyarok már nem tudtak felvállalni. A tiszt nem vette zokon az elutasítást, de jómaga teletömte száját a levelekkel, és lustán rágni kezdett. Az elkövetkező két óra döcögős beszélgetésének végül a Külügyminisztérium Sajtóosztálya vetett véget. Telefonon utasítást adtak a tisztnek, akin – miközben egy telefonszámot írt egy cédulára –, látszott, hogy a párbeszédtől megkönnyebbült. A szájában lévő maréknyi, összerágott, színét most éppen pirosra változtató levelet egy jól irányzott köpéssel a mellette levő szemétkosárba továbbította, ahol már jó kupac vizes, piros, szétrágott valamik hevertek, majd a vendégeihez fordult:

– Uraim, legyenek üdvözölve Szanaában. Pihenjenek egy-két órát a szállodában, és délután hívják fel – nyújtotta át Pálnak a cédulát – ezt a számot.

Az utasok ezzel, a tiszt megkönnyebbült sóhaja kíséretében, mehettek.

A taktika tehát itt is bevált. A sajtóosztály számára Pál ismert személyiség volt, így hát elrendelték a bebocsátását. Sőt, sajtóigazolványt is kiállítottak neki, és

operatőre részére is, így a felszerelést is behozhatták. A hercehurca végül is a déli órákig tartott, de Pál akár büszkén állíthatta, hogy neki sikerült az, ami előtte senkinek. Mire jó a

nemzetközi hírnév! Azonban kisebb gondja is nagyobb volt annál, mintsem hogy ezen gondolkozzon. Mindenképpen oda kellett érnie az esti randevúja színhelyére. Igaz, még elég ideje volt, azonban célszerűnek tartotta, hogy aludjon is, mert ki tudja, mit hoz az este.

Fél óra is eltelt, mire az utasok eljutottak a Szanaa belvárosában fekvő ötcsillagos szállodához. „Nem éppen olcsó az ízlése ezeknek az emberrablóknak" gondolta Pál, miközben becsekkolt a meglehetősen drága, mondén luxushotelba, amely azonban tartotta magát a Korán előírásaihoz. Így például sem disznóhúst, sem pedig alkoholt nem szolgáltak fel. Ez azonban csak a vacsoránál derült ki. De Pál, mielőtt asztalhoz ült volna, előbb aludt öt órát. majd a welness részlegben kiadós svédmasszázst kért.

A városra kellemes est ereszkedett. A belvárosból a müezzinek hangját hozta a feltámadt meleg szellő. Valahol bárányt süthettek, annak illata terjengett. Az utcák zsúfoltsága csökkent, eljött az esti ima ideje. A nap a hegyek mögé ereszkedett. Az eget még néhány percig megvilágította, azután rohamosan szürkült. Néhány perc alatt sötétbe borultak a város kivilágítatlan részei.

Pál rövid pólóban, vászonnadrágban, hét óra előtt néhány perccel a medencéhez sétált, majd leült egy nyugágyba. Nem volt nála más, mind a csuklójára csatolt kézitáska, benne iratai, pénze, egy üres notesz, no és a Wallytól kapott két preparált toll, amelyet magánál hordott. Elvégre egy újságírónak mindig legyen keze ügyében az íróeszköze! A kivilágítatlan kert ekkora már elveszett az éjszakában.

Nem kellett a sötétben sokáig várnia. Az ebben a késői órában egyébként üres medencénél egy hangtalanul érkezett sötétkék leples arab szólította meg, nem túl jól érthető angolsággal: – Ön Pál úr? – Majd a megszólított bólintására folytatta – Hasszán vagyok. Velem kellene jönnie. A kísérőjének már szóltunk, mindjárt itt lesz a felszerelésével. Néhány napra a vendégünk lesz, de nem kell magával hoznia semmit, mindent kap. De most azonnal indulunk.

– Nem tudnék előbb összecsomagolni? – próbálkozott Pál időt nyerni, de Hasszán hajthatatlan maradt. –Nézze, csak úgy tudom önöket elkísérni, ha azonnal jönnek. Különben az egészből semmi sem lesz.

Pál jobb híján beadta a derekát. Mire erre sor került, már László is megérkezett, vállán a nehéz kamerával: – Hoztál elég kazettát? de Hasszán idegesen szólt rá – Uraim, csak angolul beszélhetnek! így hát megismételte a kérdését angolul.

– Persze válaszolta a kísérője –, de ebben a sötétben reflektorokra is szükségem volna, azt pedig nem hoztam. Hova a fenébe megyünk egyáltalán?

Nem kell. Majd világosban forgatnak – válaszolta Hasszán, és Pál magyarázatként hozzátette: – Néhány napi kirándulásra megyünk. Most azonnal. De nem vihetünk magunkkal semmit.

– A franc essen ezekbe az arabokba – fakadt ki magyarul az enyhén kolerikus László. – Ki a fene akar a szaros köpenyükben aludni? Fogkefét meg, ha elnézem a sárga fogaikat, soha sem láttak – és még folytatta volna, de a kísérőjük erőteljes hangsúllyal rászólt:

– Mondtam már, hogy csak angolul! Nem értette? És most, uraim, be kell kötnöm a szemüket. Utána fogják egymás kezét, én pedig Pál úrét. Nem kell messzire menni.

Pál nevetségesnek tartotta, hogy Szanaa kellős közepén, egy ötcsillagos szállodában bekötik a szemét, de nem ellenkezett. László csak káromkodott. Miután az arab a szemüket is eltakaró turbánt húzott a fejükre, kézen fogva elindultak. A most már néma László idegességében csak Pál kezét rángatta. A hangok után ítélve Hasszán a kerten keresztül vezette őket, majd utcai lárma ütötte meg a fülüket. A két férfit nemsokára egy magasabb kocsiba tuszkolták, ugyanis két létrafokot kellett megmászni, amíg annak belsejébe értek. Majd rájuk zárták az ajtót. Hiába vették most már le a turbánt, egy zárt kocsi koszos platóján találták magukat, amelyből ablak hiányában nem lehetett kitekinteni. Pál az órájára pillantott, hogy legalább az időt meg tudja nézni.

Kezdetben a kocsi a városban haladt, hiszen annak zajait pontosan ki lehetett venni Húsz

perc elteltével azonban elhagyta Szanaát, és másfél órán keresztül valamilyen aszfaltos utat rótt. Erre abból lehetett következtetni, hogy a kocsi nem dobálta túlzottan platójának utasait. Meglehetősen hegyes vidék lehetett, mivel a jármű időnként csak lépésben haladt, [óformán érezni lehetett az erőlködését.

Pál nem tudhatta, hogy a nyolcvan kilométeres távolság azért tartott olyan sokáig, mert előbb a Naqil Bin Ghavlan kétezerháromszáz méteres hágóját, majd pedig a Naqil al Fardah kétezerkétszázas magaslatát mászták meg. Csak azt érzékelte, hogy kezd hideg lenni, sőt, nagyon hideg, úgyhogy kénytelenek voltak a kocsi sarkában heverő takarókba burkolózni. Szerencsére a sötétben nem látták azok kétes tisztaságát.

– Mondtam, hogy mocskos egy banda – dühöngött László a büdös takarók felett, azonban nem volt mit tenni, vagy a szagtalan hideg, vagy a büdös meleg között választhattak.

Alig melegedtek fel egy kicsit az utasok, az aránylag jó út megszűnt. A kocsi érezhetően elhanyagolt, vagy talán kiépítetlen úton haladt, de még nem volt ez az igazán rossz útszakasz. Szerencsére nem tudták, mi vár még rájuk. Csak amikor további egy óra elteltével elhagyták a középkor híres települését, Baraqisht, kanyarodtak rá a földutakra. A kocsi lengéscsillapítója vagy már rég felmondta a szolgálatot, vagy soha sem volt beszerelve, mindenesetre a két utast a megszámlálhatatlan gödör az ájulás határáig összerázta. Nem csoda, hiszen a Vadi al-Gaufban, a völgy folyójának kiszáradt medrében haladtak, ahová utat soha nem építettek. Éjfél tájékán, amikor mindketten a teljes rosszullét közelébe jutottak, a jármű megállt. Végre kiszállhattak. Az éjszakai levegő, de főleg a himbálózás megszűnése jót tett nekik. Nagyokat lélegeztek, miközben tájékozódni próbáltak, hogy hol vannak. A megállóhelyük egy tábortűznél volt, amelyet több helybéli ült körül. Volt, aki bóbiskolt, mások egykedvűen a tüzet nézték. Két vagy három ember a tűztől távolabb állt, fegyverrel a kezében. Talán őrködtek. Senki sem volt kíváncsi az új jövevényekre.

A tűz fénye csak a közvetlen környezetet világította be, azon túl a közel-keleti vaksötétben semmi sem látszott. A fölöttük ragyogó csillagokat sem lehetett a tűz miatt kivenni. Valahol a hegyek között, egy völgyben voltak. Meglehetősen hűvös helyen.

Az újonnan érkezettek nem sokáig bámészkodhattak. A vezetőfülkéből kiszálló, és a platóról őket is kiszabadító, már ismerős Hasszán szólította őket: – Éhesek? Ha nem, akkor megmutatom a fekvőhelyüket, és majd holnap beszélgetünk. – Ezzel Hasszán a tábortűz által még bevilágított körön kívülre vezette őket. Itt ért véget a völgy és kezdődött az azt körülölelő, meredek hegyoldal. Pál több barlangbejáratot vett észre. Kísérőjük az egyikbe vezette őket. Ott elemlámpájának gyenge fényével két hálózsákot világított meg: – Ez a hálóhelyük. Jobbal nem tudunk szolgálni. Mellette találnak ruhákat, mert az önök nyári öltözéke itt a hegyekben nem megfelelő – majd a lámpát hátrahagyva távozott.

A vendégek körülnéztek, de a lámpa csóvája csak barlangfalakat, egy kupac durva szövésű ruhadarabot, no meg két hálózsákot láttatott. A barlang kijáratát is megnézték. Nem állt ott senki, nem voltak foglyok. De fogalmuk sem volt arról, hogy hol vannak. Senki sem törődött velük. – Mondtam, hogy szar hely. Még ruhát sem hozhattam. Na, jól kinézek ezekkel a vacakokkal – bökött László a kupac irányába, de azért felvett belőlük kettőt, majd egy harmadikat is magára húzott, és már aludt is. Pál sem tudott mihez kezdeni. Nem volt mit tenni, lefeküdt.

Rosszul aludt Többször felriadt. Nemcsak a szokatlan környezet, az előtte álló ismeretlen órák, de a roppant kényelmetlen alvóalkalmatosság, no meg a hideg is besegített. És László szüntelen, viszont hangos horkolása. A neki szánt köpenyszerű ruhát magára öltve még jóval pirkadat előtt kiült a barlang bejárata elé. A tűz már rég kialudt. Az őrök kivételével mindenki aludt. Mély, Európában nem ismert, közel-keleti sötétség honolt a völgyben, amelyen a hold keskeny sarlója sem tudott áthatolni. Csak a mélyfekete ég megannyi szikrázó csillaga ejtette bámulatba. Nem volt sem közel, sem távol semmi, ami zavarta volna ragyogásukat. Se falu, se város, se ipar. Csak a megszámlálhatatlan csillag. Pál nem is tudta, hogy ennyi van az égen. Ilyen tisztán még soha nem látta őket. Ült és bámult. A csillagokkal telített ég ezen apró fé-

nyei egyszer csak veszíteni kezdtek tündöklésükből. Fényeik gyors ütemben halványodtak, majd a pirkadat előrehaladtával teljesen eltűntek.

Fázósan húzta össze a köpenyét, majd összerezzent, mert nem észlelte, hogy tegnapi kísérője hangtalanul közeledett, mögötte megállt, és megszólalt:

– Elképesztően szép. Természetes. A miénk. De ahogy az ön civilizációja beteszi ide a lábát, mindez megszűnik. Az önök úgynevezett kultúrája a népemet kiszolgálókká alacsonyítja. Megszüntetik a hagyományos életet, és nem azért, mert mi akarjuk, hanem mert ránk kényszerítik. Ez az amit nem akarunk, de ezzel addig senki sem foglalkozik, amíg szavunkat nem hallatjuk.

Pál csöndben hallgatta, a ki tudja melyik környékbeli törzs tagjának ezen kifakadását. Tudta, hogy annak részben igaza van, de nem helyeselte azt a módszert, amelyet ennek kifejezésére használnak. Azonban nem ment bele a meddő vitába, nem is ezért jött ide. Feladata az, hogy hozzájáruljon a három fogoly kiszabadításához. Ezért másra terelte a beszélgetést:

– Hogyan tovább?

– Megreggelizünk, utána tárgyal a vezetőnkkel. Megbeszélik, mit kérünk öntől. Utána meglátogathatja a foglyokat. Persze felvételeket is készíthet. Ha kész, eldönti: marad még nálunk, vagy azonnal indul vissza.

– Úgy hallottam, két magyart is fogva tartanak. Erről nem tud valamit? – próbált Pál honfitársai iránt is érdeklődni.

– Én többet nem mondhatok, de beszélje meg ezt is a vezetőnkkel. És most mennem kell.

Az arab gyors léptekkel távozott. Pál csak ekkor vette észre, hogy a barlangokból és a távolabbi sátrak felől a tábortűz maradványaihoz kezdenek szállingózni az emberek. Vagy harmincan jöttek össze, majd Mekka felé fordultak és az előimádkozó belekezdett a szövegbe.

Csak ezt követően kerítettek sort a teavíz melegítésére és hívták Pálékat a reggelihez. Már amennyire a forró, túl édes teát és a régi, rágós lepényt annak lehetett nevezni. Más azonban nem volt.

A reggeli után kísérőjük egy másik barlangba vezette őket. Abban csak egy ember tartózkodott, akiről hamarosan kiderült, hogy a csapat vezetője:

– As szálam alajkum. Ahlan fikum. Moafak vagyok, de persze a név nem számít. Örülök, hogy elfogadták meghívásunkat. Elnézésüket kell kérnem, hogy Szanaásból ilyen módon kísértük Önöket ide, de hát óvatosnak kell lennünk. Remélem, megértik. Maguk a vendégeink. Amink van, megosztjuk önökkel – a deresedő hajú, középkorú, hosszú szakállú férfi ezzel a barlangban kiterített szőnyegre mutatott, majd jómaga példát mutatva leült a kis faasztalka mellé, amelyen már több pohár és egy teáskancsó gőzölgött. Ott volt az elengedhetetlen katt, a babérlevélre emlékeztető zöld növény is, amely rágáskor vörös levet engedett.

Moafak durva, pokrócszerű, vastag zoknis lábán viselt bőrszandáljáig érő köpenyét gondosan ráhajtotta összekulcsolt lábára, miközben az addig kezén lógó kalasnyikovot a háta mögé helyezte. Mondanivalójukat kísérőjük, Hasszán fordította, és Pál kissé bizonytalan volt abban, hogy a tolmácsolás hűen adja-e vissza a főnök szavait. De nem volt mit tenni, követték vendéglátójuk példáját.

– Va alajkum e-salam. Köszönöm Önnek az üdvözlést és a vendégszeretetet. Megértjük az óvatosságát – Pál még tovább beszélt, mert tudta, hogy nem térhet rá rögtön a jövetelük céljára. Így hát várt, amíg a vendéglátó maga kezd bele. Közben tanulmányozta a barlangot. Ez kissé jobban volt berendezve, mint éjjeli szállásuk. Már ha azt a néhány szőnyeget, a takarókat, no meg a fal mellé támasztott három kalasnyikovot berendezésnek lehetett nevezni. Többet az olajmécses által megvilágított barlangrészben nem tudott felfedezni. Miközben Moafak rezdületlen arccal szorgalmasan kínálta a teát, és a zord hegyek szépségéről, a ritka eső utáni, zöldellő tájról és az éjszakai csillagok ragyogásáról beszélt. Vagy másfél óra telt így el. Csak ekkor tért a tárgyra:

Három kollégája is élvezi a vendégszeretetünket, igaz, ők nem önszántukból, mint maguk. De testvéreim biztosítottak engem, hogy majd hűen számolnak be a látottakról, ezért hívtuk meg önöket. Kérésünk, hogy elmondhassuk, mit akarunk, és mit nem akarunk. Mi sem akarjuk magukra erőszakolni a mi életformánkat, törvényeinket, szokásainkat, pedig ezek nekünk szentek, ezek szerint élünk. De nem hagynak. Amerika csak a saját szokásait, elképzeléseit tartja igaznak, és évek, sőt évtizedek óta erőszakolja meg kultúránkat, amely kezdi elveszíteni tisztaságát. Hiába mondtuk, magyaráztuk ezt az amerikaiaknak. Nem érdekelte őket. Ekkor fogtunk fegyvert. Rá kellett jönnünk, hogy csak ennek a szavára figyelnek. Nem teszünk semmi mást, mint védjük magunkat úgy, ahogy azt a vallásunk megengedi. Szóval ezt szeretném elmondani, és ha ezt Amerikában és Európában sugározni fogják, szabadon engedjük a három foglyot. Ha ígéretet tesz erre, velük is beszélhet, és felvételeket is készíthetnek.

A tolmács nehézkesen, lassan fordította főnöke szavait, de Pálnak végig az volt az érzése, hogy Moafak tud angolul: – Nézze, ha a kamera előtt is ezeket a gondolatokat fejti ki, nem látom akadályát, hogy eleget tegyek kívánságának. Különösen, ha a foglyokkal is beszélhetek, be tudom mutatni, hogy jól vannak, nem bántalmazzák őket, és kiszabadulásukra van remény.

– Rendben van. megegyeztünk. Akkor szereljék fel az apparátusaikat, és kezdjük el, mondjuk egy óra múlva készülődött Moafak a felálláshoz, jelezve, hogy a beszélgetésnek vége.

Pál azonban ülve maradt és folytatta: – Volna azért még egy kérdésem Moafak abbahagyta a készülődését, és ismét Pálra emelte fekete, kissé már fényét veszített szemét, amely azonban még őrizte szúrósságát:

– Igen?

– Egyrészt úgy érzem, jobb lenne, ha a beszélgetést tolmácsolás nélkül, angolul folytatnánk.

Moafak arca a beszélgetés kezdete óta először változott meg. Az addigi merev álarc érdeklődő mosollyá szelídült, amikor angolul folytatta: – Honnan vette észre, hogy tudok angolul?

– Munkaköri ártalom. Megéreztem. Akkor folytathatjuk így? Az öreg bólintott, majd egy kézlegyintéssel kiküldte Hasszánt. Pál folytatta: – Úgy hallottam, két honfitársamat is valahol a közelben tartják fogva. Nem lehetne értük is tenni valamit?

Moafak arca ismét felvette addigi álcáját. Néhány percre csönd ereszkedett a barlangra. A beszélgetés szünetében jól kivehető volt, hogy valahol fegyverek ropognak. Pál nem tudta, hogy ez vajon a közelben, vagy távolabb történik, mert a hegyek a hangokat tisztán hozták; akár nagyobb távolság is lehetett köztük és a zaj forrása között. Azt sem tudta eldönteni, hogy Moafak tud-e a két orvosról vagy sem, avagy azt latolgatja, milyen választ adjon.

– Gyakorlatoznak a harcosaim – bökött Moafak a barlang szájának irányába, majd szakállát simogatva folytatta – Várjon egy kicsit – Ezzel feltápászkodott, és Pál látta, hogy miközben a kijárat felé igyekszik, bő köpenye zsebébe, vagyis nem pontosan oda, hanem kétoldalt sliccel ellátott nyílása egyikébe nyúl, és valamelyik belső ruhája zsebéből egy műholdas telefont vesz elő, majd eltűnik.

Pál nem tudhatta, hogy Moafak Gergelyt hívja fel, akivel az volt a megállapodás, próbára teszik Pált, vajon rájuk hozza az ellenséget, vagy valóban bízni lehet a szavában, és újságírói teendőit látja el. A magyar orvosokról azonban nem volt szó: – Szalem alejkum. Abdullah? Mo vagyok. Tudom, nem abban állapodtunk meg, hogy hívlak, de az ismerősöd két honfitársa iránt érdeklődik, akik nem messze az egyik törzs vendégszeretetét élvezik. Mit tegyek?

A túloldalon néhány másodpercnyi csend támadt, mielőtt a saját köreiben Abdullah névre hallgató Gergely átgondolta a választ: – Oda tudod őket neki ajándékozni? Ez nagyon jó lenne.

– Valószínűleg igen, de ha nem tudom meggyőzni erről a törzsfőnököt, akkor a fiaim segítségét kell igénybe vennem, és lehet, hogy ez mindkét oldalon kellemetlenséggel járhat – írta körül Moafak azt az egyszerű tényt, hogy fegyvereket kell használnia, és ez áldozatokat is követelhet. Hangja nem tűnt meggyőzőnek, sőt, némi elégedetlenség is keveredett a hangsúlyá-

ba.

Gergely érezte ezt. Értette, hogy Moafak nem akarja holmi két ágrólszakadt magyarért kockáztatni békéjét a helyi törzsekkel, sőt, esetleg veszteségeket is elkönyvelni. Ugyanakkor egy ilyen, Pál irányába tett gesztus jelentősen növelné későbbi igényeik teljesítését, ez pedig többet ér, mint néhány arab élete: – Értem. Ajándékozd neki, lehetőleg békésen. Ám ha másképpen nem megy, némi unszolással.

– Jó – mondta röviden és kiábrándultan Moafak, majd szatelittelefonja ismét elsüllyedt a köpenye alatti valamelyik bugyorban, miközben visszatért a barlangba.

Arca ugyanolyan szenvtelen volt, mint kimenetelekor: – Nos, igen. Hallottam róluk. Valóban a közelben vannak. Egy itteni törzs rabolta el őket, váltságdíjat akarnak kapni. Mi elítéljük ezért őket, mert ártanak az arabok közös ügyének. A tisztesség úgy kívánja, hogy vendégem kívánságát teljesítsem. Jóakaratom jeléül ezt megteszem. Lehet azonban, hogy a törzs nem hajlik meggyőző szavaimra, akkor a két orvost ki kell szabadítanom. Ha akarja, velem jöhet, filmezhetnek is, de azt meg kell mondanom, hogy ez nem lesz veszélytelen. Esetleg harcba bonyolódunk, és olyankor halottak is előfordulhatnak. Insallah.

Pál meghökkent. Egyrészt nem említette Moafaknak, hogy orvosokról van szó. Másrészt ilyen fordulatra nem számított. Ránézett az operatőrére, aki az angol társalgást nem tudta tökéletesen követni, de megérezte, hogy valamilyen veszélyes ügyről folyik a társalgás. – Megbeszélhetem a társammal ezt a mi nyelvünkön? – kért Pál engedélyt Moafaktól, majd annak bólintására röviden elmondta magyarul is a helyzetet. Rögtön látta, hogy László nem lelkesedik, de mivel rábízta a döntést, visszafordult az arabhoz: – Mi is megyünk.

– ló. Akkor előbb vegyenek fel engem, ma|d a vendégeinket is meglátogathatják. Ha visszatértünk az orvosoktól, és még élnek – tette hozzá némi gúnnyal a hangjában, amit Pál ki se nézett volna belőle –, mehetnek vissza. A felvétel után indulunk. Számítsanak arra, hogy három vagy négy órát fogunk utazni.

A kamera előtti beszélgetésben Moafak megismételte a korábban tett kijelentéseit, majd elkísértette őket a foglyokhoz. Pál nem tévedett, amikor az egyik zárt, őrzött barlangban feltételezte őket. A két amerikai és a német újságíró aránylag jó állapotban voltak. Eltekintve attól, hogy csak ritkán mehettek a szabadba, nem bántották őket. Persze a tábor kosztja nem volt éppen hízókúra, így hát mindhárman alaposan lefogytak. Az állandó bezártság sem tett jót az idegállapotuknak.

– Magukat is túszul ejtették? – érdeklődött a Life tudósítója, aki rögtön felismerte Pált, majd csodálkozva mutatott az operatőr felszerelésére – És nem vették el a kamerát?

– Nem. Minket úgymond meghívtak. Az az alku tárgya, hogyha adásra viszem a vezetőjük interjúját, akkor elengednek benneteket. És ti is nyilatkozhattok. De előbb mondjátok el, hogy vagytok, milyen az itteni élet. – A beszélgetés közben Pál azon gondolkodott, hogy három kollégája közül melyikben bízzon? Valakinek ugyanis oda kellett adni a tollában rejtőző helymeghatározót, amely akkor jutna szerephez, ha Moafak nem tartaná magát a megállapodásukhoz.

Miközben a három túsz viszontagságait mesélte, Pál szemügyre vette őket. A fiatalabb, a Life tudósítója, izgága benyomást keltett. A The New Yorkeré idősebb, középkorú volt, de őróla lerítt, hogy fél. Maradt a Zeit embere, aki zárkózottnak tűnt, és kissé félre is húzódott. Miközben Pál latolgatott, elmesélték neki, hogy két-háromhetente költöznek. Személyes tárgyaikat nem vették el, csak a telefont és a fényképezőgépet. Enni azt kapnak, amit a harcosok. Pál közben döntött. A németet választotta, majd célja konspirálására négyszemközt beszélt mindegyikkel azzal a mesével, hogy üzenjenek valamit a családjuknak. Amikor a németre került a sor, Pál röviden németre váltott:

– Kolléga, ha sikerül, akkor két hét múlva kiszabadulnak. Ha nem, akkor azt kérném, hogy a legközelebbi költözés után nyomja meg ennél a tollnak gombját. Más teendője nincs. De ne szóljon erről senkinek, az amerikaiaknak sem.

– De mi ez? – akarta tudni a kiszemelt, ám Pál félbeszakította: – Nézze, bízzon bennem, és tegye, amire kérem. Maradjunk ennyiben. – A német bólintott, és zsebre tette a tollat.

– Készen vagyunk – lépett ki Pál a barlangból –, de bent nagyon sötét van, úgyhogy kint kellene forgatni. –Erre meg is kapták az engedélyt, és a három túsz kamerák előtt is elmondta a helyzetét Husszán „kísérő" árgus szemei előtt, aki figyelmesen hallgatta a némettel is kötelezően angolul folytatott beszélgetést. A nyilatkozatokban nem talált kivetnivalót, ezért a felvételeket engedélyezte. Miután a magyarok elbúcsúztak kollégáiktól, azokat ismét elnyelte a rájuk zárt ajtó mögötti barlang.

A FOGLYOK KISZABADULÁSA

– Kénytelen vagyok önöket ismét a zárt kocsiban elhelyezni, hogy még véletlenül se tudjanak következtetni a táborunk hollétére. Egy fél órával úti célunk elérése előtt, átszállhatnak hozzám, és attól kezdve filmezhetnek. De addig is nagyon göröngyös lesz az út.

Pál bólintott, László szokásához híven káromkodott, és miközben a kisteherautóhoz mentek, szemrevételezte a helyet. Moafak tábora egy hosszú völgykatlanban állt, amelyeket becslése szerint négy-ötszáz méter magas, kopár, sziklás, meredek hegyek vettek körül. A kőben imitt-amott barlangok szájai ásítoztak a völgyre, de Pál nem tudta megállapítani, hogy vájt vagy természetes képződményekről volt-e szó. Zömük nyitott, bejárat nélküli volt, de két helyen kaput és őrt is észlelt. „A másik lehet a fegyverraktár" gondolta, majd Moafak indulásra kész csapatát szemlélte meg. Vagy húsz ember nyüzsgött – kalasnyikovval a vállán – az ütöttkopott pick-up körül, amiben talán csak Allah tartotta a lelket. Három kocsira éppen gépfegyvert szereltek. Hangosan, viszont lassan. Csak az utolsó kettőnek nem volt ilyen eszköze, és ezeket a járműveket követte a sorban a már ismert zárt kisteherautó.

Moafak nem szépített, amikor göröngyös útról beszélt. Pál majd kiköpte a beleit, az ugyanis egyáltalán nem szívlelte a nyilván igen rossz állapotban levő keréknyom diktálta állandó rázkódást. László is hasonlóan járt, de ő folyamatos káromkodással enyhített magán. Szókincse ezen a téren kifogyhatatlan volt. Még szerencse, hogy a nem éppen bőséges reggeliből is csak a teát fogadták el, így nem sok mindent tudtak kihányni.

Csak egyszer, talán az út közepe táján zavarta meg ezt az „idillt" egyéb, a természetestől eltérő zaj. Egyszerre ugyanis egész közeli lövöldözés hangja hatolt a zárt kocsiba, sőt, néhány golyó annak felső részét is átfúrta, úgyhogy rosszullét ide, rosszullét oda, az utasok íziben a koszos padlóra vetették magukat. Eközben hallhatták, ahogy a teherautó vezetője, de a kísérő is vad válaszsorozatokat engedett meg, ki tudja milyen irányba. Az incidens vagy öt percig tartott, majd megint nem történt semmi a már ismert rázkódáson kívül. Két óra telt bele, míg a kocsisor megállt, és Pálék kiszabadultak a fogságból.

Moafak magához ültette a két magyart – a negyedik kocsi volt az övé –, és a karaván folytatta útját. Megint egy völgyben, vádiban voltak, amelynek közepén esős időszakban víz folyhatott. Most viszont minden csontszáraznak tűnt.

– Tizenhárom éve nem esett itt – jegyezte meg az arab, majd előrebökött – Odamegyünk.

Pál azonban még semmit sem látott. Öt perc telt el, mire gyakorlatlan szeme a mindent ellepő és összefolyó barnaságban vályogházakból álló falut vett észre. Ott azonban már rég tudhattak a jövevényekről, mert még jóval a falu előtt egy ősrégi terepjáró állta útjukat. Pontosabban a völgyben, az útnak nevezett keréknyomban álltak keresztben. Ennek azonban semmi értelme sem volt, hiszen a kiszáradt, kőkemény völgy itt vagy kétszáz méter szélesre nyílt, és így a terepen a kocsik bárhol elkerülhették az akadályt. A konvoj nem is törődött ezzel a „fogadóbizottsággal," és azt egyszerűen kikerülte.

A feltartóztatok ősrégi fegyverét sem vették komolyan. Ők pedig elsütötték azokat. Nem találtak, talán nem is ez volt a céljuk. A robbanás talán a falubélieknek szólt, bizonyítván, hogy ők a védelem céljából mindent megtettek. A jövevények azonban ezt másképpen látták.

Két sorozattal elnémították a botcsinálta védőket. Pál nem látta, hogy azok csak megsebesültek, vagy talán meg is haltak, netán csak az autójukat tették mozgásképtelenné, mivel a kocsijaik lassítás nélkül haladtak tovább.

Moafak csapata most már akadálytalanul gördült be a két tucat, részben romos, másrészt igen elhanyagolt vagy öreg vályogház közé. Pál nyomát sem látta a híres jemeni építészeti kultúrának, de most nem is ezzel volt elfoglalva. Arab vezetőjük nem szállt ki, hanem felállt, és hangosan beszélni kezdett Pál nem értette, hogy mit mond, de az arab erélyes, követelő hangja semmi jót nem sejtetett. A válasz sem maradt el, ugyanis néhány vadászpuska dördült. Egy lövedék kilukasztotta az első kocsi gumiját, egy másik egy harcos karját horzsolta fel. Moafak és Pál mellett is elsuhant néhány golyó, mire a csapat vad lövöldözésbe kezdett, de a gépfegyverek nem szólaltak meg.

A vastag agyagfalakban és a beléjük vágott apró ablakokban azonban a golyók szerencsére nem tettek nagy kárt. Lehet, hogy ez nem is volt a szándékuk. A védők viszont megrettentek a lövöldözéstől. Most már hangos kiabálás hallatszott a hajlékokból. Moafak erre tűzszünetet rendelt el, mire a házakból kijöttek a védők.

– Most már nem kell félni, a tárgyalás következik – magyarázta az arab Pálnak, majd leszállt, és a kijövők-kel egyszerűen az utca közepén, a porba ült le tárgyalni. A hangos szóváltás vagy fél óráig tartott, de harcias megmozdulásra már valóban nem került sor. Végül a helybéli társaság egyik tagjának intésére előhozták a két megkötözött fehér embert, és átadták Moafaknak.

– No látja, ezt nálunk így oldjuk meg. Magának ajándékozom a két foglyot. Szerencsére nagy veszteségünk nem származott az ügyből. – Moafak az embereihez fordult, akik a kilyukadt kereket cserélték, és magukra hagyta a magyarokat.

Pál szemügyre vette a beesett arcú, ápolatlan, sűrű. kusza szakállú, piszkos, szakadt ruházatú, láthatóan megviselt két embert. Közben elővette svájci tiszti bicskáját, kinyitotta, és átvágta a két férfi hátul összekötözött kezén lévő kötél csomóját. Jó régen lehettek megkötözve, mert a kötelek alatt imitt-amott nemcsak az állandó súrlódás horzsolásai, de véres, sőt, gennyes helyek is látszódtak: – Úgy tűnik, most már szabadok vagytok. Ha – bökött Moafak felé az nem gondolja meg magát. De ez nem valószínű. Egy-két nap múlva Szanaában leszünk, és akkor valóban vége a megpróbáltatásnak

A két orvos mozgatással és a sebeik környékének dörzsölésével próbálta rendbe hozni meggémberedett kezét. Szemükben a remény tüze lobbant fel, amikor felfogták, hogy megmentőjükkel állnak szemben: – Valóban vége? És hogy találtak ránk?

A párbeszédnek Moafak emberei vetettek véget, akik befejezve a kerékcserét, a négy idegent a tehergépkocsiba terelték, ahol megint rájuk zárták az ajtót.

A visszaút fegyverropogás nélkül, vagyis eseménytelenül zajlott, leszámítva, hogy most négyüket kerülgette a rosszullét. Örömmel hagyták el kényszerzárkájukat, amikor több mint négyórányi zötykölődés után visszaérkeztek a táborba. Már öreg este volt, de inkább aludni szerettek volna, mintsem hogy elfogadják a vacsorameghívást. Gyomruk most ezt nem igen bírta volna ki.

– Rendben döntött Moafak. – Akkor holnap reggel visszaszállítjuk önöket Szanaába – így is történt. Kísérőjük bekötött szemekkel tette ki őket valahol Szanaa külvárosában, és mire a kendőt levették, a kisteherautó már el is tűnt a forgatagban.

Menjünk előbb a szállóba. Ott megfürödhettek kaptok ruhákat, aztán jöhet a követség javasolta Pál, miközben taxi után nézett. Eredményesen: tíz perc sem telt el, és a társaság megérkezett a hotelbe.

– Uraim, merre voltak? Már a rendőrség is keresi önöket fogadta őket a recepciós, majd rögtön hívta a Külügyminisztériumot, hogy megvannak az újságírók.

A társaság felvonult. Az orvosok csak most fogták fel, hogy kiszabadultak. Eddig inkább fásultan, szótlanul, beletörődve engedték, hogy rendelkezzenek felettük. Pál hagyta őket, tud-

ván, hogy a görcsnek előbb fel kell oldódnia. Most megtört a jég, a két ember boldogan hányta le a ruhának már nem mondható rongyokat, és foglalták el mindketten fürdőszobáját, használták borotváikat, és bújtak ruháikba. Nem minden darab volt jó, de ezt észre sem vették. Minden tiszta volt. És ők is. A szobába rendelt ételt – a négy hónapig tartó hosszú böjt után inkább óvatosan nézték, és csak néhány falatot ettek, nehogy rosszul legyenek.

Most már dőlt belőlük a szó. Egymás szavába vágva mesélték elrablásukat, a hosszú fogságot, a kezdeti reményt, amelyet hat vagy nyolc hét elmúltával apátia, majd beletörődés váltott fel, és ehhez társult a fogyással és az állandó bezártsággal járó gyöngeség. Nem kínozták őket, de a kötelek állandóan a kezükön, néha a lábukon is voltak, és csak étkezésre meg legfeljebb napi egy órára kerültek le. Ez állandósuló fizikai fájdalommal, sőt, újra és újra felszakadó sebekkel járt együtt.

Míg az orvosok tisztálkodtak, Pál felhívta a magyar nagykövetet. Tudta ugyanis, hogy ezen a külképviseleten nincs a hírszerzésnek munkatársa, de ha lett volna, akkor sem hozzá fordul. Jobb, ha senki nem tudja, milyen kapcsolata van a hazai kémközponttal.

– Pál vagyok, nagykövet úr.

– Csak nem az a Pál, aki a térségről tudósít, és néhány napja nyoma veszett?

– De igen. Rendben megvagyunk, és a két elrabolt orvost is megviselten, de éppen Szanaába kísértem. Ha megtenné, hogy tájékoztatja erről Budapestet. Nincs viszont útlevelük. Ha ideje engedi, látogasson el a Taj Sheba szállóba, a 2I4-es szobában vagyunk.

– Nagy örömmel megyek. Természetesen előbb tájékoztatom a Központot a jó hírről. A viszontlátásra.

A nagykövet alig tette le a kagylót, máris a szigorúan titkos „másutas” táviratnyomtatvány után nyúlt. Azonnal megérezte, itt az ő órája. Most megmutathatja, nem az ilyen isten háta mögötti beosztásra való, és bekerülhet a köztudatba. A nagy kiugrási lehetőség reményében kezdte róni a piros csíkos nyomtatványra a rejtjeltávirat szövegét: „Közbenjárásom eredményeként, a külképviseletnek az itteni hatóságokhoz fennálló jó kapcsolata segítségével, a mai nap a Marib körzetében elrabolt két magyar orvos kiszabadult. A nagy érdeklődésre való tekintette] engedélyt kérek arra, hogy velük közösen sajtókonferenciát tarthassak. Fazekas.”

Amint kész volt, a rejtjelzőt hívta, és meghagyta, hogy „rk statiban”, rendkívüli sürgősséggel, vagyis perióduson kívül adja le a táviratot. Ezután gépkocsivezetőjét hívta. Amint a kétszázas CD-jellel ellátott nagyköveti Mercedes előállt, Fazekas indult a Taj Sheba szállóba, miközben rosszmájúan gondolt arra, hogy ezek a menő újságírók – mármint Pálék –, milyen drága és előkelő hotelben foglaltak szállást. Rosszmájúságában az sem zavarta, hogy a belvárosban nem volt más rendes szálloda, így minden magára valamit is adó utazó, ezen belül a Külügyminisztérium kiküldöttei, diplomáciai postát szállító futárai is ebben a szállodában foglaltattak helyet.

Alig fejezték be az orvosok dióhéjba sűrített élménybeszámolójukat, amikor kopogtak. Pál hívására megérkezett a nagykövet. Fazekas középkorú, alacsony ember volt, akit a jóisten meglehetősen rossz passzban teremthetett. Kerek arca inkább durva vonásait bajusszal próbálta enyhíteni, és láthatóan jó minőségű ruházata sem tudta leplezni köpcösségét. Örökösen elégedetlen volt helyzetével, és úgy vélte, képességeinek nem megfelelő beosztásokat kap. Még nagyköveti kinevezésének sem tudott örülni, mert Szanaát nem tekintette számára méltó helynek. Mivel a legalacsonyabb misszióvezetői fizetési besorolást kapta, ez is hozzájárult rossz közérzetéhez. Ezek a körülmények rosszindulatúvá, házsártossá tették, amit a kis létszámú követség mindössze három szerencsétlen beosztottján élt ki. A két orvos kiszabadulásában azonban lehetőséget látott arra, hogy most „megmutassa” képességeit. Erre azonban Pál csak később jött rá.

– Boldog vagyok, hogy kiszabadultak kezdte a diplomata az ismerkedést. – Látom már, a legszükségesebbel ellátták a honfitársak. Fazekas nagykövet vagyok. Azonnal rohantam ide, amint Pál úr tájékoztatott, hogy épségben visszatértek. Óriási az ügy jelentősége, úgy a kétol-

dalú kapcsolatok szempontjából, mint a terrorizmus elleni harc terén is. Erről tájékoztatnunk kell a médiát, ezért sajtókonferenciát tartunk a követségen. Ennek pozitív kicsengése segítségével áthidaljuk azt a problémát, hogy nincs útlevelük, és az itteni hatóságok jóindulata szükséges a kiutazásukhoz. Hazatérő igazolványt kiállítok, de a kiutazási engedélyt még meg kell szereznem hozzá. De meséljetek, mi történt veletek, és hogy szabadultatok ki? – tért át a tegeződésre.

Az orvosok ismét elmesélték a történetüket, amelyre Fazekas láthatóan nagy érdeklődéssel figyelt. Sőt. Még jegyzetelt is. Amikor befejezték, a nagykövet egy távoli sarokba húzta Pált, és suttogva duruzsolni kezdett a fülébe:

– Pál úr, voltaképpen hogy sikerült neked kiszabadítani az orvosokat? – de amikor látta annak elutasító arckifejezését, rögtön folytatta-, jó, jó, értem. Nem publikus. Ezt tiszteletben tartjuk. Akkor közreműködésedet ne is hozzuk szóba a sajtókonferencián. Majd azt mondjuk, a követség és az itteni hatóságok közös erőfeszítésének az eredménye. Rendben van? – hajolt el Pál fülétől és nézett reményteljesen annak szeme közé.

Pál természetesen a dolgok jellegéből fakadóan, nem akart ebben az ügyben a sajtóban szerepelni. Így hát könnyű szívvel engedte át a babérokat Fazekasnak. Az orvosokat is egyszerűen meg lehetett győzni arról, hogy kiszabadulásuk okait – aminek indítékát amúgy sem ismerték – ne tegyék közhírré. Fazekas pedig aratott. Élvezte a valóban nagy sajtóérdeklődést, a tévékamerákat, az interjúkéréseket. Mindvégig ügyelt arra, hogy személye és közreműködése jó fénybe kerüljön.

Eggyel nem számolt. Azzal, hogy a magyar Külügyminisztériumban ismerik. Kérését, hogy a két orvost hadd kísérhesse Magyarországra, elutasították. Pál vitte őket haza.

Amikor a Frankfurtból érkező, a két orvost szállító gép megérkezett Ferihegyre, a volt túszokat a sajtó fogadta. A kamerák kereszttüzében nyilatkoztak fogságukról, de,a kiszabadulásuk körülményeit firtató kérdésekre – a megbeszéltek szerint – nem válaszoltak. Miközben a VIP-teremben az újságírók az orvosokat faggatták, Pál csöndben, a legutolsó sorban foglalt helyett. Vele senki sem foglalkozott. Vagy mégis? Egy ismeretlen férfi a kezébe nyomott egy cédulát: „Találkozzunk este hatkor a szokott helyen” – állt a papíron. Pál megismerte a főigazgató kézírását. Ezt így találta rendjén valónak.

V.

A BAHREINI RAJTAÜTÉS

A TENGERI MERÉNYLET ELŐKÉSZÍTÉSE

Ománi búvóhelyén Gergely szokásos reggeli időtöltésével volt elfoglalva. Koránkelőként, munkába menetel előtt ugyanis rendszerint egy-két órát a dolgozószobában töltött. Ekkor nézte meg, hogy az éjjel folyamán a katonai műholdak milyen új mozgást észleltek a számára érdekes területen, Bahrain vizei előtt. A kora reggeli időpontban ablakát mindig kitárta, hadd jöjjön be a némileg hűvösebb éjszakai levegő, ugyanis ilyenkor a tenger felől gyakran fújt a szél. Ma is. Igaz, a két órája az azúrkék habokból feltámadt napot egy felhő sem árnyékolta le. Tűző sugarai már érezhetően felmelegítették az éjszaka leple alatt kissé megroggyant hőmérsékletet, amely lassan ablakcsukást és klímát igényelt.

Már vagy egy órája ült a képernyő előtt, amikor kaputelefonja dallamos hangja szólalt meg. Gyorsan becsukta az ablakot, elhúzta annak függönyét, és gondosan bezárta a dolgozószoba ajtaját, mielőtt a kapumonitorhoz ment. Ali volt a képernyőn. Szokásához híven, bejelentkezés nélkül állt a bejáratnál, és várt bebocsátásra.

– Üdvözlöm atyám. Mindjárt beengedem – mondta, majd gyors pillantást vetett a nappalira. Itt azonban „mindent rendben talált, így a bejárati ajtót szélesre tárva várta Alit, akinek liftje már közeledőfélben volt,

– Sabah al-kheir! – kívánt az érkezőnek jó reggelt, miközben a vendégére nézett. Azonnal látta, hogy Ali állapota rosszabbodott. Tisztelettel bekísérte, és a keleti ülősarokhoz invitálta, ahol előbb a párnákat feltornyozta, hogy Ali kényelmesebb helyzetben ülhessen le. Eltartott néhány percig, amíg az ötvenéves, de jóval idősebbnek kinéző férfi leült és lábát összekulcsolva a párnák oltalmában hátratámaszkodott. Csak ekkor viszonozta az üdvözlést – Sabah an nur – A sötétpiros környezet arca beesettségét, sápadt, sárga színét, pergamenre hasonlító szerkezetét különösen kiemelte. Szakállát simogatta, miközben kifújta magát. Barna szemei, amelyek jóformán teljes egészében kitöltötték szemgolyóját, alig engedve helyett annak fehérségének, figyelmesen szemlélték a vendéglátót.

„Vajon meddig húzza? És mi lesz utána?” villant át Gergelyen, de hangosan persze aggályát nem osztotta meg vendégével. Helyette rákezdett a beszámolójára:

– Már minden szükséges információt összegyűjtöttem, illetve az információk folyamatos áramlását biztosítottam a Bahreinbe tervezett amerikai hadihajó elleni merénylethez. – Majd látva, hogy Ali most már beszélőképes, elhallgatott.

– Fiam, abban állapodtunk meg, hogy az amerikaiak 5. Flottája számára támaszpontot biztosító Bahrein legyen a célpont, mert ez jel lehetne a többi arab állam számára, hogy ne működjenek együtt Washingtonnal. Tisztában vagyok azzal, hogy a helyszín körültekintőbb előkészületeket igényel. Nem lenne jó. ha a korábbi hasonló akciónk, vagyis a 2000. január 3-án az USS The Sullivans elleni sikertelen támadás, amelynél a robbanószert szállító gumicsónak túlterheltség miatt elsüllyedt, megismétlődne. Az USS Colé ellen nyolc hónappal később végrehajtott, eredményes akció során az

Arleigh-Burke osztályú rombolót tizennégy hónapra harcképtelenné tettük. A legénység tizenhét tagja életét vesztette, harminckilencen pedig megsérültek. Jó lenne azonban, ha most az egész hajót el tudnánk süllyeszteni. De ehhez a gumicsónakokon nem tudunk észrevétlenül elegendő robbanószert odaszállítani. Elhoztam neked – nyújtott át egy CD-t, amely felirata

szerint Mozart „Egy kis éjjeli muzsika” volt a discen – mindkét korábbi kísérlet előkészítő anyagát, talán találsz megoldást. Tudom, hogy mindenre próbálsz gondolni, de ezeket a tapasztalatokat még nem ismered.

A számára hosszú beszéd kifullasztotta Alit. Szünet következett, miközben a Gergely által előkészített teát szürcsölgette. Vendéglátója az időt válaszára használta fel:

– Nagyon hálás vagyok, atyám, ezért a bizalomért. Biztos vagyok benne, hogy elsősorban a kivitelezés módozatában van mit tanulnom. Úgy gondolom, hogy Katarból kellene indulnia az embereknek, ennek időpontját pedig az utolsó pillanatban közölnénk. – Gergely még vagy tíz percig beszélt, mire látta, hogy Ali ismét kész az aktív bekapcsolódásra.

– Ennyit erről. A kivitelezőket majd kijelölöm és egyetértek, hogy Katarból induljanak. Valahonnan Al Khuvayr környékéről, talán az a legközelebbi lehetőség. Talán egy dhauval kellene „halászni” a bahreini partok előtt. Ebből arra több tucat van. nem tűnne fel. Fedélzetén pedig el tudnánk helyezni a robbanószert meg a gyors gumicsónakot. Most azonban beszéljünk másról. Derék munkát végeztél a nyugati újságíró ügyében. A magyar illető kiállta a próbát. Szavahihető embernek tűnik. Amit megígért, teljesítette. Úgy gondolom, elengedhetjük a két amerikai és a német kollégáját, és azt is tervezheted, hogy komolyabb visszhangú sajtóanyagot készíthessen. Akár velem is. – Most pedig vigyél vissza a szállodába!

Miközben Gergely vendége visszaszállításával volt elfoglalva, a szembeni ház lakásában sem tétlenkedtek. Kisbenedek ugyan tanult arabul, de a beszélgetésből nem mindent értett. Annyit azonban azonnal látott, hogy odaát fontos dolgot beszéltek meg. Arról nem is beszélve, hogy Aliban felismerte a szervezet vezetőjét.

Sem Gergely, sem pedig Ali nem sejtették, hogy beszélgetésük nem maradt titokban. A szemben levő lakásban minden szavuk rögzítésre került, és este Kisbenedek már Budapestre, illetve Washingtonba továbbította az elhangzottakat. Nem telt bele huszonnégy óra, és Wally asztalán feküdt a távoli lakásban elhangzott arab mondatok fordítása.

Gergely tudatlan boldogságban szállította Alit szállodájához. Mint mindig, most sem tűnt fel egy kivétellel senkinek, hogy Ali ugyan bement, de az épületből nem jött ki. Viszont a kocsi hátsó ülésének takarója megint egy test formáját vette fel. Ezt azonban csak Kisbenedek észlelte, ő is, miután Ali távozása elmaradt, és visszatekerve a videofelvételeket jött rá a turpisságra.

Ali kiszállta után Gergelynek még másfél óra ideje volt a következő randevújáig az új kiszemelttel. Alhaánal ugyanis szakított. Az asszonyka egyre követelőzőbbé, házsártosabbá vált, és teljesen rá akart telepedni. Ráadásul féltékenységi jeleneteket is rendezett, úgyhogy a gyönyör helyett egyre több idegeskedés és félelem vegyült a kapcsolatba. Erre pedig Gergelynek nem volt szüksége. Szakított. Alhaan pedig megbosszulta

Az egyik fitnesstermi – eredménytelen – nőlese után, a mélygarázsban négy, fehér lepelbe burkolt helybéli állta el a sötét sarokban vesztegelő kocsijához az utat. Se szó, se beszéd, botjaikkal ütlegelni kezdték. Gergely azonnal a földre került, és hasra fordulva mindkét kezével a fejét próbálta védeni. Az ütlegelés azonban tovább tartott. No nem annyira, hogy agyonüssék. Csak úgy. Leckéztetésből. A fejét kímélve, hogy ne látszódjon a verés

Öt percig tartott a botok néma zápora. Utána a verőlegények, ahogy megjelentek, úgy el is tűntek. Gergely fájdalmas grimaszok közepette tápászkodott fel a poros, piszkos, olajos földről. Valahol vérezhetett is, mert ruháján átütött a nedv, piros foltot hagyva a fehér ingén, sötétet a drapp nadrágján. Mindkét helyen véres sebei olajjal, és porral keveredtek, úgy hogy az ütlegelt rémesebben nézett ki, mint amilyen a valós állapota volt. Végigtapogatta magát, de töréseket nem, viszont fájdalmas helyeket annál inkább észlelt. Nagy nehezen a kocsijához vánszorgott, majd hazament, hogy gyógyítsa magát. Nem ment a rendőrégre. Minek? Mit mondhatott volna?

Gergelyt az élmény óvatosabbá tett. Egy ideig. Néhány hétig nem ismerkedett. Az idő múlásával azonban a fájdalmas emlékei halványultak, viszont határtalan vágya és állandó kielé-

gítetlensége újabb kalandok felé sodorták. Tudta pedig, hogy ez akár a vesztét is okozhatja.

Megint nézelődni kezdett. Vigyázva, nehogy csonkított asszonnyal kezdjen ki. Meg lehetőleg problémamentessel. Amit persze nem lehetett előre tudni. Így talált Mahára.

A nő kacérkodott vele, ami biztos jele volt annak, hogy nincs megcsonkítva. Nem tartott sokáig, és Alhaan a gépkocsi hátsó ülésén heverő takaró alatti helyét Maha vette át. A hasonlóságok azonban ezzel befejeződtek.

Maha finom, sőt, finomkodásra hajló egyénisége művészi hajlammal párosult, amit azonban társadalmi rangja miatt nem tudott kiélni. Imádott táncolni, és ezzel hódítani. A férfinak is rendszeresen táncolt, miközben pásztoróráik elején ügyesen kibújt szeretője mohó kezéből. Váratta. Gerjesztette. Ha nem látta és érezte, mennyire kívánják, akár oda sem adta magát. És akkor is lassan, finoman, figyelmesen kellett bánni vele, mintha a világ minden ideje a rendelkezésükre állna. Pedig Maha pásztorórái sem lehettek elődjénél hosszabbak. Mégis. Egészen más volt vele. Kivétel nélkül nagyobb örömöt okozott, mint elődje vad, a rendelkezésre álló idő teljes egészét csak orgazmusokkal kitölteni akaró szeretkezése. Gergely már most szomorúan gondolt arra a nem túl távoli időre, amikor Mahát is megunja, és leküzdhetetlen vágya újabb skalpot igényel.

WALLY EGYEZTET

Alig kapta meg Wally Gergely és Ali beszélgetésének a fordítását, máris lázas tevékenységbe kezdett. Nagyvonalakban megvolt a támadás célja, helye, eszköze, csak az időpont és a pontos végrehajtás hiányoztak. Ezzel már lehetett valamit kezdeni, vagyis az elhárítás szervezése beindulhatott. Előbb azonban az ügyet meg kellett beszélnie Paullal, hogy a merénylet kudarcának a gyanúja semmiképpen se essen a magyar terroristafőnökre, Gergelyre. Egyelőre ezt a forrást nem volt szabad veszélyeztetni, hiszen még több merénylet leleplezésével, meghiúsításával kecsegtetett, és nem utolsósorban a terrorista vezérkar felgöngyölítése is elképzelhetővé vált.

Wally ismét a műholdas telefonja segítségével tudatta Paullal találkozási szándékát, majd annak nyugtázása után bécsi útját készítette elő.

Három nappal később egy amerikai diplomata szállt le a New Yorkból érkezett repülőgépről. A bécsi repülőtér, Schwechat, nem volt az érkező számára új, az utóbbi időben többször megfordult itt. Mint máskor, most sem várta őt senki. Wally ugyanis nem tájékoztatta sem a bécsi nagykövetség Boltzmangasse-i épületében székelő CIA-rezidenst, sem pedig az osztrák Stapot, a helyi titkosszolgálatot, jöveteléről. Óvatosságból útlevelében nem a saját neve szerepelt, nehogy az osztrákok ennek alapján felismerjék.

Wally nem sietett. Békésen állta végig az útlevelek ellenőrzése előtt kígyózó sort, váltotta ki a csomagját, majd taxi után nézett. Ideje volt bőven. Csak este találkozott Paullal.

Bevitette magát a Bécsi Operával szembeni Bristol szállóba, majd miután letette csomagját, lesétált, és kiadós útra indult. Csak kora este, a tőzsde meglehetősen kihalt környékén ült taxiba, és vitette magát Grinzingbe, a bécsiek által kedvelt borozónegyedbe. Útja végállomásaként azonban nem a Zöld Tölgy borkimérőt adta meg, ahová a találkozója szólt, hanem Müller borozóját, amely kétutcányival odébb volt. Odaérkezéskor kifizette a kocsit, majd bevárta, hogy az elinduljon.

Csak amikor a taxi a következő utcasarkon befordult, és a kocsit elnyelte a még nem ébredező mulatónegyed kertes házsora, indult el valódi úti célja felé. Oda viszont korán érkezett. Paul még nem volt ott. Az órájára nézett. Negyed hét múlt öt perccel. „No persze” gondolta „ még van tíz percem. Paul egy perccel sem fog korábban érkezni. Akár az órámat igazíthatom jöveteléhez.”

A férfi körülnézett. Itt még nem járt. A kis söntés mögött nagy udvar, azaz inkább kert nyílt. Hosszú asztalokat, a müncheni sörfesztiválról ismert fapadokat látott. Ezeket azonban

keményfából készítették, vasat sehol sem használtak, és nem is voltak összecsukhatóak.

Az idő vasfoga is meglátszott rajtuk. Sötétek, néhol már sérültek voltak az öreg tölgyek alatt felállított asztalok, amelyek terítőt talán soha nem láttak. Télen és nyáron, esőben vagy hóban dacoltak az időjárással. Amikor végképpen tönkrementek, a télen betévedt vendégek örömére a kandallóban leltek utolsó szerepükre.

Vendég még alig akadt. Túl korán volt. Csupán egy szerelmespár bújt össze egy távoli zugban, elfelejtkezve a világról és a környezetről, de nem volt kíváncsi szem, amely megzavarta őket. A pincérek is diszkréten a konyhába húzódtak, az esti nagy rohamra spórolva erőiket. Csak este kilenc vagy tíz tájékában népesült be a kert, akkor azonban néha már helyet sem lehetett kapni. Wallynak tetszett a hely. „Honnan ismeri Paul ezeket a szép helyeket?" gondolta. Feltevése helyesnek bizonyult. Pontban félkor Paul megjelent a bejáratnál. A jóformán üres étteremben nem volt nehéz megtalálnia vendéglátóját, akinek asztala a szerelmespárral ellentétes oldalon, hátul a sarokban állt.

– Hello Paul – sietett Wally vendége elé – Örülök, hogy ismét találkozunk. Úgy látszik, most gyakran adatik meg, hogy átugorjak Bécsbe egy schnitzlire.

– Szervusz Wally. Remélem jó utad volt. Mindenesetre nem nézel ki fáradtnak. De itt azért ne kérj schnitzelt. Inkább köményes sült húst, esetleg hagymás zsíros kenyeret, no meg fehérbort. Wally szót fogadott, és a pincér távozott a rendeléssel.

– Ahogy olvastam a beszélgetést Alival, biztos voltam benne, hogy hamarosan találkozunk – vágott a közepébe Pál.

– Miért sietsz? – mosolygott Wally. Még ma vissza akarsz érni Budapestre? Maradj itt, úgyis ritkán látjuk egymást. No de persze igazad van. Beszéljük ezt meg, mielőtt a kocsma megtelik. A hajónk elleni merényletet meg kell akadályoznunk. Még egyszer nem történhet meg, ami az USS Cole-lal előfordult.

Wally elhallgatott. Szemében szomorúság jelent meg. A tizenhét áldozat jutott az eszébe. Jól jött neki, hogy a pincér a félliteres boroskancsót hozta. Miután kitöltötte a poharakat, távozott. Wally felemelte a világossárga, áttetsző nedűt, majd beleszagolt. Hordószag ütötte meg az orrát, de nem törődött vele: – Az áldozatok emlékére – a két férfi kiitta a bort, amely jobbnak bizonyult a szagánál, majd Wally újratöltve folytatta:

– Ugyanakkor az akciót úgy kell kiviteleznünk, hogy a forrásunkra semmilyen gyanú ne essen. Még szükségünk van rá. Más terveiket is megtudhatjuk és meghiúsíthatjuk. Ezen kívül még számos bizonytalanság van, mert nem tudjuk például, mikor és melyik hajó ellen akarnak támadni.

Pál csöndesen hallgatta partnerét. Tudta, hogy hamarosan rátér tervének ismertetésére, addig pedig nincs mit Szólnia. Nézte a halkan zizegő, a gyenge szélben himbálózó tölgyek óriási, zöld koronáit. Néha egy-egy zöld levél, gally hullott a földre vagy az asztalra, majd az utóbbin megpihenve várta hogy a szél továbbgörgesse és leessen a földre, ahol aztán eltapossák. A kertben békés, nyugodt esti hangulat áradt. Valahol sütöttek. A grillszag nem állt meg a telekhatáron, és átható illatával befedte a szomszédos kerteket is. Kellemes sültszag vegyült az addig üde kert illatával, majd azt elnyomva uralkodóvá vált. „Milyen békés lehetne a világ" gondolta Pál, majd megint Wally mondókájára koncentrált.

Wally nem vette észre, hogy barátja gondolatai másutt járnak. Nem látta a kertet, annak meghitt hangulatát, és az átszellemült Pált. Mondandójára koncentrált: – Tudjuk, hogy a Bahrein előtti tengerszakasz a helyszín.

Azt is tudjuk, hogy Katarból akarnak indulni. Onnan viszont gumicsónakkal nem lehet útra kelni, mert túl messze van, és robbanószerrel a hosszú út kockázatos. Szóval valamilyen közbenső hajót fognak igénybe venni. Ezt mondták is. Minden gyanús dhaut ellenőrizni fogunk. Figyeltetem a katari tengerpartot, hátha a műholdak felfigyelnek valamilyen rendellenességre. Ezen kívül még az ománi lehallgatás is szolgálhat adalékokkal.

Wally elhallgatott, és néhány másodpercre csönd ereszkedett a kocsma e távoli zugára. Pál

is várt. Tudta, hogy most tér rá barátja a lényegre. És valóban:

– Tervem a következő. Operatív akcióbrigádot küldök Bahreinbe, és egy rohamcsónak-osztagot is alárendelek nekik. Feltételezem, hogy a műholdjaink és a lehallgatás segítségével felfigyelünk arra, amikor az akciót kezdik, és arra is, amikor a gumicsónak a robbanószerrel elindul. A rohamcsónakok a célpont előtt három mérfölddel kilövik azokat. Az a rengeteg robbanószer miatt felrobban. Azt fogjuk nyilatkozni, hogy nyílt tengeren, ismeretlen okokból egy bárka felrobbant. A katonai műholdak aznapi adásait zavarni fogjuk, úgyhogy azok nem jutnak be a Pentagon rendszerébe, így az ománi pofa sem fogja tudni, mi történt. Ez így számodra rendben van, megnyugtató?

Pál gondolkodott, de semmi olyan nem jutott eszébe, amit kifogásolhatott volna. Így hát egyetértően bólintott.

– Jól van. Akkor így csináljuk. Van viszont valami, amit el kell mondanom. – Wally hanghordozása megváltozott. Pál egy kis bizonytalanságot, bocsánatkérést, kellemetlenséget vélt felfedezni benne: – Emlékszel arra az izraelire, akinél a kibucban vendégeskedtél? Arni a neve, talán ezt is tudod még.

Pál emlékezetében kutatott, de előbb Frici bácsira gondolt. Csak utána jutott eszébe az a titkosszolgálati ember, aki Cipruson be akarta szervezni: – Igen, emlékszem. De nem meséltem róla.

– Valóban. Soha nem tettél róla említést. Én ismerem Arnit, aki a napokban mondta, hogy Ománban egy terrorista nyomára jutottak. Nem mondtam el, hogy mi már többet tudunk erről, és hogy ne zavarja köreinket. Egyelőre nem tud a mi kapcsolatunkról, de előbb vagy utóbb ezt nem fogom tudni előtte titokban tartani, mert veszélyeztetem az ügyet. Ha erre sor kerül, tudni fogod. Nem fog elárulni. Ő most a Moszad igazgatóhelyettese. Szükségünk lehet még rá. Az izraeliek probléma nélkül el tudnak tenni bárkit láb alól, ami nekünk nem megy olyan egyszerűen. Ha valamelyik nagy demokratánk vagy csak egyszerűen egy pofa, aki ártani akar, megtudja, vizsgálóbizottságot hoznak létre, mosakodnunk kell a szenátus vagy a képviselőház, esetleg mindkettő bizottságai előtt. Végül minden marad a régiben, de egy csomó titok nyilvánosságra kerül, és lejáratják a CIA-t. Arni ezt helyettünk elvégezteti, nincs vizsgálat, nincs probléma.

Pál nem örült a hírnek. Szívesebben maradt volna Arni előtt is inkognitóban. Megértette viszont Wally problémáját, hiszen a párhuzamos nyomozás Gergely ellen csak gondot, esetleg dekonspirációt okozhatott. Azt is tudta, hogy Wallynak igaza van a másik gondolata esetében is. A magyaroknál sem tudta volna elérni, hogy amennyiben erre szükség lesz, a terroristákat szó nélkül a túlvilágra küldjék. Jól jön erre az esetre a Moszad, nekik ebben gyakorlatuk van, és nem okoz gondot számukra egy ilyen akció sem: – Nem örülök neki, de megértem – válaszolta.

Wally megkönnyebbülten lélegzett fel: – Örülök, hogy egyformán látjuk a dolgokat. – Wally elhallgatott. Poharát előbb csöndben forgatta, majd felemelte: –

Soha nagyobb bajunk, kényelmetlenségünk ne legyen És sikerüljön a hajó elleni merénylet meghiúsítása.

A két férfi kiitta a borát. Wallynak azonban még valami mondanivalója támadt. Miközben ravaszul Pálra nézett, ismét beszélni kezdett: – Benyalunk a főigazgatódnak. Ha sikerül az akció, kap valamilyen plecsnit, mondd meg neki, hogy te kezdeményezted, én meg rábólintottam. Ez nekünk nem kerül semmibe, de lekötelezzük, erősítjük pozícióját. Végtére is nem akadályozott semmiben, már ez is nagy dolog.

AZ ÖNGYILKOS MERÉNYLET

A Bahreinnel szembeni katari tengerpart kis halászfalujában egy közepes nagyságú, öreg dhau kötött ki. Háromfős legénysége messziről halászoknak nézett ki, legalábbis a fedélzeten jól láthatóan hálók, csörlők, valamint halak sózására is alkalmas hordók hevertek.

A kis falu lakói ugyan csodálkoztak, mert ezt a középkori, arab tiszta fahajót még soha sem látták, és az ilyen típusokat inkább szállításra, mintsem halászatra használták. Azt sem értették, mi keresnivalója van legénységének náluk. Ráadásul már néhány napja kikötöttek, és láthatóan semmit sem csinálnak. Pedig számukra a szél hiánya nem lehetett akadály, hiszen ellentétben a legtöbb dhauval, amelyek csak a vitorláik segítségével tudtak közlekedni, ez a jármű el volt látva motorral. Ami ritka. Ráadásul a nagy teljesítményű, vadonatúj Volvo-motor szöges ellentétben állt a hajó elhanyagolt állapotával. És alig látszott, mert a hátsó részben, a kormánylapát alatt helyezték el. A falu lakó azonban nem foglalkoztak túl sokat az új jövevényekkel, akik az idejük zömét a fedélzet alatti részben töltötték.

Négy nappal a dhau kikötése után egy Toyota terepjáró érkezett a faluba. A dhau felé vette útját, majd a homokos tengerparton, a hajóval szemben megállt. A dzsip két utasa azonnal nekilátott a jármű rakományának kipakolásához. Ebben nagyszámú nézőközönségre leltek. Futótűzként terjedt a látványosság híre, és a falu tán összes gyereke egy csapásra a parton volt, Némelyikük csak bámészkodott, de akadtak bátrabbak is, aki néhány rial reményében segédkezni akartak. Odamerészkedtek a kocsihoz, és már másztak is be, hogy annak rakományát kiadogassák. A két férfi alig tudta elhessegetni a kéretlen segítőket. Nem a pénzt sajnálták, ám olyasmit mozgattak, ami jobb, ha nem kerül idegen kézbe. A nehéz csomagokat amúgy sem gyerekkezekre méretezték. Ha kiesne a kis kezekből, az beláthatatlan következményekkel járhatna…

Miután sikerült a falu apraját tisztes távolságba parancsolni, előbb egy fekete, összehajtott gumicsónak került elő, amelyet a kocsi vezetője motor segítségével, kompresszorral felfújatott. Elég nagy, katonai vízi alkalmatosságnak bizonyult, amelynek hátulját motorral is el lehetett látni. Erre azonban most nem került sor.

Amikor a csónakot már vízre lehetett bocsátani, ez meg is történt. Az autó két utasa ezt követően nagy, láthatóan nehéz faládákat rakodott ki a kocsiból, és rendkívül óvatosan, egyenként vitte azokat a csónakba, miközben minden forduló közben kiadós szünetet tartott. A nyolc láda kirakodása, elhelyezése így vagy két óráig is eltartott, igaz, mindez komótosan, sietség nélkül történt. Közben az alkalmi nézősereg is megunta, hogy semmi sem történik, és szétszéledt- A raktér viszont megtelt, és ahogy egyik láda a másik után került a felfújt légkamrák közé, a vízi jármű egyre jobban merült a tengerbe. Végül alig tizenöt centiméterre állt ki a vízből.

Amikor a csónak rakodása befejeződött, a dhau fedélzete is megélénkült. A legénység legfiatalabb tagja, az alig húszesztendős, vékonydongájú, egyáltalán nem halásznak kinéző Juszif kötéllel a kezében a partra úszott. Kerek feje. amelyen hiába próbált szakállat növeszteni, meglehetősen komikusan festett, amint hol felbukkant a hullámok mögül, hol pedig eltűnt azok völgyében. A gyér szőrzet nem akart tekintélyt keltő hosszúságra megnőni, és szerteszét állt. Ráadásul a víz még jobban aláhúzta a tömöttség hiányát, de a matróz nem ezzel, hanem a kötelével volt elfoglalva.

Amint a csónakhoz ért, igyekezett annak végét megkötni a vízi jármű erre a célra kialakított orrán. Kísérletei azonban nem vezettek gyors eredményre. Többször is nekikezdett, míg sikerült a csomót eltalálni, ami egy matróznál meglehetősen furcsán hatott. Nem volt azonban senki a közelben, aki erre felfigyelt volna. Amikor végül siker koronázta az erőfeszítéseit, beszélni kezdett:

– Szállj be! – szólt az egyik utasnak, miközben a másik visszaült a kocsi kormányához, és az autó elhagyta a partot.

Samirnak nem kellett kétszer mondani, beszállt a matróz mellé. Ekkor a dhaun maradt két tengerész húzni kezdte a kötelet. A csónak lassan elindult. A néhány kötélhossznyi távolságot mintegy tíz perc alatt tették meg, majd kikötöttek. Annak két utasa óvatosan adogatni kezdte rakományát a fedélzeten levőknek, akik a ládákat azonnal a hajó belsejébe vitték. Amikor mind a nyolc láda eltűnt a dhau gyomrában, a csónakot felhúzták a fedélzetre, majd kiengedték belőle a levegőt. Gondosan összehajtogatták, majd a lapos gumitábla Samirral együtt eltűnt a fedélzetről.

A csónak új utasa a tűző nap után a fedélzet alatt előbb nem sokat látott. Szeme csak lassan szokta meg a félhomályt, és vette ki a tárgyakat. Itt lent ugyanis nem voltak válaszfalak, az egész alsó rész egy térként szolgált. Előbb a hajó orra felé nézett. Az új rakományt, a ládákat, a hajó középpontjába, annak hossztengelye mentén helyezték el, és a legénység két tagja éppen azzal volt elfoglalva, hogy rögzítse azokat. A hajó orrrészében egy új áramfejlesztő generátor állt, mellette vagy három tucat benzintartály. A jobb és bal oldalon élelmiszereket, ivóvizet tároltak.

Samir megfordult, és a másik oldalt szemlélte meg. Itt hat priccset helyeztek el, az egyik mellett egy nagyteljesítményű adó-vevő is helyt kapott:

– Jött valami üzenet? – bökött Samir az adóra, amelytől egy vékony kábel ment a fedélzetre, majd onnan az árboc mentén egészen a csúcson levő álcázott antennáig.

– Nem. Teljes volt a csend – válaszolta a nagydarab, idősebb matróz, maid dolga végeztével kikiabált a hajó közepén levő nyíláson: – Kész az ebéd? – Samir nem hallotta a választ, ezért tolmácsolták neki. – Gyere enni. –Erre az idősebb kimászott. Őt követték a többiek is.

A dhau „konyhája" a hajó első felében volt. Itt egy nagy, négyszögletes, kissé a fedélzetbe süllyesztett térséget alakított ki az építőmester, amelyet a legénység homokkal bélelt ki. Itt készültek a nyílt tűzön az ételek. Nagy szél vagy rossz idő esetén csak hideg élelemhez juthattak a matrózok. Most viszont jó idő volt, úgyhogy a szakács fült tálalt. A szétnyomott bab, hagyma, fokhagyma és sárgarépa egyvelegéből álló ételt erős csilivel szórta meg.

A négy ember körbeülte a főzőhelyet, melynek lángjait a szakács már eloltotta. Lepénykenyeret törtek, amely már nem volt a legfrissebb – reggel, de talán tegnap készülhetett –, majd azt kanálnak használva jobb kezükkel merték a főzőedényből az ételt, majd közös pohárból ittak hozzá a nagy, alumínium-kannákban tárolt vizet. A rádió megszólalásáig nem akadt egyéb dolguk, a várakozáson kívül.

Még két ebéd ismétlődött meg, amikor az adó-vevő hívást jelzett. Samir feltette a fülhallgatót, és valamit jegyzetelt, majd zsebéből egy teleírt jegyzetlapot vett elő, és vagy fél óráig a megfejtéssel volt elfoglalva. Amikor kész lett, az idősebbhez fordult: – Két óra múlva indulhatunk. Ha odaérünk, leszereljük a motort, és rátesszük a csónakra, majd a ládákat is berakjuk. Ha elmentem, az adó-vevőt és a generátort is dobjátok a tengerbe, az antennát szereljétek le, és a benzinestartályokat is el kellene süllyeszteni, így semmi sem marad, ami eltérne egy hagyományos dhau felszerelésétől.

Két óra múlva felszedték a horgonyt, és kezdetben a szél jóvoltából, majd amikor a falu már hallótávolságon kívül volt, a motor segítségével irányt vett a bahreini hadikikötő felé, de attól nyolc mérföldre, a nemzetközi vizek volt a célja. Így is négy óra telt el, mire céljához ért.

Lehorgonyoztak Ekkor a motort is leállították, vitorláit pedig összetekerték. Kivetették a halászhálókat is, hogy ott tartózkodásuk indoka mindenki számára világos legyen. Egyelőre azonban ez fölöslegesnek bizonyult. Amíg a szem ellátott, nem volt senki, aki érdeklődött volna a dhau iránt. Ekkor viszont az addig kényelmes, lassú arabok egy csapásra felgyorsultak. Két matróz a vízbe ugrott, és amíg a harmadik a kormányt fogta, nehogy annak lapátja valamelyik társát elcsapja, elkezdték a Volvo-motort leszerelni. Nem túl gyorsan végeztek ezzel a nem egyszerű feladattal, hiszen a Volvót nem ide tervezték. Amikor végre megszabadították a motort kényszerfogdája erősítő csavarjaitól, átkötötték és leemelték. A fedélzeten maradt két társuk felhúzta a vízből kijövő, hirtelen nehézzé vált tárgyat. Ekkorra már alkonyodni

kezdett.

Az este beköszönte után, a sötétség leple alatt felhozták a csónakot, amelyet a generátor segítségével rövid időn belül fel is pumpáltak. Így már csak nehezen fért el a fedélzeten, a négy ember alig tudott tőle mozdulni, íziben vízre is eresztették. Most következett a motor felszerelése. A csónak hátsó részének merevítőlapátját ugyanis erre képezték ki. Ez sem ment könnyen, hiszen a súlyos motort pontosan a merevítőre kellett billenteni. Nem is sikerült azonnal, csak a harmadik nekifutásra. Amikor a helyére került, és alsó része eltűnt a vízben, jöhettek a ládák.

Egy óra múlva befejeződtek az előkészületek. Samir lemosakodott, ünnepi ruhába öltözött. A parfümöt sem sajnálta magától, elvégre nemsokára lányok várják a Paradicsomban, hogy minden kívánságát teljesítsék. Annak ellenére, hogy a fedélzeten volt, az édeskés, narancsra emlékeztető parfümillat az egész hajót körülvette. Sokat öntött magára, hiszen másnapra már nem kellett belőle tartogatni. Most már csak az utolsó jelre várt, hogy induljon, és nekivezesse a csónakot annak az amerikai hadihajónak, amelyet számára távoli testvérei kijelölnek. Addig is félrevonult, és imádkozott.

Feljött a hold. A csillagok nem úgy ragyogtak az égen, ahogy azt Samir minden civilizációtól távoli falujában, majd később a Korán-iskolában vagy a kiképzőtáborokban megszokta. Itt közel volt a fényáradatban úszó kikötő, és hiába nem látták annak lámpáit, elhalványította az est természetes fényeit.

A percek csigalassúsággal vánszorogtak. Harmincszor ugrott a nagymutató, mire az adóvevő megszólalt. Ez az adás már nem volt kódolt. Miután Samir azt végighallgatta, bedobta a készüléket a tengerbe, megölelte három társát: – Találkozunk a Paradicsomban. Insallah. – Ezzel a csónakba szállt.

A Volvo motorja az első pöccintésre beindult, és a legénység előbb szem elől veszítette a csónakot, majd annak hangja is távolodott, majd elhalt. A legénység beszedte a halászhálókat, felhúzták a horgonyt és a vitorlát, majd a feltámadt esti szél segítségével visszaindult Katar felé.

A MEGSEMMISÜLÉS

A dhau legénysége, no meg Samir nem sejthették, hogy a faluból bámészkodó kisgyerekeken kívül más is tanúja volt a berakodásnak. A CIA egyik kémholdja ugyanis éppen pozícióban volt, és rögzítette a katari tengerpart e területének mozgását. Persze nem véletlenül. A CIA igazgatóhelyettesének az utasítására minden olyan műhold, amely a Föld e szakasza felett tartózkodott, kameráit a katari part ezen részére irányította Amikor a berakodás megkezdődött, az ügyelet azonnal tájékoztatta Wallyt:

– Igazgatóhelyettes úr, az ügyelet beszél. A műholdak éppen rögzítették, hogy a gyanús hajóba – amely szokatlanul, és ok nélkül több napja horgonyoz Katar partjainál, Bahreinnel szemben – gumicsónakot, nyolc ládát raktak be és egy fő beszállt.

– Rendben van. Köszönöm. Amint elindul a hajó, tájékoztassanak és kövessék útvonalát.

Wally két további napon semmit sem hallott a katari hajóról. Akkor viszont megint jelentettek neki:

– Az objektum elindult Bahrein irányába, a nemzetközi vizeken.

Wally azonnal az operatív irányítás központjába sietett Ide közvetítették a műholdak a hajóról a képeket.

A kivetítőn térkép mutatta a hajó addigi útvonalát. Látni lehetett a fedélzetén levő négy fő tevékenységét, azonban a hajó gyomrában rejlő tárgyakat, különösen azt, hogy a ládákban mi van, nem.

– Hívja a bahreini különleges csoport vezetőjét? –adta ki Wally az utasítást, majd a külön erre a célra létrehozott lehallgatásbiztos vonalba szólt: – Tervek szerint kifut ma hajó?

– Igen – hallatszott a hangszóróból – az esti órákban az USS Donald Cook. ez egy romboló.

– Jó. Indítsa a rohamcsónakokat úgy, hogy azok a romboló tervezett útvonala mentén, és a kikötő előtt három mérfölddel alakítsanak kordont. De csak a hajó indulásával egy időben. Semmilyen vízi jármű nem csúszhat át ezen a vonalon Ha pozícióban vannak, állítsák le a motorokat és várják az utasítást. Egyben tájékoztasson, mikor fut ki valójában a romboló.

Wally várt. Közben az ügyelet vezetőjéhez fordult: – Ha a Cook indul, zavarják a Pentagon műholdjait, úgy, hogy erről a partszakaszról ne tudjanak képeket sugározni.

Bahreini idő szerint este jött az üzenet, hogy a hajó kifutott. Előtte azonban a műholdak regisztrálták, hogy a nyolc mérföldre a kikötőtől „halászó" dhauról, vízre bocsátották a gumicsónakot, felszerelték a motort és berakták a nyolc ládát.

„Kezdődik" gondolta Wally. „Csak sikerüljön úgy eltalálni a hajót, hogy ne vegyék észre a rohamcsónakjainkat Ha észreveszi, azt is el kell süllyeszteni". Wally szíve szerint a dhau elsüllyesztését is elrendelte volna, hiszen akkor három további terroristával kevesebbel számolhatott, de nem lehetett. Csak végveszélyben. Ha a dhau is eltűnik, Ali gyanút foghat, és Gergely is. Keresni kezdik ennek okát. Ezt pedig nem érdemes megkockáztatni. Inkább elengedi a három segítőt. Csak az öngyilkos merénylő nem jut célba.

Wally gondolatait előbb a bahreini hívás szakította meg, amely szerint a romboló kifutott. Ekkor a Pentagon műholdjainak adásaiban is „technikai zavarok" léptek fel, a bahreini kikötő körzetéről a képek továbbítása megszakadt. A rohamcsónakok pedig pont ekkor indultak a gumicsónak elé. Néhány percre rá a műhold által észlelt újabb mozgás szakította meg az idő haladásának monoton ütemét. A dhautól a csónak elindult. „A romboló a cél" vonta le Wally a következtetést és a felismerését azonnal megosztotta a bahreini akció irányítójával:

– A támadó a romboló irányában egy nagyteljesítményű motorral felszerelt gumicsónakkal halad. Semmisítsék meg két mérfölddel a romboló előtt úgy, hogy a rakománya felrobbanjon!

Idegfeszítő percek következtek. Wally a műhold segítségével látta, hogy a dhau elindul Katar felé, a rohamcsónakok pedig a Donald Cook előtt, mintegy három-mérföldnyire várják a támadót. A műhold felvételein látszott, hogy a gumicsónaknak nincs semmilyen esélye kikerülni a rohamcsónakokat, amelyeknek létéről az öngyilkos merénylőnek feltételezhetően fogalma sincs. Még néhány perc – ezt látni lehetett a felvételeken – és az akció befejeződik. Kivéve, ha közbe jön valami. Mondjuk rakétát lőnek ki a Donald Cookra. Azonban ehhez nem kellett volna nyolc ládával megrakni a gumicsónakot.

A kivetítő és a térkép feletti óra másodpercmutatója megszokott tempójában rótta a számára kijelölt köröket, de Wallynak úgy tűnt, hogy a percmutató csak vánszorog. Nézte a teremben dolgozó munkatársakat, akik számára a mai nap semmiben sem különbözött a hét többi napjától. Vagy mégis. Nem mindennapi esemény, hogy a hivatal helyettes főnöke irányít egy akciót. Valami fontosról lehet szó. De ennél többet nem tudhattak.

A műhold most azt közvetítette, hogy három perc múlva a gumicsónak látótávolságba kerül. Wally ezt abból látta, hogy a rohamcsónakok előtt a térképen egy zöld kör húzódott, amely a távolság és a fényviszonyok figyelembevételével tájékoztatott a látótávolság feltételezhető külső határáról. Még mielőtt a gumicsónak eléri a zöld vonalat, meg kell semmisíteni, hiszen nem tudják, hogy van-e a merénylőnél adó-vevő? Semmiképpen sem szabad megengedni, hogy tájékoztatni tudja társait arról, hogy várták. Még egy perc volt a zöld vonal elérésétől, amikor egy tűzcsóva indult el a kivetítőn a gumicsónak felé.

Samir hirtelen erős villanást észlelt a szárazföld irányából. Ennek okát nem tudta, de már nem is volt ideje a töprengésre. Néhány másodperccel később süvítő hang ütötte meg a fülét, majd közvetlenül utána rázkódás és robbanás rázta meg a hajót. Hirtelen minden pirosba borult. Ez volt az utolsó dolog, amit Samir érzékelt, mielőtt a Paradicsomban vagy ki tudja hol, de mindenképpen a Perzsa-öböl meleg vizében kötött ki.

A merénylő életét már az első robbanás kioltotta. A jármű ugyan nem süllyedt el azonnal,

de a rajta felhalmozott nagy mennyiségű lőszer sorban robbant. Már az első, találatot kapott láda darabokra szakított mindent, ami a csónakban volt, így Samirt is. Amint a többi ládát is elérte az első robbanásának forró lehelete, azok is mind felrobbantak. Másodpercek műve volt ez. A csónak nem tudott olyan gyorsan süllyedni, ahogy a robbanások egymás után bekövetkeztek.

Mindegyik tovább szaggatta a még egészben vagy darabokban megmaradt tárgyakat, és Samir testét is, míg végül felismerhetetlen test, fa és gumidarabkák maradtak csak hátra.

Fél perc telt el, és a rakéta elérte Samir csónakját. A műhold akkor egy tűzsugarat, majd rögtön utána sorozatban több nagy felvillanást, és azt követő tűzgömböket közvetített. Hang persze nem volt, erre a műholdak nem voltak berendezve. Néhány percbe telt, mire a tűzgömbök kialudtak. A kivetítő most már csak néhány apró, a tengeren úszó tárgyat mutatott ott, ahol az előbb még a gumicsónak szelte a habokat.

Wally a dhaura pillantott. A hajó a robbanások után sem változtatta meg irányát és sebességét. „Valószínűleg azt sem tudják, hogy a merénylet nem sikerült" gondolta Wally.

Másnap az 5. Flotta Bahreini Parancsnoksága sajtóközleményt adott ki: „Bahreini idő szerint tegnap 23. 10-kor feltételezhetően egy robbanóanyagokkal megrakott vízi jármű robbant fel négy mérföldre a hadikikötő előtt, amikor az USS Donald Cook futott ki a kikötőből. A robbanás a hajótól két és fél mérföldre történt."

A hírt Ali és Gergely is csalódva olvasták. Sokáig elemezték az eseményt. A dhau három tagját is megkérdezték arról, hogy mit láttak. Ők azonban csak a robbanásokat hallották, és az ég bepirosodó színe árulkodott a tűzről, de biztosak voltak abban, hogy Samir célba ért, és ettől volt a hang- és színjáték. Semmi gyanúsat nem észleltek sem annak a pontnak a közelében, ahol Samir elbúcsúzott tőlük, sem pedig visszahajózásuk során.

A legénység megfigyelései nem világították meg az ügyet. A Pentagon zárt rendszerében sem tudott Gergely felfedezni semmi olyan információt, amely eltért volna a Bahreini Parancsnokság hivatalos közleményétől. Végül arra a következtetésre jutottak, hogy kívülálló közbelépése nélkül következett be a baleset. Nem tudták megállapítani, hogy Samir milyen hibát követett el, amitől a trotil idő előtt felrobbant.

VI.

A KUDARC

A SZULTÁN

Budapesti irodája vágóhelyiségében Pál Évával egyeztette következő nyersfilmjük hosszát. Éppen hogy csak ők ketten fértek el a valaha cselédszobának épített helyiségben, amelyet zsúfolásig megtöltöttek a nem ide tervezett berendezések. Ráadásul a falakat vastag hangszigeteléssel látták el. A körfolyosóra néző ablak is áldozatul esett az igényeknek, így a nehezen szellőztethető szobácska illatának híre nem volt a legkellemesebb. Éva ezt, no meg a zsúfoltságot is határozottan utálta.

– Nem így kellett volna kialakítani – dohogta –, olyan büdös van, mint egy kuplerájban – Pál szórakozottan hallgatta a szóáradatot, amely rituálészerűen minden alkalommal, amikor vágtak vagy hangosítottak, megismétlődött. Éppen válaszolni akart, amikor a valahai konyhába nyíló szoba ajtaja felett kigyulladt a piros lámpa, ezzel jelezve, hogy valamelyiküknek fontos hívása van, és ha a vágás megengedi, jöjjenek ki. A hangszigetelt ajtót senki sem nyitotta ki. nehogy a bennlévőknek esetleg újra kelljen kezdeni a munkát. Ezt a célt szolgálta a korábban konyhának, ma az operatőr birodalmaként szolgáló tágasabb szoba vágóhelyiség felé nyíló ajtajának sárga fénye, jelezve: „Ide most ne lépj be”.

Éva boldogan és főleg megkönnyebbülten hagyta el a vágót, majd néhány perc után morogva tért vissza:

Téged keresnek, valamilyen George Maszkatból, többet nem akart mondani, de pocsékul beszél angolul.

Pált váratlanul érte ez a hír. Gyorsan indult az egyik belső szobába, hogy valamelyik telefon közelébe kerüljön. A várakozónak kialakított hall volt az első lehetőség, ide kapcsolta át az iroda telefonközpontja segítségével a hívást:

– Pál. Tessék – szólt angolul a kagylóba.

– ló napot Pál úr. George vagyok, emlékszik, Maszkáiból.

– Üdvözlöm George. Nagyon örülök, hogy hallom a hangját. Hogyne emlékeznék, hiszen ön volt a meg-mentőm – hízelgett Pál. – Mivel lehetek szolgálatára?

– Nos igen, van itt valami, amire valóban meg szeretném kérni. Egy ismerősöm szeretne önnel beszélgetni, és biztos vagyok benne, hogy nem bánja meg, jó sztorija lesz. Azonkívül mostanra tudtuk csak elérni, hogy a szultán, akivel a beszélgetése az első látogatása során a sajnálatos események miatt meghiúsult, időpontot adjon. Szóval jövő hét keddre kellene ide érkeznie, szerdán lenne az interjú. A többit majd itt megbeszéljük, persze, ha nincs fontosabb elfoglaltsága.

Pál a beszélgetés során a valaha polgári otthonként működő háromszobás lakás középső, most titkárságként szolgáló helyisége felé integetett mutatva, hogy a naptárát hozzák. Meg is kapta, és fellapozva a megadott napot, válaszolni is tudott:

– No lássuk. A jövő héten Bagdad volt a napirenden. De ha ön személyesen veszi a fáradságot, hogy felhívjon, akkor ezt el fogom halasztani. Ha megígéri, hogy most nem rabolnak el – tette hozzá nevetve –, akkor jövök.

– Nagyon udvarias és készséges. Nagyon köszönöm, és igyekezni fogunk biztosítani azt, hogy ne érje váratlan meglepetés. Akkor kedden a reggeli frankfurti gépnél várjuk – búcsúzott George, alias Gergely.

– Várjon csak. Meddig maradjunk? – kérdezte Pál. –Tudja, a visszaút miatt, no meg az időm tervezése érdekében.

– Nem tudom én sem pontosan. Szerintem úgy a hét végéig. De hagyja nyitva a kérdést, majd mi itt segítünk.

Pál gondoláiba merülve ment a titkárságra. Nem látta a falon elhelyezett több TV-monitort, amelyből csak a NBS hangja volt felerősítve. Az Al Dzsazíra, a kairói és a libanoni TV is éppen képben volt. Az egyik bekapcsolt számítógép felváltva a Reuters és az AFP híranyagait, míg egy másik faxokat fogadott állandóan. Több telefon és fax, de a két íróasztal sem jutott a tudatáig, amely egyikénél az iroda titkárnője szorgoskodott: – Hívja fel Lászlót, hogy hétfőn megint Ománba megyünk, és Frankfurton keresztül rendeljen jegyeket, a visszaút maradjon nyitott! – kérte meg a titkárnőt, majd visszament Évához.

Amikor a hangszigetelt ajtó megint becsukódott, a barátnőjéhez fordult: Jövő hétre kiközvetítettek az ománi szultánhoz, de ez nem olyan érdekes. Beígértek viszont egy terroristavezért, de ennek részleteit nem tudom. Szóval megyek megint a bizonytalanba Tartod addig a frontot?

– Mi a csudának kell neked ez a kockázat? Nem értem. Nem tudjuk ezeket az anyagokat olyan mértékben felhasználni, amennyire a felvételük veszélyes. Egyszerűen érthetetlen. Amíg Berlinnek dolgoztunk, nyugodt, megfontolt, óvatos embernek ismertelek. Most meg frászban vagyok, ahányszor elutaztok. Meg tudnád ezt nekem egyszer magyarázni?

A megszólított hallgatott. Ismeretségük kezdetén nem mesélte el Évának szakmai múltját, így az asszonynak fogalma sem volt arról, hogy korábban kettős életet élt, és hírszerző volt. Azt sem mondhatta el, hogy most ismét titkosszolgálati tevékenységet folytat, és ezért érthetetlen egy kívülállónak a vélt kockázatvállalása, ami valójában kalkulált rizikó. És nem olyan nagy, ahogy tűnik. De azért persze létezik. Mást kellett helyette mondania: – Nézd, rövid idő alatt hírnevünk lett. Jól keresünk. Ezért valamit kockáztatni kell.

– Jó, jó, de akkor sem értem – morogta Éva –, azért a frontot tartom. Az adásokat leadom, a még félkész anyagokat pedig előkészítem. De ígérd meg, mindennap beszélünk, hogy a folyó ügyeket egyeztetni tudjuk. – Éva nem akarta bevallani, hogy Pál nélkül is boldogul a munkával, de ha naponta nem hall róla ilyen utak során, az aggodalom a sírba viszi.

Pál boldogan beígérte a telefonálást, és fellélegzett, hogy a mai dorgálásnak vége. Nyugodtan koncentrálhatott az előtte álló napokra.

Leült a számítógép elé, hogy tájékoztassa svájci ügynökségét programja módosulásáról Előbb a ch.press.med@p.com_címet hívta be, majd elkezdte írni a szöveget: „A jövő hétre tervezett bagdadi utunk elmarad. Helyébe hétfőn Budapestről Frankfurton keresztül a Lufthansával Ománba indul Pál és László, ahová kedd reggel érkeznek. A tervek szerint szerdán a szultán ad egy nyilatkozatot, a hét második felében baráti meghívásnak tesznek eleget, ennek helye még nem ismert. Pál.”

Néhány perccel az e-mail elküldését követően, a tengerentúli CIA-központ lehallgatási részlege feljegyzést küldött megrendelőjének, az igazgatóhelyettesnek, amely pontosan visszaadta Pál szövegét. Wallynak nem sokáig kellett gondolkodnia, hogy megfejtse Pál üzenetét Azonnal tudta, hogy találkozója lesz valamelyik terroristavezetővel, talán Alival személyesen, de részleteket nem tud. Nem is fog tudni, amíg oda nem viszik.

Wally rögvest felhívta a műholdakat irányító szolgálatot és utasította őket, hogy Közel-Kelet térségében keddtől a visszavonásig figyeljék a B25 és B26 kódú helymeghatározó jelzőberendezést. Amennyiben jelek érkeznének, akkor a térségben levő minden műhold áthaladása során figyelje annak a forrását, és a képeket rögzítsék. A jel észlelésétől a lehető leghosszabb ideig legyen a térség megfigyelés alatt, és az egyik műhold a másiknak adja át a megfigyelést.

Wally most hálát adott annak a közös döntésüknek, hogy a svájci ügynökségnél egy külön levelezőcímet hoznak létre Paul programjainak a bejelentése, és lebonyolítása rögzítése céljából. Barátjának ezzel ugyanis lehetősége volt üzenni neki anélkül, hogy ez bárkinek is feltűn-

hetett volna. Ha nem volt mód a találkozóra, ez az eszköz akkor is lehetőséget biztosított az intézkedésre.

Miközben Wally Langleyben intézkedett, Pálnak csak annyi teendője maradt, hogy a kézitáskájába betegye a két preparált tollat, no meg a műholdas telefont, amelynél azonban biztos volt, hogy azt a Gergely által szervezett program során nem tudja használni. Hétfőn indult, hogy az éjjelt újra átutazva reggel Maszkatba érjen.

Az ománi fővárosban az utasokat meglepetés nem érte, azonban a szerdai audiencia helyett a szultán már érkezésük napján fogadta őket.

– Nagy megtiszteltetés éri – magyarázta az alapítvány főtitkára, miközben Pált és operatőrét a szultán által küldött Mercedeshez kísérte –, őfelsége sólyomházában találkoznak az uralkodóval. Ez a nagyrabecsülés jele – majd elbúcsúzott vendégeitől, mert a meghívás csak a két újságírónak szólt. László persze nem hagyta szó nélkül a dolgot:

– Végre egy rendes interjúpartner. Ilyenek kellenének. Tiszta, rendes kocsit küld, és még államfőnek kijáró szirénázással. Helyette viszont azokat a büdös arabokat részesíted előnyben, akiknél soha nem tudom, mikor vágják el a torkomat. – De Pál nem reagált László hangos gondolatmeneteire. Tudta, hogy operatőre nem gondolja komolyan, amit mond. De azt is tudta, hogy minden dohogása ellenére minden esetben követi, még akkor is, ha az számára kockázatosnak vagy érthetetlennek tűnik.

A szultáni autó szirénázva, a forgalmat maga előtt lesöpörve haladt a belváros felé. Pál azt hitte, hogy a sólyomház a palota hermetikusan elzárt kertjében, a főváros központjának a tengerhez eső részében van, de ebben tévedett. A belvárost nem érték el, és a kocsi Ruvinál jobbra fordult, majd a hegyek felé vette az irányt. Útjukat előbb csökevény fenyők kísérték, majd a hegyek dombokká szelídültek, és imitt-amott zöld foltok is látszódtak. Félórás út állt még előttük, majd egy szögesdróttal körülvett, láthatóan nagy földdarab sorompóval, katonai őrséggel védett területére gördültek. Nem állt meg a bejárat apró házainál, hanem még mintegy három kilométert tett meg.

Ekkor Pál egy nagyméretű, magas, üvegből készült, és így átlátszó építményt pillantott meg. Csak amikor közelebb értek, vette észre, hogy az üveg alatt fák, a madárház közelében pedig földszintes, mutatós ház található. Ez előtt állt meg a kocsi. A bejáratnál egy halványzöld disdasás ember tűnt fel, aki köszöntötte a vendégeket, és az udvari ceremóniamestereként mutatkozott be, majd a madárházhoz kísérte a vendégeket:

– A szultán már várja önöket. Lépjenek be – szólalt meg, majd távozott.

A sólyomház nagy, hálóval körülvett üvegépítmény volt. Belépéskor Pál meglepődve vette észre, hogy klímája van, és csak zsilippel lehet belsejébe bejutni.

Bebocsátást nyertek. Az érezhetően hűvösebb túloldalon csak egy ember volt. A barátságos, középmagas, lágy vonású, ápolt, fekete szakálas, hagyományos, de halványlila disdasába öltözött férfi, kezén hosszú bőrkesztyűvel maga a szultán volt. Rajta kívül más nem is tartózkodott az óriási madárlakban, amely fáin három sólyom, köztük egy fehér ült. A szultán üdvözölte őket:

– Szalem alajkum. Örömmel üdvözlöm önöket hazámban, és szerencsémnek tartom, hogy megismerhettem önöket.

– Üdvözöljük fenség. Elnézését kell kérjük, hogy az első audienciát nem tudtuk betartani, de ez rajtunk kívül álló okból történt…

A szultán legyintett, miközben az egyik madarat hívta. A fehér tisztelettudóan szót is fogadott, és leszállt a kinyújtott karjára: – Hallottam. Nagyon sajnálom az ügyet, de szerencsére semmi bajuk nem történt. De az ön elrablása – fordult most közvetlenül Pálhoz, miközben László a kameráját állította az állványra – rávilágít a térség problémájára. – A szultán elhallgatott, szeme az üvegcsarnok tetejére irányult. Enyhén megmozdult a keze, miközben a sólyom tovaszállt, majd folytatta. –Szóval, mi elítéljük a terrorizmust, de az önök kultúrkörében csak kevesen tudják, és még kevesebben akarják tudomásul venni, hogy annak módszerei, de

nem kiváltó oka miatt. Nézze meg, mit hozott Nyugat ide: az angolok tovább szították az arab-zsidó ellentétet, a fehér emberek, hadd mondjam ezt így, kikiáltatták Izraelt, és ez a kétezer éves ellentét tovább élesedett. De nem csak vallási ügyről van szó. A térségbe egy nyugati civilizáció ékelődött be, megbontva és megkérdőjelezve az iszlám hagyományokat. Vagy Irán. Az amerikaiak segítségével az ottani uralkodó válogatás nélkül nyugati értékeket vitt be, az eredmény a középkori hit hatalomra kerülése volt. Amit ezzel mondani akarok: az iszlám térségben a keresztény világi értékek, de sokkal inkább politikai érdekek erőltetett elterjedése azért olyan ellentmondásos, mert sok hívő magára kényszeríttetnek érzi. Nem is alaptalanul, mert az egypólusú világot vezető és irányító Amerika teljesen érzéktelen a probléma iránt. Egyedül saját értékrendszerét, és a háttérben meghúzódó egyéni érdekeit tartja üdvösnek, és sajnos rá akarja ezeket kényszeríteni a térségre.

Pál meglepődve, és kíváncsian figyelt az okfejtésre. Amerika egyik közel-keleti szövetségesének szájából erre nem számított. Nem volt tiszte a szultán véleményének ellentmondani, abban sem volt biztos, hogy ez vajon nem lenne illetlenség, így hát miközben a szultán, most eredménytelenül, a következő madarat hívta, megszólalt: – Látom, nem mindenki fogad önnek szót – intett a madarak felé, majd a szultán mosolyát látva folytatta –, de akkor hogyan tovább?

– A madárhasonlata jó – bökött bőrkesztyűs kezével a fán ülő sólymok felé, majd egy húsdarabot vett a kezébe, hátha erre leszáll valamelyikük. – Látja, ez úgy van, mint a hússal. Erre rászállnak, de egyben elfelejtik valós hivatásukat, a vadászatot. Így vagyunk mi, arabok, a nyugati civilizációval. Kényelmes. Némelyikünk jól él benne. Mások ezért irigylik, és néha fundamentalista ideológiát is gyártanak hozzá. Vagy egyszerűen fanatikusok. De ezt leszámítva, a madaraktól eltérően mi gondolkodunk is. Akkor pedig rájövünk, hogy az a kényelem a civilizációnk feladásával jár. Miután Nyugatot, vagyis korábban Angliát, amikor csak a megosztásunk volt a fontos, majd később Amerikát, akinek hatalmi és gazdasági érdekei fűződtek saját elképzelései megvalósításához, a mi problémánk nem érdekelte, és érzéketlen volt figyelmeztetéseinkkel szemben is, néhányan a szent dzsihádot kiáltották ki. Ami egyébként nem is erre való, a Korán tiltja a merényleteket és az öngyilkosságot is. De vannak, akik Mohamedre hivatkozva más állítanak. Sok fiatal ezért elhiszi, hogy nincs más választása. Feláldozza magát. Óriási károkat okoz. Magának, nekünk. Nyugatnak. Az utóbbi erre még dühösebben kezdi az üldözésüket. Ez meg növeli a terroristák fanatizmusát. Mi, akik elítéljük a terrorizmus módszerét, nem tudunk kiutat mutatni ebből a helyzetből. Legalábbis egyedül, Nyugat megértése és aktív támogatása nélkül. Ez a tragédiánk. Skizofrén helyzetben skizofrén megoldások vannak.

Pál csodálkozása nem csökkent. Miközben a madarak egyik a másik után leszálltak a szultán kinyújtott karjára, magukhoz vették a felkínált húst, majd fogházuk tetejére szálltak vele. nem is tudta igazán, mire vélje a szultán által vázolt okfejtést: – Tudja, az utóbbi időben sokszor megfordultam az arab világban. Őszintén meg kell vallanom, értem, amit az arabok mondanak, de nem értem, hogy mit gondolnak és akarnak?

A szultán láthatta az arcán a tanácstalanságot, amit kérdése csak erősített. Intett az operatőrnek, hogy álljon le. László követte az instrukciót, a kamera megállt:

– Tudja, ez a megnemértés egyik oka. Másképpen gondolkodunk. Míg számunkra, hadd mondjam megint úgy, a fehér emberek egyszerűen, átláthatóan gondolkodnak és cselekszenek, fordítva, az arabok az önök kultúrkörében legtöbbször értetlenségbe ütköznek. Ez az oka, amiért mi beszélgetünk. Ön azoknak a keveseknek a képviselője, akik megpróbálnak megérteni minket. Úgy gondolom, hogy a megoldás egyedüli lehetősége az, hogy közvetítsék a mi nézeteinket. Ha megértenek bennünket, és rájönnek, hogy a keresztény ihletésű kultúrkör nem az igazság leteményese, csak akkor van remény arra, hogy hosszú idő elteltével a szembenállás megszűnik. Hogy mi lesz akkor a mi világunkkal, azt ne kérdezze tőlem. Nem tudom. Bizonyára megváltozik. De önként. Akkor nem lesz ellenállás, nem lesz merénylet, nem lesz

terrorizmus. Ez az én üzenetem, ezért esett a választásom önre. Az amerikaiakkal ezt a beszélgetést nem tudtam volna lefolytatni, de ha mégis, soha nem tűzik műsorra.

A szultánhoz újból leszállt a fehér sólyom. – Ez egy nagyon ritka madár – mutatott az albínóra. – A természetben nincs is valós túlélési lehetősége. Menjünk ki és engedjük el. Visszajön, vagy sem? Jobb a veszélyes szabadság vagy a kiszámítható fogság?

A szultán a madárral és a két vendégével kizsilipelt. A madárház előtt mozgatta a karját, a fehér sólyom egy kicsit mintha mérlegelt volna, hogy mit tegyen, majd felszállt. A társaság kíváncsian figyelte. A madár néhány percig közvetlenül felettük lebegett, majd az égbe szállt. Kezdetben jól kivehető volt, majd ponttá fogyott, és eltűnt a szemük elől. Ekkor a szultán leengedte bőrkesztyűs kezét. Türelmesen várt, miközben az eget kémlelte. Nem idegeskedett. Tizenöt perc elteltével ismét kinyújtotta a kezét. Pál ennek okát előbb nem is észlelte. Gyakorlatlan szeme a madarat csak később vette észre. A sólyom körözött még kettőt, majd leszállt a kézre.

– Látja, nem volt rajta hús. Mégis leszállt. Visszajött. Önként.

– Azt hiszem, sok időnek kell még eltelni, amíg megértem ezt a világot – nézett Pál elismerően a szultánra.

A megszólított elkomorodott: – Ne akarja megérteni. Ha megérti, elveszett. Nem lesz meg az a kritikus távolsága, ami az objektivitáshoz szükséges. Maradjon úgy, ahogy van. Allah is így akarta.

Az audiencia befejeződött. Pált a szultáni Mercedes gondolataiba merülve vitte vissza a vendégházba. Ott már más világ várja. A szultánnal ellentétes felfogás előtti találkozó küszöbén áll. Milyen lesz az? Sikerül-e a terrorközpont székhelyét kideríteni?

A kérdések megválaszolására még várni kellett. Pált főleg a bizonytalanság tette próbára, de megnyilvánulások nélkül tűrte, mert ez már vérében volt.

A TERRORISTAVEZÉR

Pálnak következő programja nem késett sokáig. Már másnap, a reggeli végénél megjelent George, és közölte, úgy készüljenek, hogy az éjszakát máshol töltik. Telefonokat ne hozzanak, és fél óra múlva indulnak. Lászlónak a dolog megint nem tetszett: – Ha megint zötykölődni kell, kiokádom az epémet is. Legalább valami rendesebb kocsit szerezzenek be. A fene megette ezeket az utakat a kőkorszakba.

Pál a kifakadáson mulatva lopva Gergelyt nézte, aki nem érezve magát megfigyelve, igyekezett mosolyát elnyomni, miközben indulásra buzdította a társaságot.

Az alapítvány gépkocsija mindhármukat egy városon kívüli füves „repülőtérre”, vagyis inkább leszállóhelyre szállította, azonban a kocsi ablakai el voltak függönyözve, úgyhogy Pál nem látta, milyen útvonalon haladtak. Csak azt érzékelte, hogy az út háromnegyed óráig tartott, majd George kiszállt, és a két utas követhette őt.

Sziklákkal, a domboldalakon elszórtan csenevész fákkal övezett völgyben ért véget az útjuk. A csonttá száradt széles mederben csupán egy kétmotoros, légcsavaros gép állt, azonban ezen kívül nem volt semmi, aminek alapján megjegyezhető lett volna ez a ideiglenes repülőtér. Pál nem is tett kísérletet arra, hogy erre vonatkozó kérdéseket tegyen fel. De nem is volt erre szüksége, hiszen a zsebében lapult a helymeghatározó eszköze.

– Szálljanak be, mindjárt indulunk – tájékoztatta őket George, majd bizalma jeléül elsőként vette a primitív, a gépből leeresztett vaslépcsőt. Pál hiába látta a gépet, nem ismerte ki magát, így fogalma sem volt, milyen gyártmányról lehetett szó. Azt mindenesetre meg tudta állapítani, hogy nem egy új modellbe készül beszállni. Nemzetiségi jelet, zászlót vagy azonosító adatokat sem tudott felfedezni, ugyanis ami a gépen volt, az arab felirattal készült. A gép mindenesetre nem tűnt nagyon lerobbant állapotúnak. Beszállva ez az érzés csak fokozódott, ugyanis a meglepően tágas utastér szalonszerű-en, de minden luxustól, sőt, feleslegesnek vélt felszere-

léstől mentessen rendezték be. Apró, ággyá is alakítható üllőalkalmatosságok, előttük asztal, egy kis teakonyha, poharak képezték a berendezést. Szükség esetén tíz, talán tizenkét személy szállítására is alkalmas masina volt.

A pilótafülkét a belsőépítész láthatóan utólag elkülönítette az utastértől. Mielőtt annak ajtaja becsapódott, Pál csak azt látta, hogy két civil ruhás arab pilótájuk van, egyébként nincs senki a fedélzeten. A gép felszálláshoz készülődött, Pál pedig ki akart nézni, de George udvariasan megszólalt:

– Ugye megérti, hogy az ablakok lefüggönyözve maradnak?

– Persze, persze – sietett Pál az eredeti helyzetet visszaállítani, miközben azonban „véletlenül" az egyik sarok takaratlan maradt. George mosolyogva igazította vissza ezt is, miközben a gép elkezdte az emelkedést.

– Hogy jut valaki ide? – kezdte Pál elütni az időt. Hangjában nem volt él, hiszen mindent tudott a kísérőjükről, amit az nem akart volna elárulni. Azért további információkhoz szívesen jutott volna, de ennek valószínűségét roppant kicsire becsülte. Nem tévedett. George annak a tudatában, hogy utasa nem tudja magyar származását, sőt, semmit sem tud róla, nem akart erről társalogni:

– Így hozta a sors – válaszolta, majd a további társalgás elkerülésére, látványosan, a mikrofon segítségével, a pilótákkal beszélt arabul. Pál nem tudta megállapítani, hogy Gergely mennyire jól beszéli a nyelvet, mindenesetre folyékonyan, gondolkodás nélkül mondta, amit szükségesnek tartott, és nem kereste a szavakat.

A társalgás megszakadt, mielőtt elkezdődött volna. László, mint ilyenkor mindig, aludt. Nem volt olyan helyzet, amiben erre nem lett volna képes, és ezt a tulajdonságát Pál mindig irigyelte. George arra ügyelt, hogy az ablak csukva maradjon, egyébként szorgalmasan kínálta az üdítőket meg a mogyorót. Utaskísérő hiányában teát is főzött. Otthonosan mozgott a gépen, nyilván nem először volt a fedélzetén

Pál nézte az embert, és azon töprengett, vajon mi vihette a terroristák hálójába, sőt, tevőleges közreműködésére. Semmi feltűnőt nem látott rajta. Ismét kísérletet tett a beszélgetés beindítására: – Mondja, mivel foglalkozik?

– Különböző dolgokkal – hangzott a kitérő válasz. Pál lemondott arról, hogy beszélgetésbe elegyedjen

George-dzsal. Helyette próbálta legalább útjuk irányát és a sebességet bemérni. A nap állása szerint északkeletnek tartottak. A függönyök ugyan be voltak húzva, de a délelőtti nap jobb oldalról, szűk szögben világította be a gépet.– „Ha két óránál hosszabb ideig repülünk, akár Iránba, Pakisztánba vagy Afganisztánba is vihetnek" gondolta, és ebben nem tévedett A sebességüket azonban, támpont hiányában, még hozzávetőlegesen sem tudta megbecsülni.

Közel három óra elteltével a gép ereszkedni kezdett, majd az afganisztáni Kandahartól délre, egy magas hegyekkel szegélyezett fennsíkon sebtében kialakított, de láthatóan nem új, és nem is igen karbantartott leszállópályán landolt. Pál ezt nem tudta, ahogy azt sem, hogy közel száz kilométeres körzetben nem volt lakott település, de út sem.

A kiszálló utasokat kopár, lakatlan fennsík fogadta. Barnás, pirosas színek uralkodtak, amelyeket csak a távolban bontott meg egy-két zöld folt, de ezek is inkább szürkészöldeknek tűntek. A késő délelőtt szeles, de napos idővel üdvözölte az érkezőket. A sovány, köves, szegényes talajon alig tudott egy kis növényzet megkapaszkodni. Élőlény sem közel, sem távol nem volt látható.

Miután kiszálltak, George odébb kalauzolta őket, mivel a pilóta a motorokat nem állította le, így meglehetősen nagy lármában és szélben álltak. Alig távolodtak el, a pilóta felpörgette a légcsavarokat, és a gép megfordulás nélkül továbbindult, majd nemsokára fel is szállt.

Pál látszólag egykedvűen szemlélte a környéket. Valójában azonban lázasan kutatott emlékezetében, hogy mihez hasonlíthatná a tájat. Eredményre azonban nem jutott. Erre akkor sem lett volna esélye, ha netán jobban ismeri a föld e táját, ugyanis a Hindukus e kopár hegyei,

fennsíkjai, és völgyei több ezer négyzetkilométeren meglehetősen hasonló látványt nyújtottak, legyen az Irán, Pakisztán vagy Afganisztán. László rémülten nézte, hogy mihez fognak ebben a pusztaságban egyedül kezdeni? Addig is, amíg erre valamilyen választ kap, felvételeket akart készíteni a környékről, meg a felszálló gépről. George azonban határozottan ellenállt: – Ezt nem lehet. Várja meg, amíg célba érünk. – Majd mosolyogva a kezével egy távoli pontra mutatott: – Ott jön a reptéri transzfer.

A két vendég azonban semmit sem tudott kivenni. Kis idő múlva kezdték csak érzékelni, hogy sötét pontok mozognak az irányukba, és további negyed óra telt el, mire a feléjük tartó öt öszvér és az állatok vezetője is felismerhetővé vált.

Eltelt még háromnegyed óra, mire a karaván elért hozzájuk. Az öszvérek kísérője hangtalanul ültette fel a három embert az állatokra, segített a kamera és a kazetták felcsatolásában a negyedikre, majd indultak visszafelé. Ez azonban Lászlónak már túl soknak bizonyult. Feszültségét le kellett vezetnie. Kifakadt: – A jó büdös francba, rántotta lesz a tojásaimból, mire odaérünk. Hálából, hogy riportot csinálunk, még impotensé tesznek.

Gergely szemének apró, huncut villanása elárulta, hogy nem egészen értetlenül állt László kifakadásával szemben. De tartotta magát a legendájához: – Uraim, kérem, csak angolul beszéljenek – figyelmeztette a magyarokat.

Két óra nyeregben. Az ezt nem szokott Pál és László számára meglehetősen nagy megpróbáltatást jelentett. Hátsó felüket feltörte a szokatlan ülőalkalmatosság, amely ráadásul himbálózott is. Lászlónak még arra is vigyáznia kellett, hogy értékes és érzékeny felszerelése túlélje e viszontagságokat. Állandóan a felszerelést cipelő öszvért figyelte, és átkozta magát, amiért egyáltalán kiengedte a kamerát a kezéből.

Amikor elérték a fennsík szélét, vezetőjük egy kis völgybe fordult. Itt a talán mészköves, sziklás hegyek karnyújtásnyira közelítették meg, és szűkítették be az apró patakot, amelynek kiszáradt medrében éppen csak egy öszvér fért el. Az állatok azonban ismerhették a járást, mert ahogy befordultak a völgybe, libasorban haladtak tovább.

Itt már zöldebb volt a táj. A sziklák és kövek között szívós növények dacoltak a mostoha körülményekkel, használtak ki minden négyzetcentiméternyi talajt, hogy gyökeret verjenek, és az éjszaka hűvösségének leveleikre települő páráját vízcseppé alakítva hasznosítsák az életükhöz Méteres bokrok, sőt, csenevész fák hirdették élni akarásuk eredményét.

Pál az emberi jelenlét nyomát sem tudta felfedezni, és a patak kiszáradt medre sem utalt jelenlétükre, ugyanis az öszvérek a kérges felületen semmilyen nyomot sem hagytak. Az isten tudja honnan egyszer csak a kék égen megjelenő, keringő sas is azt a meggyőződést erősítette benne, hogy még hosszabb ideig kell elviselnie a szokatlan lovaglás combemésztő, és fenékfeltörő következményeit.

Miután a völgy bejárata egy kanyar mögött eltűnt, és a patakmedret az oldalfalak egyre jobban beszűkítették, az elöl haladó vezetőjük megállt, és intett, hogy leszállhatnak. Az újságírók boldogan kecmeregtek le alkalmi közlekedési eszközükről, de most sem láttak semmit, ami a leszállást indokolta volna. Amíg az egyik benőtt szikla mögül emberek nem léptek ki.

A barlang bejárata valóban szinte felfedezhetetlen volt. A völgy szélén, a felfelé törekvő falak mentén besűrűsödött növényzet átláthatatlan védőpajzsként takarta a mögötte levő sziklát, vagy éppen bejáratot. Egy ilyen mögött nyílt egy barlangrendszer, amelybe most Pált vezették. Neki, de Lászlónak is minden lépés nehezére esett. Combja és feneke hasogatott, talán fel is hólyagosodott.

Több, olajlámpával kivilágított termen is keresztülhaladtak, de ezek a lámpák kivételével teljesen üresnek tűntek. Vagy tíz percig haladhattak, amikor egy kisebb helyiségbe fordultak be, ahonnan a rendszer ismét szét-ágazódott. Itt azonban már őrség állt, akiket kísérőjük arabul üdvözölt. Őket szó nélkül átengedték. Pálnak úgy tűnt, hogy George-ra tisztelettudóan néznek, de az is lehet, hogy a gyenge fényben csak hallucinált.

A barlang e része innen már megélénkült. Fegyveresek jöttek, és mentek, de velük nem

foglalkoztak. George néhány helyiség után egy szőnyeggel eltakart bejárathoz lépett, beszólt, majd a két magyart maga elé engedte. Kicsi, de jól kivilágított, szőnyegekkel és párnákkal kibélelt, apró faasztallal ellátott barlang tárult eléjük, amelyben csak egy ember tartózkodott. Pál azonnal felismerte Alit, a terroristák egyik legfőbb vezérét.

– Szalem alejkum. Remélem valahogy tűrhető volt a közlekedés idáig. Tudom, ez fárasztó, és különösen azoknak, akik nem szokták meg, még fájdalmas is. Foglaljanak helyet, legyenek vendégeim, és beszélgessünk – invitálta őket az ülő ember, miközben a szőnyegeken helyet mutatott. – Fogadják el szerény táplálékunkat, igyekeztünk az önök tiszteletére a szokásosnál gazdagabban tálalni mutatott a lepénykenyér melletti zöldséggel körített húsos tálra, majd folytatta:

– Hálás vagyok a látogatásukért, no persze ritkán hívok ilyen helyre vendégeket. Szeretném, ha kifejthetném, mit és miért csinálok. Sokáig együttműködtem az amerikaiakkal. Ez a barlangrendszer is azokból az időkből származik. De rájöttem, hogy az USA csak kihasznált saját céljai érdekében. Amikor az oroszokat elkergettük Afganisztánból, már érdektelenné váltam Az amerikaiak elfelejtették, hogy a harcot nem értük, hanem muzulmán testvéreinkért folytattuk. A mi harcunkat a betolakodók, a hagyományainkat lábbal tiprók, a muzulmán népeket idegen ideológia rabságába taszítók ellen csak addig támogatták, amíg céljaikat elérték. Az oroszok távozása utána rögtön tőlünk is azt várták, amit a korábbi ellenség: mindenben őket kövessük. Múltunk, vallásunk, szokásaink nem érdekelték őket. Csak a saját hasznuk.

Hiába próbáltuk megértetni, hogy mi mások vagyunk Meg se hallgattak. Nem érdekelte őket. Amíg a szent dzsihádot ki nem kiáltottuk. Akkor pedig a rossz megtestesítőinek, ördögnek festettek le minket. Nem hagytak más lehetőséget, minthogy megmutassuk- ezt nem lehet velünk csinálni. Csak a félelem nyelvét értik. Amíg ki nem kotródnak az iszlám térségből, folytatnunk kell ezt a harcot. Az egységes iszlám világért. Itt és mindenütt, ahol támogatják őket.

Miközben Ali beszélt, fiatal legény jött be. Hátán szíjra fűzött géppisztolyt, kezében tálcát tartott. Az utóbbin hosszú csőrű kancsót és két apró, billegő csészét egyensúlyozott. Tiszteletteljesen előbb Ali felé nyújtotta az alul félgömb formájú, ezért a tálcán is ide-oda csúszkáló csészét, majd valami folyadékot töltött belé. Ugyanezt Pálnál is megismételte. Amikor Ali visszaadta az üres csészét, miközben azt billegette, a fiú abba újra töltött, és a csészét Lászlónak nyújtotta.

Az operatőr nem volt túl boldog, hogy Ali után kell annak csészéjéből innia, de nem akart udvariatlan lenni. Kiitta, majd nyújtotta vissza. A fiú azonban nem vette el. hanem újra töltött. László nem tudta, mi tévő legyen. Az asztalra nem tudta a csészét letenni, hát kiitta, és ismét vissza akarta adni. De a fiú megint utántöltésre készült. László arcára bosszúság ült ki. Nem szerette a méregerős kávét. Ali sietett a segítségére. Apró mosollyal mutatta, hogy a csészét billegetni kell, akkor veszik el.

Miközben László a helyi szokások ismeretének hiányába a kávéscsészével küszködött, Pál vette át a szót: – Az önök, ahogy mondja, harca, nagyon sok kívülállót érint. Nem gondolja, hogy céljaikat másképpen, kevesebb vérontással is el lehetne érni? – kérdezte Pál, habár tudta, hogy felvetése értelmetlen.

– Nem. Amikor mások gyermekei, öregei, asszonyai az áldozatok, akkor az USA érzéketlen. Diktátorokat támogat. Mindenkit, aki őket kiszolgálja. Addig nem érdekli, mi történik az ottani lakossággal Közben a politikai kegyenceik azt csinálhatnak ezekkel a népekkel, amit akarnak. Chilében sem léptek közbe. Vietnamban pedig saját maguk öltek. Irakban, Iránban, Szíriában meg akarják mondani mi történjen. Nem érdekli őket az arab nép. Miért érdekeljen minket az amerikai, vagy azok, akik támogatják? Mi háborút folytatunk. Háborúban áldozatok vannak. Ha az áldozatokra gondolnánk, nem lenne háború.

Ali a hosszú beszédben teljesen kifulladt. Pál az amerikai tájékoztatások alapján tudta, hogy ezért a veseelégtelensége a felelős, és nem szabad érzékeltetni, hogy betegségét észre-

vette. De erre nem is volt alkalma. A kifulladást látva George lépett közbe: – Megmutatom a szállásukat. Addig Alit magára hagyjuk – majd ellentmondást nem tűrő mozdulattal tolta ki a vendégeket.

Nem mentek messzire. Aliéhoz hasonlóan berendezett kis barlangban jelölték ki a szállásukat. Mikor magukra maradtak, Pál töprengeni kezdett. Vajon milyen messzire hagyták maguk mögött Közel-Keletet? Tudta ugyanis, hogy Wally csak erre a térségre fogja elrendelni a műholdas figyelést, és kérdéses, hogy a mostani helyük még belefér-e a műhold hatósugarába. Ha nem, nem megy sokra a jelzőberendezéssel. Pedig most meg tudná adni a főhadiszállás koordinátáit. Nem úgy néz ki ez a barlangrendszer, hogy nemsokára feladják. A másik probléma egyszerűbben oldható meg. Mivel a kőzet leárnyékolhatja az adót, mindenképpen a felszínen kell azt beindítani Ehhez az is elég, ha bereteszeli a golyóstoll nyomógombját, és a barlang bejáratánál, a sűrű növényzetben „elveszíti'. Mindenesetre meg kell próbálni.

Alinak több időre volt szüksége ahhoz, hogy magához térjen. Csak másnap találkoztak, ekkor a völgyben, vagyis kint a szabadban vették fel Ali mondandóját, ami megegyezett a tegnap hallottakkal. Ahogy kiléptek a szabadba, Pál bekapcsolta az adót és remélte, hogy szerencséje lesz. Egy óvatlan pillanatban golyóstolla kiesett a kezéből. Ugyanis „véletlenül” egy szúrós, sűrű bokorba nyúlt. Meg is sértette kissé a kezét, de hát áldozatokat is kell hozni.

A felvétel után a vendégek már vissza sem mentek a barlangba. Pál rettegve gondolt a kétórás, öszvéren teendő útra, de más megoldás nem volt. Előbb a tegnapi leszállás helyéhez vitték őket, majd onnan a már ismert repülő szállította vissza mindhármukat Ománba. George az alapítvány vendégházának bejáratánál elbúcsúzott, és kifejezte reményét, hogy adott esetben ismét hívhatja Pált.

RAKÉTATÁMADÁS AFGANISZTÁNBAN

Wallyt az operatív irányító ügyelet hívta: – Igazgatóhelyettes Úr, az ön által rendelt helymeghatározó rendszer jelez, de némi kétely merült fel. Ide tudna fáradni?

Wally rögtön indult. A kívülálló számára átláthatatlan, számokkal és betűkkel jelzett folyosórendszerek nem tévesztették meg, hiszen munkás élete zömét ebben az épületben töltötte. Tizenöt percig gyalogolt és liftezett, mielőtt az ügyelet termei elé ért. Itt villanysorompó állta az útját, amely engedelmesen kioldódott, amint érzékelte csipkártyája mindenre feljogosító kódját.

A monitorokkal, számítógépekkel ellátott teremben az ügyelet vezetője sietett felé: – A jelzéssel kapcsolatosan azt szerettem volna megbeszélni, hogy a megadott földrajzi paramétereken kívül kezdett üzemelni, vagyis a Közel-Kelet térsége helyett Kandahártól vagy száz kilométerre. A helyszínt ismerjük, mert amíg az oroszok Afganisztánban voltak, ott egy barlangrendszerben kiképzőtábort üzemeltettünk Aliékkal.

Wally a térképre nézett. „Ez közel ezer kilométer lehetett Omántól” gondolta: – Biztos, hogy erről a jelzőről van szó? – kérdezte, hangja érezhetően hitetlen csodálkozást fejezett ki.

– A helyszín biztos. Szerencse, hogy egyáltalán fogjuk, mert némileg kiesik a műhold hatósugarából. Át is kapcsoltattam egy másikra, amely pozícióban van. Nézze meg – invitálta az ügyeletvezető, majd intett az egyik monitor előtt ülő munkatársának, aki az előtte levő képet a kivetítőre irányította.

Wally a zöldeskék, csak világos és sötét árnyalatokkal működő, éles kontúroktól mentes képet tanulmányozta. Az életlen felvételből sok mindent nem tudott kivenni: látta a völgyet, benne négy lovagló alakot: – Fel tudjuk ezt nagyítani? – kérdezte.

Persze – Az ügyeletvezető a vezérlőpulthoz lépett, azon néhány beállítást végzett, majd néhány másodperc várakozás után a kép leszűkült, és csak a négy lovagló képe jelent meg. Személyek így sem voltak jól kivehetők, de az egyik hátán lógó kameratok, és a másik Pálhoz hasonló alakja meggyőzték Wallyt, hogy valóban a barátja jár e váratlan helyen.

– Tudjuk, hogy hogyan kerültek oda? – kérdezte.

Az ügyeletvezető a fejét rázta-. – Ezen a területen ennek a műholdnak a hatótávolsága csak napi két órára terjed ki. Feltételezem, hogy a közeli, még általunk provizórikusan kialakított leszállópályára érkeztek, de repülőt nem észleltünk. Ami semmit sem jelent, hiszen huszonkét órát nem látjuk ezt a térséget. – Az ügyeletvezető Wallyra nézett, majd sejtve a következő kérdését, folytatta: – Nem tudjuk módosítani a műholdat, ezért ellenőrzésre ennél hosszabb időszakban egyelőre nincs lehetőség.

Wally gondolataiba merülve tért vissza szobájába. Mindenképpen be kell várnia Paul jelentkezését, mert vaktában mégsem rendelheti el a bombázást. Viszont annak előkészítését igen. A gondolatot tett követte, Wally magához rendelte az operatív akciók igazgatóságának vezetőjét, valamint annak műveleti helyettesét, akik rövidesen meg is érkeztek. – A feladat a következő – kezdett bele az igazgatóhelyettes – Kandahartól nem messze van egy barlangrendszer. A pontos koordinátáit megkapjátok az ügyelettől. Valamikor együtt üzemeltettük Aliékkal, tehát a helyről pontos adatok vannak. Meg kellene tervezni a rendszerben tartózkodók megsemmisítését. Arra gondoltam, hogy az 5. Flotta valamelyik egysége az Ománi-öbölből vagy az Arab-tengertől indíthatná a rakétatámadást, és olyan eszközöket kellene bevetni, amelyek a barlangrendszerekben is képesek a megsemmisítő csapásra. Termobár bombákra, BLU 118S-re vagy valami hasonlóra gondolok, amelyek be tudnak hatolni a barlangokba, és ott hatnak. Ez a célpont, de félrevezetés céljából párhuzamosan még három, általunk ismert, korábban Aliékkal együtt használt barlangrendszer ellen vessük be a rakétákat. Az akció sürgős, vagyis egy-két napon belül sor kerülhet rá, de egyelőre csak a forgatókönyve készüljön el, hogy bármikor végrehajtható legyen. A terv azt is tartalmazza, hogy Bahreinben sajtónyilatkozatot adjanak ki az eredményes akcióról. Rendben?

A két ember kérdés nélkül bólintott: – Két óra múlva a terv kész lesz – közölte a műveleti helyettes, majd a két beosztott munkájához tért vissza.

Wallynak még néhány órát várnia kellett, amíg asztalára letették Pálnak a svájci ügynökségéhez írt e-mailjét: „Az ománi szultánnal tegnapelőtt, és a mai nap során Alival interjú készült. Holnap visszarepülünk, és vasárnap estére vagy hétfő délelőttre az anyagokat adásra elő tudjuk készíteni. Pál". A valójában Langleynek szóló üzenetből Wally arról értesült, hogy barátja már visszatért Kandaharból, de azt is megtudta, hogy a terroristavezér ott tartózkodik. Azonnal kiadta az utasítást az akció végrehajtására.

Másnap késő este az 5. Flotta Bahreini Parancsnokságának sajtórészlege nyilatkozatot adott ki: „A mai nap során az Ománi-öbölből az USS The Sullivans rakétatámadást intézett négy afganisztáni barlangrendszer ellen, amely terroristák búvóhelyéül szolgált. Mind a négy célpont megsemmisítésre került."

Egy nappal később Wally elé tették az akcióról szóló jelentést, amely szerint a négy barlangban, amely közül feltételezhetően három üres volt, a támadást senki sem élte túl. Csatolva volt a műholdak rombolásra utaló felvétele is, valamint annak a rögzítése, hogy repülő fel- és leszállását a támadásig nem észlelték, de ez csak napi kétórás ellenőrzésre vonatkozik.

A KUDARC

A barlangot ért rakétatámadást követő nap reggelén Gergely lakásának csengője ismét megszólalt. A házigazda még éppen csak ébredezett, ezért nem nagy örömmel ment a kaputelefonhoz, amely Ali szokásosan váratlan jövetelét harangozta be. „A fene egye meg az öreget. Nem tud aludni, és másokat sem hagy pihenni" dohogott magában, miközben, magára erőltetett mosollyal nyitotta a kapuajtót, majd gyorsan rendbe rakta a feldúlt arab sarkot. Ott még a tegnapi pásztoróra romjai: szétdobált párnák, szanaszét heverő alsóneműi, sőt, még a tegnapi barátnője ottfelejtett tangája hevertek. Az asztalkán maradt poharak is alkoholfogyasztásra utaltak, ezért ezeket gyorsan elvitte a konyhába, majd elrendezte a párnákat. A fehérneműket

összefogta egy nyalábba, és gyorsan a fürdőszoba piszkos ruháknak rendszeresített szekrényébe hajította. Alig tudta a rohanva elvégzett rendcsinálást befejezni, máris az ajtócsengő dallamos hangja szólalt meg. Gergely még egy kritikus pillantást vetett a nappalira, majd az ajtóhoz sietett.

Mielőtt kinyitotta volna az ajtót, arcát kedves mosolyba rendezte, majd kireteszelte az ajtót, és tisztelettudóan üdvözölte a váratlan vendéget. Ali gyors pillantással felmérte a bent uralkodó rendet, csak ekkor szólalt meg:

– Szalem alajkum, fiam. Tudom, nagyon korán kereslek meg. Hallgattál már híreket? – majd a szokásos helyét, az arab sarok párnákkal felpolcozott sarkát célozta meg, és komótosan leült.

– Nem, atyám. Tegnap korán lefeküdtem – füllentette Gergely, hiszen nem vallhatta be, hogy közel éjfélig Mahával hancúrozott. A nő férje ugyanis külföldön volt, így kivételesen este találkozhattak, és a szeretkezésre is a szokásos legfeljebb két óra helyett a duplája jutott.

Ali hosszú, átható pillantást vetett a házigazdára. Barna szeme jóformán áthatolt Gergelyen. Most nem tűnt megviseltnek, hiszen a veseelégtelenségét a méregtelenítő vértisztítás néhány napra megoldotta. – Hát igen. Szóval az Al Dzsazíra azt közölte, hogy tegnap Afganisztánban az amerikaiak négy barlangrendszert, köztük a miénket is, bombázták. Mind a négyet – még az oroszok elleni szent háborúban – velük együtt alakítottuk ki, de csak a miénk volt használatban. Feltételezem, hogy senki sem tudott elmenekülni. Meg akartam veled beszélni, hogy szerinted ez összefügghet-e a magyar újságíró látogatásával?

Gergelyt derült égből villámcsapásként érte a hír. Nem sok hiányzott, hogy ő is, no meg Ali, alulról szagolják az ibolyát, vagyis hát a Paradicsomba vándoroljanak. Ami még azért, legalábbis, ami az ő saját személyét érinti, várhat magára. De össze kell szednie a gondolatait. Bekapcsolta az Al Dzsazíra adását, majd a képújságban megkereste az amerikai nyilatkozatot, amelyet gondosan elolvasott, majd néhány percig hallgatagon mérlegelt, mielőtt megszólalt volna:

– Atyám, ez egy szörnyű hír. Ha alaposan belegondolok, a magyarnak nem lehet köze ehhez. Egyrészt nem tudta, hogy hol volt. A rosszabbik esetet feltételezve csak a repülés irányát állapíthatta meg. Még a távolságot sem tudhatta pontosan bemérni, mert nem látott ki a gépből, annak sebessége pedig így még nem is becsülhető. Másrészt nagyon kevés idő telt el azóta, hogy visszahoztuk. Ellenőriztük az itteni tevékenységét is, csupán egy üzenetet küldött Svájcba, abban is csak a műsora elkészítéséről volt szó. Végül is az amerikaiak négy, általuk ismert barlangrendszert támadtak, amelyből ráadásul három üres volt. Áldozatokról sem számolnak be, tehát ezt sem tudják. Az egész inkább propagandának tűnik, saját közvéleményük számára szól, és úgy vélem azt hivatott bizonyítani, milyen aktívan folytatják a megelőző akcióikat. Az amerikaiak által is ismert búvóhelyeket nem szabad a jövőben használni.

Ali csöndben hallgatta Gergelyt. Lágy arcvonásai most cinikus mosollyá torzultak. A magyar újságíró iránti gyanúja nem szűnt meg, de tudta, hogy erre észszerű bizonyítékokat nem tud felhozni Minden tény ellentmond érzéseinek. Mégis… De nincs értelme, hogy olyan feltételezéssel foglalkozzon, amelynek nem tud utánajárni.

– Jó. Zárjuk le ezt a témát. Egyetértek veled. Viszont a saját szervezetünk emberei miatt most látványos akciókra van szükségünk. Arra gondoltam, hogy az amerikaiak mellett leckéztessük meg a zsidó kutyákat is. Emlékeztessük azokat az arabokat is, akik mindkettővel együttműködnek, hogy türelmünk nem végtelen. Marokkóra gondolok. Az iszlám világ legnyugatibb tagja teljesen az amerikaiak és zsidók bűvkörében él. Befogadják az amerikaiakat és a zsidókat. Tanácsadóik jelentős része ebből a körből származik. Az imákat is eltörölték, és már csak hetente egyszer kell gondolni Allahra. Ezért leckéztessük meg mind a hármukat. Dolgozz ki egy olyan akciót, amelyet Marokkóba viszünk, és egyaránt érinti az USA-t és Izraelt. Az iszlám világ jelenlegi határán sem szabad hátat fordítani a Koránnak. Arról nem is beszélve, hogy innen kell majd az iszlám világot kiterjeszteni Spanyolország felé. Most pedig

vigyél vissza.

Gergely alig észrevehetően fellélegzett, hiszen elhárult annak a veszélye, hogy Ali neki tulajdonítja a támadás kiváltását. Szerencsére ez az éppen szedelőzködő Alinak a figyelmét elkerülte.

Sem Gergely, de Ali sem tudhatták, hogy beszélgetésük nem maradt az ománi búvóhely négy falának a titka. A szemben lévő lakásban nemcsak minden szót rögzítettek, de a mozgóképek is jól tűrték az adást. Másnap már mindkettő Budapesten, illetve Washingtonban volt.

Amíg Budapesten ennek az anyagnak a fordítása néhány napot igénybe vett, addig Washingtonban már néhány óra leforgásával Wally elé került ez is. Az igazgatóhelyettes izgatottan kapcsolta be a lejátszóját, majd leforrázva pillantotta meg Alit. Megállította a készüléket, és visszatekerte. Megnézte annak dátumozását. Nem hitte el, amit látott. Ismét visszatekerte, de a technika megint csak ugyanazt az információt közölte: a felvételek a rakétatámadás után születtek.

Wallyt hideg zuhanyként érte ez a lehallgatási anyag. Valamiért most biztosan hitte, hogy sikerül végre az USA ezen ellenségét kiiktatni. Nála szokatlan módon káromkodásba tört ki. Szerencsére egyedül volt, így dühkitörésének senki sem volt a tanúja. – Ali él. Megint nem sikerült eltenni láb alól. Lassan elkezdem hinni, hogy védőszent vigyáz az életére. Minden eddigi kísérletünket megúszta Irtózatos szerencséje van.

Néhány perc telt bele, amíg Wally megint lehiggadt. Ismét visszatekerte a felvételt, de most csak az a rész érdekelte, amiben az akció kiindulópontjáról volt szó. Figyelmesen végighallgatta, majd megnyugodott „Ha már a célunkat nem értük el, legalább Pault nem veszélyeztettük. Szerencsére őt nem gyanúsítják. Viszont a marokkói akciójukra oda kell figyelni, nehogy megint tömeggyilkosságba torkolljon az ügy. Paulnak megint lesz munkája.”

VII.

A CASABLANCAI TÁMADÁS

A TERRORISTA ELŐKÉSZÜLETEK

A Dubaiból Casablancába szálló marokkói gép jóformán üres volt. Gergely az ablak mellett kért és kapott helyet. Alatta a felhős, borult ég miatt piszkosszürke, a szél jóvoltából pedig erősen mozgó Földközi-tenger háborgott. A hullámok fehér taraja még ebből a magasságból is jól kivehető volt, mivel a gép nem merészkedett a napot eltakaró felhőkbe. Alatta repült. Az időjárás zordságát azonban az utasok is érzékelték, mert időről időre a természet erői megdobták a gépet.

Tripoli felett nyomasztó szürkeség borította be a gép belsejét is, úgyhogy a délelőtt ellenére felkapcsolták a világítást. A személyzet sem sokat foglalkozott a kevés utassal. Gyorsan kihordták a reggelit, majd kávét is csak csöngetés árán lehetett kapni. Ráadásul a felszolgált étel is csapnivalónak bizonyult, szeszes italt meg természetesen nem is adtak.

Gergely azonban nem sokat törődött a környezetével. Megpiszkálta, majd otthagyta a szendvicset utána sört kért, de nem kapott. Szokásától eltérően most azonban nem mérgelődött. Gondolatait az előtte álló feladatok foglalkoztatták.

Nagy buzgalommal merült bele az új akció tervezésébe, és ez még most, és itt sem hagyta nyugodni. Ali megjelenése a támaszpontjuk elleni támadást követő napon nem maradt nyom nélkül. Nem érezte magát felelősnek az események ilyen alakulásáért, de mégis vélte, hogy Ali minden józan ész, és megfontolás ellenére nem tud megszabadulni attól a gondolattól, hogy köze lehet ehhez az amerikai akcióhoz. Mindenképpen bizonyítani akart, de azt is tudta, hogy a két akcióból egyet el kell majd árulnia az izraelieknek. Még Algéria felett is azon töprengett, hogyan tudja ezt úgy megoldani, hogy ne lehessen rá visszakövetkeztetni. De egyelőre nem jutott eredményre.

Az időjárás nem akart javulni. Már Casablanca előtt jártak, amikor eleredt az eső. A gép hangosbemondója a leszállásra sem jósolt jobb időt. És valóban. Szerencsére Maszkát légikikötőjétől eltérően itt a gép a folyosóhoz, a csápokhoz parkolt, ezért az utasok száraz bőrrel úszták meg a falaknak csapkodó eső kellemetlenségeit.

Gergelynek nem csak az idő nem kedvezett. A marokkói személyzet elfelejtette szétosztani a beutazólapokat, a magyar utas pedig először járt itt, úgyhogy ennek szükségességéről nem tudott. Miután vagy húsz percig várt a határőr bódéja előtti kígyózó sorban a bebocsátásra, visszament, hogy kitöltse a beutazónyomtatványt, majd újra sorba állhatott.

Amikor végre ismét a bódéhoz került, beutazása szöget ütött a hivatalnok fejébe. Feltűnt neki, hogy ez a magyar turista lakhelyeként Magyarországot jegyezte be, pedig a számítógépe adatai szerint Maszkatból, Dubai érintésével érkezett, és tele van az úti okmánya tartós ománi vízumokkal. Odahívta a főnökét, aki Gergelyt a határőrség kihallgatószobájába kísérte:

– Ön nem Budapestről érkezett, pedig azt írta be – kezdte a hivatalnok a kihallgatást.

– Nem, de ott van a lakásom. – Gergelyt idegesítette, hogy kérdéseket tesznek fel neki, pedig tudta, hogy erre semmi oka nincs. Csomagjában csak úti holmi található, és nem tilos turistának lenni Marokkóban.

– És milyen célból utazik, hova tart, meddig fog tartózkodni? – A gyakorlott hivatalnok látta az utas idegességét. Megszokta, hogy ilyennel találkozik, de hatodik érzéke azt sugallta, hogy itt valami másról van szó, de akármit is kérdezett, nem jutott ennek az okára. Eldöntötte,

hogy tájékoztatja a titkosszolgálat helyi képviselőjét, az határozzon, mi legyen. Gergely az arab gondolatmenetét nem ismerte, viszont hogy magára hagyták, az nem volt egy jó jel.

Tíz percig volt a kihallgatószoba fogságában. Ekkor tért vissza a szabadságának e rövid korlátozója, közölve, hogy mehet. A biztonságist ugyanis a magyar nem érdekelte. Nem úgy az a két, a kijárattal szemben parkoló kocsi, no meg a Gergelyt a tranzit óta kísérő ember, aki a bejáraton kilépve a megfigyeltre bökve számukra jelzést adott. Amikor az utas beült az első, előtte megálló taxiba, a két parkoló autó már indulásra készen várt, hogy besorolhasson mögéje.

Gergely a Hyattba vitette magát. A Medinával szemben, a kikötő közelében, a belvárosban fekvő elegáns szálloda minden szempontból kedvezőnek tűnt. Nem volt túl messze sem az összekötőjének medinai találkahelyétől, de a két merénylet színhelyétől sem. Árai viszont garanciát jelentettek ahhoz, hogy „rendes" üzletembernek véljék. Nem utolsósorban pedig Gergely szerette a luxust, amivel gyerekkori nincstelenségét kompenzálta…

Útban a szálloda felé a taxi utasa végiggondolta az előtte álló feladatokat. Jövetele célja a város amerikai és izraeli konzulátusa elleni merénylet tervéhez szükséges információk, helyi sajátosságok összegyűjtése, ugyanis a bahreini támadástól eltérően ehhez az interneten nem tudott megfelelő adatokhoz hozzáférni. Végig kell járnia a helyszíneket, és begyűjtenie az összekötőjének már kiadott kérdésekre a választ. Az előbbit egyedül fogja végezni, az utóbbihoz pedig a szállodával szembeni Medina egyik apró, arabok által látogatott kávézójában találkozik a helyi emberükkel. Tökéletes, apróságokat is rögzíteni képes emlékezőtehetsége segítségével semmiről nem kell feljegyzést készítenie, és az is elég, ha a helyszín tanulmányozásáról készült anyagot a kávézóban egyszer elolvassa. Megjegyzi, és az írásos nyom megsemmisíthető. Gondolataiba merülve az utas azt sem vette észre, hogy követik. Igaz, annak az esélye, hogy ebben a kaotikus, zsúfolt forgalomban erre felfigyel, nem volt nagy.

A figyelők pedig nem veszítették el a célszemélyüket. Feladatuk csupán az volt, hogy állapítsák meg, hol száll meg. Miután látták Gergely becsekkolását a Hyattba, és az utána küldött ember még azt is megállapította, hogy három éjszakát marad, sőt, melyik szobát kapta, dolguk végeztével nem mindenki indult tovább. Óvatosságból a csoportvezető azért otthagyta két emberét. Döntése utólag bölcsnek bizonyult.

A távozó figyelők nem mentek messzire. Tíz perc kocsikázás után elnyelte őket az izraeli konzulátus mélygarázsa. Az épületben már nagyon várta jövetelüket egy ember, a képviselet vendége. Dan volt a várakozó. Amikor ugyanis Tel Avivban a figyelőrendszer segítségével befutott annak a híre, hogy Gergely az interneten keresztül repülőjegyet foglalt Casablancába, és három napig marad, Arni úgy döntött, hogy Dan használja ezt ki, és lépjen kapcsolatba az újdonsült ügynökkel. Ehhez az ottani képviselet figyelőbrigádja megkapta Gergely érkezésének időpontját, fényképét és személyleírását azzal, hogy állapítsák meg szállását.

Közben a mit sem sejtő Gergely két árnyékával a nyomában, helyi arabnak öltözve körútra indult. Fehér disdasában és a fejére tekert ugyanolyan színű kasmírsálában, amely arca egy részét is elfedte, jóformán felismerhetetlenné vált. Szándékosan öltözött be. El akart vegyülni a helyiek között. Tudta, hogy kétszer, indokolt esetben legfeljebb háromszor tűnhet fel a két képviselet közvetlen környékén, így jobb, ha ruhájával is próbálja álcázni esetleges visszatérését. A másnap délelőtti találkozója előtt, amely a helyi emberükkel már korábban rögzítve volt, ismerni akarta a terepet.

Az izraeliek épülete bizonyult az egyszerűbb feladatnak. A fehér disdasába öltözött, fehér turbános férfi nem tűnt fel a kis forgalmú mellékutcában, amelyben a konzulátus székelt. A képviselet előtti két sötétkék ruhás marokkói rendőr fekete, golyóálló mellényben, hátukon géppisztollyal sem tüntette ki figyelmével az egykedvűen ballagó helybélit.

A zömében kettő, de néha háromemeletes épületek városi beépítettsége kertnek nem, vagy csak igen szerény helyet engedett. A házak a húszas, harmincas évekből származtak, némelyikük karbantartására tulajdonosaik nem fordíthattak nagy figyelmet. A valaha a spanyolok által

fehér városként elnevezett település ebben az utcában nem felelt meg hírének. A valaha fehér falak nem kevés helyen színkopottan, elszürkültén vártak jobb időkre vagy fizetőképesebb tulajdonosokra. Lakatlan ház is akadt. Az egész környezet átlagos, nem túl elegáns negyed benyomását közvetítette az erre haladónak.

Gergely szerencséjére az utca széles volt, és szemben még két üzlet is lehetőséget kínált az idő húzására, a feltűnésmentes elidőzésre. A sétáló férfi élt is ezzel a lehetőséggel. Előbb bement a kis élelmiszerboltba, ahol az utcára néző kirakatfronton hosszan válogatott az üdítők között, majd vagy tíz perc után végül a legolcsóbbik mellett döntött. Kijövet a flaska lehetőséget nyújtott a további szemlélődésre: körülményesen kinyitotta csavaros kupakját, majd kis kortyokban, hosszabb szünetekkel bele-beleivott. Csak miután szomját csillapította, haladt tovább. A folyamat közben persze szemei mélyrehatóan pásztázták a szemben levő házat.

Az utca másik üzletecskéje sem kerülte el a figyelmét. Itt férfi és női fehérnemű volt belül, az utcafronton, amelyet közvetlenül a nagy ablakok előtt helyezték el. A vásárló a rekeszekben turkálhatott, míg a hosszúra nyúlt válogatás után egy sort mellett döntött.

A soha nem látott alkalmi vevőt persze nem az előtte levő áru érdekelte. Élénken szemlélte a szembeni, háromszintes, mélygarázsos épületet, amelyet egykori tulajdonosa előkert nélkül, közvetlenül a járda szélére építtetett. Az első szint magasföldszintként készült. Masszív, kétszárnyú faajtó védte a bejáratot, amelyet tervezői nyolc lépcső beiktatásával mintegy két méterre az épület belsejébe, egy beugróba vittek. A magasföldszint födémje talán másfél méterrel lehetett az utcaszint felett, a két méter fölött kezdődő ablakait végig erős rácsokkal látták el. Az épület szélén alumíniumborítású, távirányítós garázskapu vezetett lefelé. Azt az egyik éppen érkező alkalmazott kis fekete távirányítóval nyitotta. A kapu felfelé kúszott, majd helyhiány miatt henger formában a bejárat felett összetekeredett.

Gergely azonnal meglátta az épület ezen, talán egyetlen gyenge pontját. A garázskapu vékony, alumíniumborítása könnyen betörhető, és egy ott kioldott robbantás az egész épületet romba döntheti. Elégedetten távozott abban a tudatban, hogy másodszor nem kell felkeresnie ezt a helyet.

Most megcélozta a következő színhelyet az USA konzulátusát, azonban két árnyéka már nem követte. Azonnal jelentést tettek Dánnak, hiszen egyértelműnek tűnt, hogy a megfigyelt személy a képviseletet tanulmányozta

Miközben Dan és társai azon tanakodtak, mitévők legyenek, Gergely hasonló alapossággal tekintette meg a következő célpontot is, majd este lement a Casablanca-film emlékére berendezett presszóba, hogy valamit igyon. Itt ugyanis volt alkohol, és Gergely nyugodtan hódolhatott e szenvedélyének is. Öröme azonban csak az első sörig tartott. Akkor ugyanis megpillantotta Dant, aki egyenesen felé tartott.

„Ez honnan tudta, hogy itt vagyok?" villant át az agyán, de több gondolatra nem volt ideje, mivel az izraeli máris mellé ült:

– Üdvözlöm Abdullah. Látom, nem veszi olyan nagyon komolyan a szesztilalmat. Nagyon helyesen – majd intett a bárpult mögötti pincérnőnek, jelezve, hogy ő ugyanazt kéri –, szóval mi újság van?

– Nincs semmi különös, és örülök, hogy látom – próbált a megszólított kedélyeskedni, de maga is érezte, hogy ez félresikerült, hiszen nemcsak a meglepetése, de a félelme is érezhető volt a hangján.

Dan eldöntötte, hogy megleckézteti ügynökét: – Na jó. Hagyjuk ezt a játékot. Már mondtam, hogy ha valamilyen zsidó vagy izraeli objektum elleni lépésekről tud, azt ossza meg velünk. Szóval miért jött Casablancába, holnapután miért megy vissza, és mi keresnivalója volt például az izraeli konzulátus előtt, ráadásul abban a maskarában?

Gergely félelme ijedtséggé fokozódott. Hallgatott. Azon törte a fejét, honnan tudhatja ezt a zsidó, és milyen információs forrásaik lehetnek, ha minden lépéséről tájékozottak? Nincs más hátra, mint hogy beszámoljon az izraeli konzulátus elleni akcióról. Más lehetősége nincs. Az

elhatározást tett követte, Dan pedig elégedetten hallgatta az ügynökét, aki viszont egy szót sem ejtett a második tervezett akcióról.

– Rendben van. Így már kölcsönösen tartani tudjuk a megállapodásunkat. Mikorra lesz kész a terv, és milyen időpontban, ki, mivel hajtja végre az akciót?

Gergely a részleteket még nem dolgozta ki, így a valóságnak megfelelően válaszolt: – Még nem tudom, de egy hét múlva már minden összeáll

– Rendben. Akkor megint találkoznunk kell, hogy ezeket az információkat megkapjam. Mit tud javasolni?

Gergelynek nem akaródzott ilyen gyorsan újra találkozni Dánnal, ugyanakkor világosan látta, ha nem árulja el ennek az akciónak a részleteit, neki befellegzett: – Tudja mit, a szükséges részleteket elküldöm magának interneten. Adjon egy olyan címet, amelyre ezt elküldhetem. Mához egy hétre megkapja.

Dánnak nem volt ellenére ez a megoldás, hiszen egyikük sem kockáztatta, hogy esetleg együtt meglátják. Ugyanakkor nyomatékosan meg kell az ügynökkel érttetni, hogy mi vár rá. ha nem tesz eleget az ígéretének: – Lehet így is – írta fel egy cédulára azt a címet, amely libanoni hátterű volt, így nem tűnhetett fel senkinek. – Azonban tudja, mi történik, ha itt valóban eredményes akcióra kerül sor?

Gergely sóhajtott: – Hát persze hogy tudom. Erre nem kell külön felhívnia a figyelmemet! Elég baj ez nekem e nélkül is.

Dan elégedetten nyugtázta, hogy nem kell meglepetésektől tartani, és így magára hagyhatja a boldogtalan ügynököt.

A TERRORISTATÁBOR

A Casablancái gép pontosan szállt le Szanaában. Gergely már a repülőben útlevelet cserélt, és a határőr pultjára már Abdullahra kiállított szaúdi-arab okmány került, amellyel minden fennakadás nélkül beutazhatott. Itt ugyanis az arab útleveleket nem ellenőrizték a számítógépen, így az sem tűnt fel senkinek, hogy egy Abdullah sem volt a gépen, viszont a járatra felszálló Nagy nem érkezett meg. A váróteremben pedig már a jemeni táboruk embere várta, akinek kis terepjárójában tették meg a négyórás utat a távoli kiképzőhelyre.

Annak ellenére, hogy Gergely már többször járt Jemenben, a fővárost még nem látta. Mindig sietett, és az országból csupán a repülőtér, és a tábor közötti utat ismerte. Az pedig elég unalmas volt. Hegyek, völgyek, sivatagos terep, kevés zöld. A tábor sem kínált változatosságot. Szanaától északra, két hágó után, majd minden emberlakta településtől távol, a vadi al Gaufban, sziklás hegyek közepén helyezték el. Késő délután volt, mire Gergely elérte úti célját, és találkozott Moafakkal, a tábor vezetőjével.

– Szalem alajkum, Abdallah. Örülök, hogy ismét látlak. – A férfiak leültek, és teázás közben egy óráig mellékes dolgokról társalogtak, míg Gergely rátért jövetele valódi céljára:

– Egy férfit és egy nőt kellene kiválasztani a következő akcióra, amely Allah segítségével mindkettőt a Paradicsomba vezeti. Az arab kinézet nem okoz gondot. Lerajzoltam, mit és hogyan kellene gyakorolniuk. – Ezzel Gergely előhúzott zsebéből két vázlatot, amelyet a repülés során készített.

Moafak átvette. Mindkettő tereprajz volt, ami magyarázatot igényelt. Gergely bele is kezdett: – Látod, itt egy utcából fordulunk be erre a másik utcai egyenes szakaszra, majd kétszázhúsz métert haladva az úttesttől két méterre egy ház található, amelynek sarkában egy alumíniumborítású, felfelé gördülő garázsajtót helyeztek el. A kapu három méter széles. Azt kell gyakorolni, hogy befordulva az utcára a garázsig egyenesen, majd itt hirtelen jobbra fordulva be kell törni a kaput, és bent robbantani. Ez a könnyebbik feladat, ezt egy lány csinálhatja.

– Hm. Szóval itt van Fatima. Fél éve gyakorlatozunk, ő már alkalmas erre. Milyen kocsival készítsük fel?

– Egy kis, városi Toyotát, négykerék meghajtású kocsit fog kapni. Tudsz ilyen szerezni?

– Igen – kezdett Moafak a másik vázlat tanulmányozásába. Mielőtt azonban kérdezhetett volna, Gergely ismét magyarázni kezdett:

– Ez egy bonyolultabb ügy. Itt a sarkon kell várakozni, majd egy megadott kocsi után besorolni, amelyik rögtön balra fordul. Azt követve százötven méter haladás után ez a kocsi egy erős, rácsos tolókapuval őrzött bejáraton fordul be. Ekkor fel kell túráztatni a mi kocsinkat, utána fordulni, belemenni az előtte behajtó autóba úgy, hogy az jobbra kipördüljön. Itt arra kell ügyelni, hogy egy enyhe emelkedőn ívesen kell felhajtani a körülbelül harminc métert. A meglökött kocsi azonban nem fordulhat a mi kocsink elé, mert akkor akadályozza a további haladást. Ha ez mégis megtörténne, azt a variációt is gyakorolni kellene, hogy a meglökött kocsit magunk előtt tolva tegyük meg a feljáró hátralevő szakaszát, majd bele kell hajtani az autóúttól két méterre levő bejáratba, és ekkor robbantani. Az akciókocsi egy kisteherautó, külön megerősített acéllökhárítókkal ellátva, és egy olyan motorral felszerelve, amely erre a feladatra képes.

– Jó. Értem. A második akciót Jihadra bízom. Építsük meg méretarányosan a helyszínt, erre gondoltál?

– Igen. És két napig itt maradok, szeretném látni a gyakorlatozás beindítását, talán tudok tanácsokat adni. Azonkívül mindkét személlyel elbeszélgetnék, persze csak ha egyetértesz.

Másnap délre a tábor lakói a völgy egyik nyúlványában homokból, szikladarabokból, és fából megépítették a gyakorlóterepet. A két kiszemelt pedig kezdetben Moafak, majd később Gergely irányításával elkezdte a felkészülést.

Gergely mindkét kijelölt merénylővel egyenként foglalkozott. Persze Fatimával szívesebben. Mindkettőnek többször is elmagyarázta feladatuk nagyságát, fontosságát, és Allah azon szándékát, hogy ezt a hőstettet éppen ők hajtsák végre. Így ők is, de egész családjuk bebocsátást nyert a Paradicsomba.

A gyakorlatozás közben szüneteket tartott, és nagy sétákat tett velük a közeli hegyekben, hogy ne csak a begyakorolt mozdulatok üljenek, de a szellemi akarat is rendben legyen. Különösen Fatima volt kedves a szívének, vagyis hát inkább másnak, ami azonban inkább a lánynak, mint az akció végrehajtójának szólt.

Fatima szegény jordán parasztcsaládból származott. Szülei nem iskoláztatták, mert azt fölöslegesnek vélték, hiszen úgyis férjhez megy. Ez a terv azonban nem sikerült, Fatima nem volt kimondott szépség, és szülei állandó robotoltatása, no meg zsörtölődésük, hogy rajtuk élősködik, pokollá tették az otthoni életét. Ezért nem volt kedves, inkább akaratos. Szüleivel együtt ő is megörült annak, amikor egy arab szervezet kiképzést ajánlott.

A faluján kívül nem ismerte a világot, örömmel hagyta magát rábeszélni a kalandra. A tábor, a kiképzés, az életcélt adó hit, Allah szolgálata egyaránt tetszettek neki. Barátnőkre is szert tett. Még külföldire is, Aisára, vagyis Carmenre. Este, a sátor sötétjében, Aisa unszolta a szűz Fatimát, hogy a paradicsomi élet előtt próbálja ki a fiúkat itt is. A kiskorában a szudáni szunnán átesett Fatimának azonban nem voltak szexuális igényei, és különben is, a Korán az ilyesmit tiltotta. A fiúk nem különösebben érdekelték. Most viszont, amikor a Paradicsom ilyen közel került, és a barátnő Abdullah csodálatos képességeiről beszélt, kacérkodott a gondolattal. Pedig tudta, hogy tilos gondolnia bármi helytelenre. De érezte, és hízelgett neki, hogy Abdullah, akiről Aisa áradozott, érdeklődik iránta. Ha Aisának szabad, és Allah nem büntette meg, akkor ő is kipróbálhatná..

Elutazása előtti nap késő délutánján Gergely a gyakorlókocsival elindult a völgy egyik távolabbi pontjára. Persze Fatima vezetett. Kísérője pedig eldöntötte, hogy kell neki a lány, mert már rég volt nővel. Elkezdte hát a combjait fogdosni. Fatima, aki ugyan semmit nem érzett, hagyta. Sőt. Egy szikla mögé irányította a kocsit, majd megállt.

Kiszálltak. A férfi egy takarót vett ki a kocsiból és arra azonnal lefektette a lányt. Az kíváncsian várta a folytatást, ami nem is maradt el. Gergely ráfeküdt, majd csókolni kezdte a

száját, amit a lány viszonzott, majd a nyakát, miközben keze már mohón a mellét markolászta. A lába sem tétlenkedett és széttolta Fatima combjait. A lány nem ellenkezett, Gergely pedig, aki már ki volt éhezve a szeretkezésre, kibontotta a lányt ruháiból, majd el akarta kezdeni az aktust. Amikor azonban elkezdte a behatolást, Fatima kibírhatatlan fájdalmat érzett. Felordított, majd lelökte magáról a férfit A váratlan fordulattól Gergely megmerevedett, Fatima meg sírásban tört ki:

– Allah ezt nem akarja – tört ki belőle.

Gergely elkáromkodta magát, de ezt Fatima nem értette, mert anyanyelvén tört ki belőle a kéje kielégítetlensége feletti bosszúság.

– Szunna? – tért át néhány perc múlva az arabra.

A lány könnyektől elmaszatolt arccal bólintott. „A fene egye meg", gondolta Gergely, „pont nekem, és pont most kellett egy körülmetélt nőre buknom. Hogy nem tudnak erről lemondani. Pedig nincs is a Koránban, és Mohamed sem mondott soha ilyet", de hangosan mást jegyzett meg: – Ha Allah nem akarja, akkor nem szabad erőltetni. Akkor majd a Paradicsomban. – Ebben azonban Gergely nem volt biztos. „Ha meghiúsul a merénylet, akkor is oda kerül?" gondolta, de erre nem tudta a választ.

A TÁMADÁS

A Szanaából beutazó arab izgatottan viselkedett a **Ca**sablancái repülőtéren. Homlokáról patakokban folyt a víz, keze kicsit remegett. A határőrfülkéhez közeledve még hányingerével is küszködött. A gesztikuláló, lármázó nagy, zömében számos gyerekkel utazó arab tömegben azonban ez senkinek sem tűnt fel. A nyitott üvegkalitkában helyet foglaló két egyenruhásból csak az egyik nézett fel egy másodpercre a jemeni útlevelét nyújtó beutazóra, majd sokéves rutinnal a számítógépbe pötyögtette az adatait, és a hatodik órai szolgálat miatt unott fáradtsággal dobta a magas pultra a némileg megviselt útlevelet. Az utas akadálytalanul léphetett be a királyság földjére.

Jihad megnyugodott. Az első akadályt feltűnés nélkül, de főleg eredményesen vette. Hiába volt a hosszú hónapokig tartó kiképzés, és az a pszichológiai drill, amely hívatott volt megakadályozni az idegesség jeleit, ez nála csak az oktatás során hozott eredményt. Első éles bevetésén, amelyet egyben ezen a világon az utolsónak szántak, a kiképzés nem kamatozódott. Pedig a feszültségre semmi oka nem volt. Egyszerű zarándokként utazott, csomagjában az ég adta világon semmi sem volt, amelyet a legkritikusabb vámos vagy határőr is kifogásolhatott volna. Ha rákérdeznek, Allah vízi trónja, 11. Hasszán mecsetje volt a célja, hogy imádkozhasson e csodálatosan nagyszerű helyen. De senki sem kérdezte. Jihad érdektelen volt.

Az újonnan érkezett megcsodálta a repülőtér modern építészetét, majd vonatra szállt, hogy bevitesse magát a városba, a Casa-Port központhoz közeli, kikötői végállomáshoz. A harmincöt perces út során a huszonegyedik életéve betöltése előtt álló utas a félig telt vonaton életéről elmélkedett, ugyanis gondolataiba már útba volt a Paradicsom felé.

Jihad Libanon egyik palesztin táborában született. Szülei eredetileg Haifa környékéről származtak, és egykor aprócska kis földjük műveléséből éltek. Apja egyszerű parasztember volt, aki a homokos, sziklás földjéről családját csak igen szegényesen tudta ellátni. Izrael állam kikiáltása előtt falujából mindenki Libanonba menekült. Apja sem mert odahaza maradni. A nagy szavak ellenére azonban a százmilliós arab világ csupán az élethez legszükségesebb dolgokkal látta el a menekülteket, és semmit sem tett a beilleszkedésükért. Évekig, évtizedekig tartott a menekültek kilátástalan táborélete. Innen csak kevésnek sikerült kitörni, gyökeret ereszteni egy új hazában, és maga mögött hagyni a kiszolgáltatott palesztin menekült státuszát. Ő már a táborban született, de ekkor már szülei nem a hét évig otthonukat jelentő sátorban, hanem hullámlemez kunyhóban éltek. Jihad azonban már erre sem emlékezett, mert apja közben a tábor területén, néhány szomszédjához hasonlóan, agyagból, fából és hullámlemez-

ből apró házacskát emelt. Ennek egy szobája, konyhája valamint tetőterasza volt. Ezzel már valakik voltak. Persze csak a táborban.

Jihad az apró házacskában élte le élete zömét. A táborban működő Korán-iskola néhány osztályát is elvégezte. Barátainak jelentős része, de a tábor gyermekei is ide jártak. Megtanulta, hogy a Szentföld az araboké, de onnan a zsidó betolakodók elűzték őket. És a fehérek, a hitetlenek asszisztáltak. Ez teljes egészében találkozott, és egybeesett addigi tapasztalataival. Megtanították, hogy az ősi hazát vissza kell szerezni. Ezt mondja a Korán. Aki erre szánja rá magát, Allahot szolgálja, igaz ügyért küzd, és a Paradicsomba jut. Szülei hagyták. Minek tanuljon mást? Úgyse kap munkát. Sem Jihad, sem barátai. Ha pedig Allah nevében idő előtt távozik, nekik is megnyitja a Paradicsom kapuit.

Szüleikhez hasonlóan a fiatalok is alkalmi munkákból, de főleg adományokból tengődtek. Jobb híján mindennapi témájuk az ősi ellenség, a zsidóság szapulása volt. Ebben élték ki magukat. Izraelt és a zsidó államot támogató Amerikát tették felelőssé hazátlanságukért, szegénységükért. Vak düh dolgozott bennük.

Jihad tengés-lengésében barátja példája hozott változást. Az csatlakozott egy szervezethez, amely változtatni akart a kiforgatott arabok sorsán. Allah dicsőségére. Fegyverrel a kezében. Jihadnak ez tetszett. Vele tartott. Életében először elutazott. Világot látott. Megfordult Szíriában és Jemenben. Hegyvidéki, sivatagi táborokban kapott kiképzést fegyverek használatából, robbanószerek kezeléséből. Közben pedig oktatták, hogy a Korán ezt kívánja tőlük. No meg, hogy akciók során hogyan viselkedjenek, nehogy idő előtt feltűnjenek.

Jihad életében először boldog volt. Nem volt gondja a szerény mindennapi szükségleteire, és földi tartózkodása még célt is kapott. Azt is mondták, hogy az önkéntesek családjáról az arab nép gondoskodik. Igaz, erre Jihad nem ismert példát. De ezt is elhitte. Boldogan jelentkezett merényletek kivitelezésére, és amikor a **Ca**sablancái ügyet rábízták, megdicsőültnek érezte magát.

Jihad a vonatút során át tudta tekinteni rövid életét. A pályaudvarra érkezve a kívülről megtanult címre, a tengerpart mentén, a Nagymecsettel szemben egy öböl partján húzódó telepre vitette magát.

Az agyagfalakkal körülvett település semmiben sem különbözött szülőhelyétől, a libanoni tábortól. Apró, a falhoz vagy egymáshoz ragasztott vályog, néha kövekből vagy fából kiegészített kunyhók, vagy egyemeletes házacskák húzódtak az áttekinthetetlen, girbegurba sikátorok mentén. A tábori viszonyokhoz képest a tehetősebbek otthonait tetőterasszal is ellátták. A szegénység jele azonban az egész telepen érezhető, sőt, szagolható volt, hiszen sem vizet, de csatornát sem vezettek be ezekbe a kunyhókba.

Némi kérdezősködés után Jihad megtalálta kijelölt házigazdája otthonát, ahol egy aprócska szobát, benne csupán egy gyékényt jelöltek ki hajlékául. De ezzel nem törődött, hiszen megszokta a spártai körülményeket. Házigazdájától megtudta, hogy holnap reggel jönnek érte, addig menjen imádkozni. De ne késsen el, mert este bezárják a telep bejáratait, és nem tud visszajönni. Megfogadta a tanácsot. Mivel még nem volt itt az ima ideje, kisétált a nyomortelep bejáratán, és célba vette a tengerpartot.

A tengerpart alig száz méterre volt a telep bejáratától, de az egyébként kopár, beépítetlen terep vízhez közeli részén, a környezetéből kirívó, kétszintes étterem húzódott. Azt kellett megkerülni, hogy a tengerpartra jusson. Magas verandáján, no meg a tetőteraszon asztalok sorakoztak, rajtuk fehér terítő. Nehéz evőeszközökkel és fehér tányérokkal terítették meg azokat a fekete ruhás pincérek. Csak néhány asztalnál ültek vendégek, zömében elegáns ruhájú fehérek, előttük gazdag ételválasztékkal- Jihad soha nem volt ilyen helyen. Dühödten nézte az étkezőket, a kíséretükben levő kiöltözött nőket, és az étterem előtt álló nagy, sötét Mercedeseket meg BMW-ket. „Nem Allahnak tetsző életet élnek. A mi nyakunkon” gondolta, majd leült a köves partra és a szemben lévő mecsetet csodálta. Lelke boldogsággal, elégedettséggel telt el. „Ez az arab világ. Érte kell harcolni” gondolta, majd nekiindult, hogy megtegye az egyórás

gyalogutat a mecsetig.

Másnap Jihadot házigazdája bevitte a városba. Egyenesen a városfallal körülvett, külföldiek számára veszélyesnek mondott, és ezért került Medina egy piszkos kávézójába vezette, ahol találkozott az itteni összekötőjével. Az idősebb, bajszos férfi feltűnésmentes városi ruhában ült egy kis asztalnál, de rajta kívül nem volt vendége a kávézónak. Nem mutatkozott be, de rögtön a tárgyra tért:

– Elviszlek, hogy megnézd és megismerd a környéket. Most előbb gyalog, majd autóval megyünk. Az a lényeg, hogy megmutatom neked azt a fekete személykocsit, amely minden nap azonos időben halad át, és fordul be a célépülethez. Utána kell besorolnod, és egy száz métert haladnod, majd amikor a rácsos kaput elhúzzák, és a kocsi befordul, teljes gázt adni, utána menni, a kocsit a harmincméteres felhajtón vagy az útról lesöpörni, vagy a bejáratig tolni, és ott robbantani. Ha nem sikerül a besorolás, akkor az egészet másnap megismétled. de jobb. ha elsőre eredményes vagy. A kocsit holnap a robbanószerrel együtt fél órával az akciót megelőzően megkapod. Eddig minden világos?

– Persze, hiszen ezt gyakoroltuk. Akkor nézzük meg a helyszínt. – Jihadot nem lepte meg sem a bemutatkozás elmaradása, sem az, hogy összekötője rögvest a tárgyra tért. Ezt tanulta, ez volt a megszokott.

A két férfi elindult. Jihadot társa elsőként kivezette a Medinából, majd előbb a tengerparton, később pedig a bulvár két pálmasorral övezett belső sávján gyalogoltak, amíg egy fél óra elteltével el nem érték az amerikai főkonzulátus épületét. A ronda, szürke, négyszögletes betonépítmény magas vaskerítés mögött, húsz vagy harmincméternyire az utcától egy kis parkban állt. Az erős rácsokból készült kapu az arra jogosultak előtt tolatással megnyílt, majd visszsza is csukódott.

– Arra ügyelj – hívta fel Jihad figyelmét a kísérője –, hogy a kapu után balra felfelé kell hajtani, és erő kell a kocsinak, hogy ne csak tolja a főkonzul kocsiját a betonelőtér alatti bejárathoz, de ez gyorsan is történjen. Nézd, csak három rendőr van az épület előtt, mire azok észbe kapnak, te már a Paradicsomban leszel. És még valami. A kocsival lentről jössz, ahol még nem voltunk, de mindjárt megnézzük. Ott arra kell ügyelned, hogy a sarkon az amerikai iskola előtt szintén két rendőr van, de azok sem zavarnak sok vizet.

Miközben lassan lefelé sétáltak, Jihad feltűnés nélkül szemrevételezte a konzulátus előtti forgalmat. Látta, hogy nincs külön kanyarodó sáv, vagyis a területre behajtók megakasztják a mögöttük levő forgalmat. Ez jó és rossz is. Jó, mert a konzul kocsija mögé tud kerülni és rossz, mert nincs sebessége az autójának. A kapunyitás elegendő időt hagy arra, hogy a konzul után menjen, de azt feltúráztatott motorral, és csak figyelmesen hajthatja végre, mert az előtte levő kocsit olyan erővel kell meglöknie, hogy lekerüljön az útról, és szabad helyet biztosítson a bejárat betörésére. Ha a konzul kocsija nem teszi szabaddá a terepet, akkor végig kell tolnia a célig, mert csak ott szabad robbantani. Ez időveszteség, amit jó lenne elkerülni, mert értékes perceket hagy a tengerészgyalogosoknak a tüzelésre. Ekkor pedig felrobban a kocsi, de ha nincs a bejáratnál, kevesebb kárt, rombolást okoz.

– Milyen erős kocsit kapok? – kérdezte.

Társa elismerően nézett rá. „Rögtön felfogta a problémát” gondolta, mielőtt válaszolt: – Egy kisteherautót kapsz. Öreg, rozoga járműnek néz ki. Első lökhárítóit tömör acélra cseréltük ki, motorja is új, és a többszörösét tudja a gyárilag beszereltnek. Olyan erős, hogy ha indulás előtt négyezer fordulatszámra feltúrázod, akkor gond nélkül eléred célodat. Különben két másodperc kell ennek a fordulatszámnak az eléréséhez.

A séta nem hozott további felismeréseket. Utána Jihad megnézhette a kocsit is, majd még egyszer bejárták az utat. Jihad vezetett, és társának valóban igaza volt: a rozoga külső erős belsőt takart. Jihad meg volt elégedve. Megbeszélték, hogy másnap hol, és mikor kapja meg a már robbanószerrel ellátott kocsit, majd elváltak.

Jihad nem ment rögtön haza. Maradék pénzéből szép ruhát vásárolt, hiszen a dirhamokra

már holnaptól nem lesz szüksége, viszont a Paradicsomba mégse kérhet bebocsátást utazóruhában.

Másnap korán, pitymallat előtt kelt. Megmosakodott, szépen felöltözött új ruhájába, és a maradék parfümjét is magára locsolta. A kelleténél több volt még az üvegben, úgyhogy áradt is tőle az édeskés, keleti illat. De nem törődött ezzel, ahogyan a Nagymecset kora reggeli imájára gyülekezők sem. Velük együtt tett eleget az aznapi első kötelező imának, majd lelke megnyugvásában reménykedve, számára érthetetlen okból idegesen ment a találkahelyre.

Jihad izgalmában korán indult, így idő előtt ért a kocsi átadásának a színhelyére, az Arab Liga parkjához. Várnia kellett. Innen tízpercnyi útra volt az a pont, ahol besorolhat a konzul autója mögé, de egyelőre még kocsija sem volt. Azt ugyanis társa a megbeszélt időre hozta, majd megmutatta a robbanószer kioldóját: – Találkozunk a Paradicsomban – búcsúzott el attól, majd alakja mindörökké eltűnt Jihad szeme elől

A fiú beült. Fészkelődött egy kicsit, majd elindult. Keze idegességében kissé rángatta a kormányt, de annak holtjátéka elég nagy volt ahhoz, hogy ez ne hasson ki a menetirányra. A forgalom meglepően kicsi volt, így a szükségesnél néhány perccel korábban ért a sarokhoz. Elővette az erre az eshetőségre tervezett megoldást, vagyis befordult, és megállt a sarki cipőüzlet előtt, mintha árut szállítana. Nem szállt ki hanem visszapillantó tükreiben nézte, mikor fordul be a konzuli kocsi.

Szerencséje volt. A fekete jármű éppen piros lámpát kapott, így Jihad fel tudott készülni arra, hogy miután befordul, és eléje kerül, be tudja magát erőszakolni mögéje. Most látta, hogy a lámpa zöldre vált, és a kocsi elindul. Járó motorja segítségével a járda széléről legurította az első kerekét, majd megvárta, hogy a konzuli autó eléri a kocsija közepét. Ekkor tovább engedte az autót, úgyhogy majdnem nekiütközött az amerikainak. Erre szükség is volt mert a következő Mazda nem akarta őt beengedni, de nem volt más választása, mert a kisteherautó már a sáv háromnegyedét elfoglalta, kikerülésére viszont nem volt már hely. Káromkodott is annak vezetője, aki éppen hogy csak elkerülte a komolyabb összeütközést, de lökhárítója így is nekiment kissé a rozoga szemtelenkedőnek. Jihad viszont ezzel mit sem törődve a célautó mögé sorolt, amely nem vette észre a mellette, illetve mögötte zajló eseményeket. Nem is volt benne eddig semmi feltűnő, hiszen az apró koccanások itt napirenden voltak.

Három perc telt el, és a főkonzul elérte a bejáratot. Valószínűleg telefonon már jelezhették jövetelét, mert nem állt meg, várva a kapunyitást, ugyanis az már bebocsátására feltárult.

Jihadot a váratlan fordulat meglepte, de gondolkozni való ideje nem volt. Amint látta, hogy az előtte levő jármű megállás nélkül fordul be, két másodpercre a kuplungra lépett, miközben feltúráztatta a motor, majd óvatosan leengedte a lábát a bal oldali pedálról, miközben a jobb oldalit tovább nyomta, és közben jobbra kormányzott. Ügyelt arra, hogy fordulás közben a nagy erő ne sodorja ki. A kocsi eleje ugyan kicsit balra sodródott, a kapu széle leszakította a jobb oldali hátsó sárhányót, ugyanis nem tudta tökéletesen kikormányozni a nagy fordulatszámmal végrehajtott támadást. A manőver végül is sikerült, a jármű közvetlenül az első után a kert betonútján volt, majd irányt vett az előtte haladó lökhárítójának, amelyhez vészesen közeledett.

A behatoló teherautó pillanatok alatt a kerítésen túl termett. Csak ekkor ocsúdtak fel az addig a kapu előtt tereferélő rendőrök. Lekapták a hátukon lógó géppisztolyt, de a kocsi már bent volt az amerikai konzulátus parkjában, vagyis területen kívül, így nem tudták hirtelenjében, mit tegyenek. Azt tanították nekik, hogy ott már nincs semmi jogkörük. Lőhetnek? Ne csináljanak semmit? Tanácstalanok voltak, ezért óvatosságból, hogy mégis tegyenek valamit, a levegőbe tüzeltek.

Jihad nem várta meg, amíg a marokkóiak eldöntik, mit is tegyenek. Teljes erővel, padlógázzal nekiment a személygépkocsinak, amelyet az ütés jobbra perdített, hogy aztán néhány méterrel odébb a virágágyás közepében kössön ki.

– Allah akbar – ordította a félúton is túl haladó Jihad, miközben a bejárattól kirohanó ten-

gerészgyalogosok tüzet nyitottak a kocsira, amely ekkor már csak tíz méterre volt az épület bejáratától. A golyózápor nem kímélte a vezetőt, akinek keze a kioldón volt, de már nem volt ideje arra, hogy bekapcsolja azt. Négy golyó is érte. A gyors egymás utáni találatokat Jihad alig tudta megkülönböztetni. A vállán, a bal fülén és a lábán is éles, nyilalló fájdalmat érzett, majd a feje is megbillent. Minden elsötétedett. Sötét alagutat látott, amelynek végén mintha fény lenne. Keze a kioldót akarta meghúzni, de végtagja már nem engedelmeskedett a parancsnak. Ez volt az utolsó érzése.

A tengerészgyalogosok tüzelése átvette Jihad szerepkörét. A kocsi ugyanis oldalt hajtott, a tengerészgyalogosok így annak elejét és hátulját egyaránt végigpásztázták lövedékeikkel. A robbanószereket betárolók erre az eshetőségre is felkészülhettek, mert a trotilt a kocsi teljes hosszában, kis adagokba helyezték el. A dinamit egy része a vezetőülés alatt, egy másik csomag az üres másik ülésen talált helyet, de jutott belőlük a platóra is. A becsapódó lövedékek egyik csomagot a másik után találták el, de amit nem ért golyó, az a kitörő tűztől repült a levegőbe, miközben az autó saját tehetetlenségi erejének a következményeként már nagy lánggal égve továbbhaladt, betörte a bejáratot és az előtérben folytatódott a robbanások sorozata. Lángok, és sűrű füst borította be néhány másodperc alatt az épületet, amelyből nem lehetett menekülni, mert éppen ezen az útvonalon robbantak a töltetek.

Délben a hírügynökségek a helyi forrásokra hivatkozva már jelentették, hogy a Casablancái amerikai főkonzulátus ellen öngyilkos merényletet követtek el. Az épület egyharmada kiégett. Tizennyolc amerikai, köztük az épületet védő öt tengerészgyalogos is áldozatul esett, a fő-konzul csodával határos módon sértetlen maradt, míg a merénylő életét vesztette.

Néhány utcával odébb Fatima, az izraeli konzulátus öngyilkos merénylője ekkor még csak a Paradicsom kapuja előtt állt. Akciójának időpontja fél órával Jihad utánra volt időzítve. Kocsija éppen a képviselet felé vette útját. Fatima a kocsi kazettás rádiójába Koránidézeteket tett, azt bekapcsolta, majd folytatta útját.

A zöld terepjárót a konzulátus első emeletéről figyelték. Itt a ház építésze félméteres az utcára kiugró árkáddal látta el az utcafront egyik szobáját, amely a ház közepén volt. Nemcsak az utcafrontot, de ezeket a kiugró nyílásokat is kis, oldalsó ablakkal tervezték, amelyek kényelmes rálátást nyújtottak az utca jobb és bal oldalán történtekre. Nem kellett ezért a frontszakasz ablakán kihajolni annak a két távcsöves mesterlövésznek sem, akik figyelmesen szemlélték az utca forgalmát. Nyitott ablak mellett, de elhúzott függönyök mögül szemlélték a kinti eseményeket. Kintről nem is látszódtak, hiszen a függöny eltakarta őket

Már több mint két órája szemlélték a forgalmat. Előzetes tájékoztatásuk alapján ugyan csak tizenegyre ígérték a hívatlan vendéget, de hát az idő az araboknál bizonytalan fogalom. Izgatottak, sőt, idegesek voltak. Mindenképpen el akarták kerüli, hogy egy vétlenül arra haladó kocsira, amely éppen hasonlított a megadott paraméterekre, nyissanak tüzet. Ami beláthatatlan következményekkel járhatott volna. De ezt a főnökeiknek kellett mérlegelni. Ennek ellenére feszült volt a hangulatuk. Rajtuk kívül aznap mindenki számára „kirándulást” szerveztek, ezért csak a biztonsági emberek tartózkodtak a konzulátuson.

Pontban tizenegykor aztán valóban egy zöld terepjáró fordult be a konzulátus utcájába. A mesterlövészek távcsövükön keresztül látták, hogy vezetője egy fiatal arab lány, vagyis minden ismert szempont egybeesett. Azért még mindig maradt némi kockázat. Utasításuk úgy szólt, hogy lehetőleg akkor tüzeljenek, amikor a legkevesebb vétlen személy van a közelben, és ne a vezetőre, hanem a kocsira. Ha valóban robbanószerrel tömött a jármű, felrobban. Ha nem, akkor csak a kocsit teszik tönkre, és emberben nem esik kár.

A két mesterlövész felkészült. Az egyik a kocsi elejét, a másik a csomagtartót vette célkeresztbe, majd távcsövön keresztül követték a jármű lassú mozgását. A csekély sebesség kedvezett az utasításuk szellemének, ugyanis a zöld kocsit a mögötte levő három jármű megelőzte, a kereszteződés piros lámpája meg a többi autót tartotta fel. Szemből sem volt forgalom.

– Most! – adta ki az egyik, nyilván a parancsnok az utasítást, és a két fegyver jóformán

egyszerre eldördült. A távcsövön keresztül mindketten láttak a becsapódást, majd rögtön utána hatalmas robbanás rázta meg a környéket. A zöld kocsi pillanatokon belül lángokban állt. A kocsihoz közeli házakból ablaküvegek hullottak a járdára, az úttestre, amelyre egy kisebb pálmafa is ráborult. Csak a vakszerencsének, no meg a mesterlövészek körültekintésének köszönhetően nem sérült meg senki. Fatimán kívül. Neki nem volt ideje felkészülni, vagy utolsó imát mondani. Váratlanul, azonnal érte a halál.

Aznap a Casablancái rendőrség második nyilatkozat kiadására is kényszerült: „Az izraeli képviselet közelében ma 11 órakor, ismeretlen okból lőszerrel megrakott kocsi robbant fel. A benne ülő személy szörnyethalt. A holttest oly mértékig összeégett, hogy személyazonosítására nem volt mód.”

VIII.

A KETTŐS ÜGYNÖK

A CIA KÉNYSZERPÁLYÁJA

Wally mit sem sejtve dolgozott langleyi irodájában, amikor titkárnője fakó arccal egy táviratot tett eléje és szó nélkül bekapcsolta a televízióját. Az igazgatóhelyettes meg is lepődött ezen, de ennek nem adott hangot. Még mielőtt olvasni kezdhetett volna, a tévé hangja, majd képe is bejött. A riporter éppen egy romos épületet mutatott, amelyből imitt-amott még mindig vékony füstcsík szállt fel, miközben a halottak számát közölte.

A férfi nem jött rá azonnal, hogy a Casablancái konzulátusukról van szó, mivel a riport elejét nem látta. Elkezdte olvasni a rabati nagykövetségükön működő CIA-rezidentúra rejtjeltáviratát: „Helyi idő szerint fél tizenegykor a casablancai főkonzulátus ellen öngyilkos merényletet hajtottak végre. Tizennyolc amerikai halt meg, köztük…”

Wally keze remegni kezdett. Nem tudott tovább olvasni. A hír váratlanul, földrengésként érte. Felemelte a fejét. Ablakain hangosan kopogott az erős szél által bevert nyári vihar esőcseppjei. Villámlott. Wally látta az elnyújtott, cikázó, erős fényt, majd közvetlenül utána a dörgést. Még a CIA nagy, stabil épülete is beleremegett. A közelben lehetett az égi földindulás becsapódása. Egyik villám a másikat követte. Talán ezért, de lehet, hogy más okból, szemei elhomályosodtak. Levette a kinti ítéletidőről a tekintetét, és már más szemmel nézte a képeket.

Néhány másodperc telt el, amíg úrrá lett érzelmein és tovább tudott olvasni: „…a szolgálatban levő öt tengerészgyalogos és a főkonzulátus rezidentúrájának négy tagja. A főkonzul és a rezidens nem sérültek meg.”

Wally a marokkói merénylet sikerét saját kudarcaként élte meg. Ezt ugyan magának sem merte bevallani, és tudatalatt azzal is tisztában volt, hogy ez a felfogása nem igaz, de attól még valós érzelmeiről volt szó. Az érzés egyszerűen a hír hallatán rátelepedett, majd elhatalmasodott. Nem tudott tőle szabadulni. Nem kellett azonban sokáig várnia, míg az ügyről beszélhetett. A CIA igazgatója ugyanis a Casablancái robbantásról szóló hír nyomán rögtön telefonjához nyúlt és őt hívta:

– Láttad már? – hallatszott a főnök közvetlen vonalából a hangja.

– Sajnos igen – válaszolt szomorúan a hívott fél.

– Ha tudsz, gyere át – adta ki ellentmondást nem tűrő hangsúllyal az utasítást, majd a választ be sem várva bontotta a vonalat.

Wallynak most, szokásától eltérően, nehezére esett a rövid út megtétele. Nem szívesen tett eleget ennek a hívásnak, de tudta, hogy az ügyet meg kell beszélni.

Szokásától eltérően mogorván, befelé fordulva lépett be a főnöki titkárságra, és az ottaniak üdvözléséről is elfelejtkezve rögtön továbbhaladt. Nem is szóltak hozzá a titkárnők, ismerték ezt az arckifejezést, amikor jobb békén hagyni az igazgatóhelyettest.

Az igazgató rákvörös fejjel, szokásához híven szótlanul mutatott az ülőgarnitúrára, miközben éppen a nemzetbiztonsági főtanácsadóval beszélt a merényletről. Wally ezt a telefonkészülék zöld lámpájáról látta, ez volt ugyanis a Fehér Ház főtanácsadójának a közvetlen vonala. Miközben nézte a főnökét, annak feje a beszélgetés során tovább sötétült, és Wally már attól tartott, hogy gutaütés éri. A beszélgetésből azonban nem sokat hallott, mert az éppen a vége felé közeledett, s csak igenek és nemek hagyták el az igazgató száját. Csak a főnöke záró-

mondata volt hosszabb:

– Végiggondoljuk, mit tudunk tenni – majd a vonalat bontották, az igazgató pedig hozzá fordult, és szokásától eltérően elkáromkodta magát: – A fene egye meg ezt a szar világot, és a még szarosabb helyzetet. Állandóan abban a dilemmában vagyunk, hogy ha megakadályozunk egy terrorista akciót, arról legfeljebb a Fehér Ház tud, és az sem hiszi mindig el, ha a merénylet sikeres, akkor ránk mutogatnak, és vizsgálatot kapunk a nyakunkba. Ha meg prevencióként a Paradicsomba küldjük a potenciális támadót, ordítoznak, hogy ez milyen jogállam, és hogy gyilkosok vagyunk.

Az igazgató lilás feje előbb vörössé szelídült, majd lassan tovább veszített színéből. Felállt, a zuhogó esővel mit sem törődve kinyitotta az ablakot. Mély lélegzeteket vett a hűvös, nedves, nyírott fű és fenyőerdő szagkompozíciójából álló friss levegőből, miközben nadrágjára és ingére esőcseppek telepedtek, majd fel-alá kezdett szaladgálni a szobában, de még így is eltelt néhány perc, amíg megnyugodott és Wallyhoz fordult: – Ne haragudj, ez nem neked szólt, de nem akarom mindig fegyelmezni magam, valamikor ki kell engedni a gőzt, és ki előtt, ha nem előtted?

Wallyt a látvány, és a szavak megnyugtatták. Nem csak ő érzi magát szarul. A kollektív felelősség tudata pedig feloldoz. De nem szólt semmit, várta, amíg az igazgató rátér hívása tárgyára, ami persze nem volt kérdéses.

– Na jó – ült le az végre, miközben tekintete a kinti szürkeségbe veszett. A vihar éppen a csúcspontján volt. Folyamatosan dörgött és villámlott, a nyitott ablakon pedig erősen beesett az eső, átnedvesítve a drága, mintás szőnyeget, azonban az égi áldás nem ért el az ülőgarnitúráig, mert azt a behúzott függöny felfogta, majd a padlóra vezette. Miközben az igazgató szemét nem vette le a kint dúló természeti erők vad táncáról, folytatta: – Megint a saját kelepcénkbe kerültünk. Tudtunk a marokkói készülődésről, de mivel ezt nem Ománban tervezték, ebben az esetben szart sem ért a technikánk. Tovább kell lépnünk.

Wally tudta, hogy az igazgatónak igaza van, ugyanakkor most egy sokkal bonyolultabb, nehezebb, és főleg veszélyesebb területet céloz meg. Ezzel nem is tévedett, mert az folytatta:

– Mit tudunk erről a pasasról? Valószínűleg utál minket és a zsidókat. Merényleteket tervez és irányít, néha talán részt is vesz bennük. A fene tudja, miért. De ez a szerepe biztos. Keféli a gazdag arabok nőit. Isten hírével, tegye, ha jól esik neki. És amíg nem üti meg a bokáját. Ismeri Alit, talán a jobbkeze. Vagyis sokat tud. És magyar. Ez nem sok, de ezzel is muszáj valamit kezdenünk. Vissza kellene fordítani. Ez viszont kétesélyes. De ha nem tudjuk beszervezni, nem fogjuk azt megtudni, ami a fejében van. Pedig éppen erre lesz szükség. Amit az eddigi módon megtudunk, ezt Marokkó láthatóan bizonyította, hogy kevés. Erre a feladatra pedig Paul lenne a legalkalmasabb. Ez viszont veszélyes. Tulajdonképpen sokkal értékesebb annál, hogy ezt csinálja. De nincs helyette más. És nem tudunk semmit felajánlani, ami ellensúlyozná a kockázatát.

Wally hallgatott. Tudta, hogy az igazgatónak igaza van. De féltette Pault. Ezen kívül egyelőre azt sem tudta, hogyan tudná rávenni barátját erre a nem mindennapi veszélyre, de egyelőre más szempontot vetett fel:

– Valóban kétesélyes az ügy. Ha a pofa beijed, és elvállalja, hogy mindent elmond, a merényletek mind kudarccal végződnek. Nem fogjuk tudni a bahreini megoldást hihetően többször eljátszani. Előbb vagy utóbb hitelét veszíti. Ez viszont a vége. Ha nem hajlandó kötélnek állni, és mi beváltjuk a fenyegetésünket, akkor is megbukott. Ez mindkét esetben valószínűleg fizikai végét is jelenti. Amit tudni fog. Ha viszont a hitelessége érdekében hagyjuk, hogy időnként eredményei legyenek, akkor engedélyezzük a sikeres merényleteket. Ha ez kitudódik, az a mi végünk.

Az igazgató felugrott és járkálni kezdett. Tekintete réveteggé vált. Már nem érzékelte a körülötte levő tárgyakat, és Wallyról is elfelejtkezett. Az ismerte ezt az állapotot, amiben főnöke a környező világot kikapcsolva gondolataira koncentrál. Félve nézett a következtetések elé,

amire néhány percig várni kellett. Addig tartott a latolgatás:

– Van egy harmadik megoldás is. Információi segítségével Alit, és közvetlen környezetét, mondjuk a kandahari akcióhoz hasonló módon, de eredményesen kiiktatjuk. Ez egy látványos akció lenne. A pofa pedig megszabadulna ettől a múltjától, amit mi sem hánytorgatnánk. Ezt viszont le kell nyelnünk, ezt meg kell ígérnünk. Számára ez egy reális kiút. Ezzel Pault is védjük, a pofa érdekeltségét is megteremtjük, csak saját erkölcseinkbe és jogi normáinkba botlunk, de hát ez nem először fordul elő, és ezen túl kell tennünk magunkat. Mi erről a véleményed?

Wally megint meggyőződött arról, hogy főnöke nem véletlenül tartja magát ilyen soká ebben a pozícióban. A javaslata az adott helyzetben a lehető legoptimálisabb megoldás, de még mindig nem tudta, hogy lehetne erre Pault rávenni. – És Paul? Hogyan tudjuk őt erre rávenni?

– Igen. Ez nem egy könnyű dolog. Intézzük el a lányának az amerikai állampolgárságát. Ő is megkaphatja, de szerintem ez nem érdekli. A lánya talán az egyetlen dolog, amivel rávehetjük. És persze próbáljuk őt minden oldalról védeni, de ez sem életbiztosítás.

Wally mérlegelte az elhangzottakat. Kivitelezhetőnek tűnt. Talán működik is: – MKP. Vagyis: meg kell próbálni. És persze jó nagy feladatot akasztottál a nyakamba.

– Tudom. Nem csak kellemes dolgokat kell csinálnunk. Ez az átka ennek a foglalkozásnak. Saját barátainkat is veszélybe sodorjuk. Aztán pedig kezdődik minden elölről. Ha Ali eltűnik, jön egy új Ali. Mókuskerékben vagyunk. Arról nem is beszélve, hogy a Fehér Ház nem érti: ha Alit eltesszük láb alól, akkor mártírrá válik. Tulajdonképpen mindegy, hogy él vagy halott. A szerepe így is úgy is ugyanaz. Egyesíteni ellenünk az arabokat. Élő eszmei vezetőként, vagy halott mártírként. Egyre megy. Halála nem siker, csak látványos akció De ez kell a politikának.

Az igazgató elhallgatott. Szeme ismét elrévült. Kifelé nézett, de nem érzékelte, hogy a vihar közben elvonult, az eső kezdett veszíteni erejéből, és a szél is elállt. A távolban már megjelent a kék égbolt, de a nap még nem hatolt át a gyors ütemben tovaillanó szürke felhőkön. Amikor az első napsugár elérte az ablakot, az igazgató is visszatért a valóságba:

– Még valami. Javasoljuk az elnöknek Paul kitüntetését a Navy Cross-ra, a Haditengerészeti Keresztre. A bahreini ügy ezt lehetővé teszi. És megérdemelte. Meg pszichológiailag könnyebb lesz az újabb kérésünk szempontjából. És a magyar tábornok is kapjon valami plecsnit. Ezzel Paul és mi is lekötelezzük. Mindkettőt hívjuk meg ide. Aztán majd meglátjuk.

Wally gondterhelten ment vissza a szobájába. A titkárságának meghagyta, hogy hívassák be délutánra a magyar hírszerzésnek a washingtoni nagykövetségén dolgozó összekötőjét, majd eltűnt a szobájában. Szinte egy időben a telefonja is megszólalt. A titkárnője jelentkezett, hogy az ezredesi rangú összekötő kettő órára jön. Így is történt. A nagytermetű, inkább soványnak tűnő, jóvágású negyvenes arcáról lerítt, hogy fogalma sincs, minek köszönheti azt a megtiszteltetést, hogy két év itteni szolgálat után protokollon kívül első ízben hívja a CIA igazgatóhelyettese.

– Jó napot, ezredes úr. Köszönöm, hogy ilyen hamar idefáradt. Azt az örömteli hírt szerettem volna önön keresztül az ön tábornok urának tolmácsolni, hogy a Bronz Csillagot adományozták neki, amelynek ezennel meghívjuk átvételére. Kérem, üzenje meg neki, hogy ezt közös barátunk közbenjárására, támogatásommal kapta meg.

– Ez nagyon jó hír és köszönöm. Azonnal értesíteni fogom a főigazgató urat. Bizonyára nagyon megtisztelve érzi majd magát. De árulja el, ki az a közös barát, hogy megírhassam.

– A tábornok úr tudni fogja. És tegyenek javaslatot az időpontra – tért ki a válasz elől Wally, majd felállással jelezte, hogy a beszélgetésnek eljött a vége.

008 DÖNTÉSE

Pál az NBC-től Amerikába szóló meghívást kapott. Örült neki, mert a New Yorkba szóló utazás lehetőséget adott Réka meglátogatására. Lányát már fél éve nem látta. A repülőn egész úton az foglalkoztatta, vajon lánya hogyan illeszkedett be, és hogy érzi magát távol a hazától? Mennyire váltak be az egyetemhez fűződő reményei? Hiába kapott ugyanis két-háromnaponta elektronikus leveleket, azoknak nem igen hitt. Pedig Réka áradozott. Olvashatóan nagyon jól érezte magát, Amerika meghódította a szívét.

Réka fél éve élt New Yorkban. A Barkerley College nemzetközi üzleti szakára iratkozott be, amelynek féléves díját, tízezer dollárt, apja állta. Havonta további ezerháromszáz dollárt utalt neki, amiből lánya nemcsak egy külvárosi stúdiólakást tudott bérelni, de a szerénynél kicsit jobban meg is élt. Üzenetei alapján boldogan. És örömmel várta apja látogatását.

A Malév járata pontosan érkezett. Pál nyugodtan állt a beutazási hivatalnok előtti hosszú sorban. Nem várta őt senki, volt ideje. Most történt először, hogy „mindennapi" állampolgárként lépett Amerika földjére, de ez sem foglalkoztatta. Egész addig, amíg a kék útlevelét és a beutazólapját a pultról átvevő hivatalnok be nem vitte adatait a gépbe. Pál nem figyelte, hogy mi jelenik meg a monitoron. A hivatalnok arcán úgyis látta, hogy megfigyelik. Az pedig csak Wally lehetett. Nyugodtan diktálta be a TV által foglalt szálloda címét, tudván, hogy barátja meg fogja keresni. Ami az egész NBC-meghívást rögvest más fényben világította meg.

Pál nem tévedett. Wally állt a NBC-meghívás mögött. Ő figyeltette Pált, azonban a szálloda nevére nem volt szüksége, hiszen azt már barátjánál korábban tudta. A beinduló reggeli forgalomban azonban lekéste a repülőgép érkezését, így egyenesen a szállodába hajtott. Ott is elkésett, mert Pál már elfoglalta a szobáját. Így hát annak az ajtaján kopogott.

– Gyere be – hangzott belülről, majd a kicsomagolással elfoglalt vendég az ajtó felé se nézett, miközben folytatta – az ember mindig jobbat vár.

– Örülök, hogy humorod a régi. Szóval nem tudtalak meglepni. Pedig szerettem volna – válaszolta a belépő, majd ölelésre tárta a karját – Jó, hogy itt vagy. –

Pál megfordult. Viszonozta az üdvözlést, miközben folytatta: – A lányom nemsokára jön, szóval ha nem akarod, hogy itt találjon, beszéljünk most.

Wally leült az ágy szélére: – Azt akartam javasolni neked, hogy ismertess össze vele. Jó lenne ha ismerne, és tudná kihez forduljon, ha valamire szüksége van. Azonkívül holnap délután van egy Fehér Ház-i programod. Kapsz egy kitüntetést. Nem is akármilyet. Nekem sincs ilyenem. Szerintem hozd magaddal a lányod, hadd legyen rád büszke. És tudja meg, ki az apja.

Pál nem tudta eldönteni, hogy tetszik-e neki a javaslat, vagy sem: – De Réka nem tudja, hogy én mit is csinálok valójában …

Wally félbeszakította: – Éppen itt az ideje, hogy valamit megtudjon. És hogy ismerjen. Szóval mondd el neki, amit jónak látsz, és hozd magaddal Washingtonba. Holnap este pedig mindkettőtök nálunk vacsorázik, a feleségem még emlékszik rád, igaz Bem óta már sok idő telt el. Rékát is szeretné megismerni, hiszen csak kisgyerekként őrzi az emlékeiben.

Pál beadta a derekát. Ha vele bármi is történik, valóban jó, ha Réka tudja, kihez fordulhat. – Jó. Csak nem hagysz túl sok időt ahhoz, hogy a gyereknek a valóságot megmagyarázzam.

Az ajtón ismét kopogtak, majd Réka lépett be. Apjához repült: – Szervusz apa. Úgy örülök, hogy itt vagy. Olyan szép ez az ország. Öröm benne élni. Szívesen maradnék itt – majd hirtelen rádöbbent, hogy nincsenek egyedül – Zavarok? – kérdezte bocsánatkérően, kissé megszeppenve.

– Nem, csöppet sem – ölelte meg lányát a megszólított. – Boldog az, akinek szívéből az öröm gát nélkül kicsordul. És ismerkedj meg Wallyval, régi jó barátom még Bernből, lehet, hogy emlékszel is rá.

Wally örömmel nézett a középmagas, jól öltözött fiatal lányra: – Jó napot Réka. Nagyon szép nagylány lettél. Azért vagyok itt, mert apád holnap a Fehér Házban az elnöktől egy kitüntetést vesz át, és te is hivatalos vagy. El tudsz jönni?

Réka csodálkozó szemeket meresztett: – Ezt nem is mondtad – fordult az apjához. – De mit és miért kapod? – akarta tudni. Pál segélykérően Wallyra nézett, aki hirtelenjében szintén nem tudta, mit mondjon. A kitüntetés egyértelmű katonai jellege további magyarázatot igényelt, előbb azonban Pálnak fel kellene fednie Réka előtt múltja és jelene egy részét.

– Javasolhatom, hogy együtt ebédeljünk, és mi ketten megpróbálunk választ adni arra, amit még nem tudsz – nézett kérdően Pálra, aki bólogatott.

– Jó. Menjünk. Én pedig holnapra szabaddá teszem magam, és veled megyek. Elvégre a Fehér Ház nem hív engem minden héten – válaszolta a jókedvű, mit sem sejtő lány, és elindultak Wallyval a szálloda étteremébe.

– Kezdjük a múlttal, és amit ebből nem tudsz. Amikor te úgy tudtad, hogy a külügyminisztériumban vagyok, én a hírszerzésnél dolgoztam.

Réka csodálkozva nézett az apjára: – Kém voltál?

Wally közbeavatkozott: – Hát így is lehet mondani, de a hírszerző ezt jobban kifejezi. Ráadásul nem akármilyen. Segített megakadályozni, hogy kitörjön a harmadik világháború – majd Réka szemébe nézett. – Biztos vagyok benne, azt sem mesélte el, hogy ezért a külföldieknek adható legmagasabb amerikai kitüntetést is megkapta.

– Hát valóban nem – kerekedett el Réka szeme – és még mi mindent nem tudok? – Hangja egy kicsit élesebb volt a kelleténél, de a két férfi erre nem reflektált. Megint Wally vette át a beszéd fonalát: – Hadd mutatkozzam be most már rendesen. A CIA igazgatóhelyettese vagyok, az apád pedig ma is olyan segítséget nyújt nekünk, amely pótolhatatlan. Közreműködésével például megakadályoztuk, hogy a terroristák Bahreinben elsüllyesszék az egyik rombolónkat, segített kiszabadítani két amerikai újságírót a terroristák fogságából, kiszabadított, és hazahozott két magyar foglyot Jemenből, és még sok minden mást. Holnap megkapja a Haditengerészet Keresztjét, ez a második legmagasabb katonai kitüntetés, amit az elnök adományozhat. Nekem sincs ilyenem.

Réka kezdeti sértődöttsége érdeklődéssé, majd csodálattá változott: – De hiszen ez nagyon nagy dolog Nem is tudtam, sőt, nem is sejtettem, hogy apa ilyen kettős életet él.

– Igen. Ez a hírszerzőknél így van – válaszolt ismét Pál helyett Wally. – És ennek így is kell lennie. De maradjon ez hármunk titka, mert nem lenne jó, ha mások is tudnák. Egyébként azt is tudnod kell, hogy ez nem veszélytelen és azért is ismerkedünk meg, hogyha bármi gondod, bajod támad, tudd, kihez forduljál. Nálam mindig nyitott kapukra találsz. Megbeszéltük?

Réka büszkén nézett az apjára, majd tekintete Wally-ra vándorolt vissza: – Igen. És örülök, hogy beavattatok. De most félteni fogom.

Wally örömmel figyelte, hogy hozzájárult apa és lánya kapcsolata elmélyüléséhez. Látta Pálon, hogy nagy kő esett le a szívéről, és hálás neki, amiért átvette tőle a számára kínos vallomást: – Nagyszerű. De azért nagyon félteni nem kell. Mi is, de a magyarok is vigyáznak rá. Össze tudsz készülődni délutánra? Akkor a kocsimmal indulnánk Washingtonba. Érted megyünk a lakásodra, mondjuk három órára. Rendben?

Réka ahogy jött, úgy elviharzott. Pál pedig hálásan nézett Wallyra: – Köszönöm neked, nem tudtam volna, hogyan hozzam a tudtára. Te ezt nagyon egyszerűen, és láthatóan eredményesen megoldottad.

Az elnöki program, amelyen Pálon kívül csak a CIA igazgatója, Wally és Réka vettek részt, fényesen sikerült. A lány büszkén, és boldogan nézett fel apjára, és ez a Wallynál töltött vacsora során is így volt. A három felnőtt hallgatta Réka itteni élményeit, és nem volt nehéz észrevenni, hogy a lány beleszeretett az országba:

– Csak nem akarnál az egyetem után is itt maradni? –viccelődött vele a házigazda, miközben persze megjegyzése nem minden hátsó gondolat nélkül hangzott el.

– Dehogynem – csúszott ki Réka száján, majd bocsánatkérően apjára nézett – ugye nem baj, hogy ezt mondtam?

Amikor a két nő a vacsora maradékainak eltüntetése után a konyhába vonult vissza, a két férfi magára maradt. Wally nem érezte jól magát a bőrében, és ez nem kerülte el Pál figyelmét: – Látom, most jön a feketeleves. Nosza, ki vele.

Wally nyugtalanul fészkelődött a helyén: – Most én nem tudom, hogyan kezdjem. Szóval a marokkói ügy óriási felfordulást okozott. Ha csak a technikai eszközökre hagyatkozunk, ilyenekre a jövőben is számítani kell. Be kellene szervezni az ománi pasast, és utána információi birtokában ki kellene nyírni az egész Ali-féle bagázst. Magyarként te tudnád a visszafordítását eredménnyel elvégezni. Ha kinyírtuk, neki sem kellene tőlük tartania, mi pedig a múltját elfelejtjük. Szóval új életet kezdhet. Dióhéjban ennyi.

Pál idegesen hallgatta Wallyt. Rögtön felmérte a javaslat óriási kockázatait, de azt is, hogy ezzel egy igen jelentős tényező eltűnhet a világot fenyegető terrorista mozgalom színpadáról. De miért pont ő vigye vásárra a bőrét7 Pont most, amikor Rékával olyan jól alakul a viszonya? Amikor Évára talált?

Wally érezte Pál vívódását: – Tudom, hogy lehetetlent kérünk tőled. De te vagy az egyetlen, aki ezt eredményesen véghez tudja vinni. Ha akarod, megkapod te vagy a lányod, vagy mindketten az amerikai állampolgárságot Mást nem tudok ajánlani.

Pált lánya azon első mondata foglalkoztatta, hogy itt szeretne élni. Saját maga számára nem tudta elképzelni, hogy Amerikában telepedjen le, de Rékáért most mindenre hajlandó lenne: – Ha függetlenül az ügy kimenetelétől Réka megkapja azt, akkor próbáljuk meg.

Wally sóhajtott. Ez nem volt a felszabadító, a válasz hallatán boldogító megkönnyebbülés jele. Tudta, hogy Pál ezt a mérhetetlen kockázatot csak lánya miatt vállalja. Amit megértett, de nem volt abban biztos, hogy erre ő is képes lenne. Ez pedig szomorúsággal, de egyben Pál iránt érzett tisztelete növekedésével töltötte el: – Úgy legyen. Ha kell, akár adoptálom is a lányodat.

A nők visszatértek. Wally Rékához fordult: – Megbeszéltem apáddal, hogy ha az egyetem után is úgy gondolod, és itt akarsz maradni, akkor azt hiszem, tudunk segíteni az amerikai állampolgárság megszerzésében.

Réka csodálkozó hitetlenséggel nézett apjára: – Tényleg? És el tudja intézni? És te ezt kérted? És nincs ellene kifogásod? Ez óriási!

Másnap Wally szomorúan jelentette főnökének, hogy Paul elvállalta a feladatot.

– Lelkiismeret-furdalásod van, mert rábeszélted. A lánya miatt vállalta, így van? – kérdezte az igazgató, aki érezte Wally hangján a keserűséget. – Nem kell azért a legrosszabbra gondolni. Szerintem optimális megoldást találtunk. Jó előérzetem van. Sikerülni fog. – De maga sem volt őszintén meggyőződve arról, amit állított.

A BESZERVEZÉS

Hosszabb idő után Gergely ismét hazalátogatott. Most nem érte őt a határon semmilyen meglepetés, és figyelők sem eredtek a nyomába. Nem volt miért.

Gergely a repülőtérről egyenesen vecsési házába tért be, és aznap ki se mozdult. Nem nagyon zavarta az elhanyagolt, poros hajlék, és kísérletet sem tett a látható hibák megszüntetésére, kijavítására vagy akár egy felületes takarításra. Csak a pálinkásüveg érdekelte, az viszont rosszul járt. Érkezésekor még a korábban hátrahagyott fél üveg, és a kamra mélyén még egy megbontatlan várta a gazdát. Nem hiába. Estére már egy csepp sem maradt bennük. A férfi pedig elaludt. Csupán este ébredt fel, és nyúlt a telefonhoz. Még mindig erősen megviselten hívta az ismert számot.

– Jó estét kívánok! Györgyöt keresem – hallatszott némileg akadozó nyelvvel.

– Üdvözlöm – válaszolt egy női hang – Az anyukája vagyok – és folytatni akarta, hogy fia

külföldön tanul, de a vonal túlsó végén beszélő férfi félbeszakította:

– Megmondaná neki, hogy most érkeztem, Anna üzeni, hogy már jól van, és ezzel a megbízatásomat teljesítettem.

A női hang válaszolt: – jó – és folytatni akarta az előbb megszakított magyarázatát, de a hívó fél ezt már nem várta meg, és letette a kagylót.

A hívást a telefonlehallgatás rögzítette, majd azonnal továbbította a főigazgatónak. Ezzel beindult az erre az esetre kialakított olajozott gépezet, aminek a kulcsa Pál volt. Őt viszont a főigazgató sehogy sem tudta elérni, ezért meghagyta, hogy bármilyen időpontban hívja vissza.

Pál közben Évánál volt. Gyakori és sűrűsödő külföldi útjai miatt kevés idejük maradt egymásra. Annak ellenére, hogy külföldről is minden nap kapcsolatban voltak, beszéltek, és ezt nem csak az újságírói munka tette szükségessé, meghitt együttlétük óráit szűkre szabta az addigi sors. Mindketten igyekeztek ezen változtatni, de nem túl nagy sikerrel. Most éppen Éva volt az, aki vacsorán akarta vendégül látni kedvesét. Ezért az aznap estére ígért filmjük továbbítását egy nappal elcsúsztatták, különben Pál csak késő este szabadulhatott volna az irodából.

Éva, mint minden nap, most is késő délután ment fiáért, de a gyereket aznapra a szüleinél helyezte el. Azok örültek az unokának, és nem kérdezték a váratlan „kölcsönadás” okát. Reménykedtek, hogy lányuk most már talán egy életre talál párt, de nem kérdeztek semmit, várva, hogy Éva magától avatja be őket élete e részébe. A nő azonban ezt csak akkor akarta megtenni, amikor Pál érzelmein túl jövőbeni terveivel is tisztába került. Most csak a fiút hagyta a nagyszülőknél, majd hazasietett a Kárpát utcai háromszobás lakótelepi otthonába.

Pál pontosan, a megbeszélt hét órára érkezett. Kezében tíz szálból álló sárga rózsacsokrot, Éva kedvenc virágát tartotta, amit kissé esetlenül nyújtott át: – Remélem, tetszik.

– Persze hogy tetszik. A sárga rózsák mindig tetszenek – nyújtotta ajkát csókra. – De gyere be – szólt a még mindig az ajtó előtt álldogálónak. – Már minden kész, hiszen tudom, hogy csak ritkán késel el – nevetett saját viccén, hiszen tudta, hogy a barátja szívből utálja a pontatlanságot, és porosz időérzékkel, vagyis inkább negyed órával korábban jelenik meg mindenütt, hogy aztán a hátramaradt időt valahol a közelben eltoporogja.

A pár a nappaliban, a gyönyörűen megterített asztalhoz ült. Pálnak nagyon tetszett Éva lakása, hiszen az nőies szeretettel és ízléssel meghitt, otthonos hangulatot kölcsönzött a fészeknek, szemben az ő steril, pedáns, de személytelen hajlékával. Itt jól érezte magát. Ezt az érzést csak növelte a rántott hús és sült krumpli, valamint a káposztasaláta, hiszen ezek a kedvencei voltak. Örömmel nézte a sürgő-forgó háziasszonyt, és arra gondolt, hogy lehetne érzéseit, boldogságát tartósítani, örökre megtartani. Magában már rég eldöntötte, hogy össze szeretné kötni életét Évával, de előtte még vallomással tartozik neki múltjáról, és barátnője számára ismeretlen jelenéről. Ezt pedig halogatta, félve az esetleges kudarctól.

Éva érezte, hogy valami nyomja Pál lelkét, de nem tudta, mi lehet ennek az oka. Érzései szerint a férfi már rég eldöntötte, hogy vele akar élni, de erre mégsem tett lépéseket. Éva azonban nem akarta siettetni – majd eljön annak is az ideje. Egyelőre így is boldog volt, habár szívesebben töltött volna több időt vele. De ismerte minden programját, tudta, valóban rengeteg elfoglaltsága van, és nem rajta múlik, hogy közös idejük igen korlátozott.

A vacsora kellemes hangulata az est további részére is kiterjedt. Mint mindig, amikor egyedül maradtak, a két ember boldog volt. A szellemi boldogsághoz pedig csatlakozott a testi gyönyör is. Éva unszolása ellenére azonban Pál, valamilyen hatodik érzéktől vezérelve, most nem maradt nála, hanem jóval éjfél után hazament.

Hajnali kettőkor ért haza. Üzenetrögzítője villogása már az ajtónyitáskor jelezte, hogy keresték. Készülékét kikapcsolta, de nem volt kíváncsi a felvételre. A gép azonban, mint ilyenkor mindig, a kikapcsolással automatikusan lejátszotta a felvett szövegeket. Pál fülét a fürdőszoba nyitott ajtaján keresztül érte a főigazgató hangja. Rögtön elzárta a vizet, amely akadályozta a szöveg megértésében, de addigra már az üzenet be is fejeződött. Kezében a fogkefével a készüléket ismét lejátszásra állította, majd átugrotta az első három, most érdektelen hí-

vást, mire a keresetthez ért:

– Jó estét. Ne haragudj a késői hívásért, de Greg megérkezett, és holnap Györggyel akar találkozni. Bármikor hallgatod meg az üzenetemet, hívj vissza.

Pál az órájára pillantott. A mutató negyed háromnál járt. Nem volt értelme a visszahívásnak. Már korábban megbeszélték, hogy Gergely feltételezhetően tíz órakor az Európában akar találkozni Györggyel, ugyanis az utolsó, a figyelők által rögzített találkozójuk során nem állapodtak meg semmilyen helyben és időben, vagyis maradt a korábban megbeszélt rendszer. Elég, ha reggel telefonál, hiszen „csak" a presszó biztosítását kell megszervezni, amit éjjel amúgy sem lehet.

Másnap Gergely nehéz fejjel ébredt. A kamrában fellelt uborkakonzerv szavatossága ugyan már rég lejárt, de nem romlott meg, és némileg helyrehozta, úgyhogy a telefonon hívott taxiba már külsőleg rendezett állapotban szállt be. Persze nem tudta, hogy a figyelők taxinak álcázott járműve szállítja. Ez tiszta óvatosságból történt. Hátha mégis más színhelye vagy időpontja lenne a találkozónak Györggyel, és arról Pál időben tudjon. Az eredeti feltételezés azonban helytállónak bizonyult.

Gergely korán érkezett az Európa presszóba. Néhány asztal megint foglalt volt, de azért akadt elég üres is, úgyhogy volt módja választani. Most a kávézó hátsó frontjának egyik sarokasztalát nézte ki, majd még útközben a kiszemelt helyhez egy erős kávét kért.

Pontban tíz órakor a bejáratnál Pál jelent meg. Gergely ösztönösen összehúzta magát. Igyekezett testét és arcát elfordítani a jövevénytől, elbújni előle, de hiába. Az egyenesen felé tartott, és széles mosollyal angolul üdvözölte: – Jó reggelt George. Micsoda meglepetés. Ön itt? Leülhetek? – majd a választ be sem várva helyet foglalt.

– Üdvözlöm Pál úr – válaszolt a megszólított kényszeredetten. –Tulajdonképpen mást várok…

– Persze, persze – tért át Pál a magyarra. – Tudom. Dálnoky Györgyöt. De ő nem tud jönni. Elfoglalt. Velem van randevúja.

Gergely megmerevedett. „Honnan tudja, hogy magyar vagyok. És Dálnokyról…" de semmi épkézláb gondolat – magyarázatról nem is beszélve – nem jutott eszébe. Csak a tanácstalanság hatalmasodott el rajta. Most mi lesz?

Pál látta Gergely megrökönyödését, majd tanácstalanságát. Nem várt válaszra, folytatta: – Nézze Nagy úr, mi mindent tudunk magáról – majd látva, hogy az a zsebébe akar nyúlni, folytatta – Ne csináljon semmi butaságot – és körbemutatott – a „vendégek" – a szót külön, nyomatékosan ejtette ki – minket figyelnek, ránk vigyáznak. Szóval maradjon nyugton és beszélgessünk.

Gergely körülnézett. Valóban. A „vendégek," szinte egy csapásra, most mind rá néztek. Időt akart nyerni, hogy rendezze gondolatait, megbirkózzon a félelmével: – De ki az a mi, és mi az, hogy mindent tudnak – nyögte ki nagy keservesen.

Pál hosszú gyakorlatából tudta, hogy az embere összeroskadt. Már csak a kegyelemdöfésre vár, hogy beadja a derekát: – Mondjuk azt, hogy mi, az a titkosszolgálat. És mi az a mindent? Például Samir, a bahreini öngyilkos, akinek ön készítette a tervet. Vagy mondjak más, afrikai országban elkövetett merényletet az amerikai nagykövetség ellen, aminek terve szintén öntől származik. Vagy beszéljek kapcsolatáról Alival? Esetleg a CIA igazgatóhelyettese ellen Budapesten elkövetett merényletéről? Sorolhatnám tovább, de úgy gondolom, hogy ez fölösleges. Már így is ért engem

Gergely az összeomlás szélén állt. „Honnan tudhatják mindezeket? Ezekről csak Ali tudott. Mi lesz velem," gondolta, de néhány másodpercig még megszólalni sem tudott. Amikor erre ismét képes volt, elcsukló hangon kérdezte: – És mit akar tőlem?

Pálnak nem kellett magyarázni a Gergelyben dúló érzelmeket. Látta és ismerte ezeket. Most csak az következett, hogy biztosítsa az együttműködését: – Látom, értjük egymást. Nos, pontos információkat várunk a következő merényletek terveiről, a csoportról, amelyben eddig

tevékenykedett.

Gergely megpróbált ellenkezni. Fenyegetőzni kezdett, hátha az kihúzza a csávából: – Nem fél, hogy most mindent megígérek, majd véletlenül nem él túl egy találkozót?

Pál elmosolyodott: – Nézze, a titkosszolgálat nem egy „one man show". Amit én tudok magáról, azt más is tudja. Ha nem velem, akkor mással kell megosztania azt, amit most nem akar velem egyeztetni. De ha mondjuk velem történne valami, lehet, hogy a barátaim már nem lesznek olyan megértőek magához, mint én.

– Na jó – próbált Gergely kétségbeesetten érvelni – de ha megosztom a terveket, azok kivitelezését meghiúsítják. Erre előbb vagy utóbb rájönnek, akkor pedig nekem végem van.

Pál készült erre a felvetésre is, hiszen ez kulcskérdése volt a beszervezésnek. – Örülök, hogy ilyen előrelátóan gondolkodik. Nincs vele egyedül. Mi – Pál ezt a szót hosszan és nyomatékkal ejtette ki – már végiggondoltuk. Ha segít, mi is segítünk. Vagyis ha az a kör, amelyben most mozog, aki tudja magáról, hogy Abdullah néven mit csinált, mondjuk egy közös intézkedésünk során már a Paradicsomba kerül, akkor élete e részét lezárhatja.

Gergely gondolkodott. Kilátástalan helyzete sötét alagútjában ez valóban a kijárat fényét jelenthette. De ha ezt csak a magyarok ígérik… – Ez igen meggyőzően hangzik – horkant fel – de itt vannak az amerikaiak, akik nem biztos, hogy így látják a dolgot, a zsidókról nem is beszélve, ők már egy ideje nyomorgatnak.

Pált váratlanul érte Gergelynek az izraeliekre vonatkozó elszólalása. „Ezek szerint Arniék már beszervezték őt" villant át az agyán. „Ügyes. Majd Wallyval majd meg kell beszélni, hogy ez megszűnjön.": – Tudja mit? Ígéretet tudok tenni arra, hogy az amerikaiakat és az izraelieket is meggyőzzem arról, amit itt ajánlottam. Vagyis csak velünk marad kapcsolatban.

– Megígéri. Megígéri. Honnan tudjam, hogy be is tudja tartani? – vetette be Gergely elkeseredésében utolsó kétségbeesett érvét.

Pál érezte, hogy ez már csak a megadás előtti utolsó szalmaszál. Gergely már valójában kiút nélkül maradt, egyetlen lehetősége az ajánlat elfogadása. Saját magának sem akarja bevallani, hogy elárulja eddigi társait. Még jó idő kell ahhoz, hogy ezt megemésszе Feltéve, ha ezen valaha is túlteszi magát. De neki most nem az a feladata, hogy Gergely lelkét ápolja, hiszen az zokszó nélkül tervezte mások halálát: – Nézze, ha magát ez megnyugtatja, akkor az amerikaiak és az izraeliek nevében is vállalni tudom az ígéretemet.

– Nem hiszem, hogy van választásom – morogta Gergely, beletörődve sorsa ilyen alakulásába. – Ha még egyszer születnék, nem hagynám el szüleim tanyáját.

Pál elé tette a beszervezési nyilatkozatot: „Alulírott Nagy Gergely kötelezem magam, hogy a magyar állambiztonsági szervek számára dolgozom, minden információmat és értesülésemet, amely a terroristacsoportok tevékenységére, terveire vonatkoznak, megosztom, és ezen együttműködés tényét titokban tartom."

– De ebből hiányzik a maga ajánlata – horkant fel.

– Igen. Írja azt be kézzel, hogy ilyen feltétellel vállalja.

– Gergely neki is látott: „A fentieket azzal a feltétellel vállalom, hogy ígéretet kaptam egyrészt arra, hogy eddigi tevékenységemért sehol nem vonnak felelősségre, másrészt hogy csak és kizárólag a magyarokkal kell tartanom a kapcsolatot, harmadrészt pedig személyes biztonságomat szavatolják."

Pál elolvasta a kézzel írtakat: – Rendben van. – Ezzel az irat eltűnt a zsebében.

– És én nem kapok egy példányt? Hogy tudom ezt magukon számon kérni? – kérdezte Gergely.

Nézze, igazán nem lenne célszerű, ha magánál egy ilyen iratot bárki látna vagy találna. Bízzon abban, hogy betartom a szavam. Egyébként mindig betartom, e nélkül ebben a szakmában nem lehet létezni. Most pedig arra kérem, hogy holnapra, elutazása előtt, írja össze Ali vezető garnitúrájáról szóló minden ismeretét, és az összes búvóhely adatait, no meg azokat az előkészületben levő terveket, amelyekről tudomása van. Szeretnénk őszinteségét próbára ten-

ni. Szóval találkozunk holnap, két órával a gépe indulása előtt a repülőtér önkiszolgáló éttermében.)ó?

– Nem jó, de nincs választásom. Meglesz.

– Akkor magára hagyom. Gondolom, most egyedül akar lenni. A holnapi viszontlátásra – Pál felkelt, és elhagyta a presszót. Vele tartott a többi „vendégek" is. A helyiség kiürült.

Gergely megtörve maradt egyedül. Egymás után két barackot is rendelt, hogy feszültsége oldódjon, azonban erre nem került sor. Búskomoran indult haza, hogy eleget tegyen Pál utasításának, és megírja mindazt, amit tudott. Előtte azonban vett még két üveg pálinkát, hogy ehhez az esti elfoglaltságához a lelkiismeretét elhallgattassa.

Másnap Gergely időben ment a repülőtérre. Zsebében ott lapult az a húszoldalas, sűrűn írt feljegyzés, amely a kért információkat tartalmazta. Korán érkezett a Ferihegy II önkiszolgáló éttermébe, de Pál már várta. Szó nélkül nyújtotta át az iromány t, amelybe Pál belenézett. A röpke betekintés meggyőzte arról, hogy Gergely többé-kevésbé eleget tett a tegnapi kérésének, és abban hasznos információk vannak Ali és csoportja tevékenységéről hatástalanítására.

– Majd még részletesen áttekintjük a leírtakat, de mielőtt elutazik, beszéljük meg, hogyan tartjuk a kapcsolatot. Engem – hiszen ezt már korábban is megtette – el tud érni. Azt kérem, hogy aktuális esetekben mindenképpen hívjon fel, és akkor a következő megbeszélt helyszínen találkozunk. Most azt javaslom, hogy Bécsben, három hét múlva, este hétkor, a Kupferdachel éttermében találkozzunk. Rendben?

A két férfi ment a saját dolgára. Gergely a repülőhöz, Pál pedig a k-lakásba, hogy az információkat áttekintse és átadja a tábornoknak.

ŐRSÉGVÁLTÁS ELŐTT

A hírszerzés főnöke éppen elkészült a reggel beérkezett rejtjeltáviratok elolvasásával, amikor titkárnője a legújabb közvéleménykutatások eredményét tette az asztalára. Ebből a főigazgató azt olvasta ki, hogy az őt kinevező, támogató és jelenleg kormányzó csoport minden valószínűséggel elveszíti a következő parlamenti választásokat.

Hátradőlt a kényelmes főnöki székében, szeme a felhős égboltot pásztázta, hiszen innen, az ötödik emeleti íróasztala mögül a dombon épített irodaház ablakai más képet nem mutattak a nézőnek. A természet lehangoló benyomást keltett, és nem kevésbé volt borongós a kedve is: „Nemsokára eljön az én leváltásom ideje is" – nézett némi szomorúsággal a három és fél éve munkahelyéül szolgáló szobájában körül. „De hát ezt előre tudtam" próbálta magát nyugtatni, de ez valahogy nem hatott. „Na jó. El kell kezdenem lezárni életem ezt a korszakát. A csúcspontomon túljutottam, most már ennek az ára, a jelentéktelenségbe veszés gyorsuló folyamata következik."

A telefonjához nyúlt, és a személyzeti igazgatót hívta. Tudta, hogy a kormányváltás után az ezredes kerül a székébe: Fel tudnál jönni? – kérdezte, majd az igenlő válasz után folytatta. – ló. Akkor gyere. Miközben várta az ezredest, felidézte annak pályáját.

Az ezredes már húsz éve dolgozott a hírszerzésnél. Ügyes, okos ember volt, de karrierjét persze nem ennek köszönhette. Kezdetben egykori főnöke azért emelte ki, mert neves, a közéletben ismert család sarja volt. no meg úgy ítélte meg, hogy olyan fiatal, aki pozícióját nem veszélyezteti. Különösebb tapasztalat, és munkaeredmények nélkül tette meg alsószintű vezetőnek. Ezen a helyzeten sokáig semmi sem változott, egészen addig, amíg az egyik éppen aktuális politikai vezetőnek nem volt szüksége egy emberre a hírszerzéstől. Rá esett a választás, és ezzel megalapozta további karrierjét. Gyorsan emelkedett a ranglétrán, míg a számára nem kedvező kormányváltást követően a személyzeti igazgató parkolópályájára került. A hírszerzésnél ugyanis az volt a szokás, hogy a két első számú vezető kivételével a másik politikai tábor érdekeltségébe tartozó személyeket nem távolították el, hanem csak várólistára tették. Bölcs előrelátással biztosították a folyamatosságot, és azt, hogy ne sértődött emberek kerülje-

nek a vezetésbe, akik a másképp gondolkodókat elbocsátják. A sors fintoraként, de talán a hírszerzők nagyobb rálátása eredményeként a világ dolgaira, a polgári demokrácia nyugaton bevett gyakorlata éppen ennél a fegyveres testületnél működött.

Eltelt néhány perc, amíg az ezredes az alsó szintről feljutott az ötödik emeletig, majd a nyitott, hangszigetelt ajtót maga után bezárva a főnökénél volt:

– Jelentkezem, vezérőrnagy úr.

A főigazgató felállt, az ajtóban megálló beosztottja elé ment: – Hagyd ezeket a formaságokat – és az ülőgarnitúrára mutatott.

A két férfi leült, majd a főnök folytatta: – Úgy látom, nemsokára követsz – intett az íróasztal mögé – abban a székben – majd a vendége fejrázására reagálva folytatta. – Nincs ebben semmi rossz vagy tagadnivaló, ez a magyar valóság. Szóval van néhány olyan ügy, amelyet az utolsó pillanatban, és szeretnék kapkodva átadni, illetve amiről jó lenne előre tudni a véleményedet. Mindenek előtt azt, hogy milyen változásokat képzelsz el? –

Az ezredesnek nyilvánvalóan kényelmetlen volt a beszélgetés. Feszengett. Elvégre nem biztos, hogy a támogatói befutnak, és akkor hogy fog kinézni, ha most elkezdi tervei vázolását? Amire egyébként nincs is elképzelése: – Nézd, nekem kellemetlen ez a téma. Gondolom, ezt megérted. Ha mégis szükségét érzed, hogy beszéljek erről, akkor azt tudom mondani, hogy gyakorlatilag semmit sem akarok változtatni. Csak annyit, amit feltétlenül elvárnak. Vagyis bejelentenék reformokat, de ezen a címen az igazgatóságokat főosztályokká nevezném át, számaikat megváltoztatnám. Ennyi. Nekem is csak négy évem lenne, ez nem elég alapvető változtatásokra, mert nem érnek be. És még valami. A helyettest persze muszáj kicserélni. Ezt elvárnák tőlem is. Ha hagyják, hogy válasszak, hazahívnám a berlini emberünket. Ha nem, akkor hozzád hasonlóan tudomásul veszem, hogy a nyakamba ültetnek valakit.

A főigazgató csöndben hallgatta az ezredest. Szavaiból visszaköszönt a saját három és fél évvel előtti helyzete és véleménye. Alig láthatóan elmosolyodott. Némileg megnyugodott. „A szervezet tovább dolgozik, mintha mi sem történt volna. Főnökök jönnek és mennek, az apparátus érintetlen marad. Kár, mert módosítások kellenének. De ki kockáztatja meg, hogy jogköröket veszít, ellenségeket szerez," de gondolatait nem adta elő. Azt is tudta, hogy bölcs meglátásait hivatali ideje alatt is megtartotta magának, és semmi érdemleges módosítást nem kezdeményezett. Az ezredes majd úgyis rájön ezekre az örök igazságokra. De persze az is lehet, hogy már rég tudja Helyette más irányba terelte a beszélgetést:

– Van itt valami, amit már most szeretnék előkészíteni. Azt tudod, hogy a terrorista témában igen jelentős sikereket értünk el – majd elhallgatott, mert az ezredes arcán látta, hogy szólni akar. – Látom, hogy mondani akarsz valamit.

Az ezredes arcára érdeklődő kíváncsiság ült ki: – Valóban. Ennek híre van. Mindenki neked tulajdonítja a sikert, hiszen személy szerint te viszed ezt az akciót. Amit persze jó lenne folytatni.

– Ez az, amiért beszélgetünk – vette át a szót a főigazgató. – Szóval tudnod kell, hogy én csak a nevemet adom az akcióhoz, mert erre a CIA legfelsőbb vezetése kért fel. Valójában az egész ügyet Pál végzi, irányítja és befolyásolja. Talán emlékezel rá, korábban osztályvezető volt, majd eltűnt tőlünk. Talán egy éve megint megjelent. Illetve nem is ez a helyes kifejezés. A CIA igazgatóhelyettese felkérte, hogy leplezzen le nálunk egy árulót. Később kiderült, hogy más volt a háttérben, de erről engem akkor nem tájékoztattak. Megtette, és ezalatt be sem tette a lábát a házba. Közben megteremtette annak a feltételeit is, hogy a terroristacsoport egyik kiemelkedő személyétől információkat szerezzünk. Kérésemre elintézte, hogy a CIA ennek feltételeit és kivitelezését ránk bízta. Innen jönnek, eddig technikai úton, azok az információk, amelyről hallottál. Most viszont a terrorista beszervezése van a napirenden.

Az ezredes meglepődve hallgatta a főnökét: – De hiszen te ezért az amerikaiaktól még kitüntetést is kaptál. Ez az a Pál, aki újságíróként dolgozik? Őrá emlékszem. De hogy kerül ebbe az ügybe?

A főigazgató hosszan, elgondolkodva nézett jövendőbeli utódjára, majd megszólalt: – Ez a kérdés lényege. Nem tudom. Azt viszont tudom, hogy nagyobb a befolyása a CIA vezetésére, mint nekünk. Mindent el tud intézni. Azt a kitüntetést is ő intézte el nekem. Különben neki az enyémnél sokkal magasabb kitüntetése van. És ma olyan neve van a világban, hogy még a miniszterelnökünk is megirigyelheti. Valamilyen korábbi kapcsolata volt Langleyvel, ami miatt a CIA esküszik rá. Ennek létező adatait viszont valamelyik elődöm nyomtalanul megsemmisítette. A CIA külön kívánságára személye sehol nem szerepelhet, és tudomásom szerint Amerikában is csak két ember, a CIA-igazgató és a helyettese tudnak róla. És roppant sikeres. Amióta ismerem, amihez nyúl, az zömében eredményes. Közben pedig igen jelentős kockázatokat vállal, és veszélyeket vészel át. Fogalmam sincs, miért. Meg kellene ismerned, mert neked kell majd a helyembe lépni. Erre pont most lenne alkalom, mert délelőtt szervezte be a pasast, és találkozom vele.

A két férfi szedelőzködött. – Még valamit tudnod kell. Pállal egy külön erre a célra létrehozott k-lakásban találkozunk. Mindig egyedül, gépkocsivezető nélkül megyek. Ezt folytathatnád.

Miközben Pál „átadása" volt a téma, az érintett semmit sem sejtve már a találkozás helyén volt. Az aprócska lakás sivár, személytelen hangulata arra serkentették, hogy hamar végezzen Gergely beszervezésének írásos rögzítésével. Itt nem volt számítógép, csupán egy öreg írógép, így inkább saját laptopját és annak nyomtatóját használta

Még nem jutott messzire, amikor az ajtózárban megcsörrent egy kulcs, és a k-lakásba a főigazgató és kísérője léptek. Pál felnézett a munkájából, de akkor csak egy embert észlelt, akin rögtön látta, hogy gondterhelt.

– Üdvözöllek – intett ültében, majd a fotelre mutatott – kissé korán érkeztél, még nem készültem el.

– Szervusz. Azt már hallottam, hogy minden rendben ment és sikerült. Csak gratulálni akartam. Ezért is jöttem hamarabb. No meg hogy beszélgessünk, ha már egyszer se hozzám nem akarsz jönni, de magadhoz sem hívsz. Meg hogy bemutassalak valakinek.

A főigazgató vicces, sőt, szellemes akart lenni, de hangja fakó, súlytalan jellegéből Pál problémákra asszociált. Tekintetét levette a számítógépről, homlokára tolta az utóbbi időben a képernyő előtt használt olvasószemüvegét és a fotelba mintha magába roskadva ülő főigazgatóra nézet: – Csak nincsenek gondjaid? – Ekkor észlelte a harmadik személyt, aki nem volt számára ismeretlen. Igaz, ismeretségük korszakában az még kezdő munkatárs volt.

– Kinek nincsenek? – Válaszolt a kérdésre kérdéssel a megszólított. – A parlamenti választások előtt állunk, vagyis az én időmet már homokórával lehet mérni. Ha a kormány nem marad a helyén, és valószínűleg ez fog történni, az én napjaim is megvannak számlálva. Ezért is hoztam magammal az ezredest, aki minden bizonnyal az utódom lesz. A dolgoknak tovább kell menni, még ha a személyek változnak is.

– Értem. De nem hiszem, hogy ez újság volt számodra. Amikor elvállaltad a hírszerzés vezetését, akkor is tudtad, hogy ez egy periódusra szól. No meg nézd el nekem az őszinteségemet, de te is politizáltál, különben nem jöhettél volna szóba. Szóval mi a valódi gondod?

A nyers őszinteségtől már rég elszokott főigazgató magába fordult: – Igen. Tulajdonképpen igazad van. De nehéz megválni a karrier csúcsától, amikor előttem már csak a zsugorodás van. A liechtensteini, de talán a monacói, ne adj isten, az andorrai nagykövetség élén – tette hozzá maró öngúnnyal a hangjában. – De ne rólam beszéljünk.

– O.K.– fordult Pál a beszélgetés során láthatóan feszengő ezredeshez. – Szervusz. Nem tudom, hogy részvétemet vagy gratulációmat nyilvánítsam ki ahhoz, hogy feltételezhetően és átmenetileg te leszel az ötödik emelet rendszerváltás óta a tizedik vagy tán tizenegyedik tábornoka, útba a „dicsőséget" jelentő nem-tudom-hol-van-a-térképen nagykövetség élére. Az ötödik tábornoknál már abbahagytam a számolást. Na de nem ezért vagyunk itt – fordult a főigazgatóhoz.

Az kárörömmel szemlélte az ezredest, aki még nem szokott hozzá Pál direkt, szókimondó, mert a hierarchiától független kiszólalásaihoz, és meglehetősen rosszul érezte magát a bőrébe: – Valóban. Ne rohand le az ezredesünket, még szoknia kell téged. Inkább mondd, mi volt délelőtt?

– Gergely megtört. Ahogy a nagykönyvben meg van írva. Holnapra házi feladatot kapott, hozza a támaszpontok és a vezetők listáját. Kívánságodnak megfelelően, hogy a magyarokat is jobban bekapcsoljuk az akcióba, te kapod elsőként ezeket az információkat. Valamilyen rendszert viszont ki kellene alakítanotok, hogy ez haladéktalanul eljusson Wallyhoz. Ez az egyik dolog, amit biztosítani kell. A másik, amiről jó, ha tudtok: három dolgot ígértem meg, úgymond az ő feltételeinek a teljesítését azért, hogy együttműködik. Nem kéri senki számon a múltját, személye biztonságba marad, és csak velünk tartja a kapcsolatot. A két első dolgot a CIA nevében is be tudtam vállalni. Gergelyt viszont a Moszad is beszervezte, úgyhogy azt még el kell intézni. A főigazgató elégedetten, az ezredes növekvő tisztelettel hallgatta a beszámolót, majd az előbbi szólalt meg: – A két első dolgot én is be tudom ígérni, de a Moszadtól ügynököt átvenni… – és elhallgatott. Pál legyintett: – Rendben, azt magamra vállalom. De borítékolom, hogy cserébe minden információit kérni fogják. Felvállalhatom? A főigazgatón nem látszódott, hogy a javaslat meglepte. Annál inkább az ezredesen, aki most először szólalt meg: – Te ezt is el tudod érni? – Hangjában az elismerés érezhető kétellyel keveredet. Pál helyett a főigazgató válaszolt: – Ha mondja, akkor biztosan. Az sem lepne meg, ha ehhez még a CIA-t sem kellene igénybe vennie. De a viccet félretéve. Persze az információk átadását megígérheted. Tartani fogjuk magunkat ehhez.

IX.

A KIVÉGZÉS

A TITKOLÓZÁS VÉGE

Pál irodájában az üzenetrögzítő hívást regisztrált. Az éjszaka folyamán egy ismeretlen férfihang rossz angolsággal George-ra hivatkozva két hét múlva ismét Szanaába, az ismert helyre és időre hívta „az újságíró urat és operatőrét" és okként a Washington Post tudósítóját jelölte meg.

A hírt Éva hallgatta le, aki fiát iskolába szállította, így rendszerint elsőként érkezett az irodába Ilyenkor átnézte a hírügynökségek este óta érkezett anyagait, a faxokat, az elektronikus leveleket és az üzenetrögzítőket is visszahallgatta.

Éva tudta, hogy az amerikai lap tudósítóját, Johnt, hat héttel korábban, Bagdadban rabolták el. Pál ismerte, Irakban találkoztak. Két hete az Al Dzsazíra, a katari arab információs csatorna közreadta azt a harmadik videóüzenetet, amelyben az emberrablók az összes Irak területén bebörtönzött női fogoly szabadon bocsátásáért kilátásba helyezték elengedését, de ha erre nem kerül sor, kivégzésével fenyegetőztek.

Pál bejövetelekor Éva már nem volt az irodában, mert egy sajtókonferenciára ment, de összeszekészítette a Johnnal kapcsolatos anyagokat és ráírta: „Szerintem ne menj."

Pál beérkezésekor az iroda már megint üres volt. Az ajtó összes biztonsági zárját csukva találta, és belépésekor a riasztó beinduló halk zümmögése is jelezte, hogy – a bejárathoz közeli villanyórában elhelyezett billentyű segítségével – a készüléket ki kell kapcsolni. A fogason lógó női kabát azonban tudatta, hogy Éva már volt, de közben el is ment.

Pál kabátját gondosan fogasra akasztva az apró, csak egy gardróbfallal, esernyőtartóval és tükörrel felszerelt előszobából balra, a halion keresztül a középső, titkársági szobába ment, ezalatt útközben összenyalábolta a hall asztalán fekvő aznapi újságokat. Előbb a már bekapcsolt monitorokra vetett egy pillantást, majd az üzenetrögzítőt indította be, és közben a faxokat olvasta. Ez lehetett az oka, hogy elsiklott a rövid angol üzenet felett. Igaz, közben már a másik szobába ment. Ekkor indulhatott az angol üzenet.

A sarokszobában rögtön észlelte az asztalán heverő zöld iratborítót, amely arra utalt, hogy Éva valami fontosra hívja fel a figyelmét. Abbahagyta a faxok tanulmányozását, és a zöld borító tartalmára koncentrált, majd visszament az üzenetrögzítőhöz, és most már figyelmesen hallgatta az angol üzenetet. Úgy tűnt neki, mintha a hívó hangjában az egykori jemeni tolmácsuk, Hassan hangját ismerte volna fel. Alig ért idáig, amikor az ajtó felől kulcszörgés ütötte meg a fülét, majd Éva is megjelent:

– Már láttad? – nyújtotta csókra száját.

Pál örömmel tett eleget a felkínált ajaknak: – Te jól vagy? A gyerek? – majd amikor mindkettőre bólintást kapott, folytatta – Igen. Miért gondolod, hogy ne menjek?

– Nézd, az összes előzmény arra utal, hogy ki fogják végezni. Te csak azért kellesz, hogy erről beszámolj. Talán még a kivégzést is filmre akarják vetetni…

Pál félbeszakította társát: – És ha olyan, korábban is működő alkut tudunk velük kötni?

Éva szomorúan nézte kedvesét. Tudtam, hogy mindenképpen segíteni szeretne a kollégán, és ez befolyásolja józan ítélőképességét. Ismerte Pált, tudta, hogy akármit mond, bármilyen érvet használ, menni fog, hátha mégis módosíthatja a megváltoztathatatlant: – Ha valóban egyezkedni akartak volna, nem harangozzák be az ultimátumot. Arabok. Nem válhatnak szavahihetetlenné. Mit fogsz csinálni, ha a kivégzést fel kell venned? Mi lesz, ha ezt megtagadod? Olyan kockázatot vállalsz, ami túl megy az ésszerűen mérlegelhető kritériumokon. És

féltelek. Arról már említést sem teszek, hogy a felvételeket aligha tudjuk felhasználni. Illetve tudjuk, csak az nem lesz etikus, és támadni fognak minket.

Pál bólogatott: – Mindenben igazad van. De mégis meg kell próbálnom. Hátha van még akár egy százalék is arra, hogy Johnt meg tudjuk menteni.

Éva eldöntötte, hogy támadásba lendül: – Jó. Akkor veled megyek – jelentette ki határozottan.

Pál meglepődött, de egyben meg is ijedt: – Hogyhogy? Még sohasem akartál ebbe a térségbe menni. És különben is. Veszélyes.

– No látod. Ezt mondom én is. Minek mennél? Segíteni nem tudsz. A riporttal valószínűleg nem kezdünk semmit. Felmérhetetlen kockázatot vállalsz. – Éva azonban nem ment tovább. Tudta, hogy nem szabad Pált zsarolni, mert mindenképpen segíteni akar. Különben örökké szemrehányást tenne magának, és neki, hogy nem próbált meg mindent. Marad tehát az aggódás és a félelme, ami kedvese minden útja során elengedhetetlen részévé volt az életének. Pedig Pál második életéről még sejtelmei sem voltak.

– Mindenben igazad van – válaszolt kényszeredetten Pál. – De mégis…

– Na jó. Úgyse tudlak lebeszélni Felhívom a jemeni külügyminisztériumot, hogy legalább vízumotok legyen – törődött bele Éva a kikerülhetetlenbe.

Az elkövetkezendő két hét nem csak az előkészületekkel telt, hiszen Pálnak volt több elvégzendő munkája. Két filmje is félkész állapotban várta a szerkesztést, további egynek a nyersanyagát sem tudta sokáig „jegelni”. John kiszabadítása azonban előnyt élvezett.

Kollégája ügyéről azonban Wallyt mindenképpen értesíteni akarta, ezért ismét ahhoz a módszerhez folyamodott, hogy svájci központját kimerítően tájékoztatta a küszöbön álló programok minden általa ismert részletéről. Hiszen ezeket az elektonikus üzeneteket Wally is olvasta. A visszhang nem is maradt el. Másnap már meg is érkezett a találkozóra szóló invitálás kétszeri telefonhívása.

Az összejövetelre ismét Grinzigben került sor. Pál csak a délutáni órákban indult, hiszen az autópályán két óra alatt a császárvárosba érhetett. Kicsit késett. Belekeveredett az osztrák főváros esti csúcsforgalmába, majd Grinzingben sem találta azonnal a Burschenschenke nevű helyet, ugyanis abból több is volt. Végül egy gesztenyékkel szegélyezett utcácskában talált rá a keresett kocsmára, amelyet szomszédaihoz hasonlóan a kertek zöld növényzete takart.

Bizonytalanul lépett be a kerthelyiségbe, de megnyugodva látta, hogy itt várják. Amint megjelent a bejáratnál, Wally sietett eléje. Pál látta, hogy nincs egyedül, de a zöld bokrokkal takart asztalnál háttal ülő férfit nem ismerte fel:

– Üdvözöllek, Paul. Hoztam egy vendéget, egy régi ismerősödet, Arnit. Ezért ne vágj meglepett arcot. – Közben az asztalhoz értek. Az ülő vendég felállt, jobbját nyújtotta, és figyelmesen szemlélte az újonnan érkezőt:

– Salom … várj csak… Paul. Vagyis ha így szólíthatlak. Azt hiszem, nem ismertelek volna meg. Szóval, kezdjük elölről. Arni vagyok, most a Moszad igazgatóhelyettese, és Wally cipelt ide – mutatott a háttérben kuncogó amerikaira.

A megszólított ugyanolyan figyelmesen mustrálta Wally vendégét, mint az őt: – A bókot vissza kell adnom – majd elmosolyodva hozzátette – De az én nevem fele is ugyanaz, mint régen volt. Wallynak köszönhetően. Ő adta akkor, és kénytelen voltam az osztrák okmányaimban végigvinni. Szóval nem kell újhoz szoknod.

– No lám. Legalább valami nem új – nevetett a napbarnított Arni, majd Wallyhoz fordult: – De most rajtad a magyarázkodás sora. Miért hoztál össze minket?

Wally megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy a két régi ismerős zokszó nélkül veszi tudomásul a merényletét, majd egy harmadik poharat kért Pálnak. Miközben a pincér hozta, leültek, és Wally vette át a szót: – Kezdem a mea culpával, vagyis a bocsánatkéréssel – és Arnira nézett. Nem mondhattam el neked, hogy Pault régebben ismerem, mint téged – majd látva annak csodálkozó arckifejezését, elmosolyodott. – Nem, nem. Paul nem ügynök. Ugyanolyan

kapcsolatban voltam, és vagyok vele, mint veled. Régen, amikor megpróbáltad beszervezni, együtt dolgoztunk azon, hogy megakadályozzuk a világháborút. Gondolom, hogy úgy másfél évtizeddel ezelőtt, Münchenben, te figyeltetted Pault, amikor Izraelből visz-szautazott. Én voltam akkor a kocsiban a másik utas.

Arni kezével egy széles, lendületes mozdulatot tett, amire Wally elhallgatott: – Szóval ti voltatok azok. Ritkán fordult elő, hogy a figyelőbrigádunkat úgy rázták le, ahogy azt ti tettétek. Rosszul is esett a fiúknak.

Wally vigyorogva várta meg, amíg az izraeli elhallgat, majd folytatta: – Ja kérem, mi voltunk a jobbak. Majd küldök nekik egy üveg pezsgőt kárpótlásul De komolyra fordítva a szót: nem mondhattam el neked, hogy Paullal az arab terroristák leleplezésén fáradozunk. Még akkor is vártam, amikor már tudtam, hogy Abdullahra dolgoztok. Nem akartam leleplezni Pault. Ő ugyanis előbb beépült a lakásába, majd be is szervezte. Remélem megérted, és megbocsátod – nézett a társára.

Arni láthatóan meglepődött. Nem azon, hogy Wally titkolózott. Ezt természetesnek tartotta. Inkább Abdullahon, hiszen nem volt célszerű két baráti titkosszolgálatnak ugyanarra a személyre dolgozni: – Mi is beszerveztük. És megakadályoztuk a Casablancai izraeli képviselet felrobbantását, ugyanis csak izraeli és zsidó vonatkozású információk átadásában egyeztünk meg, nehogy saját elvbarátai nyírják ki.

Most Wallyn volt a csodálkozó megdöbbenés sora: – Te jó isten! Akkor megakadályozhattuk volna a mi képviseletünk elleni merényletet. Tudtunk az elképzelésről, de több konkrét információt akkor még nem voltunk képesek szerezni – Wally arca elborult. „Akármit is tesz az ember ebben a szakmában, később kiderül, hogy pont az a helytelen” mérgelődött, de nem volt mit tenni, a múltat megváltoztatni már nem lehetett, maradt a jövő. „Most ki kell ezeket küszöbölni. Végül is ezért hoztam össze őket”, de gondolatmenetét még nem fejtette ki.

Arni viszont bólogatott: – Próbáljuk meg ezeket a párhuzamokat kiiktatni.

Wally ismét társai felé fordult: – Igen. Szóval következő a helyzet. Paul megszerezte a terroristák támaszpontjainak és tagjai egy részének a listáját. Ez Abdullahtól származik. Az a tervünk, hogy egy csapásra megsemmisítjük az egész társaságot. Ehhez Abdullahtól kell az az információ, amikor az egész banda együtt van. Erről kellene beszélnünk – majd a listát Ami elé tolta.

Az izraeli tanulmányozni kezdte az anyagot, míg a társaság többi tagja csöndben iszogatta borát. Néhány perc telt el, míg Arni felemelte a fejét, és elismerőleg Pálra nézett: Ez egy nagyon komplett anyagnak látszik. Négy főt ismerünk belőle, róluk többet tudunk, mint az itt leírtak. A támaszpontokból viszont csak kettőt, a libanonit és a szíriait ismerünk behatóan. A többiről nincs pontos adatunk. De hogy késztettétek ilyen átfogó anyag átadására? Saját maga halálos ítéletét írja ezzel alá!

Megint Wally vette át a szót: – Mindenképpen közösen kellene terveznünk a lépéseinket. Az első, hogy csak Paul tartsa Abdullahhal a kapcsolatot Ez így célszerű. Azonkívül tudnod kell, hogy üzletet ajánlottunk neki. Információi alapján egy csapásra a Paradicsomba küldjük azokat, akik Abdullahként ismerik. Utána új életet kezdhet. A régire fátylat borítunk – nézett Arnira.

Arninak nem volt szüksége gondolkodásra: – Értem. Rendben van, de egy feltétellel. Minden információját megkapjuk. Akkor formálisan is átadjuk, és többet nem lesz vele közvetlen kapcsolatunk. A banda megsemmisítéséből pedig ki tudjuk venni a részünket.

A társaság Paulra nézett: – Ez így rendben volna. Vegyük úgy, hogy átadtátok a magyaroknak. Hivatalosan Abdullahot a magyar hírszerzés főnöke veszi át. Az én nevemet mindenütt mellőzzük, de persze a szerepem nem változik. A magyarok nevében egyben megígérhetem, hogy minden információt megkaptok, de ennek a rendszerét ki kellene alakítani.

Wally észbe kapott. Homlokára ütött, amikor ismét Arni felé fordulva folytatta: – Elfelejtettem valamit. Paul úgymond mély illegalitásban van. A magyar hírszerzésnél a főigazgatón

kívül senki sem tudja, hogy létezik és dolgozik. Nálunk pedig csak az igazgató és én ismerjük.

Jó lenne, ha ez nálatok is így maradhatna. Ezzel mindannyian védeni próbáljuk, mert újságíró tevékenységével eléggé ismert személyiség. És még valami. A terroristák őt használják arra, hogy üzenjenek a nyugati közvéleménynek. Ez úton is információkhoz jutunk, sőt, már sikerült neki öt embert kiszabadítania. De akkor előbb térjünk rá a jemeni utadra – nézett a magyarra.

– Jemenbe hívtak fordult Pál Arni felé, aki az előzményeket nem ismerte. – Jártam már egyszer ott, akkor szabadult ki a két amerikai és egy német újságíró, cserében elmondhatta az ottani vezér, amit akart. Az az érzésem, hogy ugyanarról a társaságról van szó. De most nem alkut ajánlottak. Az okot nem jelölték meg. Elmegyek, bár tudom, igen kevés annak az esélye, hogy a Washington Post tudósítóját megmenthetem, de mégis meg szeretném próbálni.

– Na nézzük – vette át a szót Wally. – Szerintem sincs semmi esély arra, hogy megmentsük. De most legalább azt tudjuk, hogy Jemenben van. Ott állítólag három tábort működtetnek, ezeknek a helyszínét ismerjük, és a műholdas ellenőrzés szerint mindháromban mozgás is van. Paul információja alapján keresni fogjuk, találunk-e fogva tartásra utaló jelet. Gondot okoz, hogy a három tábort nem tudják a műholdaink huszonnégy órán keresztül figyelni. Bizonyos átfedésekkel talán a fele időt fogják át. ez pedig nem elég. Az a kérdés, tudunk-e ilyen hamar akciót indítani, hogy a foglyot kiszabadítsuk? Feltételezem, hogy erre legfeljebb Paul odautazásáig van időnk, vagyis egy bő hét, de az is bizonytalan, mikorra kapunk arra választ, hogy hol van a fogoly ^ majd kérdően Arnira nézett.

– Szerintem csak a kivégzésre hívták. Ha elmegy, az nem veszélytelen. Akkor az ő biztonságára is gondolnunk kell. Előtte pedig aligha tudunk valamit tenni.

Illetve megpróbálhatjuk, de a valószínűsége annak, hogy az akció többe kerül, mint amit elérünk vele, igen nagy. A terep és a táborlakók szokásainak ismerete nélkül nem tudjuk gyakorolni a rajtaütést. Ezért több halottal kellene számolni, és az sem biztos, hogy az újságírót kiszabadítjuk. Más a helyzet, ha Paulról van szó. Ha veszélybe kerülne, az ő kiszabadítására készülnünk kellene de honnan tudjuk meg, hogy erre szükség van?

Wally táskájából három tollat vett elő: – Ezekkel. Ha be vannak kapcsolva, a műholdak veszik a jelét, és be tudják mérni a helyszínt. Ha a golyóstoll gombját nyomod meg, az egy frekvencia, ha a toll fejét utána elfordítod, egy másik. Ez a biztonság kedvéért. Kétszer kattan be, abból tudod, hogy a második hangfrekvenciás jel is adásba megy. Az első csak a pozíció meghatározását jelenti, a második veszélyt. A toll helyének meghatározása úgy működik, mint egy aktív GPS. Helyi idő szerint minden páros órában adhatsz, akkor vannak a műholdak pozícióban. Ettől függetlenül figyelni fogjuk a táborok mozgását. Remélem, hogy téged észrevesszünk.

– Na jó, de egyáltalán minek megy oda Paul – vetette fel az alapkérdést Arni.

– Nem tud a seggén maradni – válaszolt helyette Wally. – Reménykedik, hátha mégis elkerülheti John kivégzését. De komolyra fordítva a szót, nem valószínű, hogy Pault bántják. Azt már legutóbb is megtehették volna. Ez nem az érdekük. Tudósítást akarnak. Mi meg közben felmérhetjük a döntő csapásra a terepet.

Wally elhallgatott. Tudatáig csak most jutott el az a halk élő zene, amely a söntésben szólt. Már több vendég volt, nekik zendített rá a furcsa összetételű, háromtagú zenekar, amely tangóharmonikából, hegedűből és citerából állt. Néhány taktus erejéig belemerült a zenébe, mielőtt folytatta: – Igazából azért találkoztunk, hogy erre felkészüljünk. Ehhez az kell, hogy a lehetséges helyszíneket gyakorlatozás céljából felmérjük. Ez ránk hárul. Minden ismert helyszínre elkészítettem a támadás tervét. Ez az első lépés. A második, hogy Abdullah egy olyan helyszínt és időt ad, amikor mindenki jelen van. Ez az ő érdeke, tehát erre építhetünk. A harmadik, hogy olyan rakétatámadás éri a helyszínt, amelynek nem lehet túlélője. Itt szeretném – fordult Arnihoz – a ti segítségeteket kérni. Ha valaki kimarad, vagy elmenekül, róluk ti gondoskodnátok.

Bólintottak, Wally pedig folytatta: – Ami pedig Paul mostani útját illeti, a vörös-tengeri Al Hudaida előtti partszakaszra vezényeltetek egy hadihajót. Ha feltételezésünk helyes, akkor onnan a tengerészgyalogosok helikoptereikkel két óra alatt elérik a feltételezett tábort, és szükség esetén kiszabadítják Pault. De erre nem számítok. Úgyhogy viselkedj rendesen – emelte fel Paul felé fenyegetően a mutatóujját –, mert nem akarom érted kockáztatni az egész akció sikerét.

A borozó közben megtelt. Alig maradt üres hely. Még körülöttük is, a kert távoli pontján, benépesedtek a fenyőfa asztalok. A három férfi befejezte azt, amiért találkoztak. Nem akarták, hogy avatatlan fül is hallja, amit beszélnek. Most már átvedlettek egyszerű külföldi turistává, akik csak a bécsiek kedvenc időtöltésével, a grinzingi borozással ismerkednek.

Azért Arni lelkét mégis nyomta valami. Pálhoz fordult: – Szeretnélek kiengesztelni a ciprusi beszervezési kísérletem miatt. Tudom, hogy nem veszed ezt zokon, de azért mégis. Meghívlak, gyere el – Arni huncutul mosolygott, és megnyomta a következő szót – akár magyarként hozzánk. Feleségem – talán emlékszel rá – Ráhel, szintén örülne, ha viszontlátna. Hogy kedvet csináljak az úthoz: a palesztin ellenállás valamelyik vezetőjét is megszólalhatod, úgyhogy ez „szakmai” szempontból is érdekes lehet ez.

Arni elhallgatott. Wally arcára viszont örömteljes várakozás ült ki: – Ez egy nagyon jó ötlet – majd szomorú arcot vágott – persze engem senki sem hív…

A meghívott összecsücsörítette a száját, szemét összehúzta: – No jó. Majd mérlegelem – aztán rögtön folytatta is – szóval úgy döntöttem, hogy a meghívást egy feltétellel elfogadom. Nem akarsz megint beszervezni!

A társaság felszabadultan, hangosan, hosszadalmasan nevetni kezdett. A szomszédos asztaloknál is rájuk néztek, de az őket nem zavarta.

A KIVÉGZÉS

Pál a már egyszer bejárt útvonalon érte el Szanaát. Most azonban nem kellett órákat a repülőtéren töltenie, mert hála Éva gondoskodásának a belépési engedély készen várta. Nyugodtan kialudhatta az éjjeli repülőjárat fáradalmait, sőt, még a városból is látott valamit, amely lenyűgözte.

Pál az óváros kapujába vitette magát. A barna agyagfalban vágott Bab al-Yaman kapuja tornyokkal körülbástyázva engedte be a bemenni szándékozókat, de a mögötte nyíló másfél négyezetkilométernyi óváros leírhatatlan benyomást tett Pálra. Se szeri, se száma a minareteknek, a barna agyagfalakba vágott íves, csipkés, fehér ablakokkal díszített házaknak, amelyek négy-ötemeletnyire is magasodtak. Az épületek jelentős része akár nyolcszáz éve tekintett a háromezer méteres Jabal Ayban hegyre, amely csupán nyolcszáz méterre emelkedett a város fölé. Noé fia is ezeken az utcákon járhatott, hiszen őt a város alapítójaként tartják számon. Itt már a kilencedik században is nyolcvanezer ember élt.

Pál nem tudott betelni a látnivalókkal. Egy kereskedőházból kialakított galériában az ismert jemeni festő, Aifutaih egy képe ragadta meg a figyelmét. Fatima álmát ábrázolta a kompozíció. Megdöbbentette az arab és a zsidó mesevilág közötti hasonlóság. Most értette csak meg, miért mondják, hogy a zsidók és az arabok unokatestvérek. Megvette a képet Évának.

Rendkívül fogékony volt a múlt eseményeire, és a történelmi épületek, a középkori városok különösen vonzották. Belemerült Szanaa középkorába. Az egyik kis üzlethelyiségben egy vak teve körbe-körbejárva hajtotta az olajprést. Évszázadok óta kitaposott körben. A módszer a kezdetek óta semmi sem változott. Talán a prés is egykorú volt a körbefutó teveúttal. Másutt kattot rágó férfiak beszélgettek a földön, körülöttük gusztustalan halmokban hevert a kiköpött levelek maradéka.

Két órára elfelejtette, hogy miért is van itt valójában. Megcsördülő telefonja azonban visszavezette a valóságba. Itt az ideje visszatérni a szállodába, hogy utána aztán ismét nekivág-

jon a vakvilágnak- Szó szerint. Most azonban már melegen fel fog öltözni, hogy a hegyi „kirándulás” során ne fázzon, mint a múltkor, illetve ne kelljen a koszos kölcsöngúnyát igénybe vennie.

Könnyű vacsorát követően Pál és László óvatosságból tengeribetegség elleni gyógyszert is bevettek, hátha az a teherautó zötykölését ellensúlyozza, majd lementek a már ismert, néptelen úszómedencéhez. László, mint mindig, zsörtölődött: – Állandóan ilyen hülye helyzeteknek teszel ki. Megyünk a mit tudom én hova, közben az epénket is kiokádjuk Egy rendes ügynöknek sem kell ennyit kockáztatni, mint nekünk. Ráadásul az egész teljesen reménytelen.

Pál szórakozva hallgatta László kifakadását. Tudta, hogy az operatőr valójában nem azt gondolja, amit mond, de így vezeti le félelmét és feszültségét. Hagyta, és várt. Nem sokáig. Az ismert telefonáló, aki valóban Hasszán volt, arabot megszégyenítően pontosan jelent meg:

– Szalem alajkum. Látom, most már készültek, és melegen öltözködtek. Nagyon jó. A szemüket sem kötöm be. a kocsit múltkor amúgy is már látták, úgyhogy kövessenek.

A két európai követte a kék leples Hasszánt, azonban az elmúlt alkalomkor a szemükre húzott turbán nélkül is alig láttak valamit. A szálloda sötét kertjén keresztül vezette őket, majd annak kerítésében rejtett ajtót tárt fel. Az utcán találták magukat, és közvetlenül az ajtóval szemben, azt takarva, a már ismert kocsi állt.

– Már ismerik a játékszabályt, tehát fáradjanak fel a rakodótérbe, kénytelen vagyok magukra csukni az ajtót. Úgy négy óra múlva ismét szabadok.

„Ugyanoda megyünk” gondolta Pál, de most már nem próbált tájékozódni, helyette inkább minden páros órában öt percre megnyomta a tollát, hogy Wally követni tudja útvonalukat, és egyébként inkább arra összpontosított, hogy ne legyen rosszul. Az utóbbi azonban nem egészen sikerült, igaz, a gyógyszernek köszönhetően ezúttal jobban átvészelte az utolsó, rázós szakaszt. Azonban most is megváltás volt, amikor éjfél körül a kocsi végre megállt, és lekecmereghettek a platóról.

Pál nem tévedett. Ugyanabban a táborban voltak, amit korábbról ismert. Az elmúlt alkalomkor is alvóhelyként szolgáló barlangot kapták szálláshelyül, majd Hasszán eltávozott. Lászlótól eltérően, aki rögtön lefeküdt, Pál kiült a barlang kijáratához. Azt próbálta megállapítani – már amennyire az éjszaka erre alkalmat adott –, vannak-e változások. De szerencséje volt. A telihold bevilágította a völgyet, amely így a vaksötét helyett félhomályba burkolózott. Ültében Pál, páros óra lévén, harminc percen belül kétszer nyomta meg a jelzőjét, amiből Wally tudta, hogy megérkeztek.

A táborban némi változásra került sor. A tábortűz ugyanazon a helyen volt, de tőle jobbra és balra vagy két tucat nagyméretű, talán katonai sátrat vertek. Pál most arra a pontra összpontosított, ahol korábban az újságírókat tartották foglyul. Meregette a szemét, végül észrevette, hogy őrzik a becsukott bejáratot, de a strázsáló leült, tán el is aludt. A többi barlang egy kivételével most is ajtó nélkülinek tűnt. Feltehetően korábban is ez volt a fegyvertár, de most őrt nem észlelt előtte. Pál memorizálta a látottakat, majd ő is nyugovóra tért. Már amennyire a kemény, szokatlan hálóhely és benne László horkolása pihenésül szolgálhatott.

Jóval napkelte előtt felébredt. Most ugyan hála a meleg ruháknak, nem fázott, de a földre terített hálózsákkal sehogy sem tudott kibékülni. Inkább a békésen, barátra és ellenségre egyformán fénylő csillagokat nézte, miközben remélte, hogy John számára sikerül még sok estét kialkudnia. Merengésének a tábor éledezése vetett véget. Pál ismét memorizálni kezdte a látottakat.

A égi fények kialvásával párhuzamosan a sátrakból emberek bújtak elő. Ide, a barlangja bejáratához, hangok nem jöttek, de lehet, hogy a lakók hangtalanul végezték reggeli dolgukat. Azaz a rituális mosakodást, mert felkelésük egyetlen oka a reggeli imádságon való részvétel. Miután a sátrak láthatóan kiürültek, a barlangokból is szállingózni kezdtek az emberek. Pál a sátrakból harminc, a barlangokból további húsz embert számolt, és azt is memorizálta, hogy a zárt barlang őre is elhagyja helyét, és csatlakozik az imára készülő társaihoz A tábor kocsijai

is őrzés nélkül maradtak, és Pál megjegyezte, hogy a nagyobb létszám ellenére azok száma a korábbihoz képest nem nőtt. A gépfegyverek sem voltak a járművekre szerelve. Figyelmét most a korábban Moafak barlangjaként megismert nyílás kötötte le, ahonnan utolsóként egy magányos ember csatlakozott a többiekhez, majd átvette az előimádkozó szerepét.

Alig fejeződött be a reggeli istentisztelet, a szürkület rohamosan veszített homályából, és néhány perc alatt teljesen kivilágosodott. Csak ekkor jött hozzájuk a tegnapi kísérőjük:

– Shabah al-kheir – kívánt nekik jó reggelt. – jöjjenek reggelizni, utána Moafak várja önöket.

Miközben az ismét életre kelt tűzhöz mentek, amelyen vizet, és a tegnapi ranghifeket, azaz lepénykenyereket melegítettek a reggelihez, Pál a fogda felé nézett. Az felügyelő már a helyén volt, míg a másik zárt barlangnak továbbá sem volt őre. „Ha John itt van, csak abban lehet" gondolta, miközben azon törte a fejét, hogy lehetne őt onnan észrevétlenül kihozni.

Töprengése közben nem érzékelte a langyos, de száraz ranghif ízét sem, amit rágcsált, és a forró, túl édes teával a szájában puhított összerágható, és lenyelhető formára. Miután nagy nehezen néhány falat lement a torkán, már Moafakhoz hívták.

A tábor vezetőjének barlangja megint ugyanaz, a tábortűztől és a sátraktól távolabb fekvő, a hegy utolsó látható nyílása volt. Berendezése sem változott semmit. No és a barlang ura sem.

– Sabah al-kheir. Fursa sa ida. – üdvözölte a bejövöket, majd hellyel kínálva maga is leült. Miközben jó házigazdaként szorgalmasan kínálta a teát, és annak szüneteiben szakállát simogatta, majd egy órán keresztül mesélt távoli falujáról és legkisebb unokájáról, aki éppen csak, hogy megszületett. Pál türelmesen hallgatta és maga is semleges dolgokról beszélt, várva, hogy Moafak a tárgyra tér. Most ennek is megjött az ideje.

– Nagyon kedves vendégeim önök nekem, mégis, most egy szomorú eseményre szól a meghívásom. Allah akaratából szerény kérésünk, hogy moszlim húgainkat és nővéreinket engedjék szabadon Irakban, ne gyalázzák, ne öljék meg, nem talált visszhangra. Ha megtették volna, akkor Allah mindent megbocsátó, könyörületes jósága a fogolyra is kiterjed. De nem ez történik. Ezért a Korán azt várja tőlünk, hogy harcoljunk Allahért azok ellen, akik ellenünk vannak. Amerikai kollégád támogatta az iraki helyzetet s az ott történteket. Írásai erre utalnak. Ellenségként viselkedett. Tehát földi napjai meg vannak számlálva. Azért hívtalak, hogy beszámolj erről.

Megengeded, hogy én is a Koránt idézzem? Az általad mondottak ugyanis folytatódnak: „de ne lépjétek túl a mércét, mert Allah nem szereti a mértéktelenséget" – Pál látta, hogy Moafak meglepődött, ezért folytatta. – Mit vétett ez az újságíró ellened, a moszlimok ellen? Nem ölt, így bosszúból nem lehet őt sem megölni Nem katona. Vagyis ezért sem lehet kivégezni. Engedd szabadon. Allah nevében.

Moafak megrökönyödött. A Korán ilyen olvasata eszébe sem ötlött. De hamar rendezte gondolatait, és szakálla sűrű simogatása közepette válasza sem váratott sokáig magára: – Meglep a jártasságod a Koránban. De akkor azt is tudod, hogy Mohamed kinyilatkozta: „Azok, akik a hitetlenek ellen harcolnak, azoknak engedélyezve van a harc, mert korábban igazságtalanságot szenvedtek el." A kis dzsihád, amit ti mindig és helytelenül szent háborúnak fordíttok, pedig valójában a külső és belső ellenséggel szembeni erőfeszítésekről van szó, erre felhatalmaz bennünket

De Mohamed szerint az ember isten helyettese és Izrael népének adott törvényében is ez áll, hogy csak azt lehet megbüntetni, aki gyilkolt. Ez az újságíró ezt nem tette.

Moafaknak láthatóan tetszett Pál érvelése, és az az erőfeszítés, hogy megmentse a fogoly életét: – Nagy tisztelettel adózom olvasottságodnak. Én csak egy egyszerű, istenfélő ember vagyok. A Korán mondja, ha békére hajlanak, akkor te is legyél békés, és bízzál Allahban. Ha azonban becsapnak, akkor Allah támogat. Erősít téged tettben és hitedben. Nos, nem látok békés szándékot, viszont becsapást annál inkább. Ha nem tennénk semmit, akkor a ránk kény-

szerített helyzetet fogadnánk el, és ez a vesztünket eredményezheti. Erre kell ráirányítanunk a figyelmet, ezért van a kollégád sorsa megpecsételve.

Pál a kísérőre pillantott, aki elfoglaltság nélkül ült, és követte – már amennyire tudta – a beszélgetést, mivel Moafakkal angolul társalgott. Unalmában kattot rágott, amitől enyhén bambának tűnt. A látszat azonban csalt. Hasszán figyelt. Arcáról minden bambasága ellenére lerítt az értetlenség: mit beszél a vezetőjük egy teljesen világos, megkérdőjelezhetetlen ügyben ezzel a hitetlennel? Hogy meri az a Koránt idézni, és Mohameddel érvelni? Egyáltalán: mit kell erről annyit beszélni? Le kell fejezni a foglyot, és kész.

Pált megrémítette az, amit ebben az arcban látott. Még ha Moafakot meg is tudná győzni, ami valószínűtlen, akkor sem engedhetne. Nem tudná saját embereinek megmagyarázni, hogy ezt miért teszi. De nem tudta feladni: – Nézzük meg egy egészen más oldalról a dolgot. Elgondolkoztak már, hogy egy amerikai kivégzése, és ennek a filmes megörökítése milyen hatással van a hitetleneknek nevezett közönségre? Megmondom.

Elkeseredést, dühöt, megtorlás utáni igényt szül. Ez összeforrasztja az „ellenséget". Nem gyengíti, hanem erősíti. Még inkább zárják soraikat, és fellépnek azok ellen, akik ilyen tetteket követnek el. Pedig az úgynevezett hitetlen világ sokkal nagyobb, mint a moszlim.

Moafak a fejét rázta: – Nem érted. Mi ezt nem azért tesszük, mert propagandát akarunk saját magunknak csinálni. A Korán, Mohamed, vagyis Allah irányítja a tetteinket. „Harcoljatok azok ellen, akik nem hisznek Allahban, és nem tekintik megengedhetetlennek azt, amit Allah és követe megengedhetetlennek mond." A mi megtisztulásunk eszköze a dzsihád. A ti jogtalan uralmatoknak vetünk véget, és helyébe a régi, jogos moszlim uralmat hozzuk vissza. Az újságíró halála erről szól.

– Nézd, nekem, nekünk az emberélet szent. Egyébként a Korán is ezt mond|a – kezdett neki Pál az újabb erőlködésnek, de már maga is kilátástalannak látta erőfeszítéseit. Azt is tudta, hogy a Korán és Mohamed különböző korszakaiban elhangzott – sokszor az akkori történelmi helyzetből adódó, de később attól teljesen eltérő – összefüggések vagy szövegkörnyezetükből kiragadott idézetei, elegendő tápanyagot szolgáltatnak a kivégzés indoklására. Ezzel szemben hiába idéz bárki, a helyzetet másképpen magyarázó részeket, ennek ellentétét is éppen úgy meg lehet találni. – Mi lenne, ha megmagyaráznád cselekvéseitek indítékait? Azzal gondolkodóba ejthetnéd a nézőket, és saját ügyetek szempontjából jóval nagyobb, pozitív hatást tudnál elérni, mint egy kivégzéssel? Ez Allahnak tetsző cselekedet.

Moafak kezdett elveszíteni türelmét: – A dar al-iszlámban, vagyis az iszlám világában Allah törvényei uralkodnak. Ezáltal béke honol nálunk. A dar al-harb-ban, vagyis az ezen kívül eső helyeken háborút, rendetlenséget tapasztalunk. Aki elutasítja az isteni rendet, ellenség. Az ellene folyó harc a dzsihád. Most pedig menjetek, beszéljetek az újságíróval. Már csak néhány órája van hátra. Utána pedig visszaviszünk benneteket Szanaába.

Moafak felállt. Megfordult, jelezve, hogy a beszélgetésnek vége, és ellentmondást nem tűrő arckifejezéssel, gyors tempóban a barlang belseje felé haladt, majd néhány másodperc múlva eltűnt annak egyik sziklája mögött.

Pál szomorúan, leverten tápászkodott fel. A hosszú ülésben lába elzsibbadt, alig tudott ráállni. A vita is megviselte. Kísérőjük pedig türelmetlenkedett. A jó isten tudja, miért vált számára sürgősnek a kimenetelük.

A barlang hűvössége, és szemet kímélő tompított fényviszonyai után kilépve Pál azonnal leizzadt. Amíg bent voltak, a nap már jócskán fent járt az égen, és alaposan felmelegítette a hegyi levegőt. A szikrázó napsütésben először semmit sem látott. Hunyorogva szokta a fényáradatot, majd lassan kezdte kivenni előbb a kontúrokat, majd a részleteket is.

– Menjünk a fogolyhoz. Még nem tudja, mi vár ma rá. A mai, pénteki ima előtt távozik. Beszélgethettek vele, fel is vehetitek a beszélgetést. – Hassan intett a barlang őrének, aki kinyitotta a reteszt, és beengedte Pált, aki a félhomályban kezdetben semmit sem látott. Csak egy hang jutott el a füléhez:

– Te jó isten! Paul! Csak nem fogtak el?

Pál szeme lassan hozzászokott a barlang fényéhez. Most már látta Johnt, azonban alig ismert rá. A magas, korábban jól táplált ember most rendkívül soványnak tűnt. Szeme beesett, orra hegyes és megnyúlt, ápolatlan szakálla még ágrólszakadtabbá tette az arcát. A hosszú fogság nem múlt el nyomtalanul:

– Nem John, csak megengedték, hogy meglátogassam.

John szürkéssárga arca szomorúan tekintett Pálra: – Ez azt jelenti, hogy ütött az utolsó napom?

Pál nem tudta, mit mondjon. De mellébeszélésnek nem volt helye, hiszen erre most nem volt idő: – Bocsásd meg nekem, hogy én hozom ezt az üzenetet. Azért jöttem ide, hogy ha van remény a megmentésedre, akkor mindent megpróbáljak. Eleve nem volt sok remény. És kudarcot vallottam.

John szótlanul leült a földre. Néhány percig maga elé bámult, de nem fogta fel a barlang körülötte megdermedt levegőjét. Pál is kívül esett a látókörén. Majd felnézett. Szeme szomorúságát nem veszítette el, de most már a megváltoztathatatlan tudatában erőt is sugározott: – Nem te tehetsz róla. Ne kérj bocsánatot. Biztos vagyok abban, hogy te minden tőled telhetőt megtettél. És nyilván kockáztattál azzal, hogy ide jöttél. Arra kérlek, hogy utolsó óráimról számolj be családomnak, és tolmácsold végakaratomat.

Pál megpróbálta összeszedni magát, ami nehezére esett. A kudarc felelősségét érezte, és ettől az érzéstől nem tudott szabadulni. Tehetetlennek, kiszolgáltatottnak érezte a körülményt, és elkeseredett dühe még jobban nőtt. De ezt most nem szabad mutatnia: – Engedélyt adtak, hogy felvegyelek. Élőben mondhatod el az üzenetedet, és megígérem, hogy ha rajtam múlik, eljuttatom oda, ahová kívánod.

John sorsába belenyugvó arcába egy másodpercre apró örömfény villant: – Az nagyon jó. Ne késlekedjünk, ki tudja, mennyi időnk van erre.

Pál kopogott, és az őr kiengedte a barlangból. Kint a kísérőhöz fordult: – Kijöhet John, hogy a felvételeket elkészítsük? És mi történik a testével? Elvihetem, hogy rokonai tisztességgel eltemessék?

Hasszán gondolkodott nyilván már utasításai voltak erre-. – A fogoly kijöhet. A testét elviheted, de a kivégzést fel kell venned.

Pál berzenkedett attól a gondolattól, hogy jelen kell lennie, sőt, filmeznie a kivégzést: – Muszáj? Hiszen tudják, hogy ezt a mi kultúránkban nem teszik meg.

Hasszán szenvtelen hanggal és arccal válaszolt: – A felvételekre szükségünk van. Különben nem tudjuk a testét odaadni.

Paul nagyot sóhajtott. Nem volt mit tennie: – Ezt meg kell beszélnem Johnnal. Erről neki kell dönteni.

Hasszán bólintott, Pál pedig visszatérhetett a barlangba, ahol elmondta a feltételeket. John nem gondolkodott sokat: – Ha elszállításom feltétele ez, akkor tedd meg. Külön felhatalmazlak arra, hogy filmezhetsz. A felvételt add át lezárt borítékban apámnak, és döntse el ő, hogy megnézi, és megmutatja-e feleségemnek, és valamikor később a két gyereknek. Végakaratomat pedig használd fel, hátha segít. Most pedig gyerünk.

John a barlang bejáratához ment, majd ott megállt. A nap vakította. A mögötte haladó Pál megállt. Kollégája körvonalai az erős, betörő fényben elveszítették kontúrjaikat. Pálnak úgy tűnt, mintha már lebegne, útban volna a visszatérhetetlenség örök ösvényén. Majd az alak, és ezzel a látomás megszűnt.

Csak ekkor vette észre, hogy kollégája narancsszínű öltözékben van, ami hasonlít az amerikaiak által a kubai támaszpontjukon fogva tartott arabok rabruhájára.

John a kamera elé állt, László beindította, és az amerikai beszélni kezdett. Mindennapi, majdhogy nem szenvtelen hangja semmivel sem utalt az eljövendő sorsára:

– Földi óráim vége felé közeledem. Megengedték, hogy üzenetet küldjek és Paul barátom-

nak, aki utolsó óráimat velem töltötte, hogy ezt felvegye. Külön kérem,hogy utolsó perceimet, és azt is, amikor elhagyom ezt a világot, vegye fel. Tudósítói vég ér, mert egy háborúról számoltam be, amely távol Amerikától folyik. A háború áldozata vagyok. Nem szívesen vállalom ezt a szerepkört, de nincs választásom. Amerikai vagyok, és ez itt elegendő a bűn kimondásához. Lelkem békében távozik annak a tudatában, hogy semmi rosszat nem tettem. Családomnak üzenem: szeretem őket. Békéljenek meg a sorsunkkal. Segítsenek két gyermekünket tisztes amerikaiaknak felnevelni. Gondolkodó amerikaiaknak. Akik nyitottak nemcsak a saját dolgaikra, hanem a világ más részeiben élők gondjaira, bajaira, örömeire, elkeseredésükre. Üzenem azoknak az amerikaiaknak, akiknek rokonaik vagy ismerőseik e térségben vannak, és bármikor hozzám hasonló sorsra juthatnak, hogy óvják és védjék demokráciánkat, demokratikus elveinket, de azt ne háborúval, távol a hazánktól, erővel és hadsereggel kell érvényesíteni. Üzenem a politikusoknak, akik a távoli Washington védett irodáiban tervezik sorsunkat: a világ nem csak a miénk. Ha ezt nem vesszük figyelembe, a jövőben is belebonyolódunk olyan eseményekbe, amelyekből nem tudunk tisztességesen kijönni. Ha támadnak minket, megfelelő választ kell adni. Nem felelőtlent vagy túlméretezettet. Harag nélkül távozom. Isten védjen minden amerikait.

John felemelte az arcát. Már nem a kamerába nézett. A most delelő nap tűző, narancspiros korongja éppen fölötte volt. Sugarai árnyék nélkül világították, és aranyozták be beesett, beteges, sápadt, de már a túlvilág mérhetetlen nyugalmát sugárzó arcát. Letérdelt. Tenyerei összeértek. Ajka hangtalanul mozgott. Imádkozott. John kész volt a távozásra.

Kész volt az a megtermett arab is, aki fekete csuklyában kiélesített, hosszú karddal mozdulatlanul mögötte állt. Félkörben a tábor teljes lakossága. Előttük Moafak. A nap legmagasabb pontjának elérését várták. Amikor ennek eljött az ideje, hangosan idézni kezdett a Koránból: – Harcoljatok Allah ösvényén azok ellen, akik harcolnak ellenetek. Üssétek mindenütt agyon őket, ahol rájuk találtok-

Moafak az imát minden indulattól mentessen, szenvtelen arccal, jól hallhatóan, tagoltan, hangosan mondta. Miközben beszélt, a hóhér felemelte kardját. Sem ő, sem a kardja nem vetettek semmilyen árnyékot. Elérkezett a dél.

László a működő kamera mellé térdelt, és a kivégzés helyétől elfordulva imádkozni kezdett. Keze remegett. Szeméből potyogtak a könnyek, amelyek piszkos utat vájtak a reggeli mosakodást nem látott arcán.

Pál becsukta a szemét, és nem akart az előtte történtekre gondolni. Eszébe jutott, hogy az egyik szomszédos országban az év minden péntekén, a fő ima előtt nyilvánosan lefejeznek egy embert. „Hol itt a béke világa?” Jutott eszébe. Miközben erre gondolt, egy halk hang ütötte meg a fülét, majd nemsokára úgy érezte, mintha egy meleg szellő csapná meg, és mellette forgószél támadna, majd borítaná be. Egy ideig burokként körülvette ez a korábban soha nem tapasztalt értelmezhetetlen valami. Elveszítette az időérzékét. Nem tudta, hogy másodpercekről volt szó. Aztán a burok lentről, a lábaitól, emelkedni kezdett felfelé. A fejénél egy kis időre megállt, s mintha érintette, és adott volna valamit. Egy isten veled-et vélt hallani a súgó szellőtől, majd ezt követően a burok, a furcsa érzés is elhagyta. Teljes szélcsend támadt. Pál úgy érezte, hogy John lelke éppen most szállt el.

Pál csukott szeme nem látta, amint a magasra emelt kard nagy erővel lecsap, a fej elválik a törzstől, és tovarepül. A spriccelő véres törzs összecsúszik, majd halk zajjal a piszkos, homokos, köves földre esik. A hóhér a néhány méterre hullott fej után megy, hajánál fogva felemeli, és a kamerához visszatérve bemutatja azt az objektívnek, miközben abból még folyik a vér. Moafak pedig folytatta az előimát, és tovább idézett a szent írásokból: – Ne barátkozz velük. Ha hátat fordít, fogjátok le és verjétek agyon.

Pál megint tehetetlen dühével küzdött, és nem merte szemét kinyitni. Az arabok pedig napirendre tértek az események felett, és mintha mi sem történt volna, folytatták a déli imát.

Amikor Pál rászánta magát szeme kinyitására, borzalmas látvány tárult elé. A vérben úszó

törzs, és a hozzá visszahelyezett fej a porban hevert. Az arabok csak az ima befejeztével – amikor a holttest már jóformán kivérzett –, helyezték azt egy durva, barna lenzsákba, majd a fejet beletéve megkötötték a zsák nyakát. Nem tartott azonban sokáig, amíg az anyag átnedvesedett.

– Adják ide a felvétel kazettáját, azt átmásoljuk, majd indulunk – szólt hozzájuk a kísérőjük, és intett a már ismert kocsinak, amely megállt előttük. A zsákot a hóhér beemelte a platóra, ahová a két magyart is bezárták, majd fél óra múlva visszakapták a kazettát, és indultak. Következett Pál életének legszörnyűbb négy órája. A zsák ide-oda ugrált, gurult, mert nem volt semmi, amivel valahová oda lehetett volna erősíteni. A kocsi platója az idelőrehaladtával mindenütt véres lett, majd ez keveredett a korábbi piszokkal. A két magyar ruhája is hasonló sorsra jutott. Ilyen állapotban tették ki őket zsákostul Szanaa külvárosába, ahol csak nagy nehezen találtak járművet, amelyik ilyen állapotban is hallandó volt bevinni őket a városba.

Pál az amerikai nagykövetséghez vitette magát, hogy leadja a halottat. Ez nem ment egyszerűen. Az esti órában az ügyeletes tengerészgyalogos először szóba sem akart állni vele, sőt, majdnem terroristának nézte. Csak nagy nehezen fogta fel, miről is van szó, és hívta az ügyeletet, hogy mi tévő legyen. Végül a zsákot átvette, Pál pedig véresen és piszkosan a szanaai TV-székházba ment, ahol budapesti irodájának műholdas összeköttetéssel átjátszotta a kazettát, majd a hozzá fűzött, a történtekről szóló magyarázat után meghagyta Évának, hogy a kivégzés jelenetei kivételével, amit John családjának kell átadni, belátása szerint szerkessze és adja le. A szállodába visszatérve Pál elektronikus postája útján részletesen beszámolt a történtekről svájci központjának, és ezzel Wallynak is, s egyben Éva is megkapta a most már részletes beszámolót. Ebben javasolta, hogy visszafogott tárgyilagossággal, a szörnyűségek kihagyásával készítse el a filmet, és jegyezze meg azt is, hogy kényszerítették a kivégzés felvételére, amihez John is hozzájárult, mivel csak így tudta földi maradványait átadni a hozzátartozóknak. Pál megjegyezte, hogy erre azért van szükség, mert ezek a felvételek bizonyára feltűnnek az interneten, hiszen másolatokat készített, és hagyott hátra a kivégzés helyszínén.

X.

A VESZÉLY

A KÉM BOLDOGSÁGA

John sorsa megviselte Pált, aki azt átélte, és Évát, aki az anyagot szerkesztette. Nehezen tudták túltenni magukat az eseményen. Pál ezért azt javasolta Évának, hogy néhány napra kapcsolódjanak ki, menjenek el együtt Izraelbe, ahová meghívása is van.

Arni meghívására Pál így Tel Avivba indult. A Moszad igazgatóhelyettese ezt a régi beszervezési kísérlete engesztelésül, de egyben az új partner megismerése céljából tette. Egyben azt is megígérte, hogy információkat és adatokat ad ahhoz, hogy Pál az arab ellenállás embereivel is beszélni tudjon. Így az útnak szakmai, újságírói célja is volt. És most első ízben Éva is elkísérte.

Pál, miközben Évával a jegykezelésre várt, kíváncsian tekintett ezen az útja elé. Egyszer ugyan járt már Izraelben, de akkor hamis osztrák útlevéllel, és ennek is már jó másfél évtizede. Az ELAL gépeire szálló utasok biztonsági ellenőrzése azonban azóta sem változott meg, mindkettőjük bőröndjét, kézitáskáját, sőt, kameráját és felszerelését is alaposan végignézték, kinyitották, megtapogatták, mielőtt a gép felé engedték őket. Éva szóvá is tette, de Pál megnyugtatta, jobb, ha alaposan ellenőrzik, mintha valahol tízezer méteren kellene búcsút mondani a világnak.

Éva boldogan készült erre az útra. Gyermekét elhelyezte a szüleinél, és először utazott Pállal. Izrael mindig érdekelte, hiszen édesanyja zsidó származású volt. Pál pedig megígérte neki, hogy egy igazi kibucot is megnézhet. Itt akart beszámolni Évának múltjáról, és megkérni a kezét.

Az ELAL járata kicsit késve indult, de pontosan érkezett a Ben Gurion repülőtérre. A hajnali órák ellenére az óriási, de fülledt és rideg fogadócsarnok tele volt emberekkel, akik a számos beléptetőhely ellenére sűrű sorokban várakoztak bebocsátásra. „Itt sem változott semmi” gondolta Pál, de hangosan más mondott: – Egy ideig eltart, amíg sorra kerülünk. Nagyon alaposan, mondhatnám hosszadalmasan ellenőriznek.

Évát nem zavarta a várakozás. Kíváncsian tekintett körbe. Nézte a beutazókat, akiknek egy jelentős részét – hibásan – arabnak vélte, és csak később tudta meg, hogy az izraeliek egy része is csak akkor tudja őket biztosan felismerni, ha megszólalnak. Az Afrikából származó fekete bőrű, de zsidó vallásúakat, akik Jemenből vagy Etiópiából települnek át a Szentföldre. Éva csak később fogja feltenni magának azt a kérdést, hogy hogyan származhatott ez a vegyes emberarcot mutató tömeg egy tőből. Most azonban Pálnak válaszolt:

– Nem baj. Legalább addigra a csomagjainkat kihozzák. És már világosban indulunk a városba. Akkor többet látunk. Ugye jól emlékszem, te sem jártál még itt?

Pálnak nem akarózott a kérdésre válaszolni. Az igazat még nem vallotta be, hazudni pedig nem akart. Így hát valami érthetetlent dörmögött, miközben a hangosbemondóban a nevét halottá. Éva rögtön fel is hívta rá a figyelmét. – Téged keresnek. Csak nem ismernek itt is?

– kérdezte nevetve, nem is sejtve, hogy fején találta a szöget.

Pál elment az információs pulthoz, majd rövidesen egy egyenruhással tért vissza: – Gyere, azt mondják, nem kell sorba állnunk, és a VIP-teremben a sajtóigazolványainkat is megkapjuk Állítólag e nélkül nem szabad itt dolgozni.

A hivatalnok egy külön terembe vezette őket, elkérte az útlevelüket, fényképüket be-szkennelte, majd kávéval kínálva magukra hagyta az utasokat.

– Remélem ez nem börtön – nevetgélt Éva. – Szóval itt is ismernek – de folytatni nem tudta, mert megnyílt az ajtó, és Arni lépett be:

Miközben Pálra kacsintott, beszélni kezdett: – Üdvözlöm önöket, magyar kollégákat Izraelben. A Sajtóhivatal mindenben a rendelkezésükre áll, kérem, vegyenek bennünket igénybe. És itt vannak a sajtóigazolványaik, ami nélkül nem dolgozhatnak, no meg az útleveleik. Egy kocsi is a rendelkezésre áll, hogy bevigye önöket a városba. De úgy látom, egybe nem férünk be. Szólíthatom Évának? – fordult oda, majd annak bólintását követően folytatta – Szóval akkor Pál úr jöjjön velem, Éva és a felszerelés pedig befér a másik autóba.

Pál hálás volt Arninak az apró rögtönzéséért, amit a kocsiban meg is köszönt: – Lekötelezted az apró hazugságért, a társam ugyanis a másik életemről semmit sem tud.

– Gondoltam – válaszolta jókedvűen Arni –, majd igyekszünk betartani a legendát. Akkor egy normális szállodát keresünk. A vendégházunkat terveztem, de akkor oda mégsem mehetünk. Mivel ma péntek van, meg vagytok hívva hozzám, két napra szállást is foglaltam nektek a kibucban.

– Nem fog valaki megismerni? – aggályoskodott Pál.

– Nem hiszem. Anna néni és Frici bácsi már rég meghaltak, alig maradt, akivel akkor találkoztál, és még ma is osztrákként emlékezne rád, hiszen a te ottléted már másfél évtizedre nyúlik vissza, és különben is, kicsit megváltoztál. A nejem pedig hírszerzőfeleség, semmin sem lepődik meg, de egyébként elmondtam neki a történetet, úgyhogy részéről nincs veszély.

Arni a Tel Aviv-i tengerpart második szállodasorába vitte őket. A nagy nemzetközi szállodaláncok első sorban terpeszkedő hatalmas kolosszusaitól eltérően ez egy kis, családiasán vezetett, régi, de szolidan berendezett ház volt. Ablakainak egy része a tengerre nézett, mert két óriás testvére között húzódó partszakasszal szemben dacolt a modern épületek konkurenciájával.

– Milyen szobát kémek fogalmazott óvatosan a recepciós, és kérdően a társaságra nézett.

– Egy szépet – válaszolta Éva.

– Rendben. Helyezkedjetek el, utána beszéljük meg a programot. – így is történt. És szerencsére minden Éva megelégedésére volt. A kétágyas szoba közepes méretével kielégítő teret biztosított. A tengerre nézett, előtte balkon, és klímával is ellátták. A szálloda külső, régies megjelenésével szemben a belsejét a közelmúltban újíthatták fel, és a fürdőszoba is a legutolsó divat szerint készült: – Ez csodálatos – örvendezett Éva, aki évek óta nem volt külföldön, és szabadságát is szülei balatoni hétvégi házában töltötte

Miközben a magyarok a szobát tekintették meg, Arni egy kávé mellett várta őket. Nem sokáig. A tapasztalt társaság gyors zuhanyozást követően már fél óra elteltével ismét a hallban volt.

– Ez gyorsan ment – kezdte Arni. Szóval akkor vegyenek ki egy bérautót, és délután kettőre menjenek el Tulkaimba, ahol ezen a címen – nyújtott át Pálnak egy cédulát – megtalálja az egyik ellenálló csoport tagját. Éva pedig közben Tel Avivban nézelődhet. Délután ötkor felveszem itt a szállodában, és a Genezéreti-tó partján levő kibucba megyünk, ahol a hétvégén a vendégeim. – Arni egy autótérképet vett elő, és mutatta az utat Tulkarmba, majd a kibuchoz.

Évának nem tetszett a javaslat. Nem szívesen maradt volna egyedül: – Szerintem menjünk együtt, és akkor este befutunk önökhöz. Lehetséges?

– Jó – egyezett bele Arni. – Este nyolc táján találkozhatunk a kibucban. Ott majd megbeszéljük a továbbiakat. Addig is nem zavarom tovább önöket. Pál úr, elkísér a kocsihoz?

Amikor kifelé menet magukra maradtak, Arni folytatta: – Nem hiszem, hogy Tulkarmban probléma lehet, de ha megvan a bérelt kocsid, telefonon ad meg annak a rendszámát, hogy az ellenőrzőponton ne legyen problémád. Odaszólok. Mindenképpen a Tulkarm at Tayba-i ellenőrzésen menjél ki, majd be. Ha megtaláltad Ibrahimot, feltétlenül ki kell hangsúlyoznod, hogy Svájcban a PLO ottani képviselőjétől – Karimnak hívják – kaptad a címet, és tévéműsort szeretnél készíteni, amire a keddet vagy szerdát javaslod. Csak a rádiótelefonod számát add meg,

hogy ne ismerjék a lakhelyedet. – Ezzel a két férfi elbúcsúzott.

A Tulkarm at Tayba-i ellenőrzőpontot hamar megtalálták. Nem volt túl nehéz odajutni, hiszen autósztrádán haladhattak, majd amikor jobbra a falban átlépő nyílt, megcélozták azt. Az átjutás azonban bonyolultabbnak bizonyult, mind gondolták. Egyrészt sok volt a várakozó, úgyhogy az ellenőrzőpontot alig látták. Zömében arabok vártak arra, hogy elhagyhassák az izraeli területet, és a palesztin ellenőrzés alá tartozó részbe jussanak. Őket viszont az izraeliek alaposan és hosszadalmasan ellenőrizték ezért a sor csak igen lassan haladt. Mire rájuk került a sor, meg is éheztek, azonban egyelőre az izraeli katona szúrós szemének a kereszttüzében kellett válaszolniuk arra, honnan jönne, hova mennek, mit akarnak. Csak amikor a katona már mindezt tudta, vitte el az útleveleiket és a sajtóigazolványaikat a parancsnokság épületébe, ahonnan kis idő után visszatért majd jó utat kívánva elengedte az utazókat.

Viszonylag könnyen eljutottak Tulkarm központjába. A jellegzetes palesztin kisváros főterének közepén egy alig néhány négyzetméteres park volt, amelyben néhány bokrot is ültettek. Talán rendszertelen locsolás miatt, ezek nem túl üde színfoltjai voltak a mezővárosnak. A körforgalom két oldalára kirakott asztalaikról kereskedők kínálták zömében silány portékáikat. Lehetett itt cipőt, ruhát, rossz rádiót, autóalkatrészt, elemlámpát, szépítkezőszereket kapni. Pál azonban inkább a város térképét kereste, de azok arabok számára készültek, amit ő persze nem tudott elolvasni. Végre talált egy angol nyelvűt, amit boldogan megvett.

– Tudod mit? – mondta Évának – Együnk egy shawarmát. Otthon ezt girosznak vagy döner kebabnak nevezik. Biztos vagyok benne, hogy itt kiválóan csinálják.

A téren levő egyetlen kis étterem, bár első látásra nem volt túl bizalomgerjesztő, meglepően tisztának bizonyult. A hűtőpultban elhelyezett zöldségek frissek voltak, a függőleges nyárson szépen piruló húst nem gázzal, hanem faszénnel sütötték.

– Te, nekem nagyon kell, szerinted itt ki lehet menni – kérdezte Éva a szokásos közvetlenségével Pál szó nélkül felállt a kis asztalkától, amit mielőtt leültek, a kiszolgáló letörölt, és ablaktisztító folyadékkal átfényezett. Pár perc múlva mosolyogva jött vissza: – Mehetsz. Tiszta, van meleg víz is, szappant és papírtörölközőt is találsz. Igaz, az ajtón a zár nem működik, de ha a spárgát rátekered a szögre, az is megteszi.

A megkésett ebéd után csak nagy nehezen találták meg az Arni által megadott külvárosi címet, amelyben a Tel Aviv-i bérelt autó rendszáma alapján némi feltűnést keltett. Az elegánsnak nem mondható negyed poros, földes útja mellett rozoga viskók álltak. Bámészkodó gyerekek kísérték útjukat, és a fehér bent ülők láttán némelyik már köveket is szedegetett. A támadást csak az akadályozta meg, hogy megálltak a megadott cím előtt. Ez valamilyen fontos ember lehetett, mert a gyerekek ellenséges magatartása ugyan nem szűnt meg, de várakozó álláspontra helyezkedtek. A kőzápor egyelőre elmaradt.

Hosszantartó kopogtatás után a házilag összebarkácsolt faajtó végre megnyílt, és egy durva lenköpenybe öltözött harmincéves, szakáll és bajusz nélküli, de borostás férfi hosszú, fekete hajjal állt az ajtófélfánál:

– Mit akarnak – mordult a kopogtatókra, miután alaposan végigmérte a jövevényeket és a mögöttük álló kocsit.

– Ön Ibrahim?

– Ki akarja azt tudni? – válaszolt barátságtalanul a kérdezett.

– Pál vagyok – nyújtotta át az a névjegyét –, és szeretnék az ellenállás egyik csoportjának a vezetőjével interjút készíteni.

– Miből gondolja, hogy én ebben segíteni tudok? –kérdezte a házigazda nem éppen barátságosan, miközben szúrós, hideg fekete szemével behatóan vizsgálta a jövevényeket.

– Nem tudnánk ezt odabent megbeszélni? – tért ki Pál a válaszadás alól. A férfi néhány másodpercig gondolkodott, miközben a névjegyet tanulmányozta, aztán valami eszébe juthatott:

– Ön az, aki sok adást készít az arabok ügyéről? – majd miután Pál bólintott, a férfi gya-

nakvása kissé alábbhagyott, és egy hajszálnyival udvariasabbá vált: – Na jó. akkor jöjjenek be – majd intett a gyerekeknek, hogy hagyják békén a jövevényeket és kocsijukat. Miközben a vendégek bementek, a gyerekek is szétszéledtek.

A belépők egy nagyobb helyiségben találták magukat. Itt a döngölt földön nem volt csak egy nem túl tiszta, barna szőnyeg, néhány takaró és egy sámli, ami asztalként szolgálhatott. A bejárattal szemben egy további ajtónyílás volt, azt azonban vászontakaróval fedték be, mögötte mozgás hallatszott. A házigazda helyet mutatott a szőnyegen, majd maga is leült: – Szóval? – nézett kérdőn Pálra.

– A svájci arab képviselő adta meg az ön címét Ha tudna segíteni, kedden vagy szerdán szeretnénk interjút készíteni.

– Ha mondjuk tudok segíteni, hogy érhető ön el?

– A névjegyem túloldalán van egy telefonszám, azon tudjuk a részleteket megbeszélni.

– Jó. Ha valamit tudok akkor én vagy az, akivel beszélhet, ezt a számot keresi – Ezzel Ibrahim felállt, jelezve, hogy részéről befejeződött a beszélgetés. Éva és Pál is követték, miközben egyikük sem vette észre, hogy mivel összekulcsolt lábbal ültek, ennek következményeként az asszonynak nadrágzsebe szétnyílt. A felállás során kicsúszott, majd a földre esett az a cédula, amelyre a Tel Aviv-i szálloda címét és telefonját írta. A papír viszont nem kerülte el Ibrahim figyelmét, aki a hívatlan vendégek távozását követően felemelte, megnézte, majd gondosan eltette azt.

Tulkarmot elhagyva Pál a Tiberias felé vezető utat választotta, majd a Genezareti-tó fölötti domboknál egy étterem előtt állt meg, amely teraszáról a tóra, az azt körülvevő, üde zöld, négyszáz méteres dombokra nyílt kilátás.

– Nem fogunk a kibucban vacsorázni? – érdeklődött Éva.

– Valamit szeretnék veled megbeszélni, ezért álltam meg. – Pál meglátta az étterem melletti apró virágüzletet. –Várj egy kicsit – és beszaladt abba, ahonnan hamarosan egy óriási, csak sárga rózsából álló csokorral tért vissza.

Éva már sejtette, hogy mi következik, és ettől az egyébként is jó kedve még magasabbra hágott.

A jóformán üres étteremben a terasz tó felé eső oldalához ültek, majd Pál vörösbort rendelt, zsebéből egy piros bársonydobozt vett ki, a rózsát és az aprócska csomagot átnyújtotta Évának, és belekezdett: – Régóta ismerjük egymást, és az utóbbi idő veled nagyon boldoggá tett. Szeretném, ha ez így is maradna. És megkérem a kezed, gyere hozzám feleségül. – Pál egy pillanatra megállt. Látta, hogy Éva örül a szavainak, válaszolni akar, de ezt megelőzte. – Várj, mielőtt igent vagy nemet mondasz. Van valami, amit eddig nem mondtam el, viszont a döntésed előtt ezt tudnod kell. Van egy másik életem, amit nem ismersz. Mielőtt megismerkedtünk, sokáig a hírszerzésnél dolgoztam. Azóta nem, de egy éve megint. Vagyis azóta, amióta a berlini munkát feladtuk. Ezért volt számodra az elmúlt időszakban sok minden érthetetlen. A terrorizmus elleni munkában veszek részt, de ez nemsokára a végéhez közeledik.

Pál elhallgatott, és mindkét tenyerével megfogta az asszony kezét, miközben szemébe nézett. A másra készült Évát a vallomás váratlanul érte, és meglepte. A nyelvén lévő boldogító igen megrekedt. Barna szeme sárgás árnyalatot vett fel, szájszéle elkeskenyedett, mint mindig, amikor valami bántja. Csalódottnak és végtelenül boldogtalannak látszott. Gondolataiba merülve a semmibe nézett. Nem látta, hogy a tó völgyét a nap sugarai már nem érik el. A sima víz éjjelre készült. Világoskék színe szürkült, majd színtelen sötétté változott. A szemben lévő dombon a nap utolsó előtti sugarai gyorsan kúsztak felfelé. Amikor elérték a tetőt, Éva megszólalt:

– Te ügynök voltál?

– Nem. A hírszerzés osztályvezetője. Az amerikaiakkal együtt csináltunk egy közös akciót, utána fejeztem be az ottani tevékenységemet. Egy éve a CIA kért fel, hogy segítsek nekik, az Információs Hivatal pedig hozzájárult. A CIA építette fel a svájci hátteret, s most Ali és cso-

portjának a felszámolása előtt vagyunk Az izraeliek is benne vannak. Arni, aki a repülőtéren várt bennünket, nem újságíró, hanem a Moszad igazgatóhelyettese, akivel közel másfél évtizede találkoztam először.

– És mit csináltál korábban az amerikaiakkal?

Pál néhány másodpercig azon töprengett, hogy mit mondjon el a számára már távoli múltról. Végül úgy döntött, hogy Évának joga van tudni az akkori eseményekről. – Moszkva abban az időben atomcsapást tervezett mérni az USA-ra. Akkor úgy gondoltuk, hogy meg lehet a Kremlt győzni arról, hogy ezt ne tegye. Több éven keresztül olyan CIA-anyagokat adtunk Moszkvának, amelyek végül meggyőzték a Kremlt, hogy nem kell félnie az USA-tól, ezért nincs szükség az első csapás mérésre. Ennek a koncepciója és a kivitelezése származott tőlünk, a CIA pedig adta a szükséges anyagokat. Az egészet rendkívül bizalmasan kezelték, nehogy a KGB számos hazai kapcsolata elárulja. Rajtam kívül az egészről csak három ember tudott, de azok már mind halottak. Most te is ismered életem e titkát. Amikor ez a munka befejeződött, jött egy új főnök, aki erről semmit sem tudott, engem pedig taccsra tettek. Az akkori munka alapján kértek most meg az amerikaiak, hogy segítsek megint.

Éva meglepődve hallgatta e számára távoli, megfoghatatlanul ismeretlen világot, amit ki sem nézett volna Pálból: – De hát ez veszélyes. Akkor sokan tudnak rólad. Minek vállaltad ezt megint?

– Igen. Minek is vállaltam. – Pál elhúzta a mondatot. – Rékáért. Így egyetemre tudtam küldeni Amerikába. Tudod, hogy nagyon jól érzi ott magát. Szívesen maradna. Maradhat. Nemsokára meg fogja kapni az amerikai állampolgárságot is. Ami pedig a veszélyt illeti. Igen, veszélyes. De vigyáznak rám. És nagyon kevesen tudnak rólam. Budapesten csak a hírszerzés főigazgatója, Amerikában a CIA igazgatója és helyettese, itt pedig Arni. És miért pont én? Az amerikaiak ebben az esetben a korábbi együttműködésünk alapján csak bennem bíztak. –

Éva visszatolta az aprócska dobozt, a rózsákat viszont megtartotta: – Hagyj nekem egy kis időt, ezt most meg kell emésztenem.

Pál szomorúan, de reménykedve egyezett bele, majd a szótlanul megivott bor után indultak Arnihoz a kibucba, ami már csak néhány percnyi útra volt az étteremtől. A szokatlan, nyomasztó csend a kocsiban is megmaradt. Mindketten saját gondolataikkal voltak elfoglalva. Pál a reményével, hogy Évát a beismerő vallomása ellenére is igent mond. Évát pedig az foglalkoztatta, hogy Pál miért nem mondta el korábban, ő pedig miért nem vett észre semmit a férfin, ami titkos munkájára utalt?

A tóparti kibuc zárt kapukkal fogadta a vendégeket. Az ott őrködő fegyveres kibucnyik előbb nevüket kérte, majd elment telefonálni. Évában visszatetszést keltett, hogy a szögesdrót kerítés mentén egy beásott páncélos csöve ásított a Colán-fennsík irányába. A területre nem lehetett belátni, mert a kerítés túloldalán szúrós, magas növényzet képezett a szemnek és behatolónak egyaránt áthatolhatatlan akadályt. Vagy öt percig vártak, mire a kapu melletti kis ajtó ismét megnyílt, az őr kijött, intett, hogy mehetnek. Egyben a nehéz nagykapu is feltárult. Ezután betessékelte a jövevényeket: – Várjanak, Arni mindjárt jön és elvezeti önöket a házukhoz.

Éva kíváncsian nézett a lassan sötétülő környezetre. Akár egy tengerparti szálloda szubtropikus parkjában is lehetett volna: keskeny betonutak vezettek befelé, amelyeket nagy, ápolt, zöld fűterületek határoltak. Azokon gondos kezek valamikor régen sok pálmafát, és gazdagon virágokat hozó bokrokat ültettek, amelyek mostanra már felnőtt korba léptek. A gyengén kivilágított területen nem lehetett látni a virágok színét. A félhomályban csak világos és sötét színüket vehette ki a szemlélődő, no meg magába szívhatta erős, fűszeres illatukat. Szétszórva az apró betonutak mentén kis házak álltak, amelyek jóformán elvesztek a zöld tengerében. Balra egy nagyobb, kétszintes épület bontotta meg az idillt, ami kiegészült a távolabbi tópart hosszú sárga homokkal borított partjának a látványával. Éva azonban nem szemlélődhetett tovább, mert megjött Arni.

Vendéglátójuk sietős léptekkel haladt hozzájuk, majd az óriás fák és üde, terebélyes bokrok között elkalauzolta őket a kibuc egyik vendégházához. Útközben Éva több, különböző nagyságú, de földszintes házat látott. – Ezekben élnek a kibuc tagjai – magyarázta a vendéglátó, miközben feltűnt neki a két magyar szótlansága, amit azonban egyelőre nem akart észrevenni. – Ha nagyobb a család, vagyis gyerekek is vannak, akkor a nagyobban, különben a kétszobás kisebben laknak. Az étkezés pedig a bejárati közösségi házban történik. De ma nálam fogtok vacsorázni – tette hozzá, majd megállította a kocsit az egyik egyszintes sorháznál. –Ez a mi vendégházunk, ha elkészültök, szóljatok, itt kint megvárlak.

Amíg Éva készülődött, Pál kiment Arnihoz, aki rögtön meg is kérdezte: – Nem sikerült a tulkarmi program? Olyan csöndben vagytok. – Mire Pál elmesélte az este történteket. – Mondd – kérdezte Arni – zokon veszed, ha megpróbálok segíteni? – De közben Éva is kijött, úgyhogy Pál csak a fejét rázta.

Elindultak. Egy kis ház felé kanyarodott be a vendéglátójuk. A több pálma árnyékában eltörpülő aprócska ház már nem volt új, a berendezése is vagy húszévesnek tűnt. Éva kíváncsian nézett körbe, miközben a háziasszony üdvözölte és körbevitte. Két szobából állt a lakás, no meg egy konyhából, amelyet ugyan nem terveztek állandó használatra, de most, a vacsoravendégek tiszteletére, életre kelt.

Arni közben a közepes méretű, üveg és fémből készült étkezőasztallal, sötétbarna ülőgarnitúrával, egy vitrinnel, és hosszú, rendetlenül besorolt, túlzsúfolt könyvszekrénnyel berendezett nappaliban kóser szilvát vett ki a bárrészből, töltött, amikor az asszonyok visszatértek, előbb nekik kínálta, majd pohárköszöntőbe kezdet: – Kedves vendégeink, Pált már régen, Évát csak nemrég ismertük meg. Reméljük, hogy jó egészségben és boldogságban – az utolsó szót elhúzta és hangsúlyozta, majd Éva felé emelte poharát – töltenek itt néhány napot. Egészségükre!

A társaság megitta az italt, majd Ráhel – aki hírszerzőfeleségként érzékelte a két magyar közötti feszültséget –, megfogta Éva kezét, és a két nő a konyhán keresztül a ház mögötti füvön álló kerti bútorhoz ment. Közben két pohár narancsot is magával vitt.

– Megengedi, hogy tegeződjünk? Mi Izraelben, de főleg a kibucokban, nagy családnak tekintjük magunkat. Próbálunk egymásnak segíteni. Ami néha a magánügyekbe való beavatkozásnak is tűnik. De ivrit nyelven baráti beszélgetést csak tegeződve lehet folytatni.

– Természetesen, és örülök is neki. Nagyon készültem ide, mivel édesanyám is zsidó származású. De olyan időben születtem és éltem, amikor erről nem illett beszélni, sőt. Nem is tudtam erről. Az ivritet sem beszélem.

Ráhel láthatóan megörült. – Nem gondoltam volna, hogy sorstársak vagyunk. Akkor engedd meg, hogy elmeséljem házasságom történetét. Itt ismerkedtünk meg. Amikor összeházasodtunk, Arni a hírszerzéshez került. Fogalmam sem volt arról, hogy az mi. Csak azt tudtam, hogy veszélyes. Kezdetben semmit sem mesélt a munkájáról. Később ez valamelyest megváltozott, volt amikor együtt mentünk külföldre, hogy ott segítsek neki. Így ismerkedtem össze Paullal is. Arni akkor nem tudta, hogy Paul mit csinál, ezért ügynököt akar belőle csinálni. De nem sikerült. Paul ügyesebb volt.

– És mond, nem féltetted Arnit?

– Dehogynem. De akkor Izraelben minden veszélyes volt. Itt, a kibucban is haltak meg emberek, mert a Golánról lőttek minket. Arni pedig azon dolgozott, hogy ez megszűnjön.

– Tudod, Pál ma megkérte a kezemet, és ekkor mondta el a múltját. Ez számomra sokk volt. Miért nem mesélte hamarabb? Miért nem vettem ezt észre?

– Nézd, mégsem mondhatta, hogy ismerkedjünk meg, Paul vagyok és hírszerző voltam. No meg úgy tudom, hosszú ideig egyébként is mással foglalkozott. Akkor ez a múltja nem volt fontos. Amikor újrakezdte a kettős életét, nem tudta, hogyan mondja el. Talán akkor nem is volt biztos abban, hogy társad akar lenni. Én ma sem tudok sok mindent, pedig jóformán egy teljes életet éltünk le Arnival. És hogy nem vetted észre, az csak azt jelenti, hogy Paul jó hír-

szerző. Jól tud titkolózni.

Évát gondolkodásra késztette Ráhel. Nemcsak azzal, amit mondott, hanem főként azért, mert vadidegen emberként ennyire a szívén viselte a sorsukat.

A lányok visszatértek. Arni megint töltött, a társaság ivott, majd leült az ülőgarnitúrára, ahol Arni Évára nézve folytatta: – Ugye megengedi, hogy tegeződjünk? –majd annak intésére ismét beszélni kezdet. – Szóval, amíg magunkra maradtunk, és te készülődtél a vendégházban, megkérdeztem Pault, hogy miért olyan szótlan, majdnem hogy elkeseredett, és bevallotta, hogy nagyon fél a te elutasításodtól. Ne vedd rossz néven, hogy beavatkozom ebbe a csak titeket érintő dologba, de biztos vagyok abban, hogy a szerény barátunk – intett most Pálra – sok mindent nem mondott el magáról. Hadd pótoljam, hátha segítek.

Arni egy kis szünetet tartott, miközben figyelmét nem kerülte el, hogy Éva még nem döntötte el, egyetért vagy ellenzi az ő beavatkozását. – Pálnak az az élete, amit eddig nem ismertél, ugyanolyan értékes, mint az a része, amiről tudomásod van. Ha akarod, elmesélek belőle egyet s mást, de lehet, hogy mással is meggyőzhetlek. Biztos nem dicsekedett – intett megint Pál felé – azzal, hogy Amerika mivel ismerte el munkáját. Hadd mondjam én el. Az amerikai elnöktől megkapta a külföldinek adható legmagasabb érdemrendet, és nemrég a második legmagasabb katonai kitüntetést, ami az USA-ban egyáltalán létezik. Nem ügynöki tevékenységért. Együttműködésért, és annak sikereiért.

Arni elhallgatott, majd néhány másodperc után folytatta: – Tudod, én Pault tizenöt éve ismertem meg. Akkor azt hittem, hogy az ellenségem. Kettős ügynököt akartam csinálni belőle. De ügyesebb volt nálam. Csak nemrég tudtam meg, hogy már akkor közös akciókat csinált a CIA-val. Szóval már akkor barát volt. Csak nem tudtam. És amerikai barátunk, aki mindkettőnket ismer, engem erről nem is világosított fel. Csak Pault. Mert ő fontosabb volt. Barátodat az amerikaiak nagyra becsülik.

Csend ereszkedett a szobára, aminek a háziasszony vetett véget: – Nem könnyű hírszerzőfeleségnek lenni. Féltem Arnit. De megtanultam ezzel élni, hiszen minden stációját végigkísértem. Neked – intett Évára – a sors már ezt a leckét nem adja fel.

Megint Arni szólalt meg: – Tulajdonképpen Pál küldetése véget ért. Mindent előkészített, ami a munkája befejezéséhez szükséges volt. A többi már nem az ő feladata. Amennyire én tudom, kettős élete ismét megszűnik.

Az addig hallgatag a helyén kényelmetlenül fészkelődő Pál most megszólalt: – Azért ne csináljatok belőlem hőst. Még egy vagy két perc, és szobrot fogtok emelni.

– Látod – kontrázott Arni –, a szerénysége nem tűri, hogy megemlítsük az eredményeit.

Éva csöndes figyelemmel hallgatta a két izraelit. Imponált neki, mennyire a szívén viselik barátja sorsát, az ő kapcsolatukat. Végül is arról a Pálról van szó, akit ismert. Még ha annak másik életéről eddig nem is tudott. De attól ugyanaz az ember. Akit szeret. Aki szereti. Akivel le tudja, és akarja élni az életét. Éva döntött. Pálhoz fordult: – Még megvan a dobozkád? Odaadod? És a válaszom igen.

Pál felszabadultan vette elő a gyűrűt, majd Éva ujjára húzta, miközben megcsókolta. Arni pedig pezsgőt bontott az esemény megünneplésére..

PÁL ELRABLÁSA

A Tel Avivi-i szálloda halljában az arab recepciós a magyar vendégeket kereste, akik pont a szobájukban voltak:

– Pál úr? – szólt bele a kagylóba – Egy vendég várja a hallban.

– Valaki keres, de mindjárt jövök – fordult Évához és indult volna, de közben a szeme a kézitáskájára esett. „Ezt azért elviszem” gondolta, és megfogta a pénzével, útlevelével és persze Wally tollaival az éjjeliszekrényen útra készen álló táskát.

Odalent egy ismeretlen személy szólította meg: – Ön a Pál úr? Jöjjön, kint várja valaki –

majd az utcán álló autóra mutatott. Pál követte az idegent, majd amikor a kissé megkopott és nem éppen új Fordhoz ért, annak ajtaját kinyitották, fejére pedig kísérője egy erős csapást mért, miközben fejét lenyomta, úgy, hogy beesett a kocsi belsejébe. Az idegen a még kilógó lábát tuszkolta az ülésre, majd maga is rögtön utána beszállt. A fejét ért támadást követően az ajtó még be sem csukódott a kupánvágós legény után amikor az autó Jaffa irányába elindult. Nem túl gyorsan, mintha vezetője nem akart volna feltűnést kelteni, majd hamarosan Éva szeme elől is eltűnt.

Amikor ugyanis Pál lement, Éva éppen öltözködésével volt elfoglalva. Meg akarta nézni, milyen idő van, ezért kiment a balkonra. Innen, a szálloda harmadik emeletéről, jól belátható volt az épület előtti forgalmas, zömében japán gyártmányú kocsikkal telített főút, majd közvetlenül a mögötte kezdődő, mintegy ötvenméteres, homokos part. Innen nem volt látható, hogy ez a part egészen a Jaffa előtt kezdődő meredek, sziklás pontig húzódik, ugyanis két sokemeletes szálloda jobbról és balról is csupán szűk szögben engedett rálátást a strandoló tömegre.

A kora délelőtti órák ellenére a tengerparton sokan voltak, hiszen jó volt az idő. Ami persze itt nem ritkaság, de ez a strandszakasz a legkedveltebb, ráadásul a város központjához legközelebb fekvő volt. Ide nem kellett belépőt fizetni, emiatt tele volt fiatalokkal. Éva csodálkozva látta, hogy katonai egyenruhás lányok vetkőznek ki uniformisukból és rakják egymásnak a géppisztolyaikat, mielőtt önfeledten a vízbe futnak.

Talán hatodik érzékkel Éva nem csak a partra, és felfelé, a távoli messzeségig érő tenger hullámzó felülete irányába nézett. Szemei a szálloda előtti szakaszt is befogták, majd hirtelen csak erre összpontosította a figyelmét. Pált látta kijönni, aki mögött egy arab haladt, majd megálltak egy kék Fordnál. Ekkor látta, hogy Pált a mögötte levő fejbe veri, és betuszkolják az autóba, aminek a rendszámát azonban nem tudta kivenni hiszen nem volt rajta a szemüvege.

Az asszony nem esett pánikba. Azonnal hívta az Arni által megadott telefonszámot, amelyen az ismerősük jelentkezett:

– Arni? Éva vagyok. Azt hiszem, Pált éppen most rabolták el. Kék színű öreg Fordba tuszkolták be.

– Értem. Meg tudtad jegyezni a rendszámot?

– Nem, túl gyorsan történt minden, de ez alig öt perce zajlott le.

– Rendben van, mindjárt köröztetem az autót, de nézd meg, hogy Pál zsebtáskáját magával vitte-e? És még valami. Összefüggésbe lehet ezt hozni a tulkarmi látogatásotokkal hozni?

Éva az éjjeliszekrényre pillantott. Annak lapja azonban üresen állt. Pál táskáját tehát magával vitte: – A táskája nincs itt. Útközben hozzád elveszítettem azt a cédulát, amire a szállodánk címét és telefonszámát írtam. Lehet – hangzott bűntudatosan a vonalból –, hogy ez Ibrahimnál esett ki a zsebemből.

– Ne nyugtalankodj, amit mondtál, az nekem sokat segít. Hamarosan megtaláljuk. Nem lesz semmi bántódása – Ezzel Arni bontotta a vonalat, és intézkedni kezdett. Először is kiadta a kék Ford körözését, egyelőre Tel Aviv körzetére. Utána behívta az Ibrahimmal foglalkozó előadót, és kiadta, hogy állapítsa meg, hogy a csoportnak van-e régi, kék színű Fordja, és ha igen, az kié. Ezzel párhuzamosan pedig elrendelte, hogy Ibrahim főnökének jaffai házát vonják azonnal szoros ellenőrzés alá, különös tekintettel Pálra és egy kék Fordra. Ez az utóbbi nem volt túl nehéz, mert a házat betechnikázták, és annak tőszomszédságában figyelőpontot is létesítettek. Végül pedig felhívta Wallyt, és a helyzetet elmagyarázva megkérte, hogy Pál helymeghatározó adásait ellenőriztesse Izrael területén, és ha ezt észlelik, mérjék be és tájékoztassa erről. Az intézkedések beindítása tíz percet vett igénybe.

Negyedórával Pál elrablását követően már teljes volt a mozgósítás. Most következtek az idegtépő percek vagy órák, amíg valamilyen eredményt hoznak az intézkedések.

Miközben Arni a mozgósítással volt elfoglalva, a két idegen a kocsi hátsó ülésén a fejét ta-

pogató Pált fogta közre. Nem beszéltek, Pál pedig inkább az útra figyelt. A kocsi nagy ívben haladt a tenger mellett, majd irányt vett oda, ahol a part félköríve a leginkább kitüremkedett a tengerbe, és egyben meredeken a fölé emelkedett. Előbb kis, öreg házakkal beépített negyeden haladtak át, amely kézműveseknek meg talán használttárgy-kereskedésének adott otthont. Kovácsoltvas és egyéb megmunkált fémdarabok álltak a műhelyek vagy üzletek előtt, de járműalkatrészekből mezőgazdasági szerszámokból sem volt hiány.

Miután ezt a városrészt is elhagyták, rendezett, fehér falak, bennük ajtók, felettük pedig mészkőből épült takaros házak tűntek fel. A falakon elhelyezett céhtáblák iparművészekre, boltjaikra, festőkre, népművészeti tárgyakra utaltak. Az ablakokból növényzet, a falak tetejéről lila és fehér virágú bokrok üdítették fel a fehér kő egyhangúságát és hidegségét. Meghitt, családias, romantikus hangulatot sugároztak a kis utak, amelyekben két kocsi aligha fért el egymás mellett. A Ford egy ilyen ház garázsába hajtott be.

Amikor a garázsajtó becsukódott, az elrablók kiszálltak: – Jöjjön – szólította fel az egyik elrablója Pált –, megyünk a parancsnokhoz.

– Fogoly vagyok? Miért raboltak el? – próbált Pál tájékozódni, de a két ismeretlen többet nem szólalt meg, hanem a garázsból egy szűk lépcsőn felfelé kísérte.

A szürke, talán gránitból készült lépcső egy szűk, fehérre meszelt folyosóban ért véget, ahonnan három ajtó nyílt, de ide torkollt a ház bejáratának lépcsője is, majd a folyosó végén a lépcső továbbhaladt felfelé. Pált a nyitott ajtóba tessékelték, majd becsukták mögötte azt.

Körülnézett. Szerényen berendezett nappaliban találta magát. A fehérre meszelt, tiszta falakon néhány arab feliratú szőnyeg, két kis szekrény, és egy aprócska ülőgarnitúrából állt a berendezés, ami ha nem is volt új, de jó benyomást keltett.

Pál az ablakhoz ment, amelyen vastag, fekete, kovácsoltvas rácsot helyeztek el. Az ablakpárkánynál az utcára domborodó míves munka virágoknak hagyott helyet, amelyek az ablakot félmagasságáig el is takarták befonva, és így részben eltüntetve a vasat. Pál ezért kicsit elhúzta a növényeket, hogy szemügyre vegye a környéket.

Alatta vagy négy méterre húzódott az utca, amelynek útteste, járdái, de a szemben lévő falak is fehér, homok és sárga színükkel szikrázva verték vissza a délelőtti nap sugarait. Hirtelen kis szél támadt, és megcsapta a sok kúszónövény kellemes, édeskés illata. Ha nem rabolták volna el, romantikusnak is találhatná az idillikus képet. Kint, amíg belátta az utcácskát, nem volt egy járókelő sem. Talán a korai idő miatt, de az is lehet, hogy a mellékutca szokásos néptelenségét látta.

Visszalépett az ablaktól. Ekkor az ajtó is megnyílt, és egy fehér leples arab jött be. Nagydarab, testes ember volt, hosszú, fekete, ápolt szakállal, fehér fejfedővel. A harmincas évei derekán járhatott. Élénk, fekete szeme kíváncsian mustrálta Pált, miközben kezet nyújtott, és szalem alajkummal köszönt. Keze meglepően puha, erőtlen benyomást keltett.

– Ibrahimnál keresett. No meg barátnője elhagyta a szállodájuk címét, ezért ezt a szokatlan módot választottam a meghívására. Ne vegye ezt zokon, de vigyáznom kell – majd hellyel kínálta Pált.

– Tulajdonképpen fogoly vagyok? Mindenesetre jót ütöttek a fejemre.

Az arab elmosolyodott. – Az ütésért elnézését kérem, az embereim nem szoktak hozzá az udvarias invitáláshoz. Ami a kérdését illeti, még nem tudom. Mondjuk azt, hogy egyelőre nem egészen önkéntesen a vendégem. De hogy talált rám, illetve Ibrahimra?

– Azt hiszen Ibrahimnak is mondtam, hogy újságíró vagyok és szerettem volna az ellenállás vezetőivel is interjút készíteni a következő filmemhez. A svájci képviselő útján jutottunk a címhez. Persze nem így képzeltem a találkozásunkat.

A nagydarab férfi továbbra is elmulasztotta a bemutatkozást, amikor válaszolt: – Éppen itt van a baj.

Svájcban ugyan ismerik magát, de soha nem beszéltek önnel. Ibrahim címét pedig nem is ismerik. Szóval honnan van a címe? Lehet, hogy maga kémkedik?

Pálnak nem volt ideje semmilyen hihető legendát kialakítani, így hát rögtönzött: – A budapesti titkárnőm szervezte az utat, ő írta fel Ibrahim címét is azzal, hogy azt a svájci képviselőtől kapta. Lehet, hogy valamit összekevert.

– Nézze, lehet hogy igazat mond, lehet hogy nem. Én is ismerem a maga tudósításait, annak tartalma ön mellett szól. Másrészt azonban roppant gyanús a megkeresésünk körülménye. Amíg erre nem derül fény, vegye úgy, hogy nem egészen önszántából a vendégem. – Ezzel a férfi megfordult, elhagyta a szobát, amelynek kívülről bezárta az ajtaját.

Pált a fejlemények nem nyugtatták meg. Szerencsére a táskája vele volt, azt nem vették el tőle. Kinyitotta, majd a Wally tói kapott egyik tollat benyomta. Mást egyelőre nem tudott tenni.

Pál nem túl eredményes beszélgetésével egy időben, az Arni által beindított titkosszolgálati gépezet már első eredményeket is szolgált. Megállapították, hogy a kék Ford papírjai Ibrahim csoportjának egyik tagjára vannak kiállítva, aki címként az ismert jaffai házat adta meg. Nem telt bele további húsz perc sem, és a ház megfigyelésével megbízott munkatárs jelentette, hogy a kék autó behajtott a garázsba.

Arni most a ház lehallgatórendszerét kapcsoltatta be. Ebből tudta, hogy Pál története megkérdőjeleződött. Ezért parancsot adott a rendkívüli egységnek, hogy készüljön fel a ház elfoglalására. Előkerültek az épület alaprajzai, a környező házak elhelyezkedése, hogy a kiszabadítás legbiztosabb módját kialakítsák.

Pál fogvatartásának a helyét az akcióbrigád vezetője ismerte. Javaslata az volt, hogy a házat legbiztonságosabban hajnali három órakor lehetne elfoglalni. Akkor a háznép zöme alszik, esetleg egy őrködik. Ezt a lehallgatórendszer segítségével ellenőrizni tudják. Arni a kiszabadítás tervét jóváhagyta azzal, hogy amennyiben addig olyasmi történik, ami azonnal beavatkozást igényel, akkor erre is álljon készen a csoport. Majd felhívta az aggódó Évát: – Már tudjuk, hol van Pál. Nincs veszélyben – füllentette –, és előre láthatóan holnap reggel nálad lesz. Ha gondolod, levitetlek Ráhelhoz, hogy ne legyél egyedül. – Éva azonban inkább a szállodában akarta bevárni Pált.

Miközben Arni Évával beszélt, az akcióbrigád egy része a jaffai ház megfigyelését szolgáló objektumba indult. A ház egy utcával odébb nyílt, de hátsó ablakai a megfigyelt objektumra néztek, és a két ingatlannak közös kerítése is volt.

A kora délutáni órákban két sötétített ablakú kocsi állt be a megfigyelők házának alagsori zárt garázsába. Csak amikor annak ajtaja becsukódott, szállt ki a nyolc terepruhás, majd nekiláttak a csomagjaik kirakodásának. Golyóálló mellények, mesterlövész puskák, rövid, izraeli géppisztolyok, adó-vevők, hőérzékelő kamerák, kötelek, fekete arcmaszkok kerültek elő a csomagtartókból, és várták az éjjeli bevetést. A csapat mindenesetre az egyik szobába vonult és pihent, miközben teljes felszerelésben készenlétben volt egy esetleges korábbi bevetésre.

Pál a fejleményekről semmit sem tudott Nem is saját sorsa foglalkoztatta, hanem az, hogy Éva ne aggódjon nagyon az eltűnése miatt. Persze idegesítette az is, hogy „vendéglátója” órákon keresztül magára hagyta, így bizonytalanságban volt, de nem tudta, hogy másik múltja és jelene megvallását követő első krízishelyzetben Éva hogy viselkedik. Az önmarcangoló gondolatoknak az ajtó nyitása vetett véget. Már sötétedni kezdett, amikor erre sor került. Az egyik „elrablója” szótlanul hozta be a vacsorának szánt ételt, majd olyan hallgatagon, ahogy jött, távozott. És persze nem felejtette el kívülről bezárni az ajtót.

Arninak némileg több információja volt, mint Pálnak. A ház többi helyiségének a lehallgatásából értesült, hogy a csoport vezetője egyelőre nem tudta megállapítani, honnan került Ibrahim az újságíró látókörébe. Azt is tudta, hogy Pál életét sem kímélik, ha nem jutnak megfelelő eredményre, de ehhez még egy vagy két napnak el kell telnie. Nem kell tehát megváltoztatni a kiszabadítás éjjeli időpontját, amely a legnagyobb sikerrel, és a legkevesebb áldozattal kecsegtet.

Eljött az este, majd az éjjel is. Jaffa sötétségbe borult. A turistákra leső ajándéktárgy, és

egyéb üzletek már rég becsuktak, a városi busz sem közlekedett, a tengeri kilátásról híres éttermek, de a parthoz közeli borozók vendégeit a taxik már nem teljesen józan állapotban hazaszállították a turisták által látogatott helyek is elcsöndesedtek. A helybéliek lakásaiban is kialudtak a fények. A művészek által lakott Jaffa hétköznapi, eseménytelen álomra szenderedett.

A megfigyelt ház több mint négy órája sötétségbe borult, de a megfigyelőké is aludni látszott. Egy fénynyaláb sem hatolt ki a kertre vagy az utcára. A látszat azonban csalt. A nyolc főhöz időközben csatlakozó négy további kommandós mindegyike beöltözött. Felvették a sötét, golyóálló mellényeket, a hátukra csatolták géppisztolyukat, már a sisakba épített adó-vevők is behangosításra kerültek.

A parancsnok a szomszéd házra néző szobában felszereltetett infrakamera felvételeit folyamatosan értékelte. Ebből tudta, hogy négy főre kell számítania, ezen belül egy túszra. A házban tartózkodó négy ember pontos helyét is folyamatosan ellenőrizte, azonban éjfél óta háromnál mozgást nem tapasztalt, a negyedik, a folyosó őre pedig mintha egy széken bóbiskolna, de azért néha fel és alá járt.

A parancsnok hajnali fél háromkor az egyik elsötétített szobában eligazította a csapatát. A szomszéd ingatlan falra tűzött alaprajzán magyarázott: – Ezen látjátok a terepet. A lehallgatás alapján nagy a valószínűsége annak, hogy a fogoly az emeleti utcai szobába van bezárva. A folyosón őr van, néha bóbiskol, most egyelőre ébernek tűnik. Az emeleten, ebben a szobában – mutatott az egyik helyiségre – a parancsnok van, és most alszik, a másikban egy terrorista, ő is alszik. A kert felől kötelekkel felmásztok a lapos tetőre, majd onnan a lépcsőn hangtalanul leereszkedtek – jelölte ki a behatolókat – az első emeletre. Ha zárva van, ki kell nyitni. Ti ketten – mutatott a fekete álarcaikban, egyenruhájukban és megegyező felszereléssel ellátott csapata két tagjára, akik ikrekként teljesen egyformán néztek ki, és kívülálló számára megkülönbözhetetlenek voltak – mentek lefelé. A lenti őr, ha nem bóbiskol, azt hiheti, hogy társai jönnek le. Őt vagy elkábítjátok, vagy ha ez nem lehetséges, lehetőleg hangtalanul el kell némítani. Ezzel egy időben ketten-ketten behatoltok az alvók szobájába. Őket lehetőleg elkábítjuk, de ha szükséges, és másképpen nem megy, akkor őket is ki lehet kapcsolni Először az első szinten kell végezni, de ha az ott nem megy hangtalanul, azonnal a második szint akciója is indul. Utána szabadítjuk ki a túszt. Minden világos?

Hajnali hármat ütött az óra, amikor sötét, gyorsan surranó alakok lepték el a kertet. Több halk kattanással valami beakadt a szomszéd ház tetőteraszának betonkorlátjába, majd gyorsan felfelé kúszó sötét foltokat láthatott volna a figyelmes szemlélő, de ilyen nem volt a közelben. Az alakok amilyen gyorsan jöttek, úgy el is tűntek. A szerencsére nyitott tetőajtó, amely halk nyikorgással engedett utat a behatolóknak, tüntette el őket.

Már bent a házban az akcióbrigád néhány másodpercre némán hallgatózott. A házból azonban semmi mozgás nem hatolt a fülükhöz, csak az egyik felső szobából hallották a folyamatos, hangos horkolást, amely elnyomta azt a halk zajt, amit az ajtó nyitásával, majd a lefelé haladással okoztak. A második szinten a csapat újból megállt.

Két fő hangtalanul az első szint felé indult, a többiek azonban nem követték, a saját kijelölt emeletükön várták, mire jut odalent két társuk. Ekkor megszólalt a folyosó őre: – Mi van, Juszuf, nem tudsz aludni? Vagy tán váltani jössz?

A két lefelé haladó behatoló közül az egyik valamit halkan morgott, amit az őr akár helyeslésnek is felfoghatott, mert folytatta: – Nagyon jó, akkor még én is aludhatok.. . – de ekkor a derengő fényben észrevette, hogy a lefelé haladó valami sötét, furcsa ruhát visel.

A sötét ruhás egy pisztolyt tartott a kezében, ami halk, susogó hanggal lövedéket továbbított az őr felé. Az nem jutott tovább a gondolattal, mert egy ütést érzett a mellkasán. Jóformán hangtalanul kábítólövedék fúródott a mellébe, amitől kezdett összecsuklani. Annyi ideje sem volt, hogy egy hangot adjon. A földre érés zaja azonban elmaradt, mert a fegyvert elsütő egy ugrással mellette termett, elkapta az alélt, lefelé csúszó testet, majd óvatosan a padlóra helyez-

te, miközben mikrofonjába sziszegte: – Rendben.

A társaság többi tagja csak erre várt. Már mindkét kijelölt csoport a saját szobája ajtajában állt készenlétben.

Egyszerre nyitottak be a két szobába, kapcsolták fel a villanyt, majd fegyvert tartva a két ébredezőre, egyikük hátrafordította az ágyban fekvőt, a másik pedig kezét kötözte meg. Most már ez a két csoport is leadta az akció eredményes befejezéséről szóló jelentést, majd az alsó szint két felszabadítója kinyitotta a zárt szobaajtót. Ezután az egyik Pált ébresztgette.

– Pál úr? – majd annak álmos fejbólintására egyszerűen közölte: – Kiszabadítottuk. Jöjjön velünk, már várják.

A szomszédos házban Arni fogadta és ölelte meg: – Örülök, hogy minden rendben befejeződött. És elnézésedet kérem, mert valahol én tehetek az egészről.

– És Éva? – tudakolta Pál.– Nagyon derekasan viselkedett. Látta az elrablásodat, és rögtön értesített. Így találtunk meg ilyen hamar. Hívjuk is rögtön fel, hadd tudja meg rögtön a jó hírt.

Háromnegyed négy volt, amikor Arni társaságában Pál megérkezett a szállodájához, ahol Éva már az utcán várta és boldogan a karjaiba zárta.

XI.
A SIKER

AZ ÁRULÁS

Az ekráni repülőtér már sötétségbe burkolózott, amikor az észak-ciprusi légikikötőhöz, az oda egyedül közlekedő török légitársaság gépe leszállni készült. Pál a gép ablakából a nem túl távoli, valamikori ciprusi főváros, Nicosia fényeit szemlélte. A város nem volt túlzottan kivilágítva, hiszen Ankarán kívül senki más által el nem ismert Ciprusi Török Köztársaság székhelyéül szolgáló kettészakított város északi fele nem tartozott a gazdag településekhez, no meg az áramkimaradás sem volt ritka ezen a tájon.

A gép leszállt a jóformán üres repülőtéren. Pál csak a helyi társaság két gépét látta az egyébként üres parkolóhelyeken. És busz sem volt. Gyalog tettek meg néhány lépést a fogadócsarnokig. Késő ősz volt, és Pál induláskor már kabátot viselt. Itt viszont az esti tíz óra ellenére enyhén szeles, a csillagok ragyogásából ítélve felhőtlen, még közel húszfokos, meleg, párás levegő csapta meg. Rögtön beleizzadt a felöltőjébe, amit gyorsan le is vett.

A nem túl népes érkezők a beutazás előtt sorakoztak, kezükben a gépen kiosztott vízumkérő lappal. Ide ugyanis külföldi csak engedéllyel utazhatott be, de azt a név, állampolgárság és az indulás helyét tartalmazó fehér lap ellenében azonnal és költségmentesen meg is kapta. Pál még ilyen egyszerű, jóformán semmilyen adatot nem tartalmazó, és gyors vízumügyintézést nem látott. A hivatalnok a fehér vízumlapra pecsételte a belépést, az útlevélben nyoma sem maradt az itteni tartózkodásának. Nem is volt fennakadás a beléptetésnél, és Pál tíz perc alatt mehetett is. Mivel feladott csomagja sem volt, máris a bejárat előtti parkolóban találta magát Taxi után nézett, és a negyven kilométerre, a sziget északi tengerpartján fekvő Girne városába vitette magát.

A hosszított, hét utasnak is helyt adó Mercedesben Pál egyedül foglalt helyett. A taxi jó állapotú sztrádán közelítette meg Nicosia külvárosát, és a városszéli körsztrádán haladt. Mindenütt épülő vagy félbehagyott építkezések szegélyezték e külváros útjait, majd a kocsi negyedórányi út után jobbra, a hegyek felé vette az útját.

Az ezer méteres Girnei-hegység éles ormait most, az est sötétjében is érzékelni lehetett. A kocsi egy völgyben kiépített sztrádán haladt, amelyet erdők vettek körül. Jobbra meg balra tábla hirdette, hogy belépni tilos, katonai terület. Messze a hegyekben települések fényei látszottak: a török hadsereg foglalta el a magaslatokat. Az autóút most lefelé kezdett kanyarogni, majd a hegyek hirtelen megszűntek, és Pál megpillantotta a tengerpartot, az annak partján fekvő várost, amelyet azonban csak érintettek, mert a kocsi attól még tíz kilométerre fekvő Denizkizi Szállóba vitte az utasát.

A taxi a várostól balra fordult, és a beépített parton haladt. Végig szállodák, kiadásra vagy eladásra szánt üdülők sokaságát rejtette a telepített, buja, rendszeresen locsolt növényzet. Ahol hiányzott a zöld, ott a kopár, köves, sziklás talajon építkezések takarták el a kilátást a tengerre. Csak a törökök partraszállásának az emlékművénél, Ciprus 1974. évi kettészakítására emlékeztető monumentális, de meglehetősen ronda, erősen kivilágított betonkompozíciónál lehetett a tengert újra megpillantani, majd a kocsi hamarosan egy sziklás emelkedő tetején épített szállodához fordult.

A főúttól alig száz méterre a Denizkizit eredetileg a harmincas években építhették gazdag angolok üdülőjének. Pál megcsodálta a régi, nyitott könyvre emlékeztető négyszintes épületet, amely természetesen kaszinóval is rendelkezett. Észak-Ciprus vonzereje a törökökre éppen ebben rejlett. A szerencsejáték ugyanis Törökországban be volt tiltva, és a tehetősebbek ezért itt hódoltak szenvedélyüknek

A szerencsejáték azonban nem zavarta a szálloda nyugalmát. Zömében csak a hétvégeken telt meg a játékterem. A környék minden magára valamit is adó négy vagy ötcsillagos szállodája rendelkezett ilyen teremmel, úgyhogy túl nagy zsúfoltságra akkor sem kellett számítani. A kaszinó bejáratát a főútra tájolták, a vendégek szobái pedig az alig ötven méterre kezdődő, és a szállodához tartozó saját öböl felé, tehát az ellenkező oldalra néztek. Kivétel nélkül minden szoba a tengerre nézett. Az épület szubtropikus kertjében még most, késő ősszel, a két vagy háromméteres bokrokon, de a magasabb fákon is fehér, piros, barackszínű és lila virágok sokasága köszöntötte a vendéget, miközben a tenger halk morajlása a szálloda nyitott ajtaján keresztül a recepciónál is hallható volt.

Pál gyorsan átesett a formalitásokon, majd az első emeleti szobáját kereste meg. amelyhez balkon is tartozott. Azonnal kiment. Már innen, az első emeletről is jól látszott a végeláthatatlan tenger, amely valahol száz kilométernyi távolságban a török partokat nyaldosta Gyönyörű, meleg, felhőtlen éj borította be a szálloda egét, amelyet délre az alig másfél kilométernyire kezdődő hegység magas ormai határoltak be. Pál néhány percig gyönyörködött a nyugodt, békés tájban, majd a másnapi, várhatóan idegtépő nap előtt nyugovóra tért.

A pihenésre szüksége is volt. Holnap találkozik Gergellyel, akitől most tudta meg a terrorista vezérkar összejövetelének pontos helyét és idejét. No meg biztosítani kellett, hogy a találkozó nyugodtan, váratlan meglepetések nélkül fejeződjön be. Ehhez Arni nyújtott segítséget. Az előre megbeszélt útszakaszon – amit a Moszad ellenfigyelői biztosítanak – Pál és Gergely együtt mentek végig.. Ha nem vesznek észre követésükre utaló jeleket, a külön erre a célra átadott – a rádiótelefon néma üzemmódjához hasonlóan hangtalan, mert a bőrön enyhén bizsergő – jelzőberendezéssel hozzák ezt Pál tudomására. Ha viszont mást tapasztalnak, akkor Pál nem is akarta tudni, mi a teendőjük.

A férfi korán kelt. A balkon csak most tárta elé a környék csodáit. A szálloda tenger felé eső bejáratával szemben egy kis, virágzó bokrokkal, és néhány pálmával beültetett kert terült el, mögötte, kissé lejjebb az édesvizű medence, amellyel szemben a tenger hullámzott. Innen fentről azonban annak partját, a strandot nem látta. Balra sűrű banánligetet pillantott meg. No meg a macskák tömkelegét, amelyek a vendégektől kunyerálják össze a betevő falatot. Láthatóan nem eredménytelenül, hiszen nem voltak soványak.

Azonban a nézelődésre nem maradt sok idő. A szakma íratlan szabályainak megfelelően, Pál még találkozója előtt végig akart menni a kijelölt útszakaszon, egyrészt, hogy ne érje meglepetés, másrészt hogy meg is találja az előírt utcákat. Mivel a szálloda reggeliző étterme még nem nyitott ki, a megszokott reggelije, vagyis az egy csésze kávéja nélkül, kulcsát zsebre vágva elindult.

Gyalog ment ki az alig száz méterre húzódó főútra. A bekötőút mentén a szomszéd szálloda területe, és három vendéglő is reggeli álmát aludta. Csupán egy Mercedes-taxi vezetője, aki az út szélén egy ócska, műanyag székben üldögélt, próbálta szolgálatait eladni, de eredménytelenül Pál nem akarta, hogy úti céljáról a szállodához tartozó taxis tudomást szerezzen. Inkább a helybéliek által használt iránytaxiba szállt. Ezek a kisbuszok rendszertelenül közlekedtek. Amikor a végállomáson összejött a hat-nyolc ember, indultak, majd mindenütt, ahol intettek, megálltak.

Pál is egy ilyenre várt. Nem sokáig. Alig telt bele három perc, máris feltűnt a kocsi, és intésére meg is állt. Háziasszonyok bevásárlószatyrai, az egyetemre sietők hallgatók sporttáskáiból kikandikáló jegyzetek, és cserzett arcú parasztemberek szerszámai között tette meg az utat a végállomásig, ami a belvárosi kikötő feletti téren volt. Gergellyel itt, a fotóüzlet előtt találkozott, két óra múlva.

Gyorsan végigment a tervezett útszakaszon. Eltekintve attól, hogy több utca burkolatát cserélték, és ezért kocsival nem lehetett behajtani, a tervezett szakasz bejárható volt.

Megnyugodva ült le a kikötő egymás melletti éttermeinek egyikébe, hogy szokásos reggeli kávéját megigya.

Pontban tíz órakor Pál a fényképüzlethez ment. Már messziről látta, hogy Gergely ott téblábol, de az nem vette őt észre, így meg is lepődött, amikor ráköszönt: – |ó napot Gergely. Ismeri a várost? Megmutatom. – Ezzel karon fogta, és egyenesen a felszedett utcaköveket kerülgetve, egy sikátor felé irányította. Amikor maguk mögött hagyták a nagy forgalmú teret, amelyet török időkben temetkezési helynek is használtak, és a késői utódok parkká, parkolókká és buszok végállomásává alakították át. Kis, szűk utcácskákon a kikötő feletti apró domb felé haladtak, amelyen a Mihály arkangyal egykori templomában ikonmúzeum működött.

Az utcák erre meglehetősen csöndesnek tűntek. A zömében öreg, két- esetleg háromszintű épületei fa vagy vasrácsos ablaknyílásokkal néztek az utcára. Sok volt az elhanyagolt épület, de imitt-amott a felújítás jelei is látszottak. Csak kevés ember volt az utcán, ezek is egymással, és beszélgetésükkel voltak elfoglalva. Nem ügyeltek a két turistára. Pál nem tudta, hogy az ellenfigyelőket hol állították fel, de a tereferélő helybéliek között ők is elvegyülhettek.

A múzeum csalódást okozott. Az aránylag kis helyiségben ugyan sok ikon volt, de ezek zöme gyenge utánzatoknak tűnt. Gergelyt pedig az egész nem érdekelte, így hamar folytatták az útjukat. A város középkori vára mellett, amely legutóbb az angoloknak szolgált börtönül, balra fordultak, és elérték a vitorláskikötőt. Mögöttük maradt a tízegynéhány méteres erődítmény fala, a vizesárok, amely már rég nem látta a tenger vizét, és buja zöld növényzetnek adott helyt. Előttük a vitorláskikötő terült el. Ez volt a város legszebb helye. Félkörben, a tenger felé mólóval behatárolva sorakoztak egymás mellett a kisebb és nagyobb vitorlások. Zömük hat és nyolcszemélyes lehetett. A sort kisebb turistahajók bontották meg, amelyek matrózai hangos kiabálással csalogatták az erre tévedő néhány turistát szolgálataik igénybevételére. A fehér és barna hajótestek egy, a turistahajók kétszintesek voltak, de nagy mozgás nem volt sem a vízen, de a kikötőben sem. Csak egy nagyobbacska, teljesen fából készült hajó, a háromszintes, vagy harminc méter hosszú Neptun indult neki a tengernek, de a több tucat főre méretezett fedélzeteken alig tíz látogató lézengett.

A két vagy háromemeletes, másfél tucat épületből álló, félkörben elhelyezett kőépületek zöme régi lehetett, és ma éttermeknek, utazási irodáknak és szállodáknak adott helyet. A Hotel British nyitotta meg a sort fehér tömbjével, és négy emeletével, szintenként talán négy szobájával, fehér színével némileg uralta a környéket. Hozzá kétszintes épületek csatlakoztak, felváltva sárgásbarna mészkőből, vagy fehérre festett falakkal. A második negyedívtől kezdve emelkedett a terep, az épületek szűkebbek, viszont magasabbak voltak. Keskeny gyalogutak vezettek fel a dombra, a buszok végállomásához.

Az épületek, és a tenger közötti ötvenméteres sávban, az úttest mellett az éttermek sátorponyva alá helyezett asztalai csábították a vendégeket, de mindhiába. Idegenből kevés volt. Észak-Ciprus turizmusa pangott, alig tette ki a déli országrész látogatóinak huszadát. Csak évi százötvenezren voltak kíváncsiak erre az országrészre. Zömében angolok, akik már a gyarmati időkből ismerték a környéket.

Amikor a két magyar elérte a kikötő közepét, Pál nadrágzsebében Arni biztonsági készüléke beindult. Bizsergett, vagyis minden rendben-. – Gergely, eleget sétáltunk, üljünk le – invitálta kísérőjét majd az egyik sátorlap alatt, közvetlenül a víz mellett, helyet foglaltak. Rajtuk kívül ebben az étteremben nem is volt más vendég.

– Mi újság? – érdeklődött Pál.

Gergely idegesen nézelődött körbe: Nem lenne jobb egy kevésbé feltűnő helyen leülni?

– Ne idegeskedjen, Gergely. Magyar turisták vagyunk, Észak-Cipruson, ahová barátai nem szoktak járni. Nyugodjon meg, élvezze a gyönyörű környezetet. Nézze, a tenger tükrözi az egész kikötőt, minden duplán látszik. Igya a kávéját és meséljen.

– Na jó – nyugodott meg kissé. – A következő összejövetel három hét múlva, kedden, Jemenben, Moafak táborában lesz. Addigra egy ideiglenes leszállópályát építenek. A tábort ismeri, már járt ott. A résztvevők repülővel fognak oda érkezni, de természetesen nem egyszerre. Ománból indul a gép. A meghívásokat általában Ali szokta intézni, de most olyan beteg,

hogy engem kért meg erre. Nem ismerem a címüket, csupán SMS üzeneteket küldök.

– Mikor küldi el a meghívást, illetve hogyan találkoznak?

Gergely egy kis cédulát vett elő: – Ezeken vannak a telefonszámok, de nem hiszem, hogy sokat lehet kezdeni velük. Ami a meghívást illeti, két héttel az időpont előtt kapnak egy semleges szöveget, amiből azt tudják, hogy Ománban, az Intercontinental garázsában találkozunk az egyik társasággal, ez nyolc fő, reggeli tíz órakor. A másik csoport egy nappal később jön, mivel mindannyian nem férnek fel a kis gépre. Onnan az alapítvány kocsija viszi őket a repülőhöz. A jemeni program akkor kezdődik, amikor a második csoport is megérkezik. Két napig fog tartani, és ugyanolyan úton térnek vissza Ománba. Ha valaki nem tud jönni, jelzi azt.

Pál átvette a cédulát, majd eltüntette a zsebében: – Ugye fejből tudja, ki melyik helyen szerepel a listán? –majd Gergely bólintására folytatta – akkor azokról, akik lemondják a rendezvényt, tájékoztasson. Felhív, és a listán szereplő sorrendjük számait mondja be. Megértette? – Majd egy kis ideig gondolkodott: – Meg tudja oldani, hogy ne legyen a rendezvényen?

– A második csoporttal kellene repülnöm. De ha, mondjuk, megbetegszem, akkor nem tudok részt venni…

– Nagyon jó. Akkor állapodjunk meg, hogy nem lesz ott.

Gergely megint ideges lett. Kezei remegni kezdtek: – Ez azt jelenti, hogy..

– Nézze, amit ígértem, be is tartom. Ha mindenki ott lesz, aki magát ismerte, akkor most utoljára találkozunk, és a telefonja után már nem is ismerjük egymást.

Ha valaki nem vesz részt, akkor arról az ön érdekében tudnunk kell, és arról a valakiről is gondoskodnak barátaink. Ha ebben tud segíteni, az jó. Sőt. Ezt saját érdekében mindenképpen meg kell tennie. Ha az ügy akkor nem zárul le, akkor addig kell találkoznunk, amíg ez megtörténik. Erről majd beszéljünk akkor. Most pedig nyugodtan utazzon vissza, készítse elő a rendezvényt, és ha valami új szempont lesz, tájékoztasson. Jó utat, és sok szerencsét. – Pál felkelt, fizetett a pultnak támaszkodó pincérnek, és anélkül, hogy visszatekintett volna, elindult az iránytaxi megállója felé.

A szállodába sietett, hogy az értesüléseket azonnal továbbítsa. A Lapta felé induló minibusz, amely a szállodáját is érintette, néhány perc alatt megtelt, és a vezető ekkor indult is. Útközben, a tíz foglalt ülés ellenére, megállt, és a két új utasnak már csak a székek alól kihalászott két műanyag sámli jutott. Az autóban így moccanni sem lehetett, de ez az utasokat nem zavarta, mindennapos eseménynek számított.

Ahogy elhagyták Girne határát, a kocsi ürülni kezdett. A leszállni kívánók csak hangos bemondással közölték a vezetővel, hogy hol álljon meg, és a kocsi valóban pont ott megállt. Minden utas a végállomásig, Laptáig szóló egységárat, egymillió lírát fizetett, és a kocsi indult tovább. Húsz perc se telt el, és Pál hangos – Denizkizi – bemondása után a kocsi pontosan a szállodája bekötő-útjánál tette ki.

Szobájában csak az úszónadrágját vette fel, fogta a laptopját, és elindult a strandra. A szálloda bejáratával szemben, félkörívben, aszfaltozott autóút vezetett a virágzó kerten keresztül az ötvenméternyire épített édesvizű, nyitott uszodához. Pál azonban továbbhaladt Szemben ezzel az uszodával a parti snackbár, és vele szemben a szálloda parti kávézóját helyezték el. A csak tetővel rendelkező vendégtér sok, de üres asztala és széke nem vonzotta a kis számú strandolót, akik két lépcsőn juthattak a félkörívű, jobbra és balra magas sziklákkal elzárt, vagy százméteres homokos strandra. Ott katonás rendben, négy sorban kék és fehér csíkos párnákkal kényelmesebbé tett nyugágyak várták a késő őszi strandolókat.

Pál az első sorban keresett helyet, majd a vizet próbálta meg Meleg volt. És a nap is sütött. De a strandéletnek még nem adhatta át magát. Leült, és előbb Wallynak szánt, de Svájcba küldött elektronikus üzenetét fogalmazta meg, amelyben a három hét múlva tervezett „útját” jelenti be. A második üzenet a Hírszerzésnek szólt, és ebben már részletesen, virágnyelv nélkül jelentett, majd amikor a hosszúra sikerült szöveggel elkészült, speciális, jelszóval védett program segítségével rejtjelezte. A rejtjelprogramnak közel öt percre volt szüksége, amíg bekódol-

ta a szöveget, majd rögtön utána automatikusan törölte is a nyersanyagot, a nyílt sorokat.

A két levél megfogalmazása valamivel több, mint negyed órát vett igénybe. Köpenyét hátrahagyva most visszasétált a recepcióhoz, és rákapcsolódott a szálloda internetjére, majd mindkét üzenetet továbbította. Ahogy a szöveg elküldésre került és beérkezett a válasz, hogy a címzett megkapta azt, a rejtjelprogram a bekódolt szöveget is automatikusan törölte. A laptopját a szálloda páncélszekrényében hátrahagyva visszatért a strandra, hogy néhány órát még élvezze a fürdés örömeit, mielőtt az esti órákban indul a repülőtérre.

AZ AKCIÓ TERVE

Wally íróasztalán Pál éjjeli elektronikus üzenetének szövege feküdt. A szobába bejövet azonnal észrevette az íróasztalára helyezett fehér ívet, és rögvest olvasni kezdte: „Három hét múlva, kedden és szerdán jemeni forgatást mérlegelek. Csütörtökön, esetleg pénteken is maradok. Ehhez egy kis repülővel Ománból kedden tervezem az indulást. A stábom második fele másnap, szerdán, követ. A helyszín valószínűleg egyezik a korábbival, ott a gépem leszállhat. Pál.”

Wally nem gondolkodott arról, hogy miről is van szó. Pál értesítése egyértelmű volt. Megvolt a helyszín és az időpont is, amikor Ali csoportjának vezető személyiségei egy időben, egy helyen lesznek.

Langleyben az akciós igazgatóság Gergely listája alapján már jó előre elkészítette az összes ismert tábor elleni támadás forgatókönyvét. Vagyis annál többet is. Új-Mexikó sivatagos vidékén, távol az emberi településektől, több osztag gyakorolta a különböző táborok adottságainak megfelelő akció részleteit, amennyiben a rakétatámadáson kívüli bevetésre is szükség lenne. Most talán alkalmuk lesz a gyakoroltak alkalmazására is.

Wally azonban nem az akciós igazgatóságot, hanem az ügyelet vezetőjét hívta:

– Itt Wally beszél. Üdvözlöm. Kérem, hogy a jemeni Szanaa városától északra, mintegy száz kilométerre fekvő tábort, amelynek a pontos koordinátáit a korábban küldött listámon megtalálják, műholddal figyeltessék. Minden változást, mozgást dokumentáljanak, és küldjék meg soron kívül. Köszönöm.

Wally a telefonkagylót le sem tette, és máris hívta az akciós igazgatóság vezetőjét: – Halló, John. Lassan bezáródik a kelepce. Gondoskodj arról, hogy tíz nap múlva a Vörös-tengeren legyen egy cirkáló, amelyik rakétáival meg tud semmisíteni egy körülbelül százegynéhány kilométerre levő hegyi tábort, és a körülötte a kőbe vájt, vagy természetes barlangokat. A részleteket majd megbeszéljük, a lényeg, hogy a hajó Al Hudaida közelében legyen.

Alig tette le a kagylót, a titkárnője telefonvonalának lámpája kezdett villogni: – Igen – vette fel a kagylót.

– A vonalban van a magyar összekötő, és egy sürgős anyag ügyében időpontot kér. Mit mondjak neki? –hangzott a kagylóból.

Szerencsére sem a titkárnő, de a magyar összekötő sem láthatta Wally mosolyra forduló arcát, hiszen ő már Paullal kialakított összekötőrendszere segítségével tudta azt, amit a magyarok csak most akartak a tudomására hozni. De nem árulta el ezt, helyette ebéd utánra adott időpontot a magyar ezredesnek. Aki időben meg is jelent.

– Üdvözlöm igazgató úr. Központom külön utasított, hogy haladéktalanul jutassam el önhöz személyesen ezt a feljegyzést, és örülök, hogy ennek ilyen hamar eleget tudtam tenni – majd nagy fontoskodva átnyújtotta az alig néhány órás rejtjeltávirat megfejtett, és angolra lefordított szövegét.

– Köszönöm ezredes úr, hogy időt tudott szakítani, és bejött. Ha megengedi, elolvasom – nyitotta fel a borítékot, majd gyorsan átfutotta a szöveget, ami megegyezett Paul adataival, hiszen ez is tőle származott. Olvasni kezdte. A magyar tájékoztatás virágnyelv nélkül, így egyértelműen ismételte meg az elektronikus üzenetet, azonban a tervezett résztvevők nevét és rá-

diótelefonjaik számát is tartalmazta.

Wally nem mutatta, hogy a leírtak nem voltak már teljesen ismeretlenek számára. Helyette kávéval kínálta az ezredest, aki szívből utálta ezt az amerikai, bő lére eresztett, és kávénak csúfolt barna löttyöt. Ráadásul bögrébe kapta, nem is kis mennyiséget. Nem sajnálták tőle. Udvariasan iszogatott belőle, miközben várta Wally reakcióját. Ami nem is késett sokáig: – Igen. Ez jó hír. Kérem tolmácsolja a főigazgató úrnak hálás köszönetünket – majd felállással jelezte a beszélgetés végét.

Amint az ezredes kiment, Wally a számítógépéhez ült. Beütötte a jelszavát, majd a Tel Aviv-i rezidensnek rejtjeltáviratot küldött: „Kérem, személyesen tájékoztassa Arni igazgató urat, hogy a „Sivatagi róka" fedőnevű ügy három hét múlva a listáján szereplő hármas helyszínen valósul meg. Esetleges konzultációkra a rendelkezésre állunk. Wally", majd a szöveget elküldte. Az a CIA rejtjelző részlegéhez futott be, ahol az igazgatóhelyettes üzenetét a számítógépek kódolták, majd Tel Avivba továbbították.

Alig fejezte be a rejtjeltávirat szövegét, amikor gépe jelezte, hogy az ügyeletről üzenete van. Megnyitotta. Abban arról tájékoztatták, hogy a figyelésre kijelölt helyszínen gyors tempóban ideiglenes leszállópályát építenek. Wally megörült a hírnek, mert alátámasztották Paulnak a terroristák összejövetele helyére vonatkozó adatait.

Most elérkezettnek látta az időt, hogy tájékoztassa az igazgatót. Bejelentkezett, de főnöke nem volt a helyén, így meghagyta, hogy visszajövetelekor jelezzenek, majd hátradőlt a székében. Kezét tarkója mögött összekulcsolta, szemét behunyta. Látszólag relaxált. Valójában azonban végiggondolta a még szükséges intézkedéseket. Időérzékét elveszítette, nem tudta, meddig tartott az elmélkedés. Gondolataiban telefonja csöngése szakította meg. Az igazgató visszatért, és várja.

Útban az igazgatói irodához Wally örömmel rótta a hivatal folyosóit. Úgy érezte, a mostani információk birtokában az akciónak sikerülni kell Jókedvűen lépett be a titkárságra, ahol a titkárnők rögtön összenéztek: „Mi a csoda. Az igazgatóhelyettesnek jó a kedve. Erre már rég nem volt példa." Benyomásaikat azonban nem tudták megosztani az érintettel, mert az egy harsány – Hello – után azonnal továbbhaladt.

Az igazgatóhoz belépve annak sem kerülte el a figyelmét Wally jókedve. A Fehér Házból jövet neki kevésbé tűnt rózsásnak a világ. Ismét végighallgatta, milyen kevés eredményt ér el a cég a terrorizmus területén, pedig az elnök újraválasztásához erre nagy szükség lenne. Látványos sikerekre. Hiába próbált érvelni, hogy ezen a fronton a megelőzés a döntő, az pedig nem látványos, lehurrogták. Most csak a nyilvános siker bemutatása kell. Itt pedig a cég tényleg nem tudott eredményeket felmutatni: – Mi van, madarat lehet veled fogatni Megnyerted a főnyereményt? – kérdezte epésen, de Wally ezzel sem törődött.

– Most kaptam Paultól az információt, hogy mikor és hol találkozik Ali vezérkara. – Wally elégedettségében fel-alá szaladgált igazgatója előtt, és észre sem vette ezt a modortalanságát. – Három hét múlva jön el a mi óránk! Jó megérzéseim vannak. Most sikerülni fog! Már intézkedtem, hogy egy hadihajó legyen a közelben, a bevetési csoport is készen áll, de ezt a terepet az izraeliek jobban ismerik, szóval Arnit is tájékoztattam. Ha valami változás lesz, arról Paul bizonyára tud majd, úgyhogy az esetleges rögtönzéseket is végig kell gondolni.

Wally észrevette udvariatlanságát. Megállt, és bocsánatkérően nézett az igazgatóra: – Ne haragudj, elkapott a hév – majd leült a szokásos helyére.

Az igazgató morózus hangulata előbb csökkent, majd miközben helyettese szaladgálását figyelte, és beszámolóját hallgatta, megfertőzte annak a jókedve:

– Soha jobbkor nem jöhettél volna ezzel a hírrel. Éppen az imént szúrtak le a Fehér Házban, hogy nincs semmi sikerünk. Ami valójában nekik mindegy, mert csak látványos segítséget várnak az elnök újraválasztásához. Most viszont két legyet üthetünk egy csapásra. Teljesítjük az elnöki elvárásokat, és ráadásul valóban eredményt érünk el. Tegyél meg mindent, hogy az akció sikerüljön. Vond be Arniékat, így két oldalról is biztosítjuk a cél sikerét. Mi a

terv?

Wally gesztikulálni kezdett, ami nem volt szokása. Keze le-fel mozgott, miközben hadarva vázolta a tervet: – A műholdakkal figyeljük a terepet, annak minden mozzanatát. Amikor a teljes csapat együtt van, a Vörös-tengerről rakétatámadás éri a tábort. Most biztosra akarok menni, ezért előtte egy akcióbrigádot küldök a közelbe, akik a támadás után átvizsgálják a terepet, nehogy valaki elmenekülhessen. Ha nincs szemtanú, nincs, aki beszámolhatna az eseményről. A jemeniektől majd utólag elnézést kérünk, és ígérünk valami segélyt, hogy befogjuk a pofájukat. De ez a térség amúgy sincs a központi kormány ellenőrzése alatt, szóval nem fognak nagyon ágálni Ha valaki nem vesz részt a megbeszélésen, megpróbáljuk Arni segítségével a többiek után küldeni. Erről Paulnak valószínűleg lesz értesülése. Utána pedig bejelenthetjük Ali és csoportjának a végét. Ez elég látványos, és letagadhatatlanul eredmény.

– Jól hangzik. Nem is tudok mit hozzá tenni. Csak annyit, bár sikerülne. Szükségünk van erre. Mindenesetre találkozz Arnival és Paullal, és beszéljétek meg, hogy lehetőleg minden oldalról garantáljuk az eredményességet.

Wally kezdeményezésére néhány nappal később a három kollégának Bécs bornegyedében volt ismét találkozója. Már ősz volt. A hűvös szél Grinzinget sem kímélte.

A fák még ugyan nem veszítették el nyári levélöltözéküket, de már sárgásbarna, néha vörös, vagy világító sárga színezetet öltöttek. Az első fagyra vártak, hogy végképp megcsupaszodjanak. Az árván fázó kertek, benne a nehéz faasztalok és székek, már nem fogadták borra szomjas vendégeiket. Már nemcsak délután, de este is elvétve volt vendég, és a kevés látogató is a nyitott kandallókban égő farönkök melegében iszogatta borát a söntésben. Egy ilyen helyre szólt a meghívó.

Először Wally érkezett a „Zum Krug”, vagyis a kancsó nevezetű borozóhoz. Alaposan elvétette az utat. Ebben az évszakban még nem járt Bécsben, és a nyári forgalomnál szükséges időt kalkulálta be a kijövetelre. Tévedett. A negyedhez vezető utak üresek voltak, így a taxi hamar kiért. Hiába tetette ki magát kétsaroknyival a kijelölt találkozóhelytől, az üres utcákon ilyenkor nagyobb feltűnést keltett egy gyalogos, mint egy autó. Ruházata sem felelt meg a hűvös időnek, így hát gyors léptekkel kereste meg a borozót. Szerencsére az, több más bezárt kocsmával szemben, nyitva volt. Fázósan lépett be a meleg helyiségbe, ahol már vastag farönkök égtek a kandallóban. Annak közelében foglalt helyet, hiszen a borozó üres volt, így nem kellett avatatlan fülektől tartania.

Wally fél liter száraz fehérbort kért, majd a kandallóhoz lépett, és kezét melengette. A farönkök ropogtak, szikrák ugráltak görcseikből. Kellemes meleg áradt. Kezdett felmelegedni, de egyben álmosodni is. Ez lehetett az oka annak is hogy Ami jövetelét észre sem vette. Össze is rezzent, amikor izraeli barátja vállára tette a kezét:

– Hello. Elgondolkodtál. Ez jó, vagy rossz dolog?

– Tulajdonképpen egyik sem. Fáztam. A melegben pedig kissé elpilledtem. De hány óra van? – nézett az órájára. – Még öt perc – válaszolta meg saját kérdését. – Paul pontosan fog érkezni. Üljünk le.

Wally nem tévedett. Pontban hét órakor a harmadik vendég is beállított, és csöndes üdvözlés után társai mellé ült. Az amerikai, aki közben felmelegedett, talán a bor hatására is élénkebbé vált. Összejövetelük tárgyára tért: – Beszéljünk, amíg egyedül vagyunk. Arni, ismered Paul információját? – fordult az izraelihez majd annak bólintására folytatta – Nagyon jó. Szóval azt tervezzük, hogy hajóról indított rakéták végeznek a társasággal. Paul, kapcsolatba tudsz lépni Abdullahhal, hogy mindenki a helyszínen van, illetve ki maradt távol?

Pál éppen borával volt elfoglalva. Belekortyolt az apró pohárba, visszahelyezte azt az asztalra, és barátainak, majd magának is töltött a már kiürülőfélben lévő félliteres kancsóból. Csak utána szólalt meg: – A második csoport elutazásakor Abdullah valamilyen indokkal hátramarad. Rögtön utána pedig tájékoztat a fejleményekről. Erről – nézett fel Wallyra – neked rögtön tudomásod lesz, azonban ne hagyatkozzunk csak erre. A műholdas megfigyelés is se-

gíthet. Úgy tudjuk, a gépen csak a vezetők lesznek, tehát az érkezők száma ellenőrzésre ad lehetőséget. Nagyobb probléma az, ha valaki hiányzik. Egy részüknek a tartózkodási helyét nem ismerjük. Ha nincs szerencsénk, olyan valaki hiányzik, akiről nem tudunk semmit.

Wally szorgalmasan harcolt az évszaknak nem megfelelő öltözéke ellensúlyozásával. Vagyis borozgatott, de ez még nem ártott meg, amikor átvette a szót: – Ezt a kockázatot vállalnunk kell, és remélem, hogy szerencsénk lesz. Itt jöttök ti a képbe – nézett Arnira. – Ha Paul megtudja, ki hiányzik, nektek kellene lépni. Meg tudod oldani? –

Az addig csöndben figyelő, és poharát forgató izraeli némi gondolkodás után válaszolt: – Ha mi is rögtön megtudjuk, kiről van szó, és feltéve, ha ismerjük a tartózkodási helyét, talán. De az időveszteség elkerülésére nekem is kellene egy közvetlen kapcsolat Paullal. –

A söntés egyetlen, vendégekkel körülült asztalánál csönd támadt. Mindenki a megoldáson gondolkodott. Végül a magyar szólalt meg: – Mi lenne, ha kapnék tőled – intett Arnira – egy e-mail címet, és arra visszaigazolási kéréssel elküldöm, amit megtudok. A hiányzó személyt a listán szereplők sorrendjének a számával jelölöm, ha többet megtudok, segítséget kérek tudósításra a megadott címen. Ha negyedórán belül nem kapok visszajelzést, telefonon kereslek meg. A rendszer nem túl biztos, de gyors. Biztosítékként pedig Wally is tájékoztat. Párhuzamosan ezzel Budapestről, a hivatalos csatornán keresztül is el fog menni az információ.

A két megszólított bólogatott. Megint Wally folytatta, azonban előbb még egy fél liter bort kért: – így fogjuk csinálni. Mi pedig akcióbrigádot állomásoztatunk a hegyekben, vagyis az előző éjjelen helikopterrel letesszük az embereket. A rakétatámadás után átfésülik a tábort, majd visszarepülnek a hajóra.

Arninak még valami az eszébe jutott: – Biztosítsuk be magunkat! El tudnád intézni – fordult Wallyhoz – hogy két emberem azon a hajón lehessen, ahonnan ti helikopterrel indultok a táborhoz? Ha szükség lenne rájuk, a közelben vannak. És ha kell, kapjanak helikoptert.

Wally bólintott: – Nem probléma. Megoldható. A részleteket majd még egyeztetjük.

A három vendég az addig érintetlen hagymás, zsíros kenyerekhez nyúlt, majd a sült és füstölt húsos tányérokon sem maradt semmi. Ekkor már több asztalnál is ültek a kocsmában. Wally a poharát emelte: – A közös sikerünkre – A férfiak kiitták, majd még két órát együtt maradtak, mielőtt mindenki ment a saját útjára: Wally a szállodába, Arni a követségre, Pál pedig budapesti úti céllal a kocsijához, és a borfogyasztására való tekintet tel remélve, hogy rendőrökkel nem találkozik.

A VEZÉRKAR MEGSEMMISÍTÉSE

Az elkövetkező napok csigalassúsággal teltek. Gergely nem tudott a munkájára koncentrálni. Az élni és a túlélni akarásából eredő árulása feletti bűntudatát nem tudta teljesen elnyomni. Igyekezett nem gondolni a küszöbön álló eseményekre, de azok folyamatosan foglalkoztatták, hiszen még nem tudta, hogy minden vezető személyiség, és ezáltal azok, akiknek tudomásuk volt az ő szerepéről, részt vesznek-e a megbeszélésen? Erre csak az utolsó napon kaphatta meg a választ. Egyelőre még senki sem jelezte távolmaradását.

Végül eljött az első elutazás napja. Gergelynek ugyan aznap nem volt semmi szerepe, de saját megnyugtatására, kocsijába bújva figyelemmel kísérte a hosszított Mercedes limuzint, amely csak nagy nehezen fért be az Intercontinental mélygarázsába. Gergely kocsijával egy olyan távolabbi ponton parkolt, amely elég sötét volt ahhoz, hogy ne vegyék őt észre, de mégis lehetőséget nyújtott számára a beszállók számbavételére.

Az arabok nem siettek. Az első tíz perccel az indulásra kitűzött időpont után érkezett meg. Egyik résztvevő a másik után tűnt el a lefüggönyözött kocsi halkan nyíló, majd ugyanúgy csukódó ajtaja mögött. Háromnegyed órába telt, mire az utolsó vendég is eltűnt a jármű belsejében, és az lassan gurulva, óvatosan manőverezve a nem a méreteire tervezett garázsban, baleset nélkül elérte a kijáratot, majd tovatűnt.

A megfigyelő, akinek hangulatára hatott a sötét búvóhelye, és egyre mélabúsabbá vált, csak ekkor lélegezhetett fel, de valahogy ez még nem volt a lélek felszabadult megnyilvánulása. Még egy napot kellett várnia a végeredményre.

Miközben Gergely nyugtalanul hánykolódott maszkati lakása kényelmes ágyában, a USS Colé fedélzetén két helikoptert készítettek elő a bevetésre. A hadihajó a Vörös-tenger jemeni partszakasza előtt cirkált már napok óta, de csak az est beálltával vetett horgonyt majd tíz mérföldre a Kamaran-szigetek előtt. Egy órával korábban kapta meg a hajó kapitánya azt a parancsot, hogy kezdődhet az akció.

A kivilágított hajó fedélzetén nem lehetett érzékelni, hogy a holdfogyatkozás a tetőpontját érte el. A csillagok kivételével közel-keleti sötétség borult a tengerre, és a nem túl távoli partra, amelytől az országba befelé több mint száz kilométeren keresztül burkolta be átláthatatlan leplébe a sivatagot, majd a háromezer méteres hegyeket. Az utóbbi volt a célja annak a húszfős egységnek, akik terepszínű egyenruhában, hátizsákkal és géppisztollyal felszerelve várták, hogy a fedélzetre mehessenek. A parancs huszonhárom órakor érkezett. A tengerészgyalogosok gyorsan, jóformán zajtalanul préselték át magukat a felszerelésükhöz képest szűk beszállóajtón, majd a csapat parancsnoka, egy százados, szállt be utolsóként. A két helikopter felszállt, és előbb körvonalait a sötétség, majd hangját a tenger moraja nyelte el.

A helikopteres út egy óráig tartott. Ekkor érték el Al Hazmot, majd innen a vadi al Gauf vonalát követve közelítették meg Moafak táborát. Attól tizenkét kilométerre, egy völgyben szállt le a két gép:

– Gyerünk, gyerünk, ma még hét kilométert kell megtennünk – sürgette a százados a tengerészgyalogosokat, majd a hajón maradt parancsnoksága segítségével be mérte az útirányt, és előre indult. Útvonalát rádión kapta, ugyanis a hajón maradt irányító központ a műhold, valamint a korábban bemért terepviszonyok segítségével navigálta a jemeni csapatot. Így sem volt egyszerű az úttalan terepen az előrehaladás. Annak érdekében, hogy a helikopterek zaját Moafak táborában ne hallják, messzebb jelölték ki a leszállóhelyet. Viszont a másnapi támadás időpontjáig a csapatnak el kellett foglalni a tábort körülvevő hegyormokon a megfigyelő állásaikat.

Libasorban mentek a tengerészgyalogosok, és cipelték hátukon a nehéz felszerelést. Kezdetben egy kiszáradt patak medrét használták, majd a köves terepen megmásztak az egyik hegyvonulatot. Mögötte, a következő völgyben jelölte ki a parancsnokság az egyik természetes barlangban a táborukat. Hajnali öt óra volt, mire azt elérték, és a százados egy őr kivételével mindenkit beparancsolt. Aludniuk kellett, hogy másnap, vagyis hát aznap, a csapat nagyobbik része további háromórás megfeszített meneteléssel elérje a megfigyelőpontjaikat.

Nem volt sok idő a pihenésre, de a hideg éjszakai levegő a jól bebugyolált, és fáradt egységet ringatás nélkül is azonnal elaltatta. Három órát engedélyezett a százados, majd tizenöt emberével indult tovább. Most már nem cipeltek annyi holmit. Az éjjellátó készülékek, az élelmiszerek nagy részét hátrahagyták, hiszen arra a terv szerint már nem volt szükség. No meg innen már igen óvatosan haladtak, mivel Moafak tábora a következő hegycsúcs mögötti völgyben, innen légvonalba alig három kilométerre húzódott, de a hegyek miatt ez három vagy négyórás menetelést jelentett. Ráadásul biztosítani kellett, hogy mozgásukat sem egy esetleg arra kóborló táborlakó, de a dél körül az ideiglenes leszállópályát megcélzó repülőgép se vegye észre. Erre azonban nem a százados ügyelt. A feladatot a felderítő műhold felvételei alapján a központ végezte el, s az eredményt rádión közölték vele.

Egyelőre azonban csend volt az éterben. Az egység folyamatosan haladt, vagy hát inkább sziklákat, szúrós bokrokat, apró fák csoportjait kerülgetve vánszorgott az ember által talán soha sem érintett hegyoldalban. Bármennyire is vigyáztak, nem tudták elkerülni, hogy lábuk alól imitt-amott ne gördüljenek kavicsok, sőt, kisebb kövek a völgy irányába. Ha a cserjék és a fácskák felfogták az alázúduló köveket, a völgy elnyelte annak hangját. Ha viszont akadály nélkül gördültek a völgybe, ahol több társukkal találkozva hangos robajjal álltak be sorstársa-

ik nyugvó kupacait hizlalva, a zaj a sziklás hegyormok felé tört, időnként visszhangzott. A százados arca minden ilyen alkalommal fájdalmas grimaszba torzult, és figyelmeztetően nézett az óvatlan elkövető felé. Szerencsére a zajt csak a völgyben éjjeli vadász-körútjukról megtérő, majd megbúvó, és nappali álomra szenderedett állatok észlelték.

A hűvös reggelt követően a nap már hamarosan alaposan felmelegítette a kristálytiszta levegőt. Az egység minden tagja alaposan átizzadt, hiszen nemcsak a felhőtlen kék égből feléjük lövellő napsugarak, de a menetelés, vagyis hát inkább mászás erőfeszítései patakokban áztatták a terepszínű ruhájukat.

A nap már kissé túllépte delelőjét, amikor elérték a hegycsúcsot. Egészen a tetőre azonban nem merészkedtek, tartva a völgylakók esetleges kíváncsi szemeitől. Egy kisebb facsoport sűrű alsó ágait vágták ki, és az egész egység ennek a búvóhelynek az árnyékába húzódott be. Most leülhettek. A felszereléstől megkönnyebbülve rögvest előkerültek a vizeskulacsok és a csapat mohón ivott.

Miközben az amerikai egység Moafak táborát közelítette meg, a távoli Maszkatban Gergely Alit tájékoztatta arról, hogy – úgymond – a szomszédjában történt betörés miatt a rendőrség éppen az indulás időpontjára rendelte be a kapitányságra, és nem akar feltűnni, inkább elmegy. Ali helyeselte az elképzelését, és egyben elmondta neki azt is, hogy Karim is késik, ezért mindketten találkozzanak másnap tizenkilenc órakor Szanaába, a Taj Sheba szálloda úszómedencéjénél, arra az időpontra odaküld egy kocsit, amelyik a táborba szállítja mindkettőjüket.

Gergely a beszélgetés után azonnal tájékoztatta Pált mindenről, majd abban reménykedett, hogy éppen megússza ezt a kalandot. Mindenki a Paradicsomba kerül, és nem marad, aki rajta számon kérhetné tettét

Amíg Gergely fejét próbálta kihúzni a hurokból, az amerikai egység már kiszusszantotta magát Moafak táborának völgye fölött: – Nézzetek körül! – intett a százados négy tengerészgyalogosnak. – Ketten jobbra, ketten balra. Keressetek a csúcson olyan helyet, ahonnan belátjuk a völgyet, de sem lentről, sem pedig egy repülőből nem vesznek észre. A felderítés során ne észleljenek benneteket. Ha nem találtok semmit, akkor itt várjuk be a támadás időpontját.

A négy katona a fegyverét ismét magához vette, majd csupán távollátókkal felszerelve indult a parancs teljesítésére. Fél órát voltak távol. Amilyen hangtalanul indultak, úgy is tértek vissza. A jobb oldali felderítő egység parancsnoka jelentett előbb: – Hatszáz méternyire van egy cserjecsoport, onnan belátható a völgy. Ha az alját megtisztítjuk, ott egy fő észrevétlenül megfigyelhet. Még két ilyen hely van, ahová szintén egy-két embert lehet elhelyezni, de onnan a rálátás már nem tökéletes.

A százados most a másik csoportra nézett: – Nálunk hasonló a helyzet, de két jó és három gyengébb helyszínt találtunk. – A százados bólintott. – Rendben van. Készítsétek elő a két helyet, amelyről tökéletes a rálátás. Két ember és húsz perc – nézett az órájára – elegendő? – A két csoportvezető bólintott. – Akkor induljatok! Ha készen vagytok, oda megfigyelők kerülnek, a többiek itt maradnak, és a repülő érkezése, majd indulása utánig nem hagyhatják el a takarást, nehogy észre vegyenek bennünket.

A megfigyelőpont hamar elkészült. Messzelátóval, adó-vevővel és a műholdas kommunikációs rendszerrel felszerelkezve a százados a jobb oldali megfigyelőpont mellett döntött. Az utat a rejtekhely kialakítója mutatta. Az utolsó métereket kúszva tette meg, mert a terep itt már semmilyen takarást nem biztosított. A százados hátulról közelítette meg a cserjecsoportot, amelynek alján innentől jól láthatóan helyet vágtak a megfigyelőnek, ez azonban felülről nem látszódott.

A cserje völgy felé eső részét csak megritkították, hogy a megfigyelés lehetővé váljon, de nem vágták ki.

A százados elhelyezkedett. Valójában csak feküdni, esetleg guggolni lehetett, de egyelőre nem törődött ezzel a kényelmetlenséggel. Most vette csak szemügyre a helyét. Alatta, mintegy négyszáz méterre meredek, jóformán megmászhatatlan sziklafal határolta be a vádit. Szabad szemmel a völgyben jobbra egy ideiglenes kifutópályát, maga alatt pedig vagy harminc katonai sátrat és közöttük egy tűzrakásként szolgáló helyet látott. Kissé távolabb, a sátrak mögött három gépkocsi parkolt. Nem őrizte senki. Elővette messzelátóját, és most azzal pásztázta a völgyet. A sátrak között emberek mozogtak, a tüzet pedig éppen életre keltették, talán az ebédhez készülődtek. Szemben, a túloldalt magasodó sziklák tövében, négy barlang bejáratát látta. Ismét órájára tekintett. „Lekéstem a déli imát, csak délután fogom megállapítani, hányan vannak" gondolta, miközben fülét repülőzaj csapta meg.

A százados akaratlanul is összehúzódott, nehogy meglássák, pedig álcázása tökéletes volt. Eltelt még néhány perc, mire a repülő kivehető volt, igaz, ekkor már a leszálláshoz készülődött. Gyorsan földet ért, de az utasok úgy szálltak ki, hogy közben motorjait le sem állította. A százados nyolc főt számlált. Amikor az utolsó utas is eltávolodott a géptől, a pilóta megfordult, és ahogy jött, úgy el is tűnt. Közben az érkezőket az egyik sátorba vezették. A százados a messzi Vörös-tengeren állomásozó hajójának lejelentette a látottakat. Tudta, hogy ezt követően, a délutáni imát bevárják, hogy meg tudja számolni a tábor lakóit, majd következik a támadás.

Így is történt. A nap már lemenő negyedébe került, amikor a völgy lakói egy csapásra gyülekezni kezdtek. Az utolsó barlangból kijövő személy vezette az imát, és a százados negyvenhárom főt számlált. Órájára tekintett. Még harminc percük volt az imádkozóknak. Utána távoznak erről a világról.

Kicsivel több, mint harminc perc telt el, amikor a százados gyakorlott fülét megütötte a sivító hang, majd alig lehetett azt az időintervallumot mérni, amikor az első rakéta becsapódott. Ez a sátrak jobb szárnyán robbant, majd a többi a tábor hosszát pásztázta végig. Már az első becsapódást követő robbanás sűrű füstbe bontotta a tábort, majd a további lövedékek füst- és tűzözönnel lepték el a völgy e szakaszát. Ráadásul a táborban raktározott lőszerek is robbantak, majd e folyamat elérte a százados által nem belátható, mert alatta fekvő lőszerraktárt is, amely fülsikító zajjal repült a levegőbe. Az egész hegy belejajdult, és megmozdult. Szerencsére a több száz méteres szikla felfogta a robbanás erejét, így a százados és csapata sértetlen maradt.

Félórába is beletelt, amíg a völgy levegője annyira kitisztult, hogy a hegycsúcsról is kivehetővé váltak a történtek. A százados szeme nagy pusztítást mért fel. A sátrak kivétel nélkül kiégtek, és hasonló sorsra jutottak a kocsik is. A tábor területén tetemek hevertek szanaszét. Messzelátójából látta, hogy némelyikük megvagy elégve, mások részei hiányoztak. A barlangokat sem kímélte a vész. A bennük tárolt lőszerek nem bírták sem a légnyomást, sem a hőséget, de a tüzet sem. Felrobbantak. A barlangok egy része beomlott, maguk alá temetve tárgyat és személyt.

A százados jelentette a látottakat a parancsnokságának, egyben utasította az alaptáborban maradtakat, hogy számolják fel azt és kövessék őket. Most következett az ő feladata. Átvizsgálta a tábort, hogy ha dokumentumok maradtak, azt elhozza, az esetleges túlélőket pedig társaik után küldje. Legfontosabb feladata volt, hogy Ali holttestéről fényképfelvételeket készítsen.

A műholdak túlélőt nem regisztráltak, így az egység alább ereszkedett, nem éppen nagy óvatossággal. A sietségre volt is okuk, mert még az est beálltával indult értük a két helikopter, és este tíz óráig, annak érkezéséig, be kellett fejezni a feladatukat.

Az aláereszkedés két órát vett igénybe. A völgybe érve a pusztulás képe tárult az egység elé. Madártávlatból sem a támadás mérete, sem pedig annak szaga nem volt érzékelhető. A

völgyben azonban a teljes tragédia elébük tárult. A felrobbant lőszer szaga keveredett az égett ponyva és hús orrfacsaró bűzével. A cafatokban lógó, elszenesedett sátormaradványok között emberi testek, sőt, testrészek fekete vagy véres maradványai. Amit át kell vizsgálniuk, hiszen Ali megtalálása az egyik cél.

A százados nem hagyta, hogy a tengerészgyalogosoknak idejük legyen a gondolkodásra. Felosztotta őket a barlangokra, majd a sátrakra, jómaga pedig az utolsó barlangot célozta meg. A félig beomlott barlangszájon át aránylag könnyen bejutott az odú belsejébe. Odabent szemének előbb meg kellett szoknia a félhomályt, ezért megállt a bejáratnál. Amikor már látott is valamit, először a szanaszét heverő kisebb és nagyobb szikladarabokat látta meg, amelyek közül és alatt három emberi testet vett ki. Először ezekre összpontosította a figyelmét. Kettőnél azonnal látta, hogy azok nem illenek Alira. A harmadiknál azonban nem volt ebben biztos, ugyanis a test hasra fordult, és az arcot nem látta. A ráomlott szikladarabokat sem tudta egyedül eltávolítani, így hát előbb a többiek helyzete után érdeklődött. A rohamsisakjába beépített adó-vevővel ugyanis minden katonájával beszélni tudott. Alárendeltjei sorban jelentették, hogy élő személyt nem találtak, így magához rendelte a brigádot. Közös, tízperces erőfeszítéssel végül kiszabadították a testet a sziklák rabságából, és megfordították. Ali volt.

A százados a holttestet néhány másodpercig csöndben szemlélte. A csoport fejét váratlanul érthette a halál. Keze még mindig görcsösen gyógyszeresdobozát fogta, ami a sors iróniájából éppen amerikai gyártmányú volt, és veseelégtelenségére szedte. Arca nyugodt vonásai semmit sem árultak el arról, hogy évek óta sok ezer ember azok családja sorsát változtatta meg, taszította őket a halálba, rokkantságba, özvegységre vagy árvaságra. Miközben a tiszt fejében ezek a gondolatok kavarogtak, már kötelességtudóan a parancsnoksága tájékoztatásába kezdett: – Itt Tulipán. A küldemény pontosan célba ért, mindent eltalált. Túlélő nincs. Prófétát megtaláltam.

Vegye fel kamerájával a holttestet, és továbbítsa Rózsának – hangzott az éterből A tiszt sisakja kameráját a holttestre irányította, majd továbbította a képeket. Néhány perc múlva jött a következő utasítás: – Szedjenek össze minden iratot! A helikopter útban van, tíz órakor megérkezik, adjanak neki zöld jelzést, és a leszállóhelyet világítsák ki. Próféta holttestét hozzák magukkal!

A tiszt nem értette, hogy minek kell a negyvenhárom holttestből egyet elszállítania. Nem volt kellemes a tudat, hogy a gépen egy halottat szállít. De parancs az parancs. A hadsereg nem a szabad gondolkodás és cselekvés terepe. Követte az utasítást.

Amikor a jemeni akciócsoport megérkezett a rombolóra, a terroristák halálát még nem lehetett nyilvánosságra hozni. Wally egy nappal elcsúsztatta az akció nyilvánosságra hozatalát. Szüksége volt erre az időre, hogy Karim, az utolsó vezető elleni intézkedés sikerét is biztosítsa. Két nappal az első akció után a Pentagon végül sajtónyilatkozatot tett közzé: „ A tegnapi és tegnapelőtti nap során az amerikai fegyveres erők Közel-Kelet térségében csapást mértek Ali és csoportja terrorista táborára. Ennek során halálát lelte a csoport összes vezetője, valamint Ali is.” A nyilatkozat kiegészült több fényképpel, amelyek Ali holttestéről készültek.

KARIM ELTÁVOLÍTÁSA

Gergelynek Karimról szóló információja kapkodó láncreakciót váltott ki. A titkosszolgálatok egyrészt nem szerették, ha időkényszer alatt állnak, másrészt ilyen rövid idő alatt valóban nehéz volt megbízható módon felkészülni az eseményekre.

Pál a megbeszéltek szerint Wallyt és Arnit is tájékoztatta, és mindketten azonnal meg is kapták az üzenetét. Most Arnin volt a sor, hogy megszervezze az akciót. Két variációt is elindított.

Karim azon személyek között volt, akiket az izraeli titkosszolgálat ismert. Tudta róla, hogy Bejrút egyik külvárosában van a búvóhelye, sőt annak pontos körülményeit is ismerte. A liba-

noni fővárosban pedig az izraeli ügynökök otthonosan mozogtak… Azonban bizonytalan volt, hogy Karim még Bejrútban tartózkodik, ugyanis igen rövid az idő arra, hogy onnan Szanaába jusson Arni mindenesetre elrendelte, hogy ennek két ügynök járjon utána, és ha rálelnek, végezzenek vele.

Az izraeliek azonban nem bíztak abban, hogy Karimot még Bejrútban találják. Alternatív akciótervre is szükségük volt. Szerencsére – minden eshetőségre – a USS Colé fedélzetén a Moszad két ügynöke is bevetésre készen állomásozott. Az előrelátás, a minden eshetőségre való felkészülés most meghozta gyümölcsét.

Arni a hadihajóra továbbította Karim fényképét, és azokat az adatokat, amelyek segítségével emberei Szanaában megtalálhatták a célszemélyt. A két arab kinézetű izraelit szaúdi-arab útlevéllel a zsebükben, hangtompítós pisztollyal a bő köpenyük alatt egy amerikai helikopter az éj leple alatt kitette az Amrant Szanaával összekötő út közelében, ahonnan könnyűszerrel bejutottak a városba.

A Sh. Abd al-Mughni egyik harmadik kategóriás, lerobbant és piszkos szállodájába vettek ki szobát, mert itt senkinek sem tűntek fel. Mivel előre kifizették az egynapi szállást, a portást az sem érdekelte, hogy csak egy hátizsákkal érkeztek.

A két vendég másnap a déli órákban távozott. Tiszta, rendes, e környezetben feltűnően jó ruhákba öltöztek, majd városnézésük után, hat órakor, beültek a Taj Sheba éttermébe, ahol megvacsoráztak. Nem siettek, de hét előtt néhány perccel fizettek, majd távoztak.

A szállodában senkinek sem tűnt fel, hogy a két alkalmi vacsoravendég nem a kijáratot célozta meg, hanem a kerti úszómedence felé vette az útját. Az úszómedence leárnyékolt, de a szálloda parkra vezető, kivilágított kijáratát innen jól látható bárrészén foglaltak helyet úgy, hogy a kijövőket jól szemügyre tudják venni. A nappali medencelátogatók kiszolgálását hivatott bár ilyenkor üresen ásítozott egy nagy fa árnyékában, takarásában. Az ott üldögélő két embert ezért a szállodából nem lehetett látni.

A bárésznél üldögélők nem voltak egyedül a kertben ezen az estén. Röviddel utánuk egy magas, sovány, fehér disdasába öltözött harminc év körüli arab férfi is oda igyekezett, kezében egy utazótáskával.

A kert két korábbi látogatója figyelmesen megnézte a kivilágított bejáratnál néhány másodpercre megálló férfit, aki jobbra és balra nézett, hogy az úszómedencéhez vezető utat megtalálja.

– Ő az – súgta a magasabb, majd mindketten elővették köpenyük alól hangtompítós pisztolyaikat, és vártak. Nem telt bele öt perc, és az új vendég megtalálta az úszómedencét, amelynek egyik, az úszómester által itt felejtett napágyára le is ült.

Mintha erre vártak volna a bár árnyékai. Két alig hallható pukkanás hallatszott, majd a kert harmadik vendége mukkanás nélkül hátrahanyatlott az ágyra, amelyen addig csak ült Két árnyék közelítette meg a nyugágyat, majd hajolt az abban fekvő test fölé.

– Ez kész. Eltűnhetünk – szólt halkan ismét a magasabb, majd átkutatták a halottat. Elvettek tőle mindent, amit a zsebeiben találtak, a sporttáskát sem felejtették el, hogy az egész rablótámadásnak tűnjön, majd a férfiak köpenye alatt eltűntek a fegyverek, a „rablott” tárgyak, majd ők is észrevétlenül elhagyták előbb a kertet, majd a szállodát és végül a várost. Este tizenegyre ugyanoda kellett visszajutniuk, ahol kitette őket a helikopter. Oda is értek.

Két óra múlva az amerikai hajó távírószobájából a US Navy számára ismeretlen rejtjeltávirat indult útjára. Csak három szót és egy betűt tartalmazott: „A fecske elszállt. D”

Tel Avivban már várták a hírt Rögtön közölték Arnival, aki Wallyt is haladéktalanul értesítette az eseményről. Ali csoportjának utolsó vezetője is eltávozott az élők soraiból.

A FIZETSÉG

A hírszerzés Szabadság-hegyi vendégháza nagy napra készült. A valaha az ország első számú vezetője nyugdíjas éveire épült villát a hírszerzés átépítette, és kis számú delegációk elhelyezésére, de fogadásokra is használta. Most egy ilyen alkalom volt.

Két vendég foglalta el a felső szint szobáit. A főigazgató két kollégáját, Wallyt és Arnit látta vendégül. Délre szűk körű rendezvényre készült a konyha, az ebédlőben négy főre terítettek.

Valahol távol delet harangoztak. A szellőzésre kinyitott ablakokon keresztül nemcsak a hideg, késő őszi levegő kergette ki az előző nap vacsorájának szagát, de kellemes melódiát varázsolt a még üres terembe, amelynek ablakfrontja csodálatos kilátást tárt az arra fogékony szemlélődő elé. Nem hiába építették ide a házat. A Rup-hegy feletti magasságban nemcsak a szemben levő dombra, de Budaörs hegyi villanegyedeire, a Madárhegy családi házaira, a Gazdagrét és a Kamaraerdő lakótelepeire nyílt kilátás, de a távolba vesző Tétényi-fennsík párás körvonalai is kivehetőek voltak.

Amikor a harangszó elnémult, a ház előtt egy nagy fekete Mercedes állt meg. A főigazgatót hozta, majd miután az utas kiszállt, nem erre a hosszú járműre méretezett, háború előttről származó régi, szűk zsákutcában nehezen megfordulva visszaindult a város felé. A főigazgató azonban nem ment be rögvest a házba. A távolodó kocsi után nézett, amellyel szemben egy BMW próbált beférni a kis utcába, de várnia kellett, amíg a nagy autó kihajt. Bevárta Pált, a BMW vezetőjét, aki kocsiját a villa elé parkolta, majd kiszállt. A két férfi kézfogással üdvözölte egymást, majd bementek az épületbe. Mire odabent levették a felöltőiket, a felső szintről is hangok hallatszottak, és a két vendég lejött. A társaság a szalonba vonult, és miközben a három vendég leült, a főigazgató állva maradt, és hozzájuk fordulva beszélni kezdett:

– Nemrég pont került egy hosszú, közös munkára. Országaink összefogásával egy jelentős terrorista csoport tevékenysége szűnt meg. Ez eredmény, de nem győzelem. Nem lehet siker az, amikor emberéleteket kell kioltani azért, mert más módja nincs a még több betervezett áldozat megmentésére. Sajnos ilyen eszközöket is be kell vetni, miközben szervezeteink munkatársai komoly egyéni kockázatokat vállalnak az ilyen eredményekért, amelyek reményeink szerint hozzájárulnak ahhoz, hogy a terrorizmus, mint jelenség, visszaszoruljon, lehetőleg megszűnjön. De ez még hosszú út. Ennek egyik közbenső állomásán vagyunk, és én köszönetet szeretnék mondani mindazoknak, akik ezt elősegítették. A CIA igazgatóhelyettese – fordult Wally felé – volt az, aki ezt az együttműködést kezdeményezte, majd az eredményes végig személyesen irányította.

A főigazgató az ajtóhoz ment, megnyomta annak keretében elhelyezett gombot, majd a nyitott szekrényről két nagyméretű bőrmappát és két kitüntetést tartalmazó dobozt vett elő. Visszatérve a vendégeihez, folytatta: – A Magyar Köztársaság Elnöke kitüntette Önt a Tiszti Kereszttel. Engedje meg, hogy gratuláljak, és átnyújtsam ezt a kitüntetést.

Wally felállt, majd a főigazgató átadta neki az érmét: – Köszönöm a magas elismerést. De én persze csak egy voltam a sok közül, akik ebben az akcióban közreműködtek. Az én feladatom elsősorban az volt, hogy a magyar információk segítségével megszervezzem a szükséges lépéseket, és biztosítsam az abban résztvevők személyes biztonságát.

– Tudom, tudom – szakította félbe őt a házigazda, rájuk is gondoltunk – majd Arnihoz fordult. – Az Ön közreműködése nélkül az akció nem érhetett volna be. Arról nem is beszélve, hogy valószínűleg megmentette Pál életét is. Az Elnök úr ugyanebben a kitüntetésben részesítette – majd Arninak is átadta az érdemrendet.

– Köszönöm én is. Minden ilyen akció kollektív munka. Az abban résztvevő számos személy elismerését látom a kitüntetésben, és remélem, hogy ez az akció erősíti a két hírszerzés közötti kapcsolatokat.

Miközben Arni beszélt, az ajtó kinyílt. Egy fekete ruhás pincér tálcán négy pezsgős kristálypoharat, benne halványsárga, buborékoló nedűt hozott, majd a vendégeknek kínálta. A tálcán azonban még egy bőrkötéses mappa is volt, amit a főigazgató magához vett.

– Emelem poharam a kitüntettek egészségére, és remélem, hogy személyes életükben éppen olyan eredményeket érnek el, mind a közös akció során! – A társaság koccintott. A négy férfi belekóstolt a nedűbe. A poharak csengő hangja még el sem halkult, amikor a főigazgató Pálhoz fordult. Kezében már nem maradt kitüntetési doboz, csupán a tálcáról leemelt bőrkötetes mappa.

– Végül a főhősünk, Pál, az Információs Hivatal rendelkezési állományú alezredese. – A beszélő elmosolyodva folytatta – ő egy olyan akció kulcsszemélye, amelynek sok részletét, indítékait sokszor jómagam sem ismertem, vagy csak az események után, később osztották meg velem. És az eredmény azt mutatta, hogy ez helyes volt. De a viccet félretéve. Nincs olyan munkatársam, aki az elmúlt években ennyit kockáztatott volna, igaz, olyan sincs, aki ilyen eredményeket tudna felmutatni. Közben a mi három hírszerzésünk együttműködését is soha nem látott tartalommal, és operativitással töltötte meg. Jóformán egyedül. Eközben végig a háttérben maradt, és saját szerepét folyamatosan titokban tartotta. Vagyis – kacsintott most Wally felé – tudomásom szerint végig önzetlenül dolgozott, miközben erre nem is volt szüksége, hiszen nemzetközi hírű újságíró. Nos, érdemeit igazából nem tudom felsorolni. A Magyar Köztársaság Elnöke elismerését fejezem ki, és a nevében nyújtom át a dandártábornoki előléptetést. Hogy a két külföldi vendégünk is érzékelje ennek súlyát, elmondom, hogy emiatt külön módosítottuk az állománytáblát. Ugyanis csak egy ilyen helyünk van, a helyettesem beosztása, akinek a második tábornoki rang adományozható.

A két vendég felállva tapsolt, amihez a főigazgató beszéde végével, miközben átnyújtotta a kinevezési okmányt, társult. Pál pedig a meglepetéstől szóhoz sem jutott. Kitüntetését elképzelhetőnek találta, de hogy kap egy tábornoki rangot, arra soha nem is gondolt. Amivel persze semmit sem tud kezdeni..

A társaság jókedvűen ebédhez ült és csak késő délután, amikor a két vendégért kocsi jött, hogy a repülőtérre vigye őket, váltak el egymástól.

Néhány nappal később a CIA igazgatói szobájában beszélgetésre került sor. Wally főnöke zárta le az eseménysorozatot:

– Az első lépést megtettük. Az első eredményt fel tudjuk mutatni. Ezt még a Fehér Ház sem tudta kétségbe vonni, hiszen konkrétumokat tettünk az asztalra. Ráadásul támadásoktól sem kell tartanunk. Ezt pedig nagymértékben Paulnak köszönhetjük. Váltsd be az ígéretünket, mert nem biztos, hogy esetleges utódaink is tartják magukat a megállapodásunkhoz. Szóval intézd el lánya amerikai állampolgárságát. Az igazgató elhallgatott. Gondolataiba merült. – Intézd el Paulnak is. Nem fogja átvenni, add a papírokat a lányának. Lehet, hogy egyszer jól jön neki. És együttműködés nélkül is segítsd tovább az újságírói tevékenységét. Nem lenne jó, ha úgy érezné, ha nem kell, ejtjük. És lehet, hogy valamikor megint szükségünk lesz rá.

Pár nap múlva később Réka hétvégi meghívást kapott Wallytól. A szombati vacsora után, amikor már a felesége is csatlakozott hozzájuk, a házigazda ünnepélyesen felállt, és Rékához fordult:

– Emlékszel, édesapád megkért, hogy kapjál amerikai állampolgárságot. Nem tudom, meddig maradok hivatalban, ezért nem vártam meg, amíg befejezed a tanulmányaidat. – Wally egy nagy csomagot vett elő és átnyújtotta a lánynak. – Benne megtalálod az összes iratot, beleértve az új amerikai útleveledet is. Apád amerikai állampolgárságának iratait is neked adom, mert ő ezt nem kérte, és nem is venné át. De lehet, hogy egyszer szüksége lesz rá. Őrizd meg, és ha mégis kellene, legyen meg.

Réka szája fülig szaladt az örömtől: – Wally bácsi, nem hittem el, amit akkor ígértek. El sem tudtam képzelni, hogy erre sor kerülhet. Most meg a kezemben tartom amerikai jövőmet. Boldog vagyok. És köszönöm. Apu papírjait pedig megőrzöm, és ha szüksége lesz rá, nálam

meglesznek.

Wally és felesége örömmel figyelték Réka boldogságát: – Ne nekem köszönd! Ez apád érdeme. És ez csak szerény törlesztésünk azért, amit apád számunkra tett. Ne felejtsd el, apád számunkra egy nagy, bátor és áldozatokra kész ember.

Nem sokkal később Ománban éppen a forró nyár kezdődött. Ali és csoportja halála után Gergely a vízmérnöki munkájába merült. Régi, mozgalmas élete megszűnt. Múltjának arab tanúi már a Paradicsomban, vagy ki tudja hol jártak, a titkosszolgálatok pedig tartották magukat ígéretükhöz. Nem keresték, de nem is kérték számon terrorista cselekményeit. Gergely magára maradt. Régi élete hiányzott. Valahogy gyökértelennek érezte magát. Nőügyeibe merült, vagyis inkább menekült. Elfelejtette óvatosságát, ez pedig megbosszulta magát. Amikor viszonyt alakított ki az ománi főváros rendőrfőnökének a nejével, a felszarvazott férj tudomást szerzett az ügyről. Feleségétől nem vált el, sőt, az ügyet szóvá sem tette, de az asszony egy megbeszélt randevú során Gergelyt kocsija kormányán holtan találta. Fejlövés végzett vele. A fővárosi rendőrség a gyilkost soha sem találta meg…

Arni december első hétvégéjén hazaindult. Egész úton azon töprengett, vajon mivel akarja őt Ráhel meglepni, ugyanis felesége nagyon titokzatos meglepetést helyezett kilátásba. Talán unokája lesz? De nem találta el. Ráhel ugyanis úgy döntött, hogy miután évek óta nem voltak szabadságon, most Budapestre utaznak. A kibucban már mindent elintézett, és mind minden tagnak, nekik is fizették a kéthetes magyarországi üdülést, hiszen a férje is, mint minden kibucnik, leadta igazgatóhelyettesi fizetését, és csak személyes szükségleteire kapott zsebpénzt arra az időre, amikor Tel Aviv-i munkahelyén tartózkodott.

– De miért éppen Budapest? – kérdezte meglepve Arni, amikor Ráhel feltárta a meglepetése tartalmát. Ekkor egy felbontott, halványkék légipostai borítékot kapott. A boríték Budapestről, Paultól érkezett. Benne Éva és Pál házasságuk megkötésére hívták meg izraeli barátaikat. Arni örömmel olvasta a sorokat: – Ezért valóban érdemes Budapestre utazni.

KIS ÉRTELMEZŐ KÉMSZÓTÁR

Akkusztomát: Műszaki eszköz, amely a hozzá csatolt berendezést hangra kapcsolja be

Biztosítós: Titkosszolgálati akciók során olyan cselekménysorozat, amely arra hivatott, hogy az esemény végrehajtóját váratlan esemény ne zavarja meg

Cég: A titkosszolgálatok zsargonneve

CIA: az amerikai hírszerzés hivatalos nevének a rövidítése

Dekonspirációt: Titok felfedése

Diplomáciai fedés: Diplomáciai beosztásban dolgozó hírszerző, akinek titkosszolgálati tevékenységét leplezni kívánják

Ellenfigyelés: Konspirált titkosszolgálati akciók során a találkozón részt vevők megfigyelése annak az érdekében, hogy tisztázzák, egyedül jönnek-e a találkozóra, vagy mások megfigyelése alatt állnak. Ehhez a résztvevők egy előre meghatározott útvonalon haladnak, amelynek néhány olyan pontján helyeztek el figyelőket, ahol jelenlétük nem tűnik fel, és egyben fel tudják fedni, ha az útvonalon haladókat mások figyelik

Fedőnév: Egyes akció, illetve személy megnevezésére szolgáló szó, amely egyrészt arra hivatott, hogy külön magyarázat nélkül behatárolható legyen az ügy vagy a személy, illetve avatatlan számára annak tartalma vagy kiléte titokba maradjon

Főigazgató: Az Információs Hivatal, a polgári hírszerzés vezérőrnagyi rangú vezetője

Hegy. A magyar hírszerzés központjának zsargonneve

Hírszerző: Külföldi titkok felderítésében közreműködő, a titkosszolgálat állományába tartozó személy

Információs Hivatal: A magyar polgári hírszerzés hivatalos neve

Kém: A titkosszolgálattal együttműködő, vagy ott dolgozó személy pejoratív elnevezése.

Kettős ügynök: Más titkosszolgálatok vagy ellenséges szervezetek számára dolgozó személy, akit különböző alapon arra vettek rá, hogy saját intézménye, csoportja ellen titkosszolgálati tevékenységet folytasson, információkat szolgáltasson.

K-lakás: Konspirált lakás. Kapcsolatok esetében, amikor a titkosszolgálat nem akarja, hogy a találkozókról más tudomást szerezzen, külön erre a célra létesített vagy igénybe vett lakásokat használ, amelyek kapcsolata a titkosszolgálathoz álcázva van.

Konspiráció: Titkok megőrzését szolgáló körülmények.

Langley: Az amerikai hírszerzés központjának a helye.

Lehallgatás: A titkosszolgálatok által telefonok, vagy rádiók segítségével szerzett olyan információk, amelyekről az érintett nem tudja, hogy azokat kiszolgáltatta

Legenda: Olyan valótlan adatok, amelyek azt a célt szolgálják, hogy a titkosszolgálattal együttműködő, vagy ott dolgozó személyek ezen tevékenysége mások számára ismeretlen maradjon

Moszad: Izrael külföldi titkosszolgálata

Nemzetbiztonsági Szakszolgálat: Titkosszolgálati eszközök (pl. lehallgatás, figyelés) alkalmazására hivatott önálló intézmény, amely az idevágó igényeket szolgálja ki

Összekötő: A regényben két titkosszolgálat együttműködését elősegítő személy, aki a helyszínen, nagykövetségi diplomataként tartja a kapcsolatot az ország titkosszolgálataival

*Rezidens***:** Titkosszolgálati csoport vezetője

Útlevél: Más névre kiállított hazai vagy részben (pl. fényképcserés), néha egészben hamisított (pl. kitöltetlen vagy utángyártott) külföldi úti okmány

Ügynök: A titkosszolgálattal együttműködő személy

Sentex: Robbanószer, amelynek összetétele olyan, hogy az átvilágító eszközök jelenlétét

nem mutatják ki

STAPO: Staatspolizei (államrendőrség), az Osztrák Belügyminisztérium berkeiben főigazgatóságként működő titkosszolgálat neve

TARTALOM

I. 008 VISSZATÉR 7

Merénylet Budapesten
A támadók
Az alku: 008 visszatér

II. A TERRORISTÁK 39

Az ománi búvóhely
Az oroszlán barlangjába
008 elrablása
A terrorista beazonosítása
Wally kínjai: Langley, a CIA központja

III. A JÁTSZMA KEZDETE 93

Az áruló lebukása
A maszkati beépülés
Arni zsarol
Hírszerzőfőnöki sors

IV. TÚSZDRÁMÁK 133

A jemeni túszalku
A foglyok kiszabadítása

V. A BAHRAINI RAJTAÜTÉS 157

A tengeri merénylet előkészítése
Wally egyeztet
Az öngyilkos merénylet
A megsemmisülés

VI. A KUDARC 181

A szultán
A terroristavezér
Rakétatámadás Afganisztánban
A kudarc

VII. A CASABLANCA! TÁMADÁS 209

A terrorista előkészületek
A terroristatábor
A támadás

VIII. A KETTŐS ÜGYNÖK 235

A CIA kényszerpályán
008 döntése
A beszervezés
Őrségváltás előtt

IX. A KIVÉGZÉS 265

A titkolózás vége
A kivégzés

X. A VESZÉLY 291

A kém boldogsága
Pál elrablása

XI. A SIKER 319

Az árulás
Az akcióterv
A vezérkar megsemmisülése
Karim eltávolítása
A fizetség

KIS ÉRTELMEZŐ KÉMSZÓTÁR 357